

Bị Độc Thân

Contents

Bị Độc Thân	2
1. Chương 1: Tình Yêu Là Lí Do Xa Xỉ Duy Nhất	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ	4
3. Chương 3: Đợi Đến Khi Tôi Trở Thành Một Phụ Nhân Giàu Có, Nhất Định Sẽ Không Quên Ôn Nghĩa Này Của Anh	8
4. Chương 4: Những Chuyện Bán Rẻ Sắc Đẹp Của Bản Thân, Có Đánh Chết Em Cũng Không Làm	10
5. Chương 5: Đây Là Nào Ứng Với Câu “hữu Duyên Vạn Lí Năng Tương Ngộ” Sao?	12
6. Chương 6	17
7. Chương 8: Hẹn Hò Yêu Đường	21
8. Chương 9	25
9. Chương 10	28
10. Chương 11	33
11. Chương 12	35
12. Chương 13	39
13. Chương 14	42
14. Chương 15: Nguy Cơ	44
15. Chương 16	48
16. Chương 17	51
17. Chương 18	53
18. Chương 19	56
19. Chương 20	59
20. Chương 21	61
21. Chương 22: Chia Tay	63
22. Chương 23	65
23. Chương 24	69
24. Chương 25	75
25. Chương 26	77
26. Chương 27	82
27. Chương 28	85
28. Chương 29	88
29. Chương 30: Lãng Quên	89
30. Chương 31	94
31. Chương 32	96
32. Chương 33: Ngọt Ngào	99
33. Chương 34	102
34. Chương 35	105
35. Chương 36	111
36. Chương 37: Trì Trệ	113
37. Chương 38	115
38. Chương 39	120
39. Chương 40	123
40. Chương 41	126

41. Chương 42: Dai Dẳng	130
42. Chương 43	133
43. Chương 44	136
44. Chương 45	142
45. Chương 46	144
46. Chương 47: Cuộc Đời Mới	148
47. Chương 48	151
48. Chương 49	153
49. Chương 50	156
50. Chương 51	159
51. Chương 52	161
52. Chương 53	163
53. Chương 54: Hậu Kí	166

Bị Độc Thân

Giới thiệu

Quá trình đàn ông yêu phụ nữ như sau; Yêu - sợ - thấy phiền phức – rời xa. Còn quá trình phụ nữ y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-doc-than>

1. Chương 1: Tình Yêu Là Lí Do Xa Xỉ Duyệt Nhất

Không phải tất cả mọi thiếu nữ đều có ảo tưởng cổ tích của riêng mình?

Không phải mỗi cô gái đều có ước mơ về một tòa lâu đài dành riêng mình mà thôi?

Nàng tiên cá, cô bé Lọ Lem, công chúa Bạch Tuyết cùng các chàng hoàng tử chẳng phải đều là khát vọng cháy bỏng, tuyệt đẹp nhất của chúng ta khi còn niên thiếu?

Khi còn nhỏ, chúng ta luôn cho rằng tình yêu rất đẹp, đều tưởng tượng rằng, mình là một nàng công chúa, và rồi một ngày, sẽ được một chàng hoàng tử nào đó cưỡi trên lưng chú bạch mã, đi tới cung điện cầu hôn.

Khi thơ ấu, chúng ta luôn nghĩ rằng tình yêu là một lẽ tự nhiên, trên thế giới này nhất định sẽ có một chàng hoàng tử chỉ thuộc về riêng mình, đang chờ đợi mình. Chàng hoàng tử ấy chắc chắn phải rất đẹp trai, giàu có và chung tình!

Khi ngây thơ, bé dại, ta thường ngưỡng mộ những đôi giày cao gót, son môi, nước hoa cũng như các loại túi xách đắt tiền của chị, của mẹ. Chúng ta hay lén lút xỏ chân vào đôi giày to hơn cỡ chân mình đến vài chục số rồi đi đi lại lại trong nhà. Cũng có khi xịt trộm một chút nước có mùi thơm quyến rũ và mộng mơ vì muốn sớm được tận hưởng cảm giác khi đã trưởng thành. Lúc ấy, chúng ta tin chắc rằng, những đồ vật thuộc về một người phụ nữ quý phái giàu có, sau khi trưởng thành, chúng ta chắc chắn cũng sẽ sở hữu được.

Và rồi chúng ta trưởng thành.

Chúng ta nỗ lực học tập, ra sức làm việc, sau đó, thực sự có được những món đồ xa xỉ, đắt tiền mà mình hằng khát khao thuở nhỏ như nước hoa, giày thủy tinh, túi xách hàng hiệu... và rồi chúng ta trở thành người phụ nữ chạy theo vật chất, không hơn không kém!

Người ta vẫn nói “thiếu nữ hoài xuân”. Tòà lâu đài trong trái tim được chúng ta mở tung cửa lớn để chờ đợi chàng hoàng tử mà số phận đã định ình đặt chân vào. Ai trong chúng ta cũng mong muốn được trải qua một mối tình oanh oanh liệt liệt, thiên trường địa cửu!

Nhưng đến khi thực sự tìm được chàng hoàng tử để yêu đương, hò hẹn, chúng ta lại phát hiện xung quanh hoàng tử đầy ắp những chú ếch, thê là dần dần chúng ta đánh mất chính mình.

Trái tim dần dần cũng không thuộc về bản thân nữa. Lúc đó chúng ta chợt nhận ra rằng tình yêu trong thực tế khác quá xa so với những câu chuyện tình lãng mạn trong thế giới cổ tích, không hề êm đềm như ta đã tưởng mà ngược lại, vô cùng tàn khốc, vô cùng lạnh giá!

Vậy là cuối cùng, chúng ta bị thương đầy mình, giống như một chú cá mắc cạn trên bãi cát, dù cố giãy giụa đến đâu vẫn chẳng có cách nào thoát ra được, chỉ có thể không ngừng tuôn rơi những giọt nước mắt thương tâm xót xa mà thôi.

Thế nên chúng ta dần chìm sâu trong tuyệt vọng. Tòà lâu đài dựng lên trong sâu thẳm trái tim cũng tan thành khói mây. Chúng ta lại đóng chặt trái tim, gắng xoa dịu vết thương lòng, rồi sống đơn độc trong thế giới của riêng mình. Không có tình yêu, không có hoàng tử, đương nhiên cũng sẽ không có sự tổn thương, những gì còn đọng lại có chăng chỉ là hồi ức. Thậm chí, chúng ta còn tìm mọi cách để xóa mờ tất cả những hồi ức đó đi.

Khi không có tình yêu, chúng ta lại càng có nhiều thời gian, động lực cho công việc, càng trở nên lí trí và mong muốn thành đạt hơn. Rồi chúng ta cũng có được những thành công nhất định trong sự nghiệp. Và bù đắp cho những tổn thất tình cảm, tự thưởng cho bản thân những đồ vật đẹp đẽ, đắt tiền, thậm chí chúng ta còn cất công tìm cho sự xa xỉ đó một lí do hợp tình hợp lí: Người phụ nữ không thích nước hoa sẽ chẳng có tương lai, những chiếc túi xách đẹp không chỉ giúp chúng ta cất giữ những điều riêng tư mà còn đem lại cảm giác an toàn, bởi chúng chẳng bao giờ phản bội chúng ta cả!

Nhưng tâm hồn của chúng ta lại trở nên hoang vu, trống rỗng!

Những khi chúng ta nằm cạnh một đồng túi xách hàng hiệu, những lúc rượu hết, tiệc tàn, chỉ còn lại một mình, khi đứng trước gương và tẩy đi lớp mặt nạ đã giúp mình trở nên xinh đẹp chúng ta chợt nhận ra rằng: Chưa bao giờ mình lạnh lẽo, đơn độc và lẻ loi như bây giờ. Chúng ta bắt giắc “bị độc thân”, trở thành “thằng nữ” trong ánh mắt vô tình của thế gian. [Thằng nữ: chỉ những người phụ nữ trưởng thành, có sự nghiệp, có sắc đẹp nhưng lại không có tình yêu.]

Chúng ta có hoảng sợ, kinh ngạc không? Chắc chắn sẽ có đôi chút, thế nhưng trong lòng chúng ta vẫn kiên định, bởi vì đã từ rất lâu, ta không còn là những cô bé hay xấu hổ, thẹn thùng nữa mà đã hiểu được bản thân phải phấn đấu vì cuộc sống như thế nào.

Thế nhưng, những người đàn ông từng đi qua trong cuộc đời, đọng lại trong ký ức của chúng ta đều đã mất dấu từ lâu lắm rồi.

Và tận sâu thẳm trái tim, chúng ta vẫn cứ khát khao một tình yêu chân thành, thuần khiết, một cuộc tình lãng mạn, mộng mơ như trong truyện cổ tích.

Vậy là, chúng ta vừa phải đối diện với thực tế đầy tàn khốc lại vừa khao khát những điều tốt đẹp trong truyện cổ tích xa vời.

Cuối cùng, chúng ta phải thừa nhận rằng tình yêu mới là thứ xa xỉ nhất trong cuộc sống, cũng là lí do xa xỉ duy nhất để ta mãi tìm kiếm cả cuộc đời.

Đỗ Hiểu Khê trong tiểu thuyết này là một người con gái như vậy – một cô gái luôn sống trong tòà lâu đài cổ tích, trong thế giới hiện thực đầy tàn khốc, từ lúc bị bạn bè lợi dụng, người yêu phản bội cho tới khi học được cách chấp nhận thực tế, cô đã tự mình cứu lấy mình rồi hướng tới một cuộc sống mới; từ lúc đau

xé tâm can tới lúc dừng cảm đối mặt để rồi cuối cùng mỉm cười nhìn cuộc đời như ý muốn. Đã từng yêu thương, từng đau đớn, từng khát vọng, từng hoài nghi, từng đối đầu với sự thật... cuối cùng, cô đã chấp nhận sự không hoàn mỹ và tin rằng việc biến hiện thực tàn khốc trở thành truyện cổ tích mới là “truyện cổ tích”. Chỉ có điều, sau khi gặp gỡ một vài con người, một vài sự việc, một vài ngã rẽ, cô đã chẳng thể nào quay đầu trở lại được nữa rồi.

Đỗ Hiểu Khê là ai? Là tôi, là bạn, là một người con gái bình thường nhất trên thế gian, đồng thời cũng là độc nhất vô nhị trong cuộc đời này.

Bạn, có giống như cô ấy không?

2. Chương 2: Gặp Gỡ

“Đêm thứ ba, bà tiên lại biến bộ váy rách rưới trên người Lọ Lem thành một bộ váy còn lộng lẫy hơn cả hôm qua và thêm vào đó là một đôi giày thủy tinh tuyệt đẹp. Khi cô vừa bước vào sảnh lớn ở lâu đài, tất cả mọi người đều kinh ngạc trước vẻ đẹp rạng ngời khó nói thành lời của cô. Hoàng tử chỉ khiêu vũ với mình cô, mỗi lần có bất cứ ai khác tới mời cô nhảy, chàng đều nói: ‘Vị tiểu thư này là bạn nhảy của ta’. Khi gần đến nửa đêm, cô phải về nhà, hoàng tử lại tiễn cô, trong lòng chàng thầm nhủ: ‘Lần này ta nhất định không thể để nàng chạy thoát’. Nhưng cuối cùng, cô bé Lọ Lem vẫn nghĩ ra cách để rời khỏi vòng tay hoàng tử. Bởi vì chạy quá nhanh nên nàng đã bất cẩn đánh rơi chiếc giày thủy tinh bên chân trái trên bậc thang.”

- Cô bé Lọ Lem (Truyện cổ Grim) -

1. Không hẹn hò, không yêu đương chính là lãng phí thời gian và tuổi thanh xuân

“Chiếc túi có khóa thường được ví như lòng dạ người phụ nữ. Nó được kéo khóa kín mít tạo cảm giác huyền bí. Còn những bí mật ẩn giấu bên trong chiếc túi lại giống như cuộc sống riêng tư của mỗi người còn gái vậy. Đối với những người bình thường thì đây là điều cấm kỵ, chỉ duy nhất người đàn ông của họ mới được phép mở ra khám phá.

Tự tin quá mức còn tốt hơn nhiều lần so với tự ti. Đàn ông, ai đến ai đi đều không quan trọng. Tuổi trẻ tươi đẹp mà không hẹn hò, yêu đương chính là đã lãng phí thời gian và tuổi thanh xuân của mình!”

Đỗ Hiểu Khê, Hiểu trong từ “Phật Hiểu” (bình minh), “Khê” trong từ “Khê Thủy” (nước suối). Ngày xưa, khi bố mẹ đi xem bói, thầy bói phán rằng mệnh cô thiếu nước nên phải bổ sung trong cái tên. Lớn lên ở vùng ven biển phía nam Phúc Kiến, có bố là ngư dân người Khách Gia nổi tiếng nhất vùng, Hiểu Khê chính là tiểu công chúa yêu quý nhất của ông.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Đỗ Hiểu Khê đã ba lần thay đổi công việc, mức lương của công việc sau luôn cao hơn công việc trước, quy mô công ty cũng lớn dần theo trình tự thời gian. Ba năm sau khi ra trường, lúc Hiểu Khê hai mươi lăm tuổi, với chí tiến thủ cao vờ vờ, cô đã trở thành Giám đốc Bộ phận Ngoại thương của một công ty xuất nhập khẩu lớn tại Thiên Tân. Việc này có thể coi là phù hợp với ngành học trước kia của cô. Đây cũng chính là điều khiến cho người khác nhìn cô với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Mạng lưới kinh doanh của công ty này trải rộng toàn thế giới, còn có chi nhánh ở các thành phố Thượng Hải, Quảng Châu... và hệ thống mạng lưới đại lý khắp Châu Mỹ, Châu Âu, Trung Đông, Châu Úc, Đông Nam Á... Công ty còn đảm nhận cả việc vận chuyển đường biển, đường hàng không quốc tế, khai báo thuế xuất nhập khẩu, cung cấp các mã xuất khẩu, nhập khẩu... Hiểu Khê chủ yếu phụ trách mảng khai báo hải quan. Ngày nào cô cũng phải chạy tới, chạy lui giữa công ty khách hàng, trụ sở hải quan, và bến cảng, phải làm bạn với các loại đơn từ, giấy phép khai báo hải quan xuất nhập cảng của đủ các loại mặt hàng.

Làm ngành kinh doanh mậu dịch quốc tế này nếu như muốn có chút thành tựu trong sự nghiệp thì hầu hết phải bắt đầu từ những thứ căn bản nhất. Sau khi quen thuộc hết tất cả các quy trình xuất nhập, nắm vững tất cả các thông tin kinh tế quốc tế, tìm ra một hướng kinh doanh đặc thù, xây dựng được mối quan hệ bạn hàng, bạn ngành rộng khắp của riêng mình thì tiền đồ phía trước là vô cùng xán lạn, khó có thể nói trước.

Tất cả lớp đàn anh, đàn chị của Hiểu Khê sau khi tốt nghiệp, người thì chấp nhận bắt đầu làm từ nhân viên khai báo hải quan, người thì trở thành nhân viên xuất nhập khẩu cho các công ty ngoại thương, có người lại thi đỗ vào vị trí nhân viên công vụ trong cục xuất nhập khẩu, một vài người bản lĩnh “nghé mới sinh

không sợ hổ dữ” thì ngay sau khi làm một vài chuyến hàng thành công liền tự lập công ty ngoại thương của riêng mình.

Còn công việc hiện nay của Hiểu Khê, ngoại trừ tính chất công việc hơi khô khan, thì những yếu tố khác đều khá hoàn hảo. Cô sống một cuộc sống đơn giản, tự do, không chút muộn phiền. Cuối tuần rảnh rỗi, cô thường đến hiệu sách, mua cả sách chuyên ngành lẫn ngoài chuyên ngành về đọc, đôi khi ngồi trong tiệm cà phê, thư thái ngắm ánh mặt trời.

Hiểu Khê thích đi dạo phố, và khi đi dạo phố, trước tiên, cô thường chọn đi xem các loại túi xách. Lúc còn học đại học, cô đã từng đọc được một câu như sau: “Chiếc túi có khóa thường được ví như lòng dạ người phụ nữ. Nó được kéo khóa kín mít tạo cảm giác huyền bí, còn những bí mật ẩn giấu bên trong lại giống như cuộc sống riêng tư của họ. Đối với những người khác thì đây là điều cấm kỵ, chỉ duy nhất người đàn ông của họ mới được phép mở ra khám phá.

Tự tin quá mức còn tốt hơn nhiều lần so với tự ti. Đàn ông, ai đến ai đi đều không quan trọng. Tuổi trẻ tươi đẹp mà không hẹn hò, yêu đương chính là đã lãng phí thời gian và tuổi thanh xuân của mình!”

Trong con mắt phụ nữ, chiếc túi lớn sẽ tạo nên nét dịu dàng, nữ tính đầy mê hoặc. Khi khoác chiếc túi lớn trên vai, chúng ta sẽ trở nên bé nhỏ, đáng thương, mong manh và yếu đuối, vừa hay cực kì phù hợp với hình mẫu bạn gái lí tưởng của cánh đàn ông. Phụ nữ là phải vận đôi giày cao gót để nhón, dáng đi yếu điệu thướt tha, khoác trên vai một chiếc túi lớn, tất cả sẽ giúp bạn tôn vinh vẻ gợi cảm, quyến rũ khó cưỡng. Cho nên trong danh sách đồ vật của Hiểu Khê, túi xách luôn luôn chiếm vị trí hàng đầu.

Vài năm trở lại đây, Hiểu Khê không hề yêu đương, hẹn hò một lần nào tử tế, nghiêm chỉnh, hay có thể nói tới tận bây giờ, cô vẫn chưa có được một cuộc tình khắc cốt ghi tâm nào. Nếu không phải người ta yêu đơn phương cô thì cũng là cô yêu đơn phương người ta, hoặc là loại tình yêu tinh thần Platon hoặc lượn lờ qua lại giữa mấy người đàn ông có cảm tình với mình, được vài ngày là liền “mất hút” luôn. [Tình yêu tinh thần Platon là một loại tình yêu tinh thần, loại bỏ các khao khát thể xác.]

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, tính ra tổng cộng Hiểu Khê chỉ có một tháng yêu đương, hò hẹn, còn lại hầu hết là phòng không chiếu bóng.

“Hiểu Khê à, mọi người hầu như hẹn hò cả năm không ngừng nghỉ, hoặc cùng lắm cũng chỉ có một tháng phòng không chiếu bóng. Tại sao em lại đối ngược hoàn toàn với mọi người như vậy? Bây giờ đang là thời kì thanh xuân rực rỡ nhất của em đấy, không yêu đương, không hẹn hò chính là lãng phí thời gian và tuổi thanh xuân của mình, em hiểu không?” Cô bạn thân Trịnh Giai Hân thường khuyên nhủ Hiểu Khê như thế.

Hiểu Khê và Giai Hân quen biết nhau được năm năm nay, theo như lời Hiểu Khê vẫn thường nói thì: “Giai Hân là một đàn chị, một người bạn tốt và cũng là một người thân thiết đến từ phương bắc của mình.”

Giai Hân luôn giữ vai trò là người nhắc nhở, bảo ban Hiểu Khê khi bố mẹ cô không ở bên cạnh.

“Nếu như ai đó có thể khiến cho Đỗ Hiểu Khê phải khóc lóc, ừ ừ thì người ấy đúng là có bản lĩnh.” Giai Hân hay nói đùa như vậy.

Cô luôn luôn tự hỏi: Tại sao trên thế gian này lại tồn tại một người lạc quan, vui vẻ như Hiểu Khê, làm việc xong là ăn cơm, ăn cơm xong là đi ngủ?

“Em nói xem, ngoại hình của em đâu có xấu, cần tài có tài, hỷ sắc có sắc, muốn năng lực cũng có năng lực, vậy tại sao em lại không thể tìm được bạn trai chứ?”

“Chị chưa từng nghe tới phụ nữ A và đàn ông C sao?”

“Cái gì cơ?”

“Người ta hay nói, đàn ông A yêu phụ nữ B, đàn ông B yêu phụ nữ C, cho nên những người còn sót lại chính là phụ nữ A và đàn ông C đó.” Hiểu Khê vừa nhấm nháp ly kem vừa thủng thẳng đáp.

“Thôi cho chị xin, em còn cách loại phụ nữ A đó với vợ, như thể Bắc Kinh xa Thiên Tân ấy!”

“Xin chị đấy, bây giờ giao thông thuận lợi, từ Bắc Kinh đến Thiên Tân chỉ mất có hai tiếng thôi.”

“Được rồi, Đỗ tiểu thư, chị thừa nhận tài ăn nói đanh thép, lanh lợi của em, em không làm luật sư thật sự là uống phí tài năng!”

Hiếu Khê lẻ lười trên Giai Hân rồi đi vào phòng mình. Trong lòng cô vô cùng bất mãn. “Hừ, nghĩ kĩ xem, Đỗ Hiếu Khê mình, tốt nghiệp trường đại học Ngoại thương hạng nhất, gia đình thanh bạch, bề ngoài nếu không nói là xinh xắn thì cũng phải được dùng từ ưa nhìn, ột mét sáu mươi hai, gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt to trong sáng, mũi cao thanh tú, rất cân xứng với khuôn mặt, lại sở hữu nụ cười tựa thiên sứ, tươi tắn như nắng mai, muốn người ta không yêu thích cũng khó, mình cần gì phải lo lắng không có đàn ông yêu chứ? Giai Hân à, chị chẳng qua chỉ hơn em có năm tuổi thôi, chưa chi chị đã tự biến mình lên thành bà thím rồi đấy!” Hiếu Khê lẩm bẩm một mình trong phòng.

Hiếu Khê đã tự tin thái quá chăng? Có điều, những người phụ nữ có điều kiện tốt đều như vậy. Ai bảo cô tự tin thái quá, cô cũng chẳng thêm phần bác, chỉ nhún vai nói đúng một câu: “Tự tin quá mức còn tốt hơn nhiều lần so với tự ti.”

1.2 Nếu không thì em định một mình đón lễ tình nhân sao?

“Những người đàn ông tốt hầu như đã bị chiếm hết cả rồi, em cũng phải nhanh chóng chiếm lấy một người đi!

Tự tin thái quá cũng là một thái độ sống tích cực.

Tất cả mọi phụ nữ trên thế gian này đều có câu chuyện cổ tích ‘cô bé lọ lem’ của riêng mình.”

Mùa đông đến, từng chuyến xe rau củ quả lần lượt được chuyển vào thành phố, ai nấy đều được bao bọc kĩ trong những lớp áo lông dày cộm. Các thành phố phương bắc bỗng “dày” lên trông thấy. Khi tuyết rơi, đất trời băng giá, khắp nơi tràn ngập một màu trắng tinh khôi, cả không gian bỗng trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết.

Vào những lúc bông tuyết bay bay ngoài cửa sổ, Hiếu Khê rất thích nằm cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp xem phim, nghe nhạc, đọc sách hoặc làm vài ván game online, sau đó mơ màng tới những câu chuyện cổ tích đã đọc thuở nhỏ. Những câu chuyện của Andersen đều diễn ra vào mùa đông, tuyết phủ trắng cả không gian. Trong lò sưởi của một căn nhà nhỏ, lửa cháy rất to, rực rỡ và ấm áp, lan tỏa khắp căn phòng mùi thơm thoang thoảng của gỗ và hương cà phê ngào ngạt đang được hâm nóng. Chủ nhân của căn nhà ngồi tựa lưng vào chiếc ghế trước lò sưởi, tay cầm quyển sách, dưới chân là một chú chó đang nằm ngủ thiêu thiêu. Bên ngoài, tuyết dày như một chiếc chăn lông. Cây tùng rẽ đất mọc lên. Một quả tùng rơi xuống chiếc chăn tuyết trắng xóa, tiếng rơi nhẹ như không, chẳng gây ra chút tiếng động nào. Nếu như có một cô bé bán diêm đi ngang qua thì căn phòng có chiếc lò sưởi ấm áp này sẽ là một giấc mơ xa xỉ biết bao nhiêu...

Bỗng có tiếng gõ cửa.

“Mời vào!” Nhất định là Giai Hân.

“Ngày cuối tuần lại một mình ru rú nằm trong nhà, phiền em có chút chí hướng lên được không?”

“Chí hướng? Chí hướng của em chính là nằm ở nhà làm khuê nữ.” Hiếu Khê vừa nhai khoai tây chiên xắt miếng vừa lẩm bẩm rồi vút một gói cho Giai Hân.

“Hừm, món này sẽ hại chị ngày càng béo, mau ném xa ra!” Giai Hân cong cớn đôi môi dày trách yêu.

“Chị nói mau, rốt cuộc là tìm em có chuyện gì?” Giai Hân năng lực đầy mình nhất định sẽ không tới đây mà chẳng có mục đích gì.

“Chị bảo này, đằng nào thì em cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm, đi gặp một người nhé!”

“Đàn ông à?”

“Đương nhiên là đàn ông rồi! Em mà còn không chịu có bạn trai, người khác sẽ nghĩ em bị đồng tính đấy!”

“Đàn ông trên thế giới này nhiều lắm, em cần gì phải gặp người đàn ông mà chị giới thiệu nhỉ? Vả lại, em đâu nhất thiết phải sống vì người khác chứ?” Hiếu Khê chẳng hề doái hoài đến lòng tốt của Giai Hân, tự nhủ: “Mình mới có hai mươi lăm tuổi thôi, vậy mà chị ấy đã bắt đầu lo lắng ỳnh rồi!”

“Hai mươi lăm tuổi đầu rồi đấy, em tưởng rằng mình vẫn còn trẻ trung lắm hay sao? Những người đàn ông tốt hầu như đã bị chiếm hết rồi, em còn không mau chiếm lấy một người đi! Chị thấy lo lắng cho em đấy! Nghe chị nói này, điều kiện của anh chàng đó thực sự rất được. Cơ hội này không thể để mất, khi đã mất rồi khó có thể lấy lại được em ạ!”

“Đợi đã, chị đang sắp xếp để em đi xem mặt sao?” Hiểu Khê dừng hẳn công tác nghiền khoai tây.

Ngất mắt! Mình đây tuy chưa đến hàng tiên nữ nhưng trông cũng lanh lợi, xinh xắn, vậy mà đã đến bước đường cùng là phải đi xem mặt hay sao? Còn gì là thể diện, đạo lý nữa? Hiểu Khê trầm nghĩ. Cô ghét nhất là phải đi xem mặt hay coi mắt gì đó, hai con người xa lạ ngồi chung một chiếc bàn ăn cơm hoặc uống trà, lại còn phải nói chuyện nữa. Mà nói những gì chứ? Đây đâu phải là đi đàm phán với khách hàng, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy kì cục rồi. Hai mươi lăm tuổi thì đã sao, chẳng phải Tống Mĩ Linh ba mươi tuổi mới kết hôn với Tưởng Giới Thạch? Thời đó mà ba mươi tuổi mới lấy chồng mới là gái già, vậy thì hai mươi lăm tuổi của thời bây giờ có gì mà phải gấp gáp như vậy chứ?

“Cứ coi như là em giúp đỡ chị chuyện này đi, nếu không, em định đón lễ tình nhân một mình sao?” Giai Hân chạy tới chỗ Hiểu Khê để nịnh nọt cô em cứng đầu hồi tâm chuyển ý. “Ai bảo em là cử nhân khoa kinh tế, lại thông minh, độc lập, tình tình thùy mị, dung mạo đoan trang... nói tóm lại, em chính là lựa chọn tuyệt vời nhất.”

“Được rồi, được rồi, chị đừng có tăng bốc em nữa! Thêm một chút nữa là em không tìm được đường về nhà đâu.” Hiểu Khê vừa gạt đầu vừa nói.

Cầm lấy tờ giấy ghi địa điểm và thời gian gặp gỡ với người đàn ông kia, trong lòng cô thực sự cảm thấy có chút căng thẳng. Hiểu Khê hoàn toàn tự tin, thậm chí vô cùng vô tư khi đi gặp khách hàng, nhưng lại rất sợ phải gặp gỡ một người xa lạ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có gặp anh ta một chút cũng chẳng sao, dù gì cô cũng không mất miếng thịt nào, lẽ nào lại sợ anh ta ăn tươi nuốt sống?

“Chị nhớ nha, nể mặt chị lắm em mới đi đấy nhé!”

“Ừm, chị biết rồi. Chị đảm bảo rằng chuyến đi lần này của em không hề uống phí đâu. Chị đã làm một cuộc điều tra kĩ càng rồi, nhân phẩm của người này hoàn toàn không có vấn đề gì hết.” Nói xong câu này, Giai Hân liền nhét tập tư liệu về anh chàng kia vào tay Hiểu Khê.

“Haizz, trên thế giới này, những người đàn ông mà nhân phẩm không có vấn đề gì thì nhiều như rơm rạ, lẽ nào Đỗ Hiểu Khê mình nhất nhất phải gả cho nhiều người vậy sao? Theo lời mẹ nói thì mình nhất định phải tìm một người đàn ông đối xử tốt với mình, vậy lẽ nào phải gả mình cho tất cả những người đàn ông đối tốt với mình?” Hiểu Khê trầm nghĩ.

“Những chuyện chưa xảy ra thì đừng vội vàng đưa ra kết luận chị ạ!” Hiểu Khê cười rồi lại đắm chìm trong căn phòng nhỏ có lò sưởi mòng mơ.

Sau khi Giai Hân ra ngoài và đóng cửa phòng lại, Hiểu Khê liền mở tập tư liệu ra xem.

Trần Nguyên Kiệt, ba mươi tuổi, Tổng Giám đốc Tập đoàn thời trang SUE chi nhánh Bắc Kinh... Điều kiện của anh ta đúng là không tệ chút nào, những người như thế này bây giờ đang được rất nhiều cô gái săn đón, ái mộ, tại sao lại rơi vào tình cảnh phải đi xem mặt? Nhất định là có vấn đề gì đây! Có điều, cho dù anh ta ưu tú đến mức độ nào thì cô nhất định cũng không thêm. Một người như cô sao lại có thể quen biết, gặp gỡ bạn trai hay ông xã tương lai trong tình cảnh như vậy chứ? Chết ít cũng phải là một lần tình cờ không hẹn mà gặp trong một hoàn cảnh vô cùng lãng mạn mới đúng!

Có một vài người thất bại ngay từ vạch xuất phát, cũng giống như cô với Trần Nguyên Kiệt vậy, thất bại từ cách thức và địa điểm gặp mặt.

Hiểu Khê ngẩng mình trong gương một hồi lâu. Xem xem, chiếc mũi cao, thanh tú, đôi mắt đen láy trong veo, làn da thì mềm mại và mịn màng, chỉ hơi đen đen đôi chút, nhưng chẳng phải bây giờ đang thịnh hành vẻ đẹp rắn rỏi hay sao? “Làn da trắng như kiêu bị bệnh bạch tạng thì có gì là hay chứ?”, mẹ Hiểu Khê khi nhìn con gái vẫn thường bảo thế!

Nhìn mãi, ngắm mãi, Hiểu Khê liền lôi chiếc máy ảnh Canon ra “tự sướng”. Tự tin thái quá cũng là một thái độ sống tích cực. “Hây da, bây giờ chỉ còn thiếu mỗi chiếc xe bí ngô và đôi giày thủy tinh thôi.” Trong

mắt người khác, cô là một thiên sứ lạc quan, vô ưu vô lo, vậy cô sẽ gặp được một người đàn ông như thế nào nhỉ? Đến lúc nào, cô mới có thể bắt đầu một cuộc tình đích thực đây? Liệu cô có thể gặp được một người đáng để mình yêu thương không? Trong lòng Hiểu Khê ngập tràn mong đợi và kỳ vọng. Những cô gái chưa từng một lần yêu thương ngây thơ, ngô nghê như vậy, đôi lúc còn hơi điên cuồng một chút. Thế nhưng, một khi đắm chìm trong tình yêu thì họ sẽ biến thành một con người hoàn toàn khác.

Không thể phủ nhận một điều, Hiểu Khê có câu chuyện “cô bé Lọ Lem” của riêng mình. Có lẽ trên thế gian này, tất cả các cô gái đều như thế. Đó là những câu chuyện về những cuộc gặp tình cờ không hẹn trước đầy lãng mạn, chứ hoàn toàn không giống những buổi xem mặt với đầy đủ những quy trình phức tạp bây giờ. Quê mùa làm sao! Kì cục làm sao!

3. Chương 3: Đợi Đến Khi Tôi Trở Thành Một Phu Nhân Giàu Có, Nhất Định Sẽ Không Quên Ôn Nghĩa Nhà Của Anh

“Đàn ông và Phụ nữ, quyết định là loại quan hệ gì, thông thường chỉ mất ba giây. Nếu là tình yêu sét đánh thì chỉ mất khoảng một giây.

Phụ nữ trên thế gian này có ai là không hư vinh? Chỉ có điều sự mê hoặc đó có đủ lớn hay không mà thôi!”

Thời gian hẹn gặp sắp đến, Hiểu Khê vốn đang rất bình tĩnh bỗng cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Chọn bộ này đi! Bên trong mặc chiếc váy nhung màu xanh khổng tước, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông. Khi đến quán cà phê, mình sẽ bỏ chiếc áo khoác ngoài ra, chiếc váy nhả nhện mà sang trọng này sẽ nổi bật vô cùng. Hay da, Hiểu Khê của chúng ta hôm nay sẽ đón gục hàng loạt người mà không thèm dèn mạt.” Giai Hân vừa đưa chiếc đai lưng cho Hiểu Khê vừa khen ngợi.

Tình cảnh lúc này giống như Hiểu Khê là một minh tinh còn Giai Hân là người quản lý tận tình chăm sóc vậy. Nếu quay trở lại thời phong kiến thì nó chẳng khác nào cảnh một tú bà đang trang điểm cho gái lầu xanh để ra tiếp khách làng chơi vậy!

Đã thế, Giai Hân còn tận tình lái xe đưa Hiểu Khê đến tận quán cà phê gặp mặt, trước khi cô xuống xe, lại còn giơ hai ngón tay tạo hình chữ V nữa chứ! “Bà chị Giai Hân đột nhiên nhiệt tình với việc chung thân đại sự của mình như vậy, nhất định là có việc gì đó khuấy tất ở đây. Phải chăng đã thu được món lợi gì đó từ người kia? Có điều, nể tình hàng ngày chị ấy đối xử tử tế với mình, lần này sẽ thuận theo chị ấy vậy.” Hiểu Khê trầm nghĩ.

Hiểu Khê ngồi ở góc trong cùng của quán cà phê, cô nhân viên phục vụ mang tới một ly nước nóng. Đang định bê lên để làm ấm bàn tay lạnh giá của mình thì có người cất tiếng: “Xin hỏi, cô có phải là Đỗ Hiểu Khê không?”

Hiểu Khê gấp gấp đặt ly nước xuống đứng dậy, trước mặt cô là một người đàn ông trong bộ vest lịch lãm, một thương nhân thành đạt điển hình. Anh ta thản nhiên ngồi xuống ghế.

Nhận xét đầu tiên: Người đàn ông này trông cũng tạm ổn, không khó coi, cũng không làm người khác khiếp đảm.

Nhận xét thứ hai: Người đàn ông này thật dũng cảm, không ngờ dám mặc áo sơ mi màu hồng.

Nhận xét thứ ba: Người đàn ông này có lẽ chỉ hợp làm bạn bè, còn nếu để trở thành bạn trai thì chắc “không có phản ứng hóa học” gì hết!

Không thể phủ nhận một điều, đàn ông và phụ nữ, quyết định là loại quan hệ gì, thông thường chỉ cần ba giây. Nếu là tình yêu sét đánh thì chỉ mất có một giây.

Trong những trường hợp gặp gỡ người xa lạ thế này, Hiểu Khê thừa nhận bản thân không chỉ trực thuộc “hiệp hội ngoại thương” mà còn giống bên “hiệp hội ngoại hình” hơn. Còn loại đàn ông mà Đỗ Hiểu Khê

thích nhất chính là loại cương nghị, tươi tắn, còn người đàn ông mặc chiếc sơ mi màu hồng như thế này thì xem ra có vẻ hơi “nữ tính” thì phải.

“Tôi là một cô gái rất thực tế, vô cùng thực dụng...” Đỗ Hiểu Khê thẳng thắn nói.

“Ồ, vậy sao? Vậy giá trị bản thân cô là bao nhiêu?” Sắc mặt của anh ta hơi thay đổi, ngạc nhiên hỏi lại, nhưng vẫn giữ trên môi nụ cười lịch lãm.

“Ít nhất cũng phải năm mươi triệu!” Hiểu Khê vừa nhấm li cà phê Latte, vừa thản nhiên nêu giá. Trong lòng cô thầm vui sướng: Anh ta chắc đang mắng nhiếc thậm tệ mình trong lòng đây. Hẳn sẽ bảo mình là một cô gái không biết trời cao đất dày, dựa vào cái gì mà lại dám yêu cầu một nửa kia phải là một đại gia chứ? Hay tự cho rằng mình là siêu mẫu chân dài Lâm Chí Linh?

“Tôi biết rồi. Có lẽ tôi không thể nào đạt đến yêu cầu của cô được. Nếu không thì thế này nhé, tôi sẽ giới thiệu một người bạn có công ty riêng cho cô, cậu ta có lẽ phù hợp với cô.” Anh ta vừa nói vừa nâng ly cà phê Latte lên uống.

“Được thôi! Đợi đến khi tôi trở thành một phu nhân giàu có, chắc chắn sẽ không quên ơn nghĩa này của anh. Ít nhất cũng tặng anh một bao lì xì cỡ bự để đáp lễ vì đã làm ông mai.” Hiểu Khê tỏ ra vô cùng vui vẻ, tiếp tục tự do, thoải mái đáp lời và tưởng tượng trong lòng anh ta đang nổi bão thế nào.

Thật vậy, Đỗ Hiểu Khê rất muốn được trở thành một phu nhân giàu có. Cô luôn luôn khao khát những thứ đẹp đẽ trên thế giới này. Chẳng hạn như: Khách sạn xa hoa tráng lệ, những chiếc túi xách số lượng hạn chế, những bộ lễ phục cao cấp đặt may, những viên kim cương đá quý lấp lánh, sang trọng. Nhưng cô cũng biết rằng tất cả những thứ đẹp đẽ để có được phải có một nền tảng kinh tế hùng hậu. Phụ nữ trên thế gian này có ai là không ham hư vinh? Chỉ là sự mê hoặc đó có đủ lớn hay không mà thôi! Có điều dám ngông nghênh, thản nhiên thừa nhận mình là một cô gái thích tiền bạc, yêu đại gia ngay trong buổi xem mặt đầu tiên như thế này, e rằng cũng chỉ có một mình Đỗ Hiểu Khê dám làm! Đoạn đối thoại vừa rồi nếu như để cho Giai Hân nghe thấy, có lẽ chị ấy sẽ vô cùng hối hận. Có điều, ai bảo chị Giai Hân “giao trứng cho ác” chứ?

“Bao lì xì cỡ bự thì không cần đâu. Nếu cô có thể giới thiệu cho tôi một cô gái lương thiện, đáng yêu lại hiểu thuận thì đã được coi như là món quà đáp lễ lớn nhất rồi.” Nguyên Kiệt tiếp tục uống thêm một ngụm cà phê nữa.

“Được, nếu như có ai như vậy, tôi nhất định sẽ lưu ý giúp anh.”

Lúc Hiểu Khê chuẩn bị đứng dậy, anh liền gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán.

Hai con người trẻ tuổi ấy tạm biệt lẫn nhau. Trong ánh mắt của người khác, họ chẳng khác nào hai đối tác thương mại đến bàn bạc chuyện làm ăn cả.

Rõ ràng là, Đỗ Hiểu Khê đang cố ý dọa cho anh ta chạy mất dép. Và quả nhiên, cô đã đạt được mục đích này. Hẳn là anh ta ghét cô lắm. Những người đàn ông có chút thành tích trong sự nghiệp thông thường rất ghét các cô gái thực dụng, tự cao, tự đại kiểu này. Haiz, loại con gái đó anh ta tránh còn không kịp ấy chứ! Mọi người thường lấy khiến người ta tán gia bại sản làm tấm gương cảnh cáo, cũng như trên đời này liệu có được mấy người có mệnh tốt như đây? [Chương Tiểu Huệ là vợ trước của diễn viên nổi tiếng Chung Chấn Đào, có tin đồn chính cô đã biến anh từ một người giàu có bậc nhất thành một người phá sản, trắng tay. Từ Hào Oánh là vợ của ca sĩ nổi tiếng Hồng Kông Trần Dịch Tấn, gia đình họ luôn hạnh phúc mãi mãi.]

Như vậy không phải là rất tốt sao? Hai bên đều không lưu luyến, mãi mãi sẽ không gặp lại nhau nữa.

“Giai Hân, em đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, người ta xem chừng không vừa ý với em, em cũng chẳng có cách nào khác.” Hiểu Khê cười, nói với Giai Hân qua điện thoại.

“Chết mất, làm gì có người nào đi xem mặt bị thất bại mà lại vui vẻ như em hả?”

“Lẽ nào chị muốn em phải khóc lóc nỉ non thì mới cảm thấy vui sao?”

“Thôi được, cũng coi như em đã hoàn thành được một nhiệm vụ mà chị giao cho, chị mời em một bữa nhé!”

Đến lúc gặp Giai Hân, Hiểu Khê mới biết thì ra Trần Nguyên Kiệt tốt nghiệp một trường Kinh tế Thương mại nổi tiếng bên Mỹ, đã về nước được hai năm nay. Sau một năm đảm nhiệm vai trò Tổng Giám đốc chi nhánh Tập đoàn thời trang SUE ở Quảng Châu, anh ta được điều về làm Tổng Giám đốc khu vực Bắc Kinh. Đó là một nhà quản lý thiên tài, trong vòng một năm rưỡi, anh ta đã biến một xí nghiệp nhỏ thành một tập đoàn thời trang hùng mạnh. Hơn nữa anh ta một thân một mình tới Bắc Kinh, muốn giữ chân anh ta ở lại thì nhất định phải tìm giúp anh ta một người bạn gái. Bởi vậy, chủ tịch Hội đồng quản trị và phu nhân còn lo lắng cho chuyện tình cảm của Nguyên Kiệt hơn cả bản thân anh ta. Trong tình hình đó, Đỗ Hiểu Khê đã được Trịnh Giai Hân tiến cử cho phu nhân Chủ tịch Hội đồng Quản trị.

“Phu nhân Chủ tịch Hội đồng Quản trị tập đoàn SUE có quan hệ gì với chị thế?”

“Đó là một khách hàng lớn của chị! Em không biết công ty đó nhập khẩu bao nhiêu vải vóc đâu. Chỉ cần một đơn hàng của công ty họ đã đủ để chị sống cả năm trời rồi.”

“Thì ra là như vậy, thế thì chỉ mời em một bữa là không đủ đâu.” Hiểu Khê cười đòi hỏi.

“Nếu như em với anh ta thực sự thành đôi, ngày nào mời ăn cơm cũng được hết. Ai bảo em không chịu phần đâu chứ!”

“Đào Uyên Minh nhất nhất không chịu khom lưng trước năm đầu gạo, Đỗ Hiểu Khê em cũng quyết không khuất phục trước mấy bữa ăn.” [Đào Uyên Minh: tên là Đào Tiềm, hiệu Uyên Minh, tự Nguyên Lượng, biệt hiệu là Ngũ Liễu tiên sinh, người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Ông là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.]

“Tôi biết rồi, cô thà cao ngạo đến mức ‘ế chồng gọng’ cũng không chịu khuất phục nói chuyện yêu đương. Mà sao em lại từ chối Nguyên Kiệt nhỉ? Người ta ít nhiều gì cũng là một du học sinh, trẻ trung, có tài. Em có biết anh ta là bạch mã hoàng tử của biết bao cô gái không? Cô em ngốc nghếch của chị ạ!” Giai Hân véo nhẹ lên má Hiểu Khê nói.

Mấy năm lăn lộn trong ngành Thương mại, Hiểu Khê đã gặp không ít những đại gia trở nên giàu có vì đất, cũng diện kiến rất nhiều tinh anh du học nước ngoài trở về. Cho nên Hiểu Khê hoàn toàn không có chút cảm giác nào với cái chữ “Tổng” gì đó. Ở Trung Quốc, cứ là người thì đều là “Tổng” hết. Đặc biệt là mấy ông chủ mỏ than ở Sơn Đông hay chủ hiệu giày ở Triết Giang, nơi mà hàng ngày phải giao dịch bằng những tấm chi phiếu. Giờ đây, còn mấy người đáng để mình trao thân gửi phận chứ? Cho nên, độc thân thì cứ độc thân luôn cho rồi. Minh đích thực là thà cao ngạo đến mức “ế chồng gọng” cũng không chịu khuất phục nói chuyện yêu đương. Hiểu Khê thầm nghĩ rồi vui sướng mỉm cười.

“Chị cảm thấy rất hiểu kì. Rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mới có thể chinh phục được cô công chúa cao ngạo như em chứ? Chỉ nghĩ đến đây thôi chị đã thấy tương lai ngập tràn mong đợi rồi.” Câu nói ấy của Giai Hân không ngừng vang vọng bên tai Hiểu Khê.

Đúng vậy, ngay cả Hiểu Khê cũng vô cùng hiểu kì, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mới có thể chinh phục được mình? Bỗng nhiên cô muốn biến thành một thầy bói tài ba như trong truyện cổ tích. Nếu như cô có thể tiên đoán được tương lai của bản thân, biết trước được người đàn ông của cuộc đời mình là ai thì tốt biết mấy. Thế nhưng nếu như mãi mãi cũng chỉ là nếu như. Hiểu Khê đành nhẹ nhàng mở laptop, đăng nhập vào diễn đàn bói toán...

4. Chương 4: Những Chuyện Bán Rẻ Sắc Đẹp Của Bản Thân, Có Đánh Chết Em Cũng Không Làm

“Những món ăn ngon là một trong những thứ đáng yêu nhất trên thế gian. Bỏ qua cái kế hoạch giảm béo đó đi!”

Ngành xuất nhập khẩu cũng có thời vụ, lúc bận rộn, khi lại rảnh rỗi. Đặc biệt là các công xưởng, xí nghiệp đều làm theo nhu cầu trong năm của thị trường Âu Mỹ. Chẳng hạn như những xưởng sản xuất đồ chơi,

lễ phẩm thường sản xuất rất nhiều hàng vào sáu tháng cuối năm. Vốn dĩ, sáu tháng cuối năm có ngày lễ Halloween, lễ Tạ Ôn và lễ Giáng Sinh, đó đều là những ngày lượng tiêu dùng tăng lên vùn vụt.

Thế nên dịp này, công ty xuất nhập khẩu mà Đỗ Hiểu Khê làm vô cùng bận rộn. Những ngày ấy, cô vất vả chạy qua chạy lại giữa hải quan và cầu cảng. Có những lúc cùng một con đường mà phải đi lại đến năm lần trong ngày, ngay cả bữa tối cũng phải ăn cơm hộp, tạm thời gác lại việc nấu nướng.

Để tiết kiệm thời gian, thông thường Hiểu Khê hay làm một công đôi việc, hơn nữa còn vô cùng hứng thú với điều đó. Ví dụ như khi ở nhà, cô vừa ngồi xem chương trình truyền hình thời trang phong cách vừa tranh thủ bắn game nâng level, hay là vừa nấu canh vừa đọc tạp chí...

“Hiểu Khê, đừng có tham công tiếc việc quá, ăn xong bữa cơm rồi hãy đọc tài liệu!” Lưu Hiên bảo.

Lưu Hiên tên đầy đủ cũng chính là hai chữ Lưu Hiên, là sinh viên bảo lưu đại học Kinh tế Đối ngoại, hai mươi chín tuổi, chưa kết hôn, hiện đã có bạn gái. Cậu anh ta thường hay nói là: “Bill Gate là thần tượng của tôi, người ta còn chẳng thèm học hết Đại học Harvard nên việc không học hết Đại học Kinh tế Đối ngoại không khiến tôi tiếc chút nào.”

Khi đang học đại học năm thứ ba, Lưu Hiên đã quen với một vị đàn anh, cũng chính là Tổng Giám đốc của công ty anh đang làm hiện nay. Trước lời mời nhiệt thành của học trưởng, anh liền gia nhập công ty và trở thành một trong ba cổ đông lớn nhất.

“Như thế này thì sẽ nhanh hơn nhiều.” Hiểu Khê vừa nuốt miếng cơm vừa nói. Dù gì cũng đã là đồng nghiệp của nhau hơn nửa năm rồi, chẳng cần thiết phải tỏ ra thực nữ nhỏ nhẹ gì hết!

“Cẩn thận, đừng có để mắc nghẹn đấy! Như thế này không tốt cho dạ dày chút nào!” Lưu Hiên rót cho cô một ly nước ấm rồi đặt lên bàn trước mặt cô.

“Ô, anh đối xử với em tốt vậy, đang muốn lấy lòng em à? Có điều, anh không cần phải đối xử với cấp dưới của mình như vậy đâu! Dù sao thì cấp dưới em đây nhất định vẫn sẽ làm tốt công việc mà.” Hiểu Khê đã đến phương bắc được sáu năm trời, và cũng học được kiểu ăn nói của người phương bắc như thế này luôn.

“Chỉ một ly nước là đã lấy được lòng em hay sao? Em dễ bị mua chuộc quá đấy!” Lưu Hiên tựa người vào bàn làm việc, nhìn Hiểu Khê ăn hết miếng này đến miếng khác.

“Đương nhiên là không phải rồi, em đang trông chờ vào món tiền thưởng cuối năm, sau đó mang về chiếc túi LV hàng hiệu đầu tiên trong cuộc đời mình.” Nhắc tới chiếc túi xách hiệu LV, Hiểu Khê lại cảm thấy vô cùng hứng khởi.

“Túi xách hiệu LV ư? Quá dễ dàng mà, em cứ chăm chỉ làm việc thì công ty nhất định không bạc đãi đâu.” Lúc này, mấy đồng nghiệp ra ngoài ăn khuya đã quay về, Lưu Hiên nói xong câu này cũng trở lại phòng làm việc của mình.

Đã mười giờ tối, tiếng chuông điện thoại reo lên, là Giai Hân.

“Em đang ở đâu thế?”

“Em đang làm tăng ca, một đồng tài liệu, đầu óc rối tinh rối mù hết cả lên đây này.”

“Đừng làm nữa, ra ngoài đi, chị mời em ăn đêm!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì hết, chị sẽ giúp em chỉnh lí tài liệu khai báo, lẽ nào còn không ổn nữa sao?”

Nghe được câu nói này, Hiểu Khê mới an tâm được đôi phần mà đồng ý.

Vừa bước ra khỏi công ty, gió lạnh ập tới, bàn tay cô run rẩy vì giá buốt. Hiểu Khê đang định vẫy taxi thì nghe thấy tiếng còi ô tô ở đằng sau. Quay đầu lại, cô thấy chiếc Toyota màu trắng của Giai Hân đang đậu bên đường, cánh cửa bên ghế phụ cũng đã mở ra. Đúng là phục vụ tận tình!

Hai người bước vào một quán ăn, vừa mới ngồi xuống, còn chưa ấm chỗ, Hiểu Khê đã đi thẳng vào vấn đề chính: “Chị nói đi, em có thể giúp chị được gì nào?”

“Ôi cô em thông minh lanh lợi của chị, đối xử tốt với em là việc mà chị nên làm mà!”

“Thật ư? Thực sự chị không cần em giúp đỡ việc gì sao?” Hiểu Khê nói, mắt nhìn chăm chăm vào đĩa cánh gà nướng vừa được bê lên. Mùi thơm quyến rũ, mê hoặc lòng người khiến mọi giá lạnh đều tan biến hết. Những món ăn ngon thực sự là một trong những thứ đáng yêu nhất trên thế gian. Bỏ cái kế hoạch giảm béo đó đi!

“Lần này, chị đây có việc cần nhờ em đích thân ra tay đấy!”

Hiểu Khê vừa nghe thấy thế, chiếc cánh gà nướng đang chuẩn bị cho vào miệng liền dừng lại giữa không trung, ba giây sau, cô mới tiếp tục gặm tiếp được.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Ngày kia, em cùng chị đi tới phòng làm việc của Trần Nguyên Kiệt một chuyến nhé, khách hàng này đặc biệt quan trọng với chị.” Giọng nói của Giai Hân có đôi chút khổ tâm.

“Quan trọng đến mức nào?” Sắc mặt Hiểu Khê dần trở nên nghiêm trọng.

“Trong công ty chị đang cạnh tranh nhau vô cùng khốc liệt, có một tay giám đốc mới đến, trong vòng có hai tháng đã kiếm được hai triệu Nhân dân tệ cho công ty. Vì thế hiện nay, chức vị Phó Tổng của chị không được vững nữa rồi, áp lực lớn quá.” Nói xong, Giai Hân ôm đầu, cúi gằm mặt xuống.

Hiểu Khê trước giờ chưa từng nhìn thấy bộ mặt ủ dột, chán nản như vậy của Giai Hân. Giai Hân của trước kia luôn luôn tươi tắn, phóng khoáng, trí tuệ và năng động. Nhìn chị lúc này, Hiểu Khê thực chẳng biết phải làm sao nữa. Cô đặt chiếc cánh gà nướng trong tay xuống, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu rồi hỏi: “Đơn hàng của bên công ty Trần Nguyên Kiệt là bao nhiêu?”

“Khoảng tám triệu tệ.”

“Vậy chị cần em làm việc gì giúp chị đây? Đây, nói rõ ràng ngay từ đầu, những chuyện bán rẻ sắc đẹp, có đánh chết em cũng không làm đâu đấy!” Hiểu Khê nghiêm nghị nói. Tình yêu lãng mạn của cô nhất định phải trao gửi cho “chân mệnh thiên tử” của đời mình.

“Cứ yên tâm đi, người đàn ông như thế, muốn tìm phụ nữ chẳng bao giờ thiếu. Chị chỉ muốn dùng đôi chút cảm tình của anh ta đối với em để tiện cho việc nhờ vả đó thôi.” Giai Hân cầm chiếc cánh gà nướng lớn đưa ra trước mặt Hiểu Khê, giọng nói đột nhiên vui vẻ trở lại.

“Hả?”

“Ừm, chị đảm bảo rằng em sẽ không bị chút tổn hại nào hết.”

“Em chỉ cần đi theo chị đến gặp anh ta, không cần phải nói gì, đi theo chị như một trợ lý là được, đúng vậy không?”

“Đúng vậy, em gái chị thông minh quá đi mất!”

“Nếu như chỉ cần làm như vậy mà có thể giúp được chị thì em nhận lời.” Cuối cùng Hiểu Khê cũng đồng ý. Xem ra có rất nhiều chuyện một khi đã bắt đầu thì khó lòng mà dừng lại được.

5. Chương 5: Đây Là Nào Ứng Với Câu “hữu Duyên Vạn Lí Năng Tương Ngộ” Sao?

“Giữa đàn ông và phụ nữ tuyệt đối tồn tại một kiểu khí thế. Loại khí thế này đã được định sẵn ngay từ lúc đầu.”

Hai ngày sau, Hiểu Khê cùng Giai Hân đến phòng làm việc của Trần Nguyên Kiệt. Đúng lúc đi qua chiếc cửa xoay tròn của tòa nhà tập đoàn thời trang SUE, bỗng dừng cảm thấy hai chân bủn rủn, không có chút sức lực nào, cô bị tụt hẳn lại phía sau.

“Mau đi thôi, chúng ta đã hẹn là 3 giờ chiều sẽ tới mà!”. Giai Hân dừng lại, kéo tay Hiểu Khê. Cô sợ rằng cô em thân yêu sẽ bỏ chạy trước khi lâm trận y như bộ phim Cô dâu chạy trốn do nữ diễn viên Julia Robert nổi tiếng thủ vai chính.

“Được rồi, tự em cũng biết cách đi mà!”. Hiểu Khê ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, cầm chiếc túi đựng laptop Sony trên tay, nhanh chóng bước theo sau, ra dáng một trợ lý cần mẫn và nghiêm túc.

Họ vừa bước qua cửa lớn, một cô lễ tân cao tầm mét bảy, khí chất lịch sự, ăn mặc thời trang liền bước ra tiếp đón. Nhìn xung quanh, Hiểu Khê thấy các nhân viên đang đi đi lại lại trong sảnh người nào người nấy đều ăn mặc rất cá tính, lại sành điệu, váy ngắn, váy dài, quần ngắn... bất chấp thời tiết. Hiểu Khê chợt nghĩ có cả một rừng mỹ nữ thế này vây quanh, Trần Nguyên Kiệt cơ bản là không hề thiếu phụ nữ. Chỉ cần anh ta đồng ý thì những gì Giai Hân nói đều đúng hết.

Cô nhân viên lễ tân dẫn hai người vào trong, đi đến cuối hàng lang thì nhìn thấy căn phòng có gắn tấm biển bốn chữ: “Phòng Tổng Giám đốc”.

“Trần Tổng, ngài có khách ạ!”

“Được, mời vào!”. Tiếng nói của anh ta vọng ra từ trong phòng.

Giai Hân đi vào trước, Hiểu Khê bám theo sau. Vì Giai Hân rất cao nên Hiểu Khê thực sự mong rằng Giai Hân có thể che khuất toàn bộ người mình. Những xem ra đó là điều không tưởng!

“Xin mời ngồi!”. Nguyên Kiệt sắp xếp lại đồng hồ sơ trên bàn làm việc rồi ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy Hiểu Khê, mặt anh ta hiện rõ vẻ kinh ngạc. Xem ra anh ta hoàn toàn không biết cô sẽ tới đây.

“À đúng rồi, đơn hàng này, tôi có mời Hiểu Khê tới giúp đỡ, anh không ngại chứ?”. Giai Hân ngồi xuống rồi nói.

“Ngược lại là đằng khác. Mời hẳn một cao nhân thế này đến giúp sức, điều đó cho thấy quý công ty rất coi trọng công ty chúng tôi, thật vô cùng vinh hạnh”. Trần Nguyên Kiệt nhanh chóng mỉm cười đáp lời.

“Hai mỹ nữ muốn uống gì đây? Trà có được không?”. Nguyên Kiệt đưa mắt nhìn Giai Hân, sau đó lại chuyển sang Hiểu Khê. Hiểu Khê cảm thấy bản thân không còn đường lui nữa, đành phải ngẩng đầu đối diện với ánh mắt ấy, một ánh mắt sâu thẳm, sắc bén như muốn soi thấu con người của cô. Lần đầu tiên Hiểu Khê cảm nhận được khí thế bức người từ người đối diện.

Giữa đàn ông và phụ nữ tuyệt đối tồn tại một kiểu khí thế. Loại khí thế này đã được định sẵn ngay từ lúc đầu.

Hiểu Khê khẽ gật đầu.

“Được, vậy chúng ta tới phòng uống trà nhé!”. Nguyên Kiệt liền đứng dậy, bước ra khỏi bàn làm việc, mở cửa cho hai cô gái, thể hiện rõ phong thái lịch lãm của một quý ông. Xem ra anh ta đi du học bên Mỹ cũng không hề uống phí chút nào.

Đi theo Trần Nguyên Kiệt khoảng ba phút thì họ bước vào một căn phòng. Phòng trà này được thiết kế theo phong cách Trung Hoa, bên cạnh còn có một phòng trà khác ngồi đệm tatami theo phong cách Nhật Bản. Chiếc bàn bằng gỗ khiến người thưởng trà cảm nhận được hương vị của tự nhiên.

“Xin mời ngồi!”. Nguyên Kiệt nói.

Không phải là đến đàm phán công vụ sao? Tại sao lại đi uống trà thế này? Không khéo nguyên việc uống trà cũng phải mất trên tiếng đồng hồ cũng nên. Hiểu Khê khẽ bám vào cánh tay Giai Hân. Giai Hân liền quay đầu sang nháy nháy mắt, đồng thời đứng dậy để cho Hiểu Khê ngồi vào phía trong.

“Chúng ta uống trà gì đây? Phổ Nhĩ? Long Tĩnh? Hay là Thiết Quan Âm?”

“Trà Phổ Nhĩ đi, Phổ Nhĩ có công dụng giảm béo”. Giọng nói của Giai Hân rất quyết đoán.

Nguyên Kiệt liền lấy ra một bộ trà đạo, nhẹ nhàng dùng chiếc kẹp nhấc mấy chiếc chén uống trà màu trắng nhỏ nhắn, tinh tế bằng sứ ra, chuyên tâm cứ như đang trong phòng thí nghiệm vậy.

“Xem ra Trần Tổng rất am hiểu trà đạo”. Hiểu Khê nói.

“Đừng gọi Trần Tổng mãi thế, gọi tôi là Nguyên Kiệt được rồi. Cứ nhắc tới chữ “Tổng” là tôi có cảm giác như mình đã vào hàng bô lão rồi ấy. Còn về trà đạo, đó chỉ là sở thích của tôi thôi, chứ tôi cũng chẳng hiểu biết mấy”. Anh ngẩng đầu lên, nhìn Hiểu Khê mỉm cười lịch lãm.

“Trà đạo rất thích hợp với phụ nữ, Hiểu Khê, xem ra em nên theo Nguyên Kiệt thỉnh giáo đi”.

“Vậy thì mong ngài chỉ giáo cho tôi đôi chút”. Hiểu Khê liền đáp.

“Không dám chỉ giáo hai vị, tôi đành phải múa rìu qua mắt thợ vậy, cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ thôi.”

Lúc này, nước đã sôi, anh dùng chiếc kẹp gấp mấy chiếc cốc trắng qua nước nóng.

“Trình tự của trà đạo trước tiên là rửa ly trà, tốt nhất nên dùng nước suối trên núi, nếu như không tìm được nước suối trên núi thì có thể dùng nước thường. Chén trà sau khi được tráng qua nước nóng sẽ giữ được nhiệt độ nhất định”. Nói xong, anh liền ột chút trà Phổ Nhĩ vào trong ấm, sau khi ngâm khoảng ba phút liền đổ nước đi.

“Nước trà đổ ra có màu hổ phách, từ miệng ấm chảy ra trông giống như chú rồng trên biển nước, cho nên người ta gọi là Ô long nhập hải.”

“Động tác vừa nãy, người ta thường gọi là Thức tỉnh trà. Lá trà trong ấm nước nóng, thu nhận khí của nước, tỏa ra khí của trà, tiếp đó mới bước vào trạng thái pha trà tốt nhất. Trà càng cũ thì càng phải làm trà thức tỉnh. Trà cũng giống như một nàng công chúa đang ngủ mê, cần được chúng ta đánh thức. Bước này tuyệt đối không được thiếu, có nhiều khi công đoạn thức tỉnh trà có kèm theo công dụng rửa qua lá trà.”

Những lời giải thích của Nguyên Kiệt thực không khác gì lời giáo của giáo viên trà đạo. Hiểu Khê và Giai Hân liên tục gật đầu. Bình thường hai người họ thường uống cà phê, trà sữa hoặc hẹn bạn bè đi ăn bữa Brunch [Bữa ăn giữa buổi, thường là gộp bữa sáng và trưa] chứ thực sự rất ít khi uống trà.

Sau lần ngâm trà thứ hai, anh ngồi thẳng người lên, khẽ nghiêng ấm, rót trà lúc cao lúc thấp, rất có nhịp điệu.

“Động tác này gọi là Phượng Hoàng gập đầu. Hôm nay, tôi rất vui khi được tiếp đón hai người đẹp ghé thăm hàn xá”.

Cùng lúc đó, hương thơm lá trà lan tỏa khắp cả căn phòng.

“Được rồi, xin mời thưởng thức! Dùng ngón cái và ngón trỏ đỡ lấy thân chén, còn ngón giữa đỡ lấy đáy, ba ngón tay chụm lại được ví như ba con rồng, cốc trà như đỉnh, tư thế cầm cốc trà thế này được gọi là Tam long hộ đỉnh”.

“Thực sự là quá cầu kì”. Hiểu Khê học theo dáng cầm cốc Nguyên Kiệt vừa dạy. Quả nhiên cảm giác như con người cũng trở nên vô cùng nhã nhặn, cô bỗng như thấy mình trở thành một cô gái thời xưa, đang luận đàm trà đạo. Nước trà vừa vào khoang miệng, hương vị trà nhanh chóng dâng lên, chiếm lĩnh toàn bộ mọi tế bào vị giác.

“Đại tài tử Viên Mai thời Thanh khi thưởng thức vị trà Vô Di Nham đã nói: thưởng thức trà nên chiêm nghiệm chọn lọc tinh hoa, đồng thời cảm nhận và thấu hiểu. Ý nghĩa là khi thưởng thức trà, phải giống như trong miệng đang ngậm một bông hoa nho nhỏ, từ từ cảm nhận nó, nhằm nếm hương vị trà. Chỉ có như vậy thì mới thực sự lĩnh hội được hương, thanh, cam, hoạt vốn có của lá trà.” [Hương, thanh, cam, hoạt: Hương là mùi hương; Thanh: sự thanh khiết; Cam: ngọt; Hoạt: sức sống]

“Thưởng thức trà cũng giống như đang tận hưởng cuộc sống vậy”. Hiểu Khê nói tiếp, hoàn toàn quên hết mọi lúng túng lúc ban đầu.

“Đúng thế, đây chính là nguyên nhân mà gần đây tôi càng ngày càng mê thưởng thức trà. Một người khi thưởng thức trà là đang giao lưu với lá trà, cũng có thể giao lưu với chính mình. Khi thưởng thức trà cùng

bạn bè có thể nói mọi chuyện trên trời dưới đất, vô cùng vui vẻ, mang lại một cảm nhận khác biệt đầy thú vị.”

“Hiểu Khê, xem ra sau này chúng ta phải thương xuyên ghé vào phòng trà của Nguyên Kiệt rồi.”

“Rất hoan nghênh!”

...

Một tiếng rưỡi đồng hồ trôi qua nhanh chóng.

Trà đã uống cạn mà hai người đó chẳng thèm nhắc tới chuyện công việc lấy một lần.

“Chúng tôi xin phép cáo từ”. Giai Hân cầm túi xách và cả chiếc máy tính lên luôn.

“Được”. Nguyên Kiệt tiễn hai người ra đến cửa thang máy rồi vẫy tay tạm biệt.

Trong thang máy, Hiểu Khê liền hỏi: “Rốt cuộc chị đang giữ trò gì đây? Bắt em ở đây cả ngày trời chỉ để mời em đến uống trà ư?”

“Đừng vội vàng thế! Chuyện làm ăn đâu thể bàn bạc trong một lần. Uống trà chứ đâu phải uống rượu Nhị Oa Đầu, như vậy là bảo vệ môi trường rất nhiều đó!”. Giai Hân vui vẻ nói.

“Thế nào? Có phải là cảm nhận được sức quyến rũ của Nguyên Kiệt rồi không? Thay đổi cách nhìn rồi sao?”

“Cũng không tệ chút nào. Đừng có nói rằng chị đang tạo cơ hội cho em đấy nhé!”

“Nếu như chị nói đây là một mũi tên trúng hai đích thì sao?”. Giai Hân vỗ vỗ vai của Hiểu Khê.

“Thôi được, lần này em nghe theo chị!”. Hiểu Khê kéo tay Giai Hân, đi tìm chỗ ăn tối. Uống trà nhiều tới mức đói meo cả bụng, cô vội vàng sai những bước lớn để nhanh chóng kiếm cái bỏ bụng. Trà đúng là có công dụng thúc đẩy tiêu hóa, không đói mới là lạ!

1.6. Tôi không cần thiết phải hỏi tiêu chuẩn tìm vợ của anh

“Trời sinh phụ nữ luôn có khao khát được sưu tập quần áo, chiếc tủ quần áo lúc nào cũng nhét đầy ăm ắp, nhưng tại sao khao khát tình yêu lại đắp mãi chẳng đầy?”

Điều cấm kị nhất khi tìm vợ hoặc chồng là dựa vào cảm xúc. Tiêu chuẩn càng rõ ràng thì càng dễ dàng đạt được mục tiêu. Từ trước đến nay, lúc nào những người theo chủ nghĩa hiện thực cũng đạt được mục tiêu nhanh hơn những người theo chủ nghĩa lãng mạn.”

Mùa đông đã tới, Hiểu Khê cất hết áo sơ mi và chân váy đi và bắt đầu những ngày tháng bầu bạn cùng những chiếc áo dày cộp. Người ta thường nói, tủ quần áo của phụ nữ mãi mãi luôn thiếu một bộ. Những người phụ nữ ở phương Bắc thì sẽ chẳng thể giống như những cô gái phương Nam, một năm bốn mùa đều có thể mặc váy ngắn, diện quần tất. Đây là điều duy nhất khiến cho Hiểu Khê cảm thấy tiếc nuối. Thế nhưng, trời sinh phụ nữ luôn có khao khát được sưu tập quần áo, chiếc tủ quần áo lúc nào cũng nhét đầy ăm ắp, tại sao khao khát tình yêu lại đắp mãi chẳng đầy chứ?

Cô liền quyết định cuối tuần sẽ sắp xếp lại tủ quần áo của mình một cách tử tế. “Những bộ quần áo một năm chỉ mặc một, hai lần cũng nên dừng cảm vứt luôn đi cho rồi”, các tạp chí thời thượng đều khuyên như vậy. Quyết đi theo lời hướng dẫn đó, Hiểu Khê nhanh chóng sắp ra cả một va li lớn những bộ quần áo mà từ sau tốt nghiệp đại học tới giờ chưa từng mặc một lần nào. Quả thật công việc này khiến người ta đau đầu vô cùng.

“Nhóc, đang làm cái gì thế?”. Giai Hân hỏi qua điện thoại.

“Em đang thanh lý quần áo không mặc đến đây, chị có biết chỗ nào quyên góp quần áo cũ không?”. Đối diện với cả va li quần áo chất lượng thượng đẳng, vứt đi thật sự khiến người ta nuối tiếc, nhưng người ở thành phố lớn không thèm mặc quần áo cũ người khác để thừa lại, thật đúng là đau đầu quá!

“Ồ, để chị hỏi giúp em xem thế nào!”

Khoảng mười phút sau, Giai Hân gọi điện lại, nói: “Em thử hỏi Nguyên Kiệt xem, có lẽ anh ta biết rõ về vấn đề này đấy!”

“Thật sao? Được, để em gọi!”. Cô ghi lại số điện thoại. Nói thật lòng thì tuy đã gặp nhau vài lần rồi nhưng cô thực sự chẳng nhớ mình đã để danh thiếp của anh ta ở xá xính nào. Hơn nữa Hiểu Khê là một người lạc quan, hướng ngoại, cô có thể nói chuyện tâm đầu ý hợp với bất cứ người nào, từ các quan chức cấp cao cho đến phường trộm cắp. Nhưng nói chuyện ăn ý là một chuyện, còn người đó có đáng để lưu lại số di động trong danh bạ hay không lại là một chuyện khác, cần phải trải qua kiểm nghiệm thực tế mới quyết định được.

Lúc này, Hiểu Khê bỗng thấy hơi ngại do người đàn ông đó cô lại gặp trong hoàn cảnh xem mặt. Nếu như cô gọi điện thoại đến trước, biết đâu anh ta lại nghĩ rằng cô đang có ý đồ gì đó với anh thì sao? Điều này chắc chắn sẽ gây ra hiểu lầm. Hiểu Khê bắt đầu lưỡng lự.

Cuối cùng, cô vẫn quyết định gọi điện cho Nguyên Kiệt. Trong lúc chờ anh ta nhấc máy, cô nghe rõ nhịp đập của trái tim mình. Thế nhưng trong ống nghe chỉ vang lên tiếng “tút... tut...” liên hồi. Anh ta không bắt máy. Đúng vào dịp cuối tuần, tại sao lại không nghe máy chứ? Hiểu Khê cảm thấy hơi nghi hoặc, cuối cùng, đành quyết định bỏ qua việc hỏi thăm Nguyên Kiệt mà trực tiếp lên mạng tra tìm thông tin.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Nguyên Kiệt gọi điện thoại lại.

“Xin chào, thật ngại quá, lúc này tôi đang giặt quần áo nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Xin hỏi, cô gọi điện cho tôi có việc gì không?”

Chỉ có mỗi vấn đề quyên góp quần áo làm từ thiện mà hai người “buồn bán” đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Những việc như quần áo sẽ quyên góp đến đâu, tặng cho những người ở vùng nào, tình hình sinh sống của người dân ở đó ra sao, Nguyên Kiệt đều nói vô cùng cặn kẽ.

“Trời đất, sao anh lại có thể nắm rõ đến vậy chứ?”. Anh không thể nhìn thấy ở đầu dây bên này, Hiểu Khê đang ngoác miệng ra hình chữ O vì kinh ngạc.

“Từ nhỏ gia cảnh của tôi đã nghèo khó, cho nên tôi hiểu cái cảm giác mong muốn được giúp đỡ đó.”

...

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại này, Hiểu Khê không còn chút ác cảm nào với Nguyên Kiệt nữa. Thứ nhất, anh ta nói mình vừa giặt quần áo. Thứ hai, không ngờ anh ta có thể nắm vững các thông tin về quyên góp từ thiện đến vậy, điều đó chứng tỏ Nguyên Kiệt là một con người có thiện tâm, bình thường rất hay quan tâm đến vấn đề này. Thứ ba, hoàn cảnh gia đình khó khăn của anh ta đã khiến cô động lòng. Hoặc giả còn có nhiều yếu tố khác nữa mà chính bản thân cô cũng không biết.

Sau khi đem quần áo đi làm từ thiện, trên đường về nhà, Hiểu Khê cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái. Những thứ không cần thiết với mình nhưng lại đem đến chút ấm áp giữa trời đông giá rét cho người khác, khiến cô thực sự vui sướng, tự hào.

“Em có thể cho Nguyên Kiệt nick của em không? Để sau này, có vấn đề gì không hiểu thì em có thể hỏi anh ấy. Không thể thành người yêu thì làm bạn bè, cũng không tệ đâu. Nói không chừng vào thời khắc quan trọng, anh ấy lại giúp đỡ được mình cũng nên”. Giai Hân bảo.

Đúng là một người theo chủ nghĩa thực tế!

“Được thôi, làm bạn bè có lẽ cũng không tệ chút nào, những điều khác thì không nên cưỡng cầu”. Hiểu Khê trầm nghĩ.

Ngày tiếp theo, Trần Nguyên Kiệt đã xuất hiện trong danh sách liên hệ MSN của cô.

Gần đến giờ tan sở, Hiểu Khê nhận được tin nhắn MSN của Nguyên Kiệt.

“Avatar của cô trông rất đẹp!”

“Ha ha, cảm ơn anh!”

“Tấm ảnh này cô chụp ở đâu thế? Hình như không phải ở trong nước.”

“Vâng, là ở trên một hòn đảo của nước Pháp.”

“Cô đã đi rất nhiều nơi rồi đúng không?”

“Ừm, trước đây tôi đi theo cấp trên nên cũng đi được đến khá nhiều nơi.”

“Cô thích nhất thành phố nào?”

“Prague”. [Thủ đô cộng hòa Séc]

Đây chính là thành phố trong mơ của Hiểu Khê. Prague, thành phố đẹp nhất Châu Âu! Ở đó có Milan Kundera, Franz Kafka, ngoài ra còn có bộ phim *The Unbearable Lightness of Being* nổi tiếng. [Milan Kundera: Tiểu thuyết gia nổi tiếng người Tiệp Khắc, Franz Kafka: Tiểu thuyết gia nổi tiếng người Áo]

“Thế còn những thành phố ở Trung Quốc?”

“Bắc Kinh.”

“Còn Quảng Châu thì sao?”

“Không chút cảm giác gì, nếu như tôi rời khỏi Bắc Kinh thì nhất định sẽ tới Châu Âu hoặc Bắc Mỹ sống”.

Hiểu Khê rất thích cuộc sống sôi động của Bắc Kinh, cũng như rất thích cảm giác ngọa hổ tàng long ở đây. Đương nhiên cô cũng không hề che giấu sự sùng bái ngoại quốc của mình.

Hiểu Khê nghĩ gì nói đấy, cũng chẳng hiểu tại sao Nguyên Kiệt lại hỏi mình câu “có thích Quảng Châu hay không?”. Cô cũng chẳng muốn đoán xem anh đang nghĩ những gì. Đó chính là bản thân cô, không cần phải giả tạo, diễn xuất gì hết. Sự thật là vậy, nếu như phải rời khỏi Bắc Kinh, cô nhất định sẽ đến Châu Âu hoặc Bắc Mỹ. Từ trước đến nay, Hiểu Khê không có chút cảm giác gì với Quảng Châu hết, luôn luôn cảm thấy đó là một thành phố phồn vinh nhưng tình hình trị an vô cùng phức tạp. Ở thành phố đó có rất nhiều người giàu có, nhiều nhà xưởng gia công, ngành nghề tình dục cũng vô cùng phát triển, người các tỉnh khác cũng đến đó làm ăn rất nhiều. Đối với những người ở ngoại tỉnh mà nói, Quảng Châu là nơi vô cùng thích hợp để phát triển sự nghiệp, bởi vì chỉ tính riêng một vùng Đông Hoàn, các công xưởng cần xuất nhập khẩu đã nhiều như nôm.

“À, các thành phố Châu Âu tôi vẫn chưa đến thăm nghiêm túc lần nào, tôi muốn dành để sau này đến tham quan cùng với bà xã của mình.”

“Ha ha, sợ rằng tôi không có phúc phận đó rồi. Vậy hi vọng anh sớm tìm được người vợ như ý nhé!”. Hiểu Khê gửi kèm theo một biểu tượng mặt cười, lấy lý do tan sở để offline. Nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là không biết phải nói gì với anh nữa. Anh ta nói muốn cùng người vợ tương lai đi thăm thú các thành phố Châu Âu, lẽ nào cô lại hỏi tiêu chuẩn người vợ tương lai của anh ta là gì chắc? Hiểu Khê thầm nghĩ, bản thân mình không cần thiết phải hỏi câu đó.

6. Chương 6

1.7 Rốt cuộc thì em muốn tìm một người đàn ông như thế nào?

“Phụ nữ luôn luôn muốn tìm được một người đàn ông mình yêu hay chí ít cũng phải mạnh mẽ và giỏi giang hơn mình. Những người đàn ông như thế hầu hết đều ở trên cao, đến chỗ kiễng chân còn chẳng đủ, mà cho dù có đủ thì cũng phải tranh giành, đánh nhau đến ngã chết mới thôi.”

Trên đường tan sở về nhà, trời đã bắt đầu đổ những hạt mưa tuyết li ti. Hiểu Khê lập tức kéo khóa áo lên kín cổ, gió lạnh thổi vù vù bên tai. Nhìn một đôi tình nhân ôm nhau trên chiếc xe đạp vượt qua người cô, Hiểu Khê vô cùng ngưỡng mộ đồng thời ước ao cái cảm giác ấm áp được yêu thương bảo vệ của một người đàn ông. “Chân mệnh thiên tử” của cô rốt cuộc bao giờ mới xuất hiện? Nếu anh ấy có thể từ trên trời rơi xuống giống như những bông tuyết này thì hay biết bao! Hoặc là vào đêm Giáng Sinh, nếu ông già Noel vút

cho cô một anh chàng qua ông khó thì tuyệt quá! Ông già Noel à, cháu không cần món quà gì hết, chỉ cần một người đàn ông là được rồi, anh ấy chính là món quà lớn nhất đối với cháu.

Những bông tuyết trắng tinh khôi nhỏ li ti nhẹ nhàng đậu trên long mi của Hiểu Khê, cô khẽ nhắm mắt lại, lẩm nhẩm lời cầu nguyện dưới bầu trời trắng xóa tinh khôi.

Hiểu Khê quyết định đi tới khu chợ gần đó để mua thịt bò để nấu món canh bí xanh thịt bò. Trước khi người đàn ông đích thực trong đời xuất hiện, cô phải đối xử thật tốt với bản thân. Và cả khi anh ấy xuất hiện, cô chắc chắn sẽ vỗ cho anh béo trắng, hồng hào. Còn lúc này, không có người đàn ông che chở, bảo vệ thì đành phải khỏa lấp bằng thức ăn thôi!

Hiểu Khê vừa cho thịt bò vào nồi thì Giai Hân gọi điện đến.

“Thế nào rồi, nói chuyện trên MSN sao rồi?”. Xem ra bà chị Giai Hân đang rất rảnh rỗi, lại còn gọi điện hỏi tiến triển đến đâu nữa chứ!

“Chị có biết không, chị hơi bị nhiều chuyện đấy, sắp trở thành bà tám chính hiệu của các tạp chí lá cải về ngôi sao rồi đó!”. Hiểu Khê không ngại ngần chê bai.

“Em tưởng rằng mình là một đại minh tinh hay sao? Có điều trong mắt chị, em đích thực là một ngôi sao nhỏ, hi hi.”

“Thì cũng chỉ nói chuyện linh tinh một chút thôi ấy mà.”

“Cảm giác thế nào?”

“Cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt. Chỉ như một người bạn bình thường, nói vài câu chuyện về cuộc sống hàng ngày thôi.”

“Nguyên Kiệt rất tự tin, bởi vì anh ấy thực sự bản lĩnh và tài năng, Mặc dù anh ấy cũng có thể có chút tự ti bởi từ nhỏ hoàn cảnh gia đình đã khó khăn. Cho nên, nếu em thực sự không thích anh ấy thì tốt nhất đừng có đả kích người ta”. Hiểu Khê không ngờ chị ấy lại nhất nhất bảo vệ Nguyên Kiệt. Không biết Nguyên Kiệt đã cho chị ấy lợi lộc gì nữa, nhưng dựa vào cái gì mà chị ấy dám khẳng định cô sẽ làm anh ta tổn thương chứ?

“Năm nào anh ấy cũng tài trợ cho các em nhỏ có hoàn cảnh gia đình khó khăn được đi học, thậm chí còn lên tận vùng núi để dạy học cho các em ấy nữa...”. Giai Hân ở đầu dây bên kia cứ thao thao bất tuyệt.

Nghe xong những lời này, Hiểu Khê thực sự thay đổi cách nhìn của mình về Nguyên Kiệt. Nói đến tự ti, bản thân cô chưa hề động chạm gì tới hoàn cảnh của anh ta. Nhưng khi nhớ đến cuộc đối thoại trên MSN, Hiểu Khê cảm thấy có chút day dứt vì bản thân đã tự cao tự đại quá.

Bởi vì cảm giác day dứt cứ bám lấy cô cả đêm, nên ngày hôm sau, cô chủ động nói chuyện vô cùng hòa nhã cùng Nguyên Kiệt.

“Nghe nói năm nào anh cũng lên các vùng miền núi để dạy học cho các em nhỏ, có thật không?” Hiểu Khê chủ động bắt chuyện. Thế nhưng không ngờ một lúc lâu sau vẫn không có hồi âm. Phải chăng hôm qua, cô đã làm tổn thương lòng tự tôn của anh nên hôm nay, anh không thèm để ý đến cô nữa? Chắc anh không đến mức nhỏ nhen, hẹp hòi đến vậy chứ?

Mãi cho tới gần giờ ăn trưa mới thấy Nguyên Kiệt trả lời.

“Thật ngại quá, lúc này có khách hàng tới nên cả buổi sáng nay, tôi ở trong phòng hội nghị.”

“Ha ha, tôi có thể hiểu mà, đã là Tổng Giám đốc thì làm gì có người nào mà không bận rộn?”

“Chuyện dạy học cũng chẳng có gì, chỉ là mỗi năm, tôi tranh thủ chút ít thời gian đến thăm các em nhỏ đó thôi.”

“Hay quá, nếu như có cơ hội thì nhớ cho tôi đi cùng nhé!”. Hiểu Khê chân thành nói. Thực ra, ở trong thành phố lớn hoa lệ, sang trọng, thỉnh thoảng về vùng thôn quê, đắm trải một chút cuộc sống đơn thuần, giản dị và giúp đỡ những người thiệt thòi hơn mình cũng là một niềm vui thú vị.

“Được thế thì còn gì bằng, nhất định vậy nhé!”. Nguyên Kiệt hào hứng đáp. Với một người luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác như anh, Hiểu Khê hi vọng anh sẽ luôn vui vẻ, hạnh phúc.

“Sở thích của anh là gì?”

“Đọc sách, chơi bóng rổ. Còn cô?”

...

Lần đầu tiên, Hiểu Khê và anh nói chuyện hòa hợp như vậy. Lần này, cô không còn hững hờ như mọi khi nữa.

Đọc được một câu chuyện thú vị trên mạng, cô liền gửi ngay cho anh xem: “Ngày xưa ngày xưa, có một chàng thư sinh và một cô gái hẹn ước nhau sẽ kết hôn. Nhưng khi đến ngày đó, cô gái lại bị gả ột người khác. Chàng thư sinh nọ bị tổn thương nặng nề, sinh bệnh nằm liệt giường. Người nhà đã cố gắng dùng mọi phương cách nhưng vẫn chẳng có tác dụng. Người thân tận mắt nhìn thấy anh thoi thóp, chỉ còn chút hơi tàn nhưng đành bất lực. Lúc đó, có một vị sư đi ngang qua. Sau khi biết được sự tình, vị sư quyết định sẽ khuyên giải cậu thư sinh kia. Vị sư đi đến trước giường, lấy một chiếc gương đưa cho anh thư sinh xem. Chàng thư sinh nhìn thấy trong đó là biển khơi mênh mông, trên bãi cát có một người phụ nữ gặp nạn đang nằm bất động.

Người thứ nhất đi qua, liếc mắt nhìn, lắc lắc đầu rồi đi mất...

Người thứ hai đi qua, cởi áo ra đắp lên người người phụ nữ đó rồi lại đi mất...

Người thứ ba đi qua, tiến lại gần, đào một chiếc hố, thận trọng đặt thi thể cô vào trong đó rồi chôn cất đàng hoàng.

Đang trong lúc nghi hoặc, hình ảnh đó bỗng biến mất, chàng thư sinh liền nhìn thấy người vợ chưa cưới của mình trong khoảnh khắc động phòng hoa chúc, anh chồng đang gặt khăn trùm đầu ra... Chàng thư sinh vẫn ngây ngô không hiểu mấy điều này.

Vị sư liền giải thích: “Người phụ nữ nằm chết trên bãi cát đó chính là kiếp trước vị hôn thê của cậu. Cậu chính là người thứ hai đi qua đó, người đã cho cô ấy một chiếc áo. Kiếp này cô ấy yêu đương hẹn hò với cậu, chỉ là để trả nợ ân tình đó cho cậu mà thôi. Nhưng người mà cô ấy dùng trọn đời trọn kiếp để báo đáp là người đã chôn cất thi thể của cô ấy. Người đó chính là người chồng hiện nay của cô ấy.”

Chàng thư sinh lập tức tỉnh ngộ, ngồi dậy khỏi giường, sau đó khỏi bệnh”.

Một lúc sau, Nguyên Kiệt trả lời: “Truyện hay quá! Chuyện này giải thích cho những cuộc tình dù giữa họ quả thực không có vấn đề gì to tát nhưng rốt cục họ cũng chẳng thể đến được với nhau để có một cái kết tốt đẹp.”

Và rồi họ nói chuyện say sưa với nhau cho tới tận giờ tan làm.

“Tối nay, anh có bận gì không?”

“Tối nay, tôi ra ngoài ăn với bạn. Còn cô thì sao?”

“Tôi ăn một mình thôi, ăn tạm cái gì đó là xong ấy mà”. Nói xong câu ấy, cô bỗng giật mình tự cảm thấy trong lời nói của mình có đôi chút đáng thương khiến bất kỳ ai nghe thấy cũng động lòng trắc ẩn.

“Rốt cuộc thì em muốn tìm một người đàn ông như thế nào?”. Nguyên Kiệt đột nhiên hỏi.

Thực ra đây cũng chính là câu hỏi mà Hiểu Khê đã không ngừng tự hỏi bản thân bấy lâu nay

“Nói thật là tôi cũng không biết nữa, quan trọng là phải xem cảm giác của mình thế nào”. Hiểu Khê thoáng ngạc nhiên về câu trả lời của mình.

“Cảm giác luôn không chắc chắn mà lại còn khó nắm bắt nữa. Nhìn qua thì tưởng không có tiêu chuẩn gì, nhưng thực chất toàn là tiêu chuẩn đó.”

“Có lẽ vậy. Người ấy của tôi chắc chắn sẽ phải khiến tôi cảm thấy yêu, chỉ ít thì cũng mạnh mẽ, giỏi giang hơn tôi.”

“Thật không? Em yên tâm, anh nhất định sẽ mạnh mẽ và giỏi giang hơn em”.

Giai Hân nói rất đúng, Nguyên Kiệt rất tự tin, thậm chí là tự tin thái quá. Hiểu Khê thực sự không biết phải trả lời thế nào. Có điều, để cập đến vấn đề ấy với anh như vậy nhưng cô lại không cảm thấy khó chịu. Chỉ ít thì cũng hơn ngày ngày phải chơi mấy trò game online.

“Trong tình yêu, tôi có hai nguyên tắc: Người ấy không nhất thiết phải nuôi tôi, nhưng phải có đủ năng lực để nuôi tôi. Người ấy không nhất định phải cưới tôi, nhưng nhất định phải có thành ý muốn cưới tôi”. Hiểu Khê thành thật nói.

“Em cá tính thật đấy! Em là người con gái đặc biệt nhất mà anh từng gặp.”

Câu này có được coi là một câu ngầm ý khen ngợi không? “Đặc biệt”, Hiểu Khê rất thích hai chữ này.

“Ngày mai anh phải đi công tác Quảng Châu rồi, nửa tháng sau mới về. Lúc đó, chúng ta có thể gặp mặt được không?” Nguyên Kiệt chân thành đưa ra lời đề nghị.

Hiểu Khê ngồi đầu mạng bên này hoàn toàn bất ngờ, không biết nên đồng ý hay từ chối.

“Nếu như em chịu gặp mặt anh, vậy thì đối với anh, Bắc Kinh đã có một lí do để khiến anh dừng chân.”

“Được thôi, nếu như công việc của tôi không quá bận”. Nguyên Kiệt nói rất chân thành, thậm chí chân thành tới mức khiến người ta không nỡ từ chối. Hiểu Khê trả lời anh, sau đó, cô tắt đèn đi ngủ.

Thế nhưng cô lại không thể ngủ nổi. Đoạn đối thoại ban nãy chẳng khác nào đoạn phim chậm chậm tái hiện ngay trước mắt cô.

“Có lẽ mình thực sự quá vô vị. Ngày mai tỉnh lại sẽ quên ngay thôi”, Hiểu Khê thầm nghĩ.

“Anh vừa mới xuống máy bay, em đang làm gì thế?”. Chín giờ tối ngày hôm sau, Hiểu Khê nhận được tin nhắn của Nguyên Kiệt.

“Tôi vừa mới ăn tối xong, chút nữa sẽ xem phim”. Hiểu Khê có sao nói vậy. Vốn dĩ, cuộc sống của Hiểu Khê là theo lối sống tiểu tư sản điển hình. Có lúc cô ở nhà nấu cơm rồi xem phim điện ảnh đen trắng, có lúc lại ra ngoài quán cà phê ngồi phơi nắng. Cuộc sống của Hiểu Khê chưa lúc nào ngừng nghỉ, khô khan và vô vị hết. Lúc nào Hiểu Khê cũng sắp xếp một ngày của mình vô cùng kĩ càng. Chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy mình không sống uổng phí. Mỗi ngày, mỗi phút bản thân cô đều đang trưởng thành, đều có thu hoạch, hơn nữa đảm bảo cho bản thân luôn vui vẻ, hạnh phúc.

“Cuộc sống của em cũng thú vị đấy nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, phải biết cách yêu lấy bản thân mình chứ!”

“Đồng nghiệp đến đón anh rồi, chút nữa mình nói chuyện tiếp nhé!”

“Không cần thiết đâu, ngồi máy bay ba tiếng đồng hồ, nhất định rất mệt mỏi, anh nghỉ ngơi sớm cho khỏe!”

“Nói chuyện với em cũng là một hình thức nghỉ ngơi mà!”. Một câu tán tỉnh trơn tru, ngọt ngào và không hề sượng! Người đàn ông này không hề đơn giản như cô đã nghĩ. Hiểu Khê bắt đầu cảm thấy vô cùng hiếu kì, đối với cô lúc này, Nguyên Kiệt chính là một câu đố thú vị.

Những buổi tối sau đó, anh luôn luôn gọi điện đúng giờ, toàn nói những chuyện hôm nay làm việc gì, đã gặp những ai... Tóm lại là không hề thiếu chuyện để nói, đều là những chủ đề giữa những người bạn thông thường với nhau. Tiền phí điện thoại của anh có lẽ đã tăng lên đáng kể. Tấn công bằng điện thoại quả nhiên vô cùng lợi hại, Hiểu Khê bắt đầu có cảm tình với anh, phòng tuyến trong lòng đang dần dần được tháo bỏ. Chỉ có điều, cô không hề ý thức được điều đó.

Người trong cuộc mơ hồ, mọi việc luôn là như vậy.

Một tuần trôi qua, tối nào Hiểu Khê cũng gọi điện thoại mà chìm vào giấc ngủ sau mấy tiếng đồng hồ buồn chuyện với Nguyên Kiệt. Đến ngày thứ tám, không hiểu sao đã chín giờ rồi mà cô vẫn không hề nhận được tin tức gì của anh, điện thoại không, tin nhắn cũng chẳng có. Nhưng khi Hiểu Khê đang bận rộn nấu canh rong biển sườn heo trong bếp thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô liền phi như bay ra nhận điện thoại.

“Sao mãi giờ này mới gọi thế?”

“Ồ, đang nói chuyện với ai vậy?”. Giọng Giai Hân vang lên trong điện thoại.

Nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, Hiểu Khê đành cười ngốc nghếch cho qua chuyện.

“Trần Tổng chứ gì? Không tẻ đâu, xem ra hai người tiến triển cũng nhanh đấy!”

“Ây da, vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận chị ạ, bọn em chỉ nói chuyện thôi mà. À đúng rồi, chị gọi cho em có việc gì thế?”

“Chị có vé đi xem kịch nói, ngày mai, hai chị em mình đi xem nhé! Phần tiếp theo của vở Má Hoa, hài hước lắm!”

“Được đó, em cũng lâu rồi chưa đi xem kịch.”

“Vậy nhé! Mà này, có chuyện gì thì phải báo luôn cho chị đấy! Chị là chuyên viên giám sát tình cảm mà!”

“Em biết rồi, chuyên viên giám sát ạ!”. Giai Hân còn chưa làm mẹ mà đã thế, nếu mà thành mẹ rồi thì đúng là rắc rối khủng khiếp!

Cúp máy xong, Hiểu Khê lại nhìn đồng hồ. Đã mười giờ đêm rồi, Nguyên Kiệt vẫn chưa gọi. Từng giây từng phút chậm chạp trôi qua...

“Mình việc gì mà phải ngồi thần thờ ở đây chờ anh ta chứ?”. Hiểu Khê tự trách móc bản thân. Nghĩ thế, cô liền chạy đến bên máy tính chơi điện tử nhằm tăng level. Người đầu với cô rất lợi hại, khiến cô mất đi không ít điểm số. Chơi mãi cho tới hai giờ đêm, mệt quá, cô mới đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, Hiểu Khê phát hiện ra mắt mình thâm xì như mắt gấu trúc. “Nếu không còn gấu trúc nữa thì tôi chính là bảo vật quốc gia”, hic. Trong khi đó, lịch trình ngày hôm nay đã đầy ắp: Buổi sáng, cô phải đi gặp khách hàng lấy tài liệu mới nhất về sản phẩm để chuẩn bị làm thủ tục khai báo hải quan; buổi chiều đi cùng Lưu Hiên đàm phán với khách hàng mặc dù Hiểu Khê đi theo chỉ mang tính chất trợ lý mà thôi. Bởi hiện nay cô vẫn chực với đến tầm khí thể kiên định, khả năng quan sát nhạy bén. Dù vậy cô cũng đang từ từ học hỏi tiếp nhận và ghi nhớ các kỹ năng cần thiết; Buổi tối, cô hẹn đi xem kịch nói Má Hoa cùng Giai Hân.

Điểm lại lịch trình xong, Hiểu Khê liền trang điểm nhẹ nhàng rồi nhanh chóng ra khỏi nhà.

7. Chương 8: Hẹn Hò Yêu Đường

“Người muốn cái gì cũng được, chú ếch thân yêu”. Công chúa nói. “Ta có thể cho người quần áo, váy vóc, ngọc ngà châu báu của ta, thậm chí ngay cả chiếc vương miện trên đầu ta cũng được”.

“Quần áo, váy vóc, ngọc ngà châu báu và cả vương miện của nàng với ta đều không cần thiết”. Chú ếch đáp. “Nhưng nếu nàng thích ta thì hãy để ta được làm bạn của nàng, chơi đùa với nàng, ngồi cùng bàn, dùng thức ăn trên chiếc đĩa bằng vàng của nàng, uống nước cùng một ly với nàng, buổi tối ngủ trên cùng một chiếc giường với nàng... Nếu như nàng đồng ý, ta nguyện nhảy xuống giếng, nhặt quả bóng vàng cho nàng.”

“Được thôi”. Công chúa đáp lời.

- Hoàng tử Ếch (Truyện cổ Grim) -

2.1 Phải chăng tình yêu cũng giống như chuyện làm ăn, tồn tại mối quan hệ đôi bên cùng có lợi?

“Một tình yêu lâu dài chắc chắn là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi, hơn nữa còn bình ổn. Nếu một ngày nào đó đột nhiên mất cân bằng, vậy thì mối quan hệ ấy nhất định sẽ tan vỡ.”

Buổi sáng mùa đông ở phương Bắc, đến tám giờ rồi, trời mới bắt đầu sáng. Những luồng gió khô hanh, lạnh lẽo quẩn quanh trong không khí, khiến cho đầu óc con người không thể nào không tỉnh táo được. Mặt trời đã lên cao, một ngày mới lại bắt đầu.

“Hiếu Khê, chuẩn bị tài liệu đi nhé, hai giờ chiều chúng ta sẽ xuất phát!”

“Được ạ”. Đạo này, cứ ăn xong bữa trưa là Hiếu Khê lại buồn ngủ. Xem ra kiếp sau, cô nên làm một con rắn, mùa đông đến là bắt đầu ngủ đông dài kì. Đối nghịch lại, kiếp này thứ động vật mà cô sợ nhất lại chính là rắn. Chỉ cần nhìn thấy thân mình dài ngoằng, uốn lượn của nó lúc bò trên mặt đất là toàn thân cô đã run lên sợ hãi. Thế nên hai bộ phim “Mãng xà cuồng điên” và “Rắn giữa không trung” có đánh chết cô cũng không dám xem.

Thế nhưng vừa mới nghe tới phải đi đàm phán, Hiếu Khê lập tức sẵn sàng chiến đấu, nhanh chóng rảo bước. Trong công việc nhất định phải có tác phong chuyên nghiệp. Đây cũng chính là điều mà Hiếu Khê để tâm nhất.

“Hiếu Khê, không cần phải vội vã như vậy, vội vã sẽ làm lộ rõ vẻ lo lắng. Một khi lo lắng là sẽ bị đối phương nắm bắt được điểm yếu ngay”. Lưu Hiên nói rồi đưa tay ra, tỏ ý muốn cầm hộ Hiếu Khê chiếc máy tính xách tay.

“Làm sao em dám để cho cấp trên cầm hộ đồ chứ?”. Hiếu Khê tránh người sang một bên, từ chối.

“Bây giờ đang ở thang máy, không còn là lãnh địa của công ty nữa”. Anh kiên quyết, tay vẫn đưa ra chờ đón lấy chiếc máy tính xách tay từ cô.

“Tục nữ có câu, một ngày làm thầy cả đời như cha. Đã là cấp trên thì ở đâu cũng vậy hết”. Hiếu Khê cố chấp.

“Hiếu Khê, sao em lại cố hủ thế hả? Được rồi, anh là cấp trên, lời nói của cấp trên thì phải phục tùng đúng không?”

Cô khẽ gật đầu.

“Được rồi, cấp trên ra chỉ thị là “đưa ngay chiếc máy tính cho anh!”. Em phụ trách kiểm tra lại giấy tờ, xem còn thiếu cái nào nữa không!” Lưu Hiên ngáp lập tức nghiêm túc lại, hoàn toàn mang dáng vẻ của một cấp trên.

“Vâng ạ”. Hiếu Khê trong lòng tuy không mấy phục cũng đành phải đưa chiếc máy tính cho anh.

“Hiếu Khê à, những vật nặng thì không nên để cho con gái cầm. Em không nhìn thấy trên đường, cánh mày râu đều xách túi cho các chị em sao?”

“Mỗi người có một suy nghĩ riêng. Em cảm thấy hình ảnh một người đàn ông xách túi cho phụ nữ trông rất khó coi.”

“Em đúng là đứa trẻ ngốc nghếch!”. Lưu Hiên thở dài.

Hiếu Khê không nói thêm gì nữa, lặng lẽ theo anh xuống tầng hầm để xe.

“Để máy tính và tài liệu ra ghế sau, em ra ghế trước ngồi đi!”. Anh ra lệnh.

“Dạ”. Hiếu Khê lí nhí đáp, đành phải tuân theo chỉ thị cấp trên.

Khách hàng lần này của họ là một trong những khách hàng lớn nhất của công ty, một công ty đồ chơi ở Ôn Châu. Đây là công ty sản xuất theo dây chuyền hàng loạt các loại búp bê vải, đồ chơi bằng nhựa... thực lực vô cùng lớn mạnh, hùng hậu. Công ty của Hiếu Khê phụ trách làm đại lí xuất khẩu những đồ chơi này ra nước ngoài. Và đã làm với họ ba năm rồi. Nhưng gần đây nghe nói có công ty xuất nhập khẩu khác không ngừng tiếp xúc với lãnh đạo cấp cao bên này, cho nên muốn giữ vững quyền đại lí như mọi năm thì họ phải vô cùng nỗ lực và cẩn thận trong đàm phán. Đây là lần đàm phán thứ ba của công ty cô với bên họ. Hai bên đã đạt thỏa thuận với nhau về phương thức vận chuyển, đóng gói..., chỉ riêng giá cả là vẫn chưa thống nhất để có thỏa thuận cuối cùng. Người đại diện đặc phái của công ty đồ chơi hôm qua đã tới Bắc Kinh, nghe nói đang ở khách sạn Vương Phủ, Xem ra họ kiếm được rất nhiều tiền.

“Lát nữa, cứ nhìn sắc mặt anh mà hành động, chỉ cần phối hợp nhịp nhàng với anh là được rồi. Ưỡn thẳng người lên, nhớ kĩ đấy, dáng người cũng vô cùng quan trọng”. Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng của cô, Hiểu Khê cũng theo đó mà thẳng lưng lên.

Bước vào phòng hội nghị đã đặt trước, Hiểu Khê nhìn thấy bốn người đàn ông mà công ty đồ chơi đặc phải đến, tất cả đều cao hơn mét tám, mặc vest đen, trông tráng kiện như mấy anh vệ sĩ, khí thế bức người. Trong bốn người đó, Hiểu Khê mới gặp có một người. Lưu Hiên quay đầu lại, nhìn cô với ánh mắt vô cùng kiên nghị. Hiểu Khê vững tin hơn, nhưng vẫn cảm thấy có chút lo lắng. Lưu Hiên bình thần bắt tay với họ rồi tự giới thiệu. Sau một hồi nói chuyện, Lưu Hiên đi thẳng vào vấn đề chính.

Đàm phán cũng giống như là đánh cờ, bắt đầu ván là phải chiếm ngay vị trí có lợi hoặc mang tính chiến lược. Trong cả ván cờ phải luôn giữ vững lợi thế ban đầu của mình. Khi bước vào thế tàn cục, tận dụng lợi thế của mình ép đối phương vào thế chết. Còn trong các vụ bàn bạc làm ăn thì người ngồi bên kia của ván cờ chính là đối tác ký hợp đồng. Đó là những gì mà Hiểu Khê đã được các thầy cô của mình dạy khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Và cho đến giờ cô vẫn còn nhớ như in.

Vốn đối tác đưa ra đơn giá mỗi con búp bê là hai mươi đồng, nhưng bên công ty Hiểu Khê chỉ đồng ý với mức giá là mười đồng. Cho nên khoảng cách mười đồng này chính là lí do tồn tại cuộc họp ngày hôm nay. Trong khi đàm phán, phía bên Hiểu Khê đã tăng thêm hai đồng, còn phía đối tác thì giảm xuống hai đồng, đồng thời cũng nhượng bộ cải tiến hơn về mặt bao bì.

“Không giấu gì các anh, hiện nay có rất nhiều công ty, đại lí xuất nhập khẩu muốn hợp tác với bên chúng tôi. Những điều kiện mà họ đưa ra tốt hơn công ty các anh nhiều lần. Cho nên, nếu vẫn muốn tiếp tục cuộc đàm phán này thì các anh phải nâng giá lên nữa, chứ mức giá hiện nay của các anh, chúng tôi không thể nào chấp nhận được. Các anh chắc cũng biết giá nguyên liệu dầu vào tăng cao, mức lương của công nhân cũng tăng lên. Với mức giá của các anh thì chúng tôi chỉ có thể uống nước lã, hít khí trời mà sống mất”. Phía công ty đồ chơi nói chuyện giống như người vợ đang cần nhằn chồng vậy.

“Anh nói rất đúng, giá nguyên liệu dầu vào tăng cao, lương công nhân cũng tăng theo. Nhưng đồng thời, giá xăng dầu cũng tăng lên hai mươi phần trăm, giá thuê nhân công của chúng tôi cũng phải tăng lên hai mươi phần trăm. Cho nên, nếu như chấp nhận giá đó của bên các anh thì chúng tôi xuất khẩu cũng chẳng kiếm được đồng nào. Trong khi đó, độ rủi ro cho các sản phẩm xuất khẩu của chúng tôi lớn hơn rất nhiều so với việc sản xuất sản phẩm của các anh”. Lưu Hiên cũng không kém cạnh đáp.

...

Sau hơn hai tiếng đồng hồ đàm phán, tình hình vẫn chẳng có chút tiến triển nào. Mọi chuyện bắt đầu rơi vào thế khó định. Hai bên ai cũng muốn theo ý của mình không ai chịu nhượng bộ ai. Trong lúc tạm dừng đàm phán, Hiểu Khê và Lưu Hiên đi ra khỏi phòng hội nghị.

“Đi, mình ra ngoài uống ly cà phê!”. Lưu Hiên nói rồi đưa Hiểu Khê xuống quán cà phê ở tầng một ngồi nói chuyện. Sau mười phút, thương lượng lại tiếp tục diễn ra.

“Sao rồi? Hai thanh niên trẻ tuổi tài cao đã thương thảo, bàn bạc với nhau chưa? Nếu như không nâng giá lên thì có lẽ chúng ta cũng không còn gì để bàn nữa. Vẫn còn ba công ty xuất khẩu đang xếp hàng để đàm phán với chúng tôi đấy!”. Đối phương làm động tác như sắp rời khỏi bàn hội nghị. Đó đều là những kĩ xảo đàm phán cổ xưa rồi nhưng đến nay, chúng vẫn được các bên sử dụng rộng rãi.

“Người ta thường nói, đồ phải so sánh ba hàng, cạnh tranh lành mạnh để so sánh cho chính xác. Chúng tôi vô cùng thấu hiểu cách thức đàm phán của quý công ty cũng như nhiều doanh nghiệp khác. Đồng thời, ngoài quý công ty, chúng tôi vẫn giữ mối quan hệ tốt với trên dưới mười công ty đồ chơi từ Triết Giang cho tới Quảng Đông. Hơn nữa, năm trong số đó được liệt vào top mười doanh nghiệp sản xuất đồ chơi mạnh nhất cả nước. Tôi cũng không ngại đưa ra danh sách đó cho các vị xem”. Lần này đến lượt Hiểu Khê lên tiếng, giọng nói không nhanh không chậm, sau đó cô đứng dậy phát những danh sách đã in sẵn cho đối tác.

Ba mươi giây sau, sắc mặt của đối tác lộ rõ vẻ kinh ngạc. Không kinh ngạc mới lạ, trong số đó có tới ba doanh nghiệp là đối thủ cạnh tranh kịch liệt với họ trên thị trường hiện nay.

“Dựa theo nguyên tắc ưu tiên, cũng như vì mối quan hệ trong suốt ba năm vừa qua cho nên công ty chúng tôi mới quyết định tiếp tục đàm phán với các anh. Thành ý đó của chúng tôi, hẳn quý công ty đã hiểu.

Bên cạnh đó thứ chúng tôi có chính là thời gian để đàm phán với các doanh nghiệp như các anh. Chúng tôi không ngại đi đàm phán nhiều, bởi vì chúng tôi không phải bỏ vốn đầu tư, không cần nâng cấp dây chuyền máy móc, không có đội ngũ công nhân lớn đang chờ phát lương”. Hiểu Khê bình thản nói.

“Chúng tôi đã cho người tìm hiểu kỹ càng về tình hình quay vòng vốn của các doanh nghiệp trên. Bọn họ đều rất xem trọng tín dụng và phương thức thanh toán linh hoạt của chúng tôi. Trong số đó có một doanh nghiệp đang chờ thu hồi vốn để cải tiến hệ thống máy móc, một công ty đang chờ để phát lương cho nhân viên, đã hơn hai tháng nay họ không phát lương đúng kì hạn cho công nhân rồi. Mặt khác, sản phẩm của hai công ty này đều không có vấn đề gì hết. Cho nên, chỉ cần kiên trì ép giá là chúng tôi có thể đạt được giá vô cùng rẻ mạt. Đến lúc đó e rằng chúng tôi chẳng cần phải bỏ tới mười đồng cũng có thể mua được sản phẩm thôi.” Hiểu Khê càng nói càng hứng khởi, càng nói lại càng thêm tự tin, tràn đầy khí thế của một nhà thương thuyết tài ba.

“Được thôi, vậy các vị cứ chờ mua mấy thứ hàng rẻ tiền đó đi! Đợi đến lúc ấy, sợ rằng quý công ty đã bỏ lỡ mất thời vụ kinh doanh tốt nhất trong năm mất rồi.”

“Việc bỏ lỡ thời vụ tốt nhất trong năm thì chưa chắc. Chúng tôi vẫn còn những mối làm ăn khác nữa, đặt sức lực, tâm trí cũng như thời gian như vậy vào công việc khác cũng được. Nhưng mối làm ăn này lại có ý nghĩa không nhỏ với quý công ty, ví dụ như việc cải tiến dây chuyền sản xuất, cải tiến không tử tế nói không chừng sẽ để vượt mất cơ hội tiên phong, năm sau chưa chắc quý công ty đã được vào top mười toàn quốc nữa.”

“Được, vậy lần sau chúng ta bàn tiếp!”. Người đàm phán chính bên đối tác đứng dậy, ba người còn lại cũng đứng lên định đi. Tim của Hiểu Khê bỗng đập thành thịch liên hồi.

Thấy tình hình như vậy, Hiểu Khê quay sang nhìn Lưu Hiên. Anh không động đậy gì, cười nói: “Vậy không tiễn mấy vị”. Kiên định và tràn đầy tự tin.

Cứ như vậy mà kết thúc sao? Lần đàm phán này công toi rồi. Hiểu Khê cảm thấy chán nản, tự hỏi: phải chăng mình đã chọc giận đối tác?

Lưu Hiên vẫn cứ ngồi yên trên ghế. Vững như núi thái sơn, kiên định đến cùng.

Rất nhanh sau đó, bốn người ban nãy dùng dằng dặc quay lại, khoảng thời gian họ bỏ đi ngắn chỉ bằng thời gian đi vào nhà vệ sinh rửa mặt mà thôi.

“Mức giá cuối cùng là 13,8 đồng, trong vòng nửa tháng phải thanh toán hết. Nếu đồng ý thì kí kết luôn, không được thì chúng tôi sẽ quay về Ôn Châu”. Đối tác vừa nói vừa trợn tròn mắt lên, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

“Được, rất sẵn khoái, kí hợp đồng thôi!”. Lưu Hiên và Hiểu Khê đứng dậy, lần lượt bắt tay bốn người họ. Thực ra, giá cao nhất mà Lưu Hiên có thể chấp nhận được là mười sáu đồng. Lần này, họ thắng đậm là nhờ biết người biết ta và hư trương thanh thế. Trên thực tế thì trong danh sách các doanh nghiệp mà Hiểu Khê đưa ra để “hù dọa” đối tác, cô chỉ liên hệ với mỗi một công ty, họ đích thực đang gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn.

“Hiểu Khê, lần đàm phán này em đã lập công lớn, lại có thêm một chiếc túi hiệu LV rồi.”

“Lưu Hiên à, anh đừng nói như thế em là con người sùng bái vật chất đến điên cuồng như thế chứ!”

Trên đường trở về, Hiểu Khê cảm thấy rất vui vẻ, thứ quan trọng nhất trong làm ăn chính là đàm phán, phải nắm bắt rõ nó thì công việc cũng sẽ dễ dàng hơn đôi chút.

Đàm phán quyết định sự thành bại của các vụ giao dịch. Nền tảng của các cuộc đàm phán chính là đôi bên cùng có lợi và bình ổn. Vậy còn tình yêu? Liệu có tồn tại việc đôi bên cùng có lợi và bình ổn không? Trong lòng Hiểu Khê đột nhiên cảm thấy nghi hoặc.

Lưu Hiên nói lỏng chiếc cà vạt, tựa vào ghế xe rồi vươn vai. “Đi thôi, ăn mừng chiến thắng oanh liệt nào!”. Anh nói lớn.

“Nhưng...”. Hiểu Khê ngập ngừng.

“Không có nhưng nhị gì hết, đây là hoạt động của công ty, không được phép vắng mặt!”. Lưu Hiên lập tức thể hiện uy quyền của cấp trên.

“Em xin lỗi nhé, chị Giai Hân, công ty có buổi tiệc mừng công, em không thể vắng mặt được. Chị tìm một anh chàng đẹp trai nào đó đi cùng nhé!”. Đối với Hiểu Khê, công việc là biểu hiện quan trọng nhất cho giá trị xã hội của bản thân, là cột chống quan trọng nhất cho chủ nghĩa thực tế. Tất cả những túi xách quần áo đắt tiền, đẹp mắt đó đều có được dựa vào bàn tay và khối óc. Cho nên, nếu như nói tiệc mừng công chính là một phần trong công việc của mình thì Hiểu Khê nhất định sẽ tham dự, cho dù cô đã có hẹn khác thì cũng phải hủy.

“Hừm! Em đúng là cái đồ trọng việc khinh bạn. Ngày nào chẳng có trai đẹp bao quanh, hôm nay chị muốn đổi sang mỹ nữ không được sao? Haizz, đành phải tạm thời tóm một anh chàng đẹp trai vậy.”

8. Chương 9

2.2 Đàn ông đều vội vàng như vậy sao? Hay là mình đã lạc hậu rồi?

“Những người phụ nữ mà đàn ông càng thích thì họ lại càng đưa ra chiến lược tấn công chậm rãi. Điều này giống như khi dùng bữa cơm thịnh soạn, chắc chắn phải làm một vài li rượu khai vị rồi mới từ từ dọn các món ăn chính lên.

Còn những người đàn ông càng vội vã thì hoặc là chẳng mấy thành đạt hoặc giả vẫn đang còn trẻ, mặt búng ra sữa. Người ở khả năng đầu tiên thì lúc nào cũng, rùng rục như chưa bao giờ được nhìn thấy phụ nữ. Còn người ở khả năng sau thì lại thiếu chất lãng mạn, chỉ lo đến nhu cầu bản thân.”

Lúc Hiểu Khê được đưa về nhà thì đã là mười một giờ đêm, lại còn trong trạng thái say mềm, cảm thấy người mình bay bổng, lâng lâng, mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang trong trạng thái vô cùng hưng khởi.

Cô nằm trên giường, đầu óc quay cuồng, thân thể mệt mỏi, có điều bộ não vẫn vô cùng tỉnh táo, chẳng thể nào ngủ nổi.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, còn chưa nhìn màn hình xem là ai gọi, cô nhắc máy luôn: “A lô, ai thế?”. Giọng nói của cô rất nhẹ, chậm rãi lại gọi cảm hơn mọi khi, khiến cho người nghe bị cuốn hút, mê hoặc.

“Là anh, Nguyên Kiệt.”

Hiểu Khê ngồi bật dậy, men rượu cũng bớt đi đôi phần. Trong lòng thầm nhủ: Tên đàn ông này đã hơn một tuần nay không gọi điện thoại cho cô rồi. Anh cũng thực sự quá kì lạ, lúc thì cả tuần đều đúng giờ gọi điện cho cô, khi thì cả tuần mất tăm mất tích.

“Em đã ngủ chưa?”

“Em đang định đi ngủ đây.”

“Vậy em ra ngoài một chút đi, anh đang ở dưới tòa nhà em ở.”

“Không phải anh vẫn đang ở Quảng Châu sao?”. Hiểu Khê thực sự không dám tin nữa. Bởi trước đó, anh nói nửa tháng sau mới về!

“Đổi kế hoạch. Đại tiểu thư, mau xuống nhà đi, anh đang đứng trước cổng đây này!”. Hiểu Khê còn chưa kịp nói gì thì anh đã nhanh chóng cúp máy rồi.

Ây da, làm thế nào, làm thế nào đây? Đôi mắt gấu trúc, đầu óc mê man, lại cộng thêm men rượu... thực sự sẽ phá hỏng hình tượng tốt đẹp của cô mọi khi! Nghĩ đến đó Hiểu Khê thấy vô cùng lo lắng

“Anh đang đứng ở chỗ gió lùa, tận hưởng không khí băng giá, chân tay sắp cứng đờ rồi, chắc em không nhẫn tâm để anh chờ đợi vô ích đấy chứ?”. Rất nhanh sau đó anh lại gửi cho cô một tin nhắn.

Hiếu Khê ngay lập tức rửa mặt, trang điểm, mặc chiếc váy màu cà phê nhạt gợi cảm, khoác ngoài một chiếc áo khoác lông, xỏ một đôi boots đẹp, đi xuống dưới lầu. Tất cả chỉ mất khoảng mười lăm phút. Cô không khỏi khâm phục sự nhanh nhẹn của mình, quá đủ phẩm chất để làm nhân viên chuyển phát nhanh của công ty chuyển phát liên vận xuyên quốc gia.

Từ phía xa, Hiếu Khê đã nhìn thấy dáng người cao gầy quen thuộc đang đứng giữa trời giá lạnh. Tay anh còn đang kéo theo một chiếc vali, xem ra vừa mới xuống máy bay là anh chạy ngay tới đây. Nhiệt độ ngoài trời lúc này là âm 80C, cô do dự một vài giây rồi nhanh chóng chạy về phía anh.

“Hi”. Hiếu Khê cất tiếng.

Nguyễn Kiệt quay lại, mỉm cười nhìn Hiếu Khê.

“Anh có chuyện gì không? Ngoài trời lạnh giá như vậy, hơn nữa cũng đã muộn rồi”. Hiếu Khê cúi đầu, nói nhỏ nhẹ.

“Việc quan trọng nhất của anh lúc này chính là đến gặp em, anh chỉ là muốn nhìn em giây lát thôi”. Anh dịu dàng nói.

Những lời ấy rất nhanh khiến trái tim và tâm hồn của Hiếu Khê bay bổng, lâng lâng.

“May mà em không bắt anh phải đứng đợi hai tiếng đồng hồ, nếu không, anh sắp thành người tuyết đến nơi rồi. Có điều, trở thành người tuyết cũng rất tuyệt, cứ như vậy đứng trước cửa nhà, làm vệ sĩ bảo vệ cho em. Không phải có một bài hát tên là Người Tuyết hay sao? Tuyết trắng, từng hạt, từng hạt, từng hạt...”. Nguyễn Kiệt hứng chí ngân nga giai điệu bài hát. Giọng anh chẳng phải hay lắm nhưng lại khiến người nghe cảm động đến nghẹn ngào.

Hiếu Khê hoàn toàn có thể nhận ra được sự chân thành của Nguyễn Kiệt từ khúc hát này. Dường như anh cũng chẳng có ý định rời khỏi đây. Cứ nghĩ tới việc ngồi máy bay hơn ba tiếng đồng hồ, vừa chân ướt chân ráo về đến Bắc Kinh anh đã nhanh chóng chạy đến gặp mình, Hiếu Khê vô cùng cảm động.

“Được rồi, đừng có làm người tuyết nữa, mặt trời nhô lên sẽ bị tan chảy đấy, như vậy thì có gì hay đâu chứ?”. Hiếu Khê dắt anh vào trước cửa thang máy của khu nhà, ở đó có mấy sưỡi. Vì giữ họ chưa có điều gì đặc biệt nên cô cũng không dám tùy tiện mời anh lên nhà, hơn nữa còn chưa xem bát tự. Cô đường đường là con gái khuê các, trước giờ chưa bao giờ mời đàn ông nào vào nhà cả. Người đàn ông nào muốn vào được nhà của cô sẽ phải trải qua rất nhiều thử thách.

Lúc này đã gần mười hai giờ đêm, ngoài trời lại đang rất lạnh, không có quán cà phê nào, lại chẳng thể mời anh vào nhà, vì vậy, họ đành đi ra cầu thang bộ, đứng nói chuyện với nhau.

Vừa mới đóng cánh cửa ngăn giữa cầu thang bộ và thang máy, Nguyễn Kiệt bỗng giang tay ôm chầm lấy Hiếu Khê vào lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi cô. Bị bất ngờ, Hiếu Khê không kịp phản kháng. Cũng chẳng động đậy được trong vòng tay ôm chặt mạnh mẽ của anh, đôi môi cô chỉ biết để đó cho anh “xâm lược”, “chiếm lĩnh” hết lần này đến lần khác.

“Hiếu Khê, khi ngồi trên máy bay quay về, trong đầu anh chỉ có duy nhất ý nghĩ phải hôn em thế nào”. Nguyễn Kiệt ghé bên tai thầm vào tai Hiếu Khê, trong giọng nói có đôi chút ý loạn tình mê. .

Cô mỉm cười rồi nhẹ nhàng đẩy anh ra. Quả nhiên sách vở viết không sai chút nào, thì ra thứ mà anh nhưng nhớ chỉ là xác thịt của cô mà thôi. Hiếu Khê im lặng, không nói gì.

“Hiếu Khê, em sao thế? Em không vui sao?”. Nguyễn Kiệt cúi đầu hỏi cô.

Đèn chiếu sáng trong này đã tắt, họ chỉ có thể nhìn nhau qua chút ánh sáng lờ mờ lọt vào qua khe cửa, có thể nghe thấy tiếng nói của mọi người ở phía bên ngoài nhưng người ở ngoài lại chẳng nghe thấy hay nhìn được họ đang làm gì. Nơi đây có thể coi là một vườn hoa đẹp nhất, mê hoặc nhất. Còn Hiếu Khê chỉ có thể dùng một từ “say” để miêu tả bản thân lúc này.

“Hiếu Khê, đến nhà em nhé, hay là đến nhà anh cũng được, anh rất muốn, rất muốn có được em!”. Nguyễn Kiệt thì thầm. Giọng anh dịu dàng, ngọt ngào giống như đang thổi miên, nhưng Hiếu Khê nhanh chóng tỉnh táo lại. Cô đẩy anh vào bức tường phía sau rồi tát một cái bịch tai lên mặt anh.

“Anh coi tôi là cái gì chứ?” Giọng của Hiểu Khê vang lên, trong đêm tối tĩnh mịch, thanh âm vang vọng rất lâu. Hơn nữa cái bạt tai này khiến chiếc đèn cảm ứng âm thanh vụt sáng, cô có thể nhìn thấy khuôn mặt anh đỏ lên. Cũng chẳng biết do bị từ chối nên cảm thấy xấu hổ hay do tay cô đã để lại dấu ấn trên mặt anh. Sau đó rất nhanh, Nguyên Kiệt quay người, đẩy cửa đi mất.

Tất cả mọi thứ đều diễn ra như trên phim vậy, một giây trước còn ngọt ngào với nụ hôn nóng bỏng, sau đó đã “động can qua”, trở mặt giận hờn.

Hiểu Khê nhìn bóng dáng của Nguyên Kiệt dần khuất xa, chẳng biết mình làm như vậy là đúng hay sai nữa. Anh từ nơi xa nghìn trùng vội vã quay về để tạo bất ngờ cho cô, anh tặng cô những lời tình tứ cảm động nhất thế gian, anh phát ra tín hiệu yêu đương cuồng nhiệt.

Đàn ông đều vội vàng như vậy sao? Hay là cô đã lạc hậu rồi? Vậy cô phải làm như thế nào mới đúng chứ? Cô đứng đó thần thờ, ngây người nhìn về phía xa. Điều gì đang chờ đợi cô? Hiểu Khê không biết, cũng không hề muốn biết.

Lúc bước vào phòng, Hiểu Khê mới nhận ra tay chân mình đã lạnh buốt, cô thay đồ rồi lên giường, đắp chiếc chăn bông, nhắm mắt đi ngủ với hi vọng giấc ngủ sẽ khiến mình bình tĩnh trở lại.

2.3 Có lẽ mình thực sự không thấu hiểu đàn ông

“Trên thế gian này, tình yêu đẹp nhất là tình yêu kết hợp hài hòa giữa linh hồn và thể xác. Nhưng đối với nhiều người thì nó còn đắt đỏ hơn các mặt hàng xa xỉ rất nhiều. Tiền bạc có thể mua được hàng xa xỉ, nhưng chẳng thể nào mua được tình yêu, hơn nữa lại là thứ tình yêu có sự kết hợp hài hòa giữa linh hồn và thể xác.

Phụ nữ có thể không thích đàn ông, nhưng không thể không hiểu đàn ông.”

Ngày hôm sau, lúc Hiểu Khê tỉnh dậy đã gần mười hai giờ trưa, cô giật mình liền ngay lập tức gọi điện cho Lưu Hiên.

“Em xin lỗi, em ngủ quên mất”. Giọng nói của cô tràn đầy sự hối hận và thận trọng.

“Ồ, không sao đâu. Hôm qua, em đã lập được công lớn nên anh cho em nghỉ một ngày đó. Ngày mai nhớ đi làm nhé!” Lưu Hiên vừa dứt lời hình ảnh đầy kịch tính xảy ra tối qua như một thước phim tái hiện một cách rõ ràng trước mắt cô.

“Cảm ơn anh, Lưu Hiên”. Hiểu Khê lắc đầu để xua đi hình ảnh rồi nói rất ngọt ngào.

Ở công ty, Lưu Hiên là một cấp trên rất tuyệt, luôn giúp đỡ, chỉ bảo cô rất nhiệt tình trong công việc. Lúc bình thường, anh cũng rất quan tâm, chăm sóc cho cô. Các đồng nghiệp khác đều bàn tán, phải chăng Lưu Hiên có tình cảm đặc biệt với Hiểu Khê? “Anh ấy đã có người yêu, đó là người bạn thanh mai trúc mã, một thành viên của văn phòng luật có tiếng”, Hiểu Khê luôn luôn phải giải thích với các đồng nghiệp như vậy. Chẳng ai lại ngốc nghếch đến mức yêu đương, hẹn hò ngay trong công ty cả, Hiểu Khê nghĩ thế. Đó là một trò chơi mang tính mạo hiểm cao. Nếu như cô với Lưu Hiên có xảy ra chuyện gì, người thiệt thòi nhất chắc chắn chính là bản thân cô. Cho nên, cô luôn tự nhủ: phải coi sự giúp đỡ tận tình của anh là một động lực để làm việc hết mình. Chỉ khi nghĩ được như vậy thì Hiểu Khê mới có thể bình thản đối mặt với anh.

Nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua giữa mình với Nguyên Kiệt, Hiểu Khê vẫn không dám kể lại cho Giai Hân nghe, không hiểu sau khi nghe chuyện, chị ấy sẽ nghĩ gì. Dù không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa nhưng nó cứ luẩn quẩn mãi trong đầu cô. Nếu như hôm qua không có cái bạt tai đó thì hay biết mấy. Có lẽ Nguyên Kiệt cảm thấy rất khổ sở, có thể đó còn là lần đầu tiên trong đời, anh bị con gái tát. Những người đàn ông ưu tú như anh hẳn đều vô cùng thuận lợi trong tình trường, chẳng mấy khi đụng phải “tường cứng” kiểu này. Hiểu Khê cũng chẳng hiểu nổi tại sao lúc đó, cô lại phản ứng dữ dội đến vậy. Có lẽ do cô quá ác cảm với kiểu tình yêu nghiêng về phương diện xác thịt như thế. Cũng có thể giống như chị Giai Hân vẫn nói, cô thực sự không hiểu đàn ông.

“Có lẽ đúng là mình không hiểu đàn ông, nhưng mình hoàn toàn hiểu bản thân mình muốn có một tình yêu như thế nào, một người đàn ông ra sao. Đó tuyệt đối không phải kiểu chỉ mới gặp nhau vài lần đã yêu cầu lên giường. Thứ mà mình muốn là một tình yêu kết hợp hài hòa giữa linh hồn và thể xác”. Hiểu Khê nhìn

lên trần nhà, tự nhủ. Lẽ nào lại khó khăn đến mức vậy sao? Có điều mãi đến tận sau này cô mới nhận ra rằng nó không chỉ khó mà còn rất khó nữa.

Một tuần tiếp theo, Hiểu Khê dồn tất cả thời gian và sức lực cho công việc. Để tự thưởng cho tinh thần làm việc hăng say và những thành tích đã đạt được cũng như xóa đi những điều không muốn nghĩ tới trong lòng, cô quyết định dùng những đồ vật xa xỉ để thay đổi cảm xúc lạ lẫm của mình.

Thế là chiếc túi LV định để đến hết năm mới mua, được cô nhanh chóng mua mà hề đắn đo. Chỉ mất mười phút, chiếc túi LV Speedy 30 chính là sản phẩm mà cô ngày đêm hằng mơ ước đã nằm trên tay cô. Sản phẩm này không chỉ có kiểu dáng thanh lịch, màu sắc trang nhã, độ bền cao, ngoài ra trên chiếc khóa kéo còn có một chiếc khóa con rất an toàn. Xách theo chiếc túi này đi gặp khách hàng, cô thấy mình tự tin hơn hẳn.

Thế nhưng Hiểu Khê nhanh chóng nhận ra bản thân đã đánh giá quá cao cảm giác mãn nguyện và thành tựu mà thứ hàng xa xỉ này mang lại. Còn chưa đến ngày thứ hai, bao nhiêu hứng thú của Hiểu Khê với chiếc túi mới đã sứt giảm nghiêm trọng. Trong đầu cô không ngừng hiện lên vẻ mặt ngai ngùng của Nguyên Kiệt tối hôm đó. Đã một tuần trôi qua, cô và Nguyên Kiệt chẳng ai liên lạc với ai. Cả hai đều online nhưng không nói chuyện với nhau. Có lẽ Trần Nguyên Kiệt đang vô cùng ghét cô, hoặc giả hai người tốt nhất đừng bao giờ gặp lại nhau nữa. Nếu như một ngày nào đó, cô tình cờ gặp lại Nguyên Kiệt thì chắc hẳn sẽ ngại ngùng biết bao.

Đúng lúc Hiểu Khê đang ép buộc bản thân phải quên sạch sành sanh về Trần Nguyên Kiệt và sự việc đêm hôm trước thì anh lại gửi tin nhắn tới.

“Chuyện ngày hôm đó là do anh đã quá vội vã, anh đảm bảo sau này sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra nữa. Em là một người con gái tốt, tất cả mọi chuyện sau này, anh sẽ làm theo ý muốn của em.”

“Thực ra bản thân em cũng quá nhạy cảm”. Hiểu Khê nhanh chóng trả lời anh. Tặng đá đè nặng trong tim bấy lâu nay đã được lấy ra, cảm giác thật là dễ chịu.

“Vậy chúng ta vẫn là bạn của nhau chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy là anh đã mãn nguyện lắm rồi. À đúng rồi, tuần sau, anh sẽ tới thăm một cô nhi viện, anh vẫn còn nhớ lần trước em bảo nếu có cơ hội thì rủ em đi cùng. Em có còn hứng thú đi nữa không?”

Đọc mấy dòng này, Hiểu Khê cảm thấy hơi do dự. Đích thực trước đó, cô có nói rằng muốn được cùng anh tới thăm các cô nhi viện, vì lúc ấy, cuộc sống của cô không có sự tồn tại của anh. Nhưng sau khi bị cưỡng hôn, bỗng nhiên gặp lại anh, cô cảm thấy trong lòng hơi kì lạ. Nếu như nói không muốn đi, chẳng phải đã để lộ ra rằng bản thân quá dễ tâm hoặc không quên nổi chuyện ngày hôm ấy sao? Nhưng cố ý trốn tránh cũng không phải là cách hay cho lắm.

“Nếu như không có công việc gì đột xuất thì em sẽ cố gắng tranh thủ đi cùng anh”. Hiểu Khê trả lời, không thẳng thừng từ chối, nhưng cũng để cho mình con đường để thoái lui.

9. Chương 10

2.4 Hãy hứa rằng đừng đẩy anh ra xa vạn dặm như vậy!

“Có những lúc, sự dịu dàng của đàn ông còn có sức công phá mạnh hơn nhiều so với của phụ nữ. Đó là bởi vì bản năng người mẹ trong phụ nữ dâng cao.”

Một tuần nữa lại trôi qua. Thời gian luôn luôn là như vậy, càng mong nó trôi qua chậm một chút thì nó lại càng lao nhanh vù vù. Có những lúc mong muốn nó trôi qua thật nhanh thì nó lại bò chậm như ốc sên.

Đi hay không đi vẫn là một vấn đề cần phải suy ngẫm. Lần này mà đi, không biết có xảy ra thêm sự việc gì nữa không. Nhưng nếu không đi thì nút thắt trong lòng không bao giờ tháo gỡ được. Với lại, hai người cùng quen biết Giai Hân, Hiểu Khê sợ sẽ làm ảnh hưởng tới việc hợp tác giữa hai người, mặc dù cô tin anh là một người công tư phân minh.

Vào buổi tối trước hôm đi đến cô nhi viện, Hiểu Khê đứng ngồi không yên. Đúng lúc đó, Nguyên Kiệt nhắn tin hỏi: “Em quyết định chưa?”

Đi thì đi. Hiểu Khê quyết định đối mặt với vấn đề. Cô đứng bật dậy khỏi ghế sofa như vừa đưa ra một quyết định gì rất trọng đại “Có gì đâu cơ chứ, chơi đùa cùng mấy đứa trẻ, chắc chắn sẽ rất vui”. Hiểu Khê tự nhủ.

Cuối tuần, thời tiết đẹp vô cùng, hiếm khi thấy có một ngày trời trong xanh ở phương Bắc như thế này, đích thực là ngày đẹp trời để đi ra vùng ngoại ô chơi. Hiểu Khê chợt nhớ lại hình ảnh ngày bé cùng bạn bè đi tham quan dã ngoại. Hôm nay Nguyên Kiệt lái một chiếc xe Jeep rất bình thường đợi dưới nhà khá lâu rồi, anh mặc một chiếc áo phông màu xanh da trời, rất hợp với sắc trời hôm nay, khiến như thể anh đang hòa lẫn vào bầu trời. Ghế ngồi đằng sau và cốp xe Jeep chất đầy đồ chơi, quần áo và một số vật phẩm của trẻ con.

“Này, em uống nước đi, con gái nên uống nhiều nước, đặc biệt là với thời tiết khô hạn ở phương Bắc”. Vừa nói, Nguyên Kiệt vừa đưa cho Hiểu Khê một chai nước khoáng.

“Cảm ơn anh”. Hiểu Khê đón lấy chai nước.

Hai chữ “cảm ơn” đã khiến quan hệ giữa họ trở nên xa lạ. Có điều vốn dĩ hai người họ cũng chẳng thân thiết mấy. Nhưng Hiểu Khê cảm thấy sau khi xuất hiện chiếc hôn nóng bỏng đó, mà bản thân vẫn có thể đối diện được với nhân vật chính hôm đó, ngay cả bản thân cũng cảm thấy vô cùng khâm phục lòng dũng cảm của mình

Cả đoạn đường, hai người đều không nói gì, may mà vẫn còn có âm nhạc cứu vãn bầu không khí ảm đạm lúc này.

“Haizz, cả đêm qua ngủ chẳng ngon tí nào”. Hiểu Khê cố tình ngáp ngắn ngáp dài, giả vờ ngủ để tránh phải nói chuyện với anh. Sau hơn một tiếng đồng hồ đi trên đường cao tốc, chiếc xe bắt đầu lắc lư, tiến vào đường núi khúc khuỷu. Hiểu Khê cũng lắc trái, lắc phải theo xe, bất giác chạm vào cánh tay của anh. Cô lập tức rút tay lại như thể vừa chạm vào lửa, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sau hai tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng tới nơi – Một cô nhi viện nằm giữa ranh giới của Bắc Kinh và Hà Bắc. Lũ trẻ nhanh chóng chạy lại gần, xem ra Nguyên Kiệt rất thân thuộc với bọn trẻ nơi đây.

“Ồi hay quá, cuối cùng chú cũng tới thăm chúng con.”

“Chúng ta lại có đồ chơi mới rồi!”

“Chúng ta lại có quần áo mới để mặc rồi!”

Vừa bước xuống xe, Nguyên Kiệt đã bị bọn trẻ vòng trong vòng ngoài vây kín. Thực sự anh còn được săn đón hơn cả đại minh tinh, gần đến mức như Ultraman mà trẻ con yêu thích nhất luôn. Nguyên Kiệt cúi xuống nói chuyện cùng bọn nhỏ, ánh mặt trời rực rỡ như mạ một màu vàng kim sáng chói lên người anh. Nhìn thấy lũ trẻ vây quanh anh, Hiểu Khê đột nhiên cảm thấy dường như mình chưa hiểu nhiều về anh. [Ultraman: tên một nhân vật siêu nhân trong phim hoạt hình của Nhật Bản được trẻ em rất yêu thích.]

“Dạo này, các con có nghe lời viện trưởng không đấy?”

“Chúng con rất ngoan, rất nghe lời ạ.”

“Chú Nguyên Kiệt, con nhớ chú lắm lắm!”. Một bé gái xinh xắn, đôi mắt long lanh, ngũ quan hài hòa, tinh tế, chạy lại, sà vào lòng Nguyên Kiệt rồi khóc òa lên. Không biết ông bố bà mẹ nào nhẫn tâm bỏ rơi một bé gái xinh xắn như thế này.

“Tiểu Đậu Đậu, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa! Nào lại đây, lại đây, chú sẽ giới thiệu cho các con một người bạn mới, đây là dì Đỗ!”

“Ôi di Đỗ trông xinh quá đi, di là người yêu của chú ạ?”. Một đứa bé trai vừa cầm chiếc kẹo mút vừa mở đôi mắt to tròn, ngây thơ hỏi. Nghe thấy câu này, mặt Hiếu Khê đỏ bừng lên. Mấy đứa nhỏ này đúng là ăn nói chẳng kiêng kị gì hết. Bọn trẻ bây giờ trưởng thành quá sớm, mới tí tuổi đầu mà đã biết ghép đôi cho người lớn rồi.

“Này, con đừng có ăn nói linh tinh, không di Đỗ sẽ giận đấy! Trong mắt của chú chỉ có mỗi mấy đứa thôi, làm gì còn tâm tư chăm sóc bạn gái nữa chứ?”. Nguyên Kiệt mỉm cười trả lời rồi dỡ tất cả đồ đạc trên xe xuống. Lũ trẻ tranh nhau làm nhân viên vận chuyển.

“Không được, mấy thứ này nặng lắm, mấy đứa đi chỗ khác chơi, để chú chuyển vào cho!”. Anh vừa chuyển đồ vừa chạy lại phía cô giải thích: “Lời nói ngây ngô của con trẻ, em đừng để bụng nhé!”. Hiếu Khê mỉm cười, gật gật đầu rồi quay sang chuyển đồ giúp anh. Làm sao cô có thể coi đó là thật được? Cô tuyệt đối không bao giờ coi đó là thật!

“Tiểu Đậu Đậu, Tiểu Lâm Tử, lại đây dắt di Đỗ đi thăm phòng của các con đi!”. Nguyên Kiệt gọi tên của lũ trẻ cứ như thể anh chính là phụ huynh của mấy đứa ở đây vậy.

Bọn trẻ lũ lượt chạy tới, tranh nhau giơ những bàn tay bé xíu ra để nắm lấy tay của Hiếu Khê, kéo cô tới một góc khác của cô nhi viện. Cô quay đầu nhìn Nguyên Kiệt nhưng chỉ nhận được nụ cười kèm theo cái khoát tay của anh, ý bảo: “Đi theo chúng đi!”.

Đúng vậy, đây mới là mục đích chính cô tới đây. Chơi đùa, nói chuyện cùng những đứa trẻ ngây thơ, đáng yêu lại đơn thuần là cơ hội ngàn năm có một. Hiếu Khê quyết định bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu, thoải mái chơi đùa cùng bọn trẻ.

Rất nhanh sau đó, với sự thông minh, nhiệt tình, Hiếu Khê cũng nhanh chóng trở thành một minh tinh trong lòng mấy em nhỏ.

“Di à, đây là đồ chơi mới của con đấy!”

“Di à, đây là bức tranh mới nhất mà con vẽ đấy!”

...

Bọn trẻ tranh nhau nói chuyện với Hiếu Khê. Sợ rằng cô sẽ chán, cũng có thể sợ rằng bản thân bị phớt lờ.

“Di à, di có biết kể chuyện cổ tích không? Đạo này viện trưởng bị bệnh, lâu lắm chẳng kể chuyện cho chúng con nghe rồi”. Cô bé Tiểu Đậu Đậu năm tuổi ngẩng khuôn mặt tràn đầy hi vọng nhìn Hiếu Khê. Truyện cổ tích chính là sở trường của Hiếu Khê. Lũ trẻ đâu biết rằng từ nhỏ, Hiếu Khê đã được bao bọc trong những câu chuyện cổ tích thần kì mà lãng mạn.

“Ồ, được rồi, hôm nay, di sẽ kể cho các con nghe chuyện Hoàng tử Ếch. Các con phải ngoan ngoãn ngồi nghe nhé!

Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có một vị vua có rất nhiều con gái, cô nào cô nấy đều xinh đẹp tuyệt trần, đặc biệt là nàng công chúa út. Ngay cả ông mặt trời đã nhìn thấy tất cả mọi thứ trên đời cũng phải trầm trồ, thán phục trước vẻ đẹp tuyệt trần, kiêu sa của nàng. Gần cung điện của quốc vương có một khu rừng rậm âm u. Trong rừng sâu, bên cạnh cây bồ đề già cỗi có một chiếc giếng. Những khi thời tiết nóng bức, công chúa út lại đi vào khu rừng đó, ngồi bên cạnh cái giếng mát mẻ kia. Nếu cảm thấy chán, nàng liền lấy một quả bóng vàng ra, tung lên rồi lại bắt lấy. Quả bóng vàng này chính là thứ đồ chơi yêu thích nhất của nàng...”

Hiếu Khê vừa mới bắt đầu kể chuyện, mười mấy đứa trẻ bỗng nhiên im lặng, chống tay lên cằm, chăm chú lắng nghe từng lời cô kể. Cảnh tượng này khiến Hiếu Khê nhớ lại hình ảnh lúc nhỏ của mình mỗi khi nghe bố kể chuyện, cũng hiếu kì như vậy, tràn đầy hi vọng và háo hức trước một thế giới hoàn toàn xa lạ. Còn ngay lúc này, Hiếu Khê cảm thấy vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc. Trước đây toàn là người khác kể chuyện cổ tích cho cô nghe, giờ đến lượt cô kể lại cho người khác nghe, hơn nữa còn có hơn mười thính giả, khác hẳn cảnh một bố một con thừa nào.

“... Nàng công chúa cảm thấy vô cùng tức giận, cầm chú ếch lên, ném mạnh vào tường: “Lần này thì mày nên thành thực đi, đúng là đồ đáng ghét!”

Ai ngờ khi rơi xuống đất, nó không còn là chú ếch nữa mà đã trở thành một hoàng tử. Đó là một chàng hoàng tử có đôi mắt vừa đẹp vừa lương thiện. Thế là tuân theo chỉ ý của quốc vương, chàng trở thành người chồng, người bạn đời thân thiết của nàng công chúa út. Đến lúc này, chàng mới kể cho nàng nghe, chàng đã bị một mụ phù thủy độc ác niệm chú, ngoại trừ nàng công chúa út ra thì không ai khác có thể cứu chàng ra khỏi chiếc giếng sâu thăm đó...”

Hiếu Khê vừa dứt lời, lũ trẻ đã háo hức hỏi: “Vậy sau đó thì sao hả dì?”

“Sau đó thì công chúa và hoàng tử cùng sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, có lẽ còn sinh ra nhiều tiểu công chúa, tiểu hoàng tử bé nhỏ nữa”. Hiếu Khê phát huy hết sức trí tưởng tượng của mình để trả lời câu hỏi của lũ trẻ, cũng giống y như năm xưa, bố đã làm với cô vậy. Thì ra tất cả mọi đứa trẻ đều giống nhau. Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên, quay đầu lại thì thấy Nguyên Kiệt đang đứng tựa vào cửa, vỗ tay liên hồi.

“Kể chuyện rất sinh động, hấp dẫn, đáng lẽ em phải làm giáo viên mới đúng.”

“Ồ, đợi đến khi nào em kiếm được một món tiền kha khá đã, làm giáo viên mầm non chính là mong muốn của em sau khi lui về ở ẩn”. Hiếu Khê cười đáp.

“Dì ơi, dì ơi, tại sao nhất định phải là công chúa út mới cứu được chàng hoàng tử đó thế?”. Tiểu Đậu Đậu nhất quyết không chịu buông tha cho Hiếu Khê, có lẽ cô bé vẫn rất hiếu kỳ với câu chuyện này nên tiếp tục đưa ra câu hỏi. Câu hỏi này của cô bé thực sự làm khó cho Hiếu Khê, cô hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào. Thật không ngờ một Hiếu Khê thông minh linh hoạt là vậy cũng có lúc bí bách

“Bởi vì công chúa và hoàng tử đã có hẹn ước với nhau từ kiếp trước”. Nguyên Kiệt vỗ yêu lên má của Tiểu Đậu Đậu rồi nói.

“Thế kiếp trước là cái gì, hẹn ước là cái gì ạ?”

Trời ơi, cô nhóc Tiểu Đậu Đậu này có thể đi làm Albert Einstein hay Edison đấy! Cả hai người đều không biết trả lời ra sao.

“Vậy thế này đi, để lần sau chú với dì sẽ nói cho con nghe được không?”. Không thể giải thích bừa bãi, lại không muốn bị mất hình tượng, hai người đành phải kéo dài thời gian. Đúng là một sách lược hay! Hiếu Khê và Nguyên Kiệt không hẹn mà cùng nhìn nhau mỉm cười. Đây phải chăng chính là cái cạm bẫy đáng sợ mà người ta thường nói – “ý hợp tâm đầu”?

Loáng một cái đã xế chiều, hai người đành phải lên đường quay trở về.

Trên đường trở về, không khí giữa hai người thoải mái hơn trước rất nhiều.

“Mấy đứa nhỏ này thật quá dễ thương! Cảm ơn anh nhé, em cảm thấy ngày hôm nay rất có ý nghĩa. Anh đã giúp em lần đầu tiên thực hiện được mong ước bao năm nay của mình. Em vẫn luôn nói là sẽ đi đến các cô nhi viện chơi đùa, chăm sóc các em nhỏ nhưng mãi chẳng thực hiện nổi. Rất nhiều người bảo em là giả bộ từ bi. Nhưng hôm nay, cuối cùng em cũng đã thực hiện được”. Hiếu Khê hứng khởi nói, dường như tâm trí vẫn còn quanh quẩn bên cô nhi viện đó.

“Thực ra, chỉ cần có trái tim lương thiện như thế là đủ rồi”. Nguyên Kiệt quay đầu sang, tặng cô một nụ cười.

“Những đứa trẻ đó thực sự đáng thương, từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương của cha mẹ.”

“Âu cũng là số phận của chúng. Không biết tương lai, chúng còn gặp bao trắc trở nữa. Con người với con người, số mệnh thực sự khác xa nhau quá nhiều, có kẻ vừa sinh ra đã là vương tôn quý tộc, giàu sang phú quý, người lại là dân đen áo vải, nghèo hèn khổ sở từ trong trứng nước. Nếu số phận đã an bài trước vận mệnh của chúng là trắc trở, gặp ghềnh và gian khổ thì những gì chúng ta giúp đỡ được cũng chỉ là bù đắp phần nào mà thôi.”

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà của Hiếu Khê. Cô bước xuống, đúng lúc cô đang định lên lầu thì anh gọi cô lại.

“Hiếu Khê, bụng anh đang sôi sùng sục lên vì đói đây, chúng ta ra ngoài dùng bữa tối được không?”

Hiếu Khê quay đầu lại, mỉm cười đồng ý, bởi thực sự lúc này, bụng cô cũng đang “ca hát véo von” không kém.

Hai người đi tới một quán cánh gà nướng, Nguyên Kiệt gọi rất nhiều bia. Sau khi uống vài cốc, anh bắt đầu nói rất nhiều.

“Hiếu Khê, anh cảm thấy bản thân vô cùng thất bại. Em có biết không? Mỗi tình đầu của anh quá sâu sắc, khiến mỗi lần anh nhớ lại đều cảm thấy nghẹt thở, bức bối.

Sau đó, anh gặp người bạn gái thứ hai, cô ấy là DJ của một đài truyền hình, bọn anh quen nhau qua một đám bạn chơi thân. Ban đầu, anh bị thu hút bởi giọng nói dịu dàng, ấm áp của cô ấy. Hai người bọn anh đều có cảm tình với nhau. Rất nhanh sau đó, bọn anh chính thức yêu đương. Nhưng bọn anh lại không ở cùng một thành phố, lúc đó, anh bắt đầu biến thành người đàn ông giữa không trung, cứ cuối tuần là kéo va li hành lí chạy như bay đến bên cô ấy. Khoảng thời gian đẹp đẽ đó không kéo dài được lâu, anh dần dần phát hiện ra cô ấy không phải là người con gái trong sáng, thuần khiết như anh vẫn tưởng. Cô ấy thực dụng, ranh rẽt và hiếu thắng. Cô ấy không bỏ qua bất cứ một cơ hội, một con người nào bên cạnh anh để có thể giúp bản thân thăng tiến. Sau khi nhận ra điều đó, anh quyết định buông tay, còn cô ấy vẫn cố chấp, muốn bọn anh kết hôn. Cô ấy đã về quê anh, nói rất nhiều lời làm tổn thương mẹ anh. Điều này khiến anh vô cùng đau khổ...”

Nguyên Kiệt cứ kể mãi, kể mãi, hoàn toàn không hề chán nản, Hiếu Khê càng nghe càng hứng thú, giống như bản thân mình đang được xem, phân tích và bình luận một cuốn sách vậy. Thế nhưng quá khứ của anh còn phong phú, đặc sắc hơn cả một cuốn sách ngôn tình. Hiếu Khê vừa chăm chú lắng nghe vừa suy nghĩ đánh giá, thông qua đó, cô cảm thấy mình hiểu hơn nhiều về con người anh. Trong anh còn ẩn chứa bao nhiêu câu chuyện bí ẩn nữa? Hiếu Khê thực sự cảm thấy hiếu kì.

“Em có biết không, anh có bốn đứa con đấy!”. Nguyên Kiệt nhấp một ngụm bia, ánh mắt phiêu linh, bay bổng, cảm giác như lúc này, anh đang ở một thế giới khác, cao hơn, xa hơn.

“Hả?”. Hiếu Khê tròn tròn mắt, trong tim như có tiếng trống đập rộn vang.

“Ha ha, là con anh nhận nuôi thôi!”. Anh cười giòn tan, tiếng cười trong trẻo, thiên sứ giống như một đứa trẻ vậy.

“Ở quê, anh có nhận nuôi bốn đứa trẻ, trợ cấp cho chúng đi học, hàng năm, anh đều về đó để kiểm tra thành tích học tập của chúng đấy!”

“Em có biết không Hiếu Khê, anh đã tưởng tượng rất nhiều về cảnh sẽ chải tóc giúp bà xã sau khi kết hôn, kiểu như anh sẽ dùng chiếc lược như thế nào...”

Nghe đến đây, Hiếu Khê cũng bất giác tưởng tượng đến cảnh anh chải đầu ột cô gái, còn bất giác tưởng tượng bản thân mình chính là nhân vật nữ chính kia nữa chứ!

“Đừng uống nữa, hôm nay anh đã uống quá nhiều rồi!”. Hiếu Khê đứng dậy, cầm lấy cốc bia trong tay anh.

“Anh đang rất vui, để anh uống thêm một cốc nữa thôi!”. Anh năn nì

“Ừ thì không uống nữa, nhưng em phải hứa rằng đừng đẩy anh ra xa vạn dặm như vậy nữa, có được không?”. Anh ngược mắt lên nhìn Hiếu Khê chân thành nói giọng điệu giống như một đứa trẻ đang ra điều kiện với người lớn thì mới chịu ngoan ngoãn nghe lời vậy.

Cô gật gật đầu, bất giác nhận ra trái tim mình khẽ rung động. Anh bật cười vui vẻ. Hiếu Khê không hiểu nổi bắt đầu từ lúc nào cô đã thích Nguyên Kiệt nữa. Cô chỉ biết mình hoàn toàn bị thu hút bởi cảnh tượng mà Nguyên Kiệt miêu tả. Hiếu Khê đã thực sự động lòng. Và cô của lúc đó vẫn còn ngốc nghếch, ngây ngô chẳng biết cái gì trong tình yêu cả. Nếu đổi lại là người phụ nữ khác thì họ sẽ phản ứng thế nào? Có lẽ bất cứ người con gái nào trong hoàn cảnh này cũng sẽ động lòng như cô.

“Vậy được, em nói không uống thì anh sẽ không uống nữa”. Nguyên Kiệt lập tức đặt cốc bia xuống rồi gọi người thanh toán. Vì Nguyên Kiệt rất say, không thể lái xe nên Hiếu Khê đành phải gọi taxi tự bắt xe về nhà. Lúc sắp bước lên lầu, anh đột nhiên dừng lại gọi cô: “Hiếu Khê!”.

“Gì thế?”

“Chúc em ngủ ngon!” Anh thoáng ngập ngừng rồi đưa ra lời chúc.

“Chúc anh ngủ ngon!”

Ngồi trên ghế xe taxi, Hiểu Khê khẽ nhắm mắt lại, tất cả những cảnh tượng đã xảy ra hôm nay đều tái hiện một cách sinh động và vô cùng rõ ràng trong đầu cô. Chắc chắn đêm nay, cô sẽ lại mất ngủ.

10. Chương 11

2.5 Tình yêu làm gì có trình tự cụ thể, từ trước đến nay chưa bao giờ diễn ra theo lẽ thường tình

“Yêu đương hẹn hò chẳng khác nào đi đánh trận, nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ.”

Đối với một người làm bên xuất nhập khẩu thì đi công tác là chuyện thường ngày ở huyện. Lúc đầu, ai cũng vô cùng hứng khởi trước những chuyến công tác nước ngoài. Những người bình thường vừa nghe thấy mình sắp được đi công tác ở các thành phố lớn trên thế giới như Tokyo, Paris..., thì nghĩ ngay đến chuyện nếu ai biết được hẳn sẽ đều nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng đối với Giai Hân, chuyện này đã không còn chút sức cuốn hút nào nữa.

Lần này, cô đại diện cho công ty đi khảo sát thị Đông Á và vừa trở về từ Nepal. Thị trường Âu Mỹ trước nay vẫn luôn là đối tượng tấn công hàng đầu của các công ty ngoại thương trong nước. Nhưng mấy năm gần đây, rất nhiều công ty ngoại thương đủ loại quy mô mọc lên như nấm sau cơn mưa, hơn nữa lại còn đưa ra giá thành cực thấp, cho nên cạnh tranh vô cùng khốc liệt, vì vậy công ty Giai Hân dần dần chuyển sang tấn công thị trường khu vực. Trong môn Kinh tế học, người ta gọi đó là tránh né vùng biển đỏ, tạo lập một vùng biển xanh biếc tràn ngập vô vàn cơ hội mới.

Người ta thường nói: dân tộc chính là thể giới. Bây giờ bắt đầu thịnh hành phong cách “dân tộc” hoặc “đa quốc gia”. Đặc biệt là thời trang của Nepal rất được các cô gái Trung Quốc ưa chuộng.

“Chị cảm thấy váy thủ công Nepal rất hợp với phong cách của em, mau thử xem nào!”. Giai Hân lấy từ va li ra một món quà rồi đưa cho Hiểu Khê.

Bao gói rất đơn giản, sau lớp bọc đó là một chiếc váy lụa màu hồng xanh kết hợp, phía trên là các họa tiết có màu sắc rất bắt mắt, mang đậm phong cách dân tộc Nepal.

“Em mặc lên liệu trông có giống hoa hồ điệp không?”. Hiểu Khê bị Giai Hân đẩy vào trong phòng ngủ thay đồ nhưng vẫn lo lắng cố thử đầu ra hỏi.

“Không đâu, em cứ mặc lên thì biết ngay mà!”

Hiểu Khê bán tín bán nghi nhưng vẫn quyết định nghe theo Giai Hân vào thay đồ.

“Chị đã bảo rồi, con mắt thẩm mỹ của chị không tệ đâu. em cứ tin chị đi! Từ giờ, em cứ đi theo đúng con đường này, phong cách Đông Nam Á rất hợp với em. Chỉ cần em mặc chiếc váy này vào, em sẽ nổi bật giữa muôn ngàn người. Nếu không phải tuyệt sắc giai nhân thì cũng phải là hạc giữa bầy chim, em có biết không?”. Nhìn Hiểu Khê trong chiếc váy đó, Giai Hân càng nói càng hứng khởi, lập tức vỗ tay tán thưởng.

“Chị cũng biết thừa là em thích phong cách Âu Mỹ mà!”

“Phong cách Âu Mỹ chỉ thích hợp với những người dáng cao thanh. Những người em lấy làm hình mẫu là ai chứ? Angelina Jolie, Kate Blanchett..., nhưng có điều mấy đại minh tinh đây! Bao nhiêu người thần tượng và ăn mặc theo họ rồi! Tốt nhất, em cứ đi theo phong cách cá tính thì hơn.” Giai Hân tiếp tục đã thông tư tưởng cho Hiểu Khê.

Nghe Giai Hân nói như vậy, Hiểu Khê lập tức nhìn mình trong gương, càng lúc càng thấy mình xinh đẹp, tươi tắn. Phụ nữ lúc nào mà chẳng thích được khen đẹp. Nếu thiếu mất lời khen, người phụ nữ dù đẹp đến đâu cũng không biết được điều đó.

“Gương kia ngự ở trên tường

Thế gian ai đẹp được dường như ta?”

Hiếu Khê đột nhiên nhớ lại câu nói của mẹ dì ghẻ trong truyện cổ tích Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn.

“Có điều, chiếc váy đẹp thế này cần được mặc đúng địa điểm, nơi chốn nữa”. Giai Hân cười gian tà, bắt đầu tinh thần buồn chuyện xưa nay luôn đạt đỉnh cao phong độ của mình.

Hiếu Khê vừa nghe liền hiểu ngay ý của Giai Hân, nhưng cô không nói gì và cũng chẳng biết mình nên bắt đầu từ đâu nữa.

“Xem tình hình này, chắc chắn là có cái gì rồi đây, mau lên, khai báo hết mọi việc ra!”. Mỗi biểu hiện của Hiếu Khê đều không thể thoát khỏi đôi mắt tinh như cú vọ của Giai Hân. Bà chị này quả là giang hồ lão luyện, chinh chiến trăm trận rồi.

Hiếu Khê biết không thể giữ lâu chuyện này được nữa nên đành kể lại tường tận tất cả mọi chuyện với Giai Hân.

“Thế bây giờ có phải tràn ngập tâm trí em toàn là hình ảnh và giọng nói của anh chàng Nguyên Kiệt không?”. Nghe xong, Giai Hân liền hỏi ngay.

Hiếu Khê khẽ gật đầu.

“Cô em ngốc nghếch ơi, em đã thích anh chàng này rồi còn gì, hoặc nói cách khác thì em đã bị anh chàng thu hút rồi. Chỉ có điều bản thân em không biết, hoặc là em không dám tin tưởng vào sự thật này mà thôi. Haizz, đây chính là hậu quả ngày thường em lười biếng yêu đương đó. Đấy em xem, có phải lúc cuồng phong bão tuyết ập tới thì rơi vào tình huống luống cuống, chân tay vụng về không? Yêu đương hẹn hò chẳng khác nào đi đánh trận, nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ. Cho dù là người đàn ông mình không thích thì cũng nên đi hẹn hò ăn uống cùng họ vài bữa, coi như luyện tập! Trước đây, chị đã bảo em, thế mà em có chịu nghe đâu.”

Hiếu Khê không dám tin vào những gì mà mình nghe thấy, càng không chịu thừa nhận sự thật này. Đúng thế, trước kia, dù có bị đánh chết, Hiếu Khê cũng quyết không đi gặp gỡ xem mặt cùng mấy tên đàn ông mình không thích vì cô cảm thấy làm như vậy sẽ lãng phí thời gian của cả hai bên. Đã không thích người ta thì sao còn làm phiền đến họ chứ? Điều này hoàn toàn không công bằng với cánh đàn ông chút nào. Có điều hôm nay, khi nghe mớ lí luận “đánh trận tình yêu” của Giai Hân, Hiếu Khê cũng cảm thấy hơi hơi có lí. Lẽ nào khoảng thời gian trước đó, cô đã thực sự lãng phí hay sao? Hiếu Khê bắt đầu cảm thấy nghi ngờ mọi thứ.

“Trời đất ơi, làm sao mà thế được?”

“Tình yêu làm gì có trình tự cụ thể, từ trước đến nay chưa bao giờ diễn ra theo lẽ thường tình. Em xem như trong mấy bộ phim truyền hình đấy, nam chính nữ chính ban đầu toàn cãi nhau như chó với mèo, đến sau cùng chẳng phải yêu đến chết đi sống lại hay sao?”

Giai Hân quả nhiên là kiến thức quảng đại, có biệt tài ăn nói. Cho nên nói đến việc đàm phán trên thương trường, chị nhất định là một cao thủ. Hẳn là những gì chị nói luôn đúng. Sau khi nghe chị giải thích, Hiếu Khê bỗng cảm thấy hoảng sợ một cách kỳ lạ.

“Thế thì bây giờ, em phải làm gì đây?”. Hiếu Khê hoang mang hỏi.

“Cái gì mà phải làm thế nào? Bình đến thì chặn, nước đến đất che. Có điều bây giờ, em phải có bản lĩnh lên một chút, đừng có để người ta thông dây vào cổ dắt đi như vậy. Anh chàng Nguyên Kiệt này chị cũng có nghe nói qua, “lịch sử” ở Bắc Kinh thì khá là trong sạch, nhưng quyết không phải là một nhân vật đơn giản đâu”. Giai Hân nhắc nhở Hiếu Khê.

“Thế nào được gọi là không phải một nhân vật đơn giản?”

“Haizz, phụ nữ khi yêu đích thực trí tuệ giảm về gần mức không. Các cụ nói cấm có sai bao giờ. Trước kia, chị hay bảo em ngốc nghếch nhưng cũng không phải là ngốc thật, có điều bây giờ thì thực sự là quá ngốc rồi”. Giai Hân lắc lắc đầu, ra vẻ như không còn cách nào cứu chữa.

“Thôi được rồi, em tự mình nghiền ngẫm đi! Chị không muốn nói quá cận kề đâu, tóm lại là em phải quan sát nhiều, dùng đầu óc suy nghĩ nhiều vào! Việc em bắt đầu yêu đương hẹn hò khiến chị cảm thấy rất vui nhưng cũng rất lo lắng. Con đường tình cảm xưa nay vẫn luôn gặp ghềnh, gian truân lắm, Hiểu Khê à, bây giờ mới chỉ là khởi đầu thôi”. Giai Hân đứng dậy, vỗ nhẹ vào đầu Hiểu Khê nói.

“Lần này, chiếc váy Népal của em có đất dụng võ rồi đó.” Giai Hân đi ra đến cửa phòng thì quay đầu lại, cười một cách gian tà rồi mới tạm biệt Hiểu Khê.

11. Chương 12

2.6 Hãy lại đây ôm anh rồi hôn anh từ bàn chân lên

“Phụ nữ có thể trở thành một chuyên gia phân tích tâm lý xuất sắc nhất, nhưng một khi đã đắm chìm trong biển tình thì có khả năng trở thành một bệnh nhân điển hình nhất.

Kết quả của việc bỏ qua một vài giai đoạn là sự thiếu sót lớn, cũng giống như một bông hoa bị thúc nở sớm, không phải trải qua sự chờ đợi, mong mỏi thì chẳng thể nào nhận ra được cái đẹp của hoa.”

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Hiểu Khê mặc chiếc váy Népal mà chị Giai Hân tặng, kết hợp cùng một đôi boots dài. Vừa bước vào phòng làm việc là cô cởi chiếc áo khoác lông dày bên ngoài ra, trong phòng có điều hòa nên không khí luôn luôn ấm áp. Khát khao làm đẹp của Hiểu Khê nổi tiếng khắp cả văn phòng. Giữa cái giá rét cắt da cắt thịt của phương Bắc này mà cô vẫn kiên quyết mặc váy, đúng là hiếm thấy.

Bởi lẽ việc quan trọng nhất trong cuộc đời của Hiểu Khê ngoại trừ công việc ra chính là dạo phố mua sắm quần áo, chỉ cần nhìn thấy quần áo đẹp là chắc chắn không thể đi tiếp được nữa. Cô có thói quen mỗi ngày đều phải mang lại một cái nhìn mới về bản thân cho mọi người. Nhất định phải là phong cách khác, quần áo khác, để tạo cảm giác mới mẻ cho đồng nghiệp. Chẳng trách mà mỗi ngày, khi Hiểu Khê đến văn phòng là các đồng nghiệp lại xuýt xoa: “Wow, Hiểu Khê lại mang cả mùa xuân tới đây rồi!”. Điều đó cũng lý giải tại sao cứ nhìn thấy Hiểu Khê là như được nhìn thấy sự ấm áp, tươi sáng của mùa xuân vậy! Cô luôn nghĩ, phụ nữ nên làm đẹp vì những người yêu thích mình và vì thế nên có trách nhiệm trang điểm, ăn vận thật đẹp để khiến những người xung quanh cảm thấy vui vẻ. Về vấn đề này Hiểu Khê rất quán triệt và đặc biệt nữ tính.

“Hiểu Khê, chiếc váy này đẹp quá!”. Các đồng nghiệp liên tục khen ngợi. Hơn nữa ngoài trời tuyết đang rơi trắng xóa, những người có gan mặc váy trong thời tiết thế này quả thực rất hiếm.

Pha một cốc trà hoa hồng, bật máy tính lên, Hiểu Khê vừa ăn mì gói vừa kiểm tra hộp thư. Đây chính là lịch trình làm việc hàng ngày mà dù cho trời có sập, cô cũng không đổi. Đọc và trả lời thư điện tử của khách hàng là công việc quan trọng nhất trong ngày. Tất cả mọi giao lưu trong nội bộ công ty cũng như ý kiến đóng góp của khách hàng đều được truyền tải thông qua email. Cho nên trong mỗi một thư điện tử đều ẩn chứa rất nhiều chỉ thị và tin tức nên cô phải đọc kỹ từng bức một, xử lý rồi trả lời. Tuy nhiên đối với người làm công việc chạy giấy tờ khai báo hải quan như Hiểu Khê thư từ không quan trọng quá. Nhưng đối với những người làm ngoại thương, họ thường xuyên phải khai thác, mở rộng thị trường, duy trì quan hệ với khách hàng trên thế giới thì việc kiểm tra thư là công việc vô cùng vô cùng quan trọng.

Sau khi hồi đáp hết tất cả thư từ, Hiểu Khê bắt đầu lên mạng tìm thứ giải trí.

Một bài viết có tên Trắc nghiệm xem bạn đã chìm đắm trong biển tình hay chưa? lập tức thu hút sự chú ý của Hiểu Khê, cô lập tức kích chuột. Trước đây, cô luôn cho rằng mình sẽ không bao giờ chìm đắm trong biển tình. Một người trước nay vẫn luôn điềm đạm, thực tế và lý trí liệu cho thể đắm chìm trong biển tình hay không?

Trắc nghiệm này dựa trên kết quả một nghiên cứu xã hội học của Burns. Ông chia tình yêu thành năm nguyên tố cơ bản sau: A – tính thu hút; B – an ủi về phương diện tâm linh; C – khát khao quan hệ thân mật; D – khát vọng được yêu mãnh liệt; E – thường xuyên lo lắng mất đi người mình yêu thương. Phương

trình tình yêu của ông là: $Tình\ yêu = (1,7 \times A) + (1,5 \times B) + (1,5 \times C) + (1,5 \times D) + (1,3 \times E)$. Máy tính sẽ dựa vào số điểm bạn đạt được để phán đoán xem bạn có đắm chìm trong biển tình hay không.

Dưới đây là phần câu hỏi trắc nghiệm:

1. Cảm giác tổng thể của bạn với người đó:

- a) Thỉnh thoảng nhớ đến anh (cô) ấy, có chút ít cảm giác.
- b) Đôi lúc, khi nghĩ tới anh (cô) ấy, trong lòng cảm thấy ảm áp.
- c) Muốn gặp anh (cô) ấy, có điều không gặp cũng chẳng cảm thấy nhớ nhung gì.
- d) Muốn gặp anh (cô) ấy, nhớ nhung anh (cô) ấy.
- e) Muốn ngày ngày được gặp mặt anh (cô) ấy, chỉ không gặp một chút cũng cảm thấy vô cùng nhớ nhung

...

Đang đứng vào lúc căng thẳng tính điểm thì đột nhiên bên cạnh có tiếng ho khe khẽ. “Tách” một tiếng, Hiểu Khê kích chuột, trang web đó lập tức biến mất. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Hiên đang đứng bên cạnh, mỉm cười. Vào lúc này, bất cứ lời giải thích nào cũng đều là thừa hết, có lẽ Lưu Hiên đã nhìn thấy cả rồi.

“Thầy giáo của Petersen, ông Alexander hóm hỉnh, hài hước trong bộ phim Spellbound của đạo diễn Alfred Hitchcocks đã từng nói như sau: “Phụ nữ có thể trở thành một chuyên gia phân tích tâm lí xuất sắc nhất, nhưng một khi đã đắm chìm trong biển tình thì có khả năng trở thành một bệnh nhân điển hình nhất””. Nói xong câu đó, anh liền quay về chỗ ngồi của mình, bỏ mặc Hiểu Khê ngồi thẩn ra.

Buổi chiều, sắp đến giờ tan làm, cô đang định sửa soạn đồ đạc, chuẩn bị ra về thì Nguyên Kiệt nhắn tin qua MSN.

“Sau khi tan sở, em định làm gì?”

“Em định về nhà, còn anh?”

“Em về nhà thì anh cũng đành phải về nhà thôi. Một mình đến tiệm ăn bữa tối rồi ngồi trước ti vi, chờ xem Binh sĩ đột kích, xem xong thì lại tiếp tục làm việc.”

“Anh không phải đi tiếp khách sao?”. Hiểu Khê cảm thấy hơi nghi hoặc. Một lãnh đạo cấp cao của tập đoàn lớn như vậy, đáng lẽ phải đi tiếp khách rất nhiều mới đúng chứ!

“Những vụ nào có thể từ chối được, anh đều từ chối hết. Anh nói với những khách hàng muốn làm ăn hợp tác với mình rằng: nếu chúng ta muốn bàn chuyện làm ăn thì cứ trực tiếp đến văn phòng công ty bàn bạc, thương thảo, anh không bao giờ bàn bạc công việc tại những nơi như vũ trường.” Giọng anh vô cùng cương quyết. Không ngờ chính điểm này lại thu hút sự chú ý của Hiểu Khê.

Thật khó tưởng tượng đây là cuộc sống của một vị Tổng Giám đốc. Lăn lộn bao năm trong ngành xuất nhập khẩu, Hiểu Khê đã nhìn thấy không ít các thể loại Tổng Giám đốc, Có ông nào không lang thang đàn đúm trong các quán bar, vũ trường. Giả giả thật thật, thật thật giả giả, ông nào mà chẳng có em út ấp ôm, ông nào mà chẳng rượu bia hét nhè chứ?

“Vậy thì tối nay mời em đi xem phim đi!”. Cô suy ngẫm đôi lát rồi đưa ra lời đề nghị.

“Được, vậy em quyết định thời gian, địa điểm nhé!”

Vừa hay hôm nay, cô mặc chiếc váy mới. Xem ra chiếc váy mới này cuối cùng cũng có người thưởng thức.

Trước cửa rạp chiếu phim ở quảng trường Vạn Đạt, từng đôi từng đôi tình nhân tay trong tay đi bên nhau.

“Hiểu Khê! Em đã đến đâu rồi?” Nguyên Kiệt nhắc điện thoại gọi.

Hai người đã hẹn gặp nhau lúc bảy rưỡi, dùng bữa tối tiếng rưỡi, sau đó đi xem phim lúc chín giờ. Nhưng bảy rưỡi tối, Hiểu Khê vẫn chưa xuất hiện trước cửa rạp chiếu phim. Đi muộn xưa nay không phải là tác phong của cô, có điều, khi đi qua tiệm chăm sóc móng tay trên đường, cô mới nhận ra đã lâu rồi mình chưa

để ý đến bàn tay của mình. Cô bèn nhanh chóng ghé vào đó. Giơ đôi tay ngọc ngà lên ngấm nghía, Hiểu Khê nở một nụ cười mãn nguyện.

Đến muộn, nghe nói đó chính là đặc quyền của phụ nữ khi hẹn hò. Cô cố tình ngấm mình trong cửa hàng chờ đợi thời gian nhanh chóng trôi qua.

“Lần sau, em không được đến muộn nữa đâu đấy!”. Nguyên Kiệt cầm tay Hiểu Khê và dắt đi, giọng nói có đôi phần bức bối.

“Mới có nửa tiếng đồng hồ mà anh đã không đợi được rồi sao?”

“Anh không thích những người đi muộn. Trước kia, nếu ai đó bắt anh đợi ba phút, anh đã không chịu nổi. Hôm nay, anh đã đợi em hơn ba mươi phút đấy, tiểu thư ạ, em đã được ưu ái lắm rồi đấy!”. Nguyên Kiệt mỉm cười, đưa tay lên véo yêu má của Hiểu Khê. “Em muốn ăn gì?”

“Thì cứ ăn linh tinh cái gì đó ở quanh quanh đây thôi.”

“Làm sao có thể ăn uống linh tinh được chứ, hôm nay là buổi hẹn hò đầu tiên của anh và em đấy!”. Nguyên Kiệt không quên nhấn mạnh hai chữ “hẹn hò”.

“Vậy thì tìm một quán ăn nào đó gần với rạp chiếu phim đi!”

“Anh sẽ đưa em tới nơi này!”

Năm phút sau, Hiểu Khê được đưa tới một nhà hàng theo phong cách Tân Cương. Xem ra ba mươi phút chờ đợi kia không uổng phí chút nào, chắc anh đã kịp tìm hiểu hết các quán ăn quanh khu vực rạp chiếu phim rồi.

Sau khi gọi mấy món ăn nổi tiếng nhất trong quán, hai người bắt đầu chuyện trò rôm rả.

“Hai năm trước, khi quay về nước, anh đã đi du ngoạn khắp Trung Quốc một lần. Trong hành trình đó, anh đã ở lại Tây Tạng, Nội Mông, Tân Cương vài tháng trời, hòa nhập vào cuộc sống của người dân nơi đây, cảm giác rất khác lạ. Kể từ đó, anh bắt đầu rất thích ăn thịt cừu.”

“Wow, em cũng rất thích đi du lịch, thích cảm giác ngắm phong cảnh trên suốt dọc đường du ngoạn”. Hiểu Khê vừa nhâm nhi li trà vừa nói.

“Em có biết tại sao anh lại thích ăn thịt cừu không?”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì thịt cừu cung cấp cho cơ thể nguồn năng lượng dồi dào, cảm giác như chẳng bao giờ tiêu tốn hết số năng lượng ấy vậy”. Anh nói.

Ngập ngừng một lúc, cuối cùng Hiểu Khê mới hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh. Dồi dào năng lượng! Xem ra, khao khát ăn thịt đã biến thành dục vọng rồi. Đúng lúc đó, thịt cừu xiên cũng vừa hay được mang tới.

“Sau này, chúng ta nên thường xuyên tới quán ăn Tân Cương này nhé!”, anh nói. Còn Hiểu Khê then thùng gạt đầu đồng ý.

Ăn xong bữa tối đã là 9 giờ 15 phút. Hiểu Khê khoác chiếc áo ngoài vào rồi bước ra khỏi quán ăn. Có lẽ do vội vã đi ra nên chiếc khóa kéo trên mũ vướng vào tóc, cô đưa tay gỡ rồi nhưng mãi mà chẳng thể gỡ nổi.

“Sao em không đi tiếp thế?”. Nguyên Kiệt quay đầu lại, nhìn thấy Hiểu Khê đang gỡ tóc ra khỏi mũ. “Để anh gỡ giúp cho!”. Anh đi lại gần phía cô, cúi thấp người xuống, thận trọng gỡ và chỉnh lại mái tóc cho cô. Buổi tối, đèn đường mờ mờ ảo ảo nên nhìn không rõ lắm, làm anh gỡ mãi không được.

“Đừng có động đấy, cử động linh tinh là em sẽ bị đau đấy! Anh sắp gỡ xong rồi.” Nguyên Kiệt trầm giọng nói

Nghe anh nói thế, Hiểu Khê liền ngoan ngoãn đứng yên, không dám nhúc nhích.

“Xong rồi”. Anh vỗ vỗ nhẹ lên vai cô.

Hiếu Khê cảm thấy như trút được gánh nặng. Cô đang định cất bước đi tiếp, ai ngờ bị Nguyên Kiệt kéo giật lại, theo đà, cô ngã thẳng vào lòng anh. Rồi môi anh đặt lên môi cô, mùi vị thịt cừu vừa ăn khi nãy vẫn còn rất nồng. Thực sự cô không thích mùi này cho lắm, thế nhưng anh quá bá đạo, khiến cô chẳng thể nào phản kháng nổi. Quả nhiên, đúng như những gì Nguyên Kiệt nói, vừa ăn xong thịt cừu nên sức lực toàn thân tràn trề, sung mãn. Hiếu Khê chỉ biết để mặc cho anh ra sức hôn, dần dần, cô cũng quen với mùi vị nơi đầu lưỡi Nguyên Kiệt. Cô bất giác kiễng chân, vòng tay ôm lấy cổ anh rồi nồng nhiệt đáp trả nụ hôn của anh. Dần dần cơ thể cô dán chặt vào người anh.

Sau nụ hôn nồng cháy, hai người vai sát vai đi xem bộ phim Lệnh tập kết của đạo diễn Phùng Tiểu Cương. Đàn ông đúng là chỉ thích xem phim chiến tranh, súng đạn. Nhìn anh thì biết có vẻ vô cùng phấn khích. Xem xong, Nguyên Kiệt còn nói với Hiếu Khê: “Năm nay, chỉ có hai bộ phim khiến anh cảm động: Một là phim điện ảnh Lệnh tập kết hôm nay chúng ta xem, hai là bộ phim truyền hình Binh sĩ đột kích”. Hiếu Khê nhớ trước đó đã xem phần giới thiệu phim trên ti vi, toàn là mấy bộ phim nói về quân nhân với chiến tranh, có gì mà hay với đáng xem chứ?

Đã đến lúc phải về nhà rồi mà Nguyên Kiệt vẫn không chịu cho Hiếu Khê ra. Hai người cứ đi vòng vòng quanh quảng trường gần đó, vừa đi, Nguyên Kiệt vừa kể chuyện anh đi du lịch, còn Hiếu Khê thì rúc vào trong chiếc áo khoác của anh. Khi anh nói mệt rồi, hai người đều im lặng, không nói chuyện gì nữa. Rồi đứng ở góc khuất của một tòa nhà, hai người họ lại hôn nhau hết lần này đến lần khác. Dù gì thì lúc này là buổi tối, cũng chẳng có ai nhìn rõ là ai hết. Đây có thể coi là chuyện điên cuồng nhất mà Hiếu Khê đã từng làm trong cuộc đời của mình.

Lưu luyến mãi chẳng muốn rời xa, cuối cùng, Hiếu Khê đành phải tươi cười rồi tặng anh một nụ hôn tạm biệt, sau đó quay người đi, không quay đầu lại nhìn anh lần nào. Từ nhỏ, Hiếu Khê đã biết rõ một điều rằng, kết quả của việc không có quá trình là sự thiếu sót lớn. Lúc này, chiếc MP3 của Hiếu Khê đang vang lên giai điệu bài Vòng xoáy của Hoàng Diệu Minh:

“Hãy đến ôm lấy anh

Hình thành vòng xoáy

Cuồn cuộn phong ba vạn dặm

Trong nụ hôn nồng cháy

Em chìm đắm trong thế gian

Anh yêu em sâu đậm đến thế

Hãy đến ôm anh

Hôn anh thật chậm

Linh hồn dần bị cuốn trôi theo dòng nước lũ

Tình yêu đang nuốt gọn lấy anh

Như thiên la địa võng

...

Hãy đến ôm anh

Hình thành vòng xoáy

Khúc khuỷu dòng nước mạnh mẽ cuốn trôi ra biển cả

Cho đến khi toàn thế giới sụp đổ hoàn toàn

Tất cả mọi thứ, chỉ có đôi ta

Cho tới khi toàn thế giới lâm nguy

Chỉ còn lại đôi mình du ngoạn khắp nơi.”

12. Chương 13

2.7 Dáng vẻ em yên lặng ngồi đọc tạp chí thật là vô cùng quyến rũ

“Khi khen ngợi một người phụ nữ, xin đừng dùng mấy lời phàm tục kiểu như “Em đẹp quá!”, muốn tán tụng thì phải dùng những lời mới mẻ hơn, càng tỉ mỉ càng tốt, ví dụ như câu: “Dáng vẻ em yên lặng ngồi đọc tạp chí thật là quyến rũ!””

“Hiểu Khê, thử đoán xem chị mang tới cho em cái gì?”. Giai Hân vừa bước vào cửa giấu hai tay ra sau lưng, ra vẻ bí mật. Hiểu Khê chẳng thể đoán ra được đó là gì. Gần đây, Giai Hân rất hay tặng đồ cho cô, ngoài chiếc váy Népal lần trước ra, chị ấy còn tặng cô rất nhiều mỹ phẩm và cả thẻ hội viên ở một spa nữa.

“Chị lại định tặng em cái gì thế? Đừng có chiều quá mà làm em sinh hư đấy!”. Hiểu Khê cười rạng rỡ nói. “Cho dù là chị em thân thiết thì cũng không nên tặng quá nhiều quà cáp cho em, phí tiền lắm!”. Tuy miệng nói thế nhưng cô vẫn háo hức chạy ra chỗ Giai Hân.

“Hiểu Khê, không hề lãng phí đâu, em là đại công thần của chị mà”. Giai Hân ôm lấy Hiểu Khê, hét lên sung sướng..

Cái gì mà “đại công thần” chứ?

“Hiểu Khê, chị kí được đơn hàng với bên Nguyên Kiệt rồi. Hơn nữa, chị còn giành được 10% cổ phần của công ty một cách thuận lợi nữa. Bây giờ, chị không còn cảm giác bấp bênh, thiếu an toàn như trước kia nữa rồi. Em cũng biết đấy, chị không thích làm thuê cho người khác...”.

Tối hôm đó Giai Hân vô cùng sung sướng, đây là lần vui vẻ nhất của Giai Hân kể từ khi hai người quen nhau. Đến giờ cô mới hoàn toàn hiểu rằng, công việc và sự nghiệp đối với người phụ nữ mà nói có ý nghĩa vô cùng quan trọng hơn nữa lại còn cho người phụ nữ một cảm giác thành tựu đáng tự hào.

Tối hôm đó, Hiểu Khê được tặng một chiếc túi Chanel 2.55, đây vốn là niềm mơ ước của cô. Hiểu Khê từng tự nhủ với mình rằng, nhất định phải có một chiếc Chanel 2.55 để đi hẹn hò cùng bạn trai. Lần đầu tiên Hiểu Khê nhìn thấy chiếc túi này là khi ngồi trong thư viện của trường đại học, cô đọc được thông tin về nó trên một tờ tạp chí. Trong đó có lời giới thiệu như sau: “Tháng 2 năm 1955, chiếc túi kinh điển Chanel đầu tiên trên thế giới được ra đời. Chính Coco Chanel đã lấy cảm hứng từ chiếc áo jacket của các kị sĩ, cộng thêm thiết kế quai đeo vai mà từ đó giải phóng đôi tay cho người phụ nữ. Chiếc túi này kết hợp những yếu tố kinh điển hình khối trụ, chiếc khóa kim loại và hình vuông. Phải biết rằng đó là chiếc túi đầu tiên có thiết kế quai đeo trong các đồ xa xỉ thời bấy giờ, tạo ra một sản phẩm kinh điển trong lịch sử...”.

Lúc đó, Hiểu Khê không cảm thấy nó có gì kinh điển cả, nhưng dần dần, sau khi đi làm, rồi tham dự các buổi mừng công hay dạ hội, nhìn thấy các phu nhân, quý bà tay xách túi Chanel 2.55, cô lại thấy chiếc túi này càng nhìn càng thuận mắt. Có lẽ đây chính là ma lực của các loại hàng hiệu kinh điển. Sau này, cô mới biết chiếc túi Chanel 2.55 này được mệnh danh là “chiếc túi có khả năng kích thích mãnh liệt khát vọng sở hữu cái đẹp của người phụ nữ”.

“Em có biết không, từ “Chanel” này bây giờ được dùng để thay thế cho cụm từ “hàng xa xỉ” đó, nó thể hiện đẳng cấp và chất lượng hoàn mỹ và mang lại một cảm giác hoàn mỹ. Chiếc túi xách tay Chanel 2.55 là sự kết hợp của mọi cái đẹp. Coco Chanel quả là quá sủng ái các con số, đặc biệt là số năm, không những có nước hoa No.5 thần kì mà cả chiếc túi Chanel 2.55 này đều có sự xuất hiện của nó. Đừng thấy chiếc túi này bé mà nghĩ thời gian làm ra nó nhanh chóng, ngoại trừ phần da bao ngoài và lớp lót bên trong được cắt bằng máy, các chi tiết còn lại đều phải qua tay sáu công nhân làm thủ công trong vòng hơn mười tiếng đồng hồ, trải qua một trăm tám mươi công đoạn và một quy trình kiểm tra chất lượng nghiêm ngặt mới hoàn thành được đấy!”. Bởi cô có thực lực kinh tế hơn so với Hiểu Khê, ở tầng lớp lãnh đạo cao cấp như chị, tự nhiên sẽ thuộc nằm lòng tất cả các loại sản phẩm xa xỉ đắt tiền.

Hiểu Khê vừa nghe Giai Hân nói vừa thận trọng mở lớp bọc bên ngoài ra. Một chiếc túi Chanel màu đen nổi bật với biểu tượng hai chữ C lồng vào nhau bằng kim loại mạ vàng hiện ra trước mắt cô. Thật sự vô cùng đẹp! Hiểu Khê đeo chiếc dây bằng kim loại mạ vàng lên vai, đi tới đi lui trong phòng khách.

“Hiểu Khê, em mau đi thay chiếc váy dạ tiệc màu tím đi! Mặc áo ngủ ở nhà khoác chiếc túi này làm sao mà thấy được ma lực của nó?”. Nghe có lý, Hiểu Khê nhanh chóng bỏ chiếc túi xuống, chạy vào trong phòng, lấy bộ váy đó ra mặc vào.

Trong chiếc váy dạ hội bằng lụa màu tím, lại khoác trên vai chiếc túi Chanel 2.55, Hiểu Khê duyên dáng, thướt tha đứng trước mặt Giai Hân.

“Quá tuyệt vời! Hiểu Khê, bộ này vô cùng sang trọng và quý phái. Hôm khác, em hãy thử cả nước hoa No.5, hoa sơn trà, vòng ngọc chân châu và váy đen dạ hội xem! Đến lúc đó, Hiểu Khê nhà chúng ta chẳng khác nào người đại diện phát ngôn cho hãng Chanel đâu”. Giai Hân càng nói càng phấn khích, khiến cho Hiểu Khê trong lòng vô cùng hứng khởi.

Đang lúc vui vẻ như thế, bất giác cô cảm thấy bồn chồn trong lòng. Có điều, chính cô cũng không biết mối lo này xuất phát từ đâu. Đến tối, cô suy ngẫm một hồi lâu rồi mới phát hiện ra căn nguyên mối lo đó. Có một nút thắt mà cô muốn ngay lập tức phải được tháo gỡ.

Sau hơn một tiếng đồng hồ ngồi đợi tại căn phòng khách rộng rãi, sang trọng, cô thư kí đẩy cửa bước vào với vẻ mặt đầy ngại ngùng. “Đỗ tiểu thư, khoảng mười phút nữa, Trần tổng mới kết thúc cuộc họp. Anh ấy nói sẽ gặp cô ngay.”

“Không sao đâu, trong lúc đợi anh ấy, tôi sẽ ngồi đọc tạp chí thời trang”. Hiểu Khê cầm cuốn tạp chí thời trang trên tay, mỉm cười ra hiệu cho cô thư kí.

“Đỗ tiểu thư, trang phục của người mẫu trong các cuốn tạp chí đó phần lớn là của công ty chúng tôi, cô cứ từ từ thưởng thức nhé! Tôi không làm phiền cô nữa”. Cô thư kí nở nụ cười tiêu chuẩn rồi rời khỏi phòng khách.

Thực ra, Hiểu Khê rất ghét phải chờ đợi người khác, thông thường, khi đi gặp khách hàng để kí kết hợp đồng xuất nhập khẩu, cô chỉ chờ nhiều nhất là nửa tiếng, nếu sau khoảng thời gian đó mà đối tác vẫn không tới thì cô sẽ đi luôn, cho dù hợp đồng đó có lớn cỡ nào đi chăng nữa. “Làm ăn là làm ăn, nhưng thời gian của mình cũng vô cùng quý giá, cô thường nghĩ như vậy. Có điều lần này đến gặp Nguyên Kiệt là do bản thân cô tới mà không hề báo trước, cho nên đành phải nhẫn nại đợi anh thôi. Ai bảo anh là Tổng Giám đốc chứ? Tổng Giám đốc có cuộc họp dài cũng chẳng có gì lạ cả. May mà vẫn có những cuốn tạp chí thời trang đẹp mắt này để giết thời gian. Lật giở từng trang từng trang một, quả nhiên phần lớn những bộ trang phục người mẫu mặc trong cuốn tạp chí này đều thuộc công ty Nguyên Kiệt hết.

Vốn dĩ những bộ trang phục cao cấp thủ công trên các tạp chí thời trang luôn thu hút phụ nữ. Và hiển nhiên Hiểu Khê cũng không thoát khỏi vòng quay đó, rồi không khỏi ngưỡng mộ các người mẫu trong tạp chí này.

“Đã có ai nói với em chưa, đáng vẻ em yên lặng ngồi đọc tạp chí thật vô cùng quyến rũ đấy!”

Ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy Nguyên Kiệt đang đứng ngay trước mặt mình. Anh đi vào đây từ lúc nào vậy nhỉ? Tại sao cô lại không hề cảm nhận được?

“Em có thích không?”. Nguyên Kiệt ngồi xuống bên cạnh cô, dịu dàng hỏi. Hiểu Khê gạt đầu không mấy tự nhiên. Phí lời, làm gì có người phụ nữ nào không thích những bộ trang phục hoa lệ, đẹp mắt thế này chứ?

“Chỉ cần em thích, cứ chọn lựa tự nhiên!”. Nguyên Kiệt mỉm cười nhìn Hiểu Khê, lộ ra hàm răng trắng, đều tăm tắp. Nụ cười đó chính là khí thế bá đạo mà chỉ những người đàn ông thành đạt trong sự nghiệp mới có được.

“Có thật không?”. Hiểu Khê vui vẻ nhìn anh, ánh mắt ngay lập tức sáng rực lên.

Nhưng cô nhanh chóng nghĩ lại, vẻ mặt phục hồi trạng thái bình tĩnh như mọi khi. “Những trang phục đẹp thế này, e rằng em không có cơ hội mặc. Làm gì có ai mặc quần áo đẹp thế này đi làm chứ?”

“Em ngốc quá, có ai bảo em mặc chúng để đi làm đâu! Là để em diện khi cùng anh đi đến các bữa tiệc sang trọng đấy!”. Nguyên Kiệt đưa tay nhéo nhẹ lên mũi cô, cử chỉ vô cùng thân mật.

“Trần Tổng, đây là trang phục mà ngài cần à!”. Cửa phòng đột nhiên mở ra, cô thư kí bước vào. Hẳn cử chỉ vừa rồi của Nguyên Kiệt đã bị cô ấy nhìn thấy rồi, Hiểu Khê vô cùng ngỡ ngàng.

“Hai người cứ từ từ xem, xin lỗi vì đã làm phiền”. Cô thư kí lúng túng nói rồi lấy tay che miệng, cười tủm tỉm đi ra ngoài.

“Nguyên Kiệt, chờ đã, em có việc muốn nói với anh”. Tuy rằng bộ trang phục đặt trên bàn đẹp tuyệt trần, nhưng cô vẫn còn điều muốn hỏi anh.

Nguyên Kiệt nhìn thấy khuôn mặt Hiểu Khê đột nhiên nghiêm nghị, đôi mày bắt giác nhíu lại.

“Nguyên Kiệt, em nghe nói anh đã kí hợp đồng với chị Giai Hân, em không hi vọng anh vì em nên mới làm thế.” Cô nhanh chóng nói ra những điều mình đang nghĩ trong lòng, khiến cô bồn chồn mãi không thôi.

“Không phải vậy đâu!”. Anh trả lời dứt khoát.

Nghe được câu nói này, Hiểu Khê vốn dĩ phải cảm thấy thoải mái, an tâm, bởi vì cô thực sự không muốn vì mình mà Nguyên Kiệt có phán đoán, quyết định một cách thiên vị trong công việc. Nhưng tại sao trái tim cô lại hẫng đi một nhịp thế này? Xem ra, cô đã đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của bản thân.

“Hiểu Khê, anh yêu em, nhưng chuyện anh kí hợp đồng với Giai Hân không liên quan tới việc anh yêu em. Anh luôn phân biệt rất rạch ròi giữa tình cảm và công việc, em cứ yên tâm. Anh sẽ không khiến em phải lo lắng đâu”. Nguyên Kiệt ngồi xuống, đối diện với cô, nhẹ đưa tay vuốt ve mái tóc Hiểu Khê. Không khí trong phòng tĩnh lặng tới mức hai người có thể nghe rõ từng nhịp thở của nhau. Đúng vậy, là do bản thân cô đã lo lắng vô cớ, ở cương vị Tổng Giám đốc, sao Nguyên Kiệt có thể phạm phải sai lầm cơ bản như thế chứ? Làm sao có thể vì chuyện nhi nữ thường tình mà để ảnh hưởng tới khả năng phán đoán trong công việc được? Rõ ràng là do bản thân cô đã nghĩ quá xa, quá nhiều rồi.

“Vâng, em biết rồi. Vậy bây giờ, em thử bộ trang phục này được rồi chứ?”. Hiểu Khê nhanh chóng đứng dậy.

“Anh đã muốn nhìn thấy em mặc bộ đó từ lâu rồi. Tiểu thư, xin hỏi tôi có thể giúp đỡ gì được không ạ?”. Nguyên Kiệt nghiêng người, đưa tay ra trước, làm theo bộ dạng của một nhân viên phục vụ, trên miệng nở một nụ cười gian tà.

“Không cần đâu, em phải thay đồ đây!”. Hiểu Khê bước vào phòng thay đồ.

“Có thật là không cần anh giúp đỡ không?”. Anh tiếp tục cười tinh quái ở phía sau.

Đó là một chiếc váy màu tím có hoa văn tuyết bay, từ trước đến nay, Hiểu Khê vô cùng thích hoa văn tuyết bay kiểu này. Cô có cảm giác bất cứ cô gái nào khi mặc chiếc váy đó trên người ắt hẳn sẽ có được cho riêng mình một tình yêu lãng mạn. Hơn nữa, màu tím cũng là màu mà cô thích nhất từ hồi còn nhỏ, màu tím nhạt đem lại cảm giác thần bí cho người đối diện. Nhìn thấy mình trong gương, cô suýt chút nữa không nhận ra chính bản thân mình. Cô hoàn toàn kinh ngạc, xem ra đây chính là ma lực của thời trang.

Khi Hiểu Khê mặc chiếc váy màu tím có hoa văn tuyết bay dài đến gót chân đứng trước mặt Nguyên Kiệt, anh liền vỗ tay nói: “Thật quá tuyệt vời! Đây không phải là chim đồ quỳên đệ nhất sao? Em như sinh ra để làm người mẫu vậy.”

Hiểu Khê ngượng ngùng trước lời khen của Nguyên Kiệt. Có điều đích thực, chính bản thân cô cũng chưa bao giờ thấy mình đẹp đến như thế này. Một chiếc váy tím lãng mạn không ngờ lại có thể khiến cô nảy sinh ảo tưởng trở thành một super star.

“Tại sao anh biết em thích màu tím?”. Hiểu Khê ghé vào tai Nguyên Kiệt thì thầm.

Anh cười đầy thần bí rồi nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần có lòng, chẳng có gì là không làm được cả.”

Hiểu Khê mỉm cười, chuẩn bị quay vào phòng, thay chiếc váy ra.

“Đừng thay ra nữa, đi dùng bữa tối cùng anh luôn!”. Anh nói với giọng ra lệnh kèm theo khẩu khí bá đạo, pha thêm đôi chút nũng nịu kiểu trẻ con.

“Không phải anh còn rất nhiều việc phải làm sao?”

“Cuộc sống mà chỉ có mỗi công việc thì còn gì là thú vị nữa?”. Nói xong, anh liền quay lại phòng làm việc lấy chìa khóa xe. Trong lòng Hiểu Khê vui vẻ cực độ.

Làn gió thổi nhẹ nhẹ, với ánh chiều tà thật khiến ta động lòng. Mặc trên người bộ trang phục tuyệt mỹ, dùng bữa cùng người mình yêu thương, thực sự quá tuyệt vời!

13. Chương 14

2.8 Vậy làm sao mới có thể buộc chặt trái tim của một người đàn ông?

“Muốn trói chặt trái tim của một người đàn ông, trước kia, người ta cho rằng người phụ nữ phải giữ được chiếc dạ dày của anh ta. Bây giờ thì phải chú trọng vào hai điểm: một là dịu dàng, hai là tình dục.”

“Hiếu Khê, những gì anh vừa nói đã nhớ kĩ chưa?”. Chuẩn bị kết thúc cuộc họp thảo luận tổ, Lưu Hiên quay sang hỏi Hiếu Khê. Cô đang ngây người chờ đợi, đến lúc này mới giật mình sự tỉnh.

“Em xin lỗi, vừa nãy em nghe không rõ lắm”. Hiếu Khê nói lí nhí.

“Ngày kia, em tới chỗ khách hàng đưa báo giá cho họ”. Ngừng lại mấy giây, Lưu Hiên nhắc lại lời nói lúc nãy.

Họp xong, Hiếu Khê đang định đứng dậy nhấp ngụm cà phê để bản thân nhanh chóng lấy lại trạng thái làm việc đúng mực thì Lưu Hiên nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị: “Hiếu Khê, em ở lại thêm một lát!”.

Xem ra cô sắp phải chịu một trận giáo huấn rồi.

Sau khi những đồng nghiệp khác đều đã ra khỏi phòng họp, khuôn mặt của Lưu Hiên vẫn nghiêm nghị như lúc nãy, anh nói: “Hiếu Khê, em có biết công ty chúng ta dựa vào cái gì để cạnh tranh với các đối thủ khác không?”

“Là cái gì ạ?”

“Sự chuyên nghiệp”. Anh điềm tĩnh đáp. “Đúng vậy, sự chuyên nghiệp. Công ty chúng ta kiếm được miếng ăn chính là nhờ vào mấy chữ này. Cho nên, anh không muốn trong tổ chức của mình có một người không đủ chuyên nghiệp.”

“Dạ, em biết rồi ạ. Em sẽ chú ý”. Hiếu Khê cúi đầu nói. Đây là những lời trách móc nặng nề nhất mà Lưu Hiên nói với cô kể từ khi Hiếu Khê gia nhập công ty. Không thích hợp ở trong tổ chức của anh? Không phải là muốn cô đi khỏi đây sao?

“Hiếu Khê, em đừng trách anh không nể tình. Phụ nữ toàn vậy, cứ yêu đương vào là tâm hồn sẽ treo ngược cành cây. Nhưng ngành xuất nhập khẩu này không thể dung nạp những người không chuyên tâm. Em có hiểu không?”

“Em hiểu ạ”. Cái anh Lưu Hiên này, trước kia, khi cô còn chưa yêu đương gì hết thì lúc nào cũng động viên, khuyến khích cô hẹn hò. Nhưng ngay khi cô bắt đầu yêu thì lại quay ra trách cô không đủ chuyên nghiệp. Hiếu Khê thầm nghĩ, trong lòng cũng chẳng mấy vui vẻ.

Có lẽ đàn ông và phụ nữ có những khác biệt nhất định. Có một người bạn gái vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, sao chẳng thấy anh ngơ ngẩn bao giờ mà vẫn luôn chuyên nghiệp như vậy nhỉ? Lẽ nào Nguyên Kiệt cũng bình tĩnh và chuyên nghiệp hết như Lưu Hiên sao? Hay anh ấy cũng giống hết như mình, cả ngày đầu óc chỉ tràn ngập toàn hình ảnh của anh?

Trên đường quay trở về chỗ ngồi, cô vẫn miên man nghĩ về chuyện này. Xem ra, từ nay, cô sẽ không thể vào các trang web không liên quan đến công việc ở công ty cũng như không được phép thơ thẩn, mất hồn nữa. Bây giờ, cô đã trở thành “khách quý” trong danh sách cảnh cáo rồi, nhất định sẽ bị giám sát gắt gao.

Buổi tối, Hiếu Khê lại theo thói quen lên mạng chơi điện tử. Đúng là chỉ ở trong “đại bản doanh” của chính mình thì mới an toàn nhất, bản thân muốn vào trang web nào cũng được không phải lo bị ai để ý, soi mói nữa. Mỗi lần thấy cấp trên bất ngờ xuất hiện bên cạnh mình là cô lại sợ đến mức thót cả tim lại. Lâu ngày như vậy, cô không bị mắc bệnh tim mới là lạ đấy.

Chơi trò chơi thì chán lại chẳng có ai trên mạng để tán gẫu cùng cả. Cô đột nhiên nhớ đến cô bạn gái cũ mà trước kia Nguyên Kiệt có kể. Cái cô DJ đó, có lẽ cô có thể tìm hiểu thông qua mạng internet. Nhớ lại lúc đó cô nghe anh nói bạn gái cũ làm việc ở một kênh nào đó, cùng một số tin tức liên quan khác, nhưng Hiểu Khê lại không biết tên đầy đủ của cô gái đó.

Tuy nhiên, dựa vào kinh nghiệm bấy lâu lang thang trên mạng, Hiểu Khê nhanh chóng tìm ra trang blog của cô gái kia. Cô đọc từng trang, từng trang để tìm xem liệu có chút dấu tích nào về mối quan hệ giữa họ không. Cuối cùng, khi đọc đến trang thứ bảy, cô đã tìm được vài dòng cảm nhận: “Lần đầu tiên gặp mặt Kiệt...”, “Hôm nay là sinh nhật của anh ấy, nhóm bọn mình đi hát hò ăn uống...”, “Mình bị bệnh, anh ấy vừa xuống máy bay đã chạy vội đến đây, tắt bếp nấu canh ình uống...”. Thời gian viết những dòng này trên blog trùng khớp với khoảng thời gian Nguyên Kiệt đã kể về mối tình thứ hai. Buổi sinh nhật mà cô ấy nhắc đến chính là ngày sinh nhật của Nguyên Kiệt. Hiểu Khê đã mất hơn ba tiếng đồng hồ để đọc hết các bài viết trong cái blog này.

Làm sao có thể hình dung được tâm trạng của Hiểu Khê lúc này đây? Cô cảm thấy vô cùng buồn chán và cũng bắt đầu thấy vô cùng hối hận vì đã đọc những dòng viết trên blog đó. Cảnh Nguyên Kiệt gặp gỡ, yêu đương người bạn gái thứ hai đó thực sự quá chi tiết, tỉ mỉ. Hơn nữa, lúc này những cảnh đó không ngừng hiện lên trong đầu Hiểu Khê. Dường như bầu không khí trong căn phòng dần trở nên ngột ngạt, khó chịu, ngay đến việc thở thôi, cô cũng cảm thấy khó khăn vô cùng...

“Giai Hân, chị đang làm gì thế?”. Hiểu Khê nhắc điện thoại gọi cho Giai Hân. Lúc này, cô chỉ muốn tìm một người để tâm sự. Bao giờ cũng thế, Giai Hân chính là chiếc phao cứu hộ của cô.

“Em làm sao vậy? Giọng em sao nghe kì lạ vậy?”

“Em cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa, cảm thấy tâm trạng không thoải mái lắm.”

“Em đợi nhé, chị sẽ qua đó ngay!”. Giai Hân nói rồi cúp máy ngay lập tức.

Khoảng hai mươi phút sau, tiếng chuông cửa vang lên. Vừa tắt bếp cởi giày ra, Giai Hân vừa cất tiếng hỏi: “Lại có chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi? Nguyên Kiệt ăn hiếp em sao?”

“Không phải, là do bản thân em quá tò mò. Em đã đọc blog của bạn gái cũ anh ấy, biết được chuyện tình yêu mặn nồng trước kia giữa bọn họ nên trong lòng cảm thấy không thoải mái thôi.”

“Cô em ngốc ạ, chuyện ấy đã đi vào dĩ vãng rồi, em còn để ý làm gì nữa? Em đúng là tự chuốc khổ vào thân! Hiểu Khê à, một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi, làm sao lại không có quá khứ yêu đương chứ? Em tưởng người ta cũng giống một trang giấy trắng như em sao? Người như Nguyên Kiệt mà có mấy mối tình lâm li bi đát trước đó cũng là chuyện bình thường mà. Chỉ có em – một cô gái đã hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa một lần yêu đương hẹn hò tử tế thì mới là hiếm có thôi.”

“Nhưng em hiểu kì lắm.”

“Con người ấy mà, càng biết được nhiều chuyện lại càng không mấy vui vẻ.”

“Làm sao để buộc chặt trái tim một người đàn ông hả chị?” Hiểu Khê hi vọng tìm được bí quyết để tháo gỡ những khúc mắc trong lòng mình.

“Để trói chặt trái tim của một người đàn ông, trước kia, người ta cho rằng người phụ nữ phải giữ được chiếc dạ dày của anh ta. Còn bây giờ thì chị nhận thấy có hai điểm quan trọng: một là dịu dàng, hai là tình dục.”

Khi Giai Hân rời khỏi đó một lúc lâu rồi, Hiểu Khê vẫn còn nghĩ mãi về những gì chị ấy nói. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi, cô vẫn chẳng tài nào biết được mình nên làm gì nữa. Cô của bây giờ làm sao có thể hiểu được hai điểm này chứ.

14. Chương 15: Nguy Cơ

“Đối với tôi mà nói, cậu chỉ là một cậu bé, cũng giống như muôn vàn bé trai khác trên thế gian này. Tôi không cần cậu, cậu cũng chẳng cần đến tôi. Đối với cậu, tôi chỉ là một con hồ ly, cũng giống như muôn vàn con hồ ly khác trên đời này. Nếu như cậu chinh phục được tôi thì hai chúng ta sẽ không thể sống thiếu nhau được nữa. Lúc ấy, đối với tôi, cậu độc nhất vô nhị trên đời này và tôi đối với cậu cũng là độc nhất vô nhị.”

“Tôi đã hơi hơi hiểu rồi”. Hoàng tử bé nói. “Có một đóa hoa... tôi nghĩ rằng, cô ấy đã chinh phục tôi...”

Thế nhưng con hồ ly lại nhanh chóng kéo câu chuyện về đúng chủ đề: “Cuộc sống của tôi rất đơn điệu, buồn tẻ. Tôi săn bắt gà, còn con người săn bắt tôi. Lũ gà đều giống hệt nhau, tất cả con người cũng vậy mà thôi. Cho nên, tôi cảm thấy vô cùng chán nản. Nhưng nếu như cậu chinh phục tôi thì cuộc sống của tôi chắc chắn sẽ vui vẻ hơn rất nhiều. Tôi sẽ phân biệt được nhịp bước chân độc đáo, khác thường của cậu. Những tiếng chân khác sẽ khiến tôi trốn xuống dưới lòng đất, còn tiếng chân của cậu sẽ giống như âm nhạc, thôi thúc, cuốn hút tôi chui ra khỏi hang nơi ẩn náu của mình. Thêm vào đó, cậu xem kìa! Cậu có nhìn thấy đồng lúa mạch đằng kia không? Tôi không ăn bánh mì nên lúa mạch đối với tôi không có chút ích lợi gì cả. Tôi không có tí tẹo tình cảm nào với đồng lúa mạch. Nó làm tôi mất hứng. Nhưng mái tóc của cậu có màu vàng óng. Nếu cậu chinh phục tôi thì đối với tôi, chỗ này sẽ trở nên vô cùng tuyệt đẹp, diệu kì. Lúa mạch có màu vàng óng, nó khiến tôi nhớ đến cậu. Thậm chí, tôi sẽ say mê cả tiếng gió thổi trên đồng lúa mạch nữa...”. Nói xong, con hồ ly im lặng, không nói thêm gì, cứ ngồi đó, lặng ngắm hoàng tử bé.

“Vậy xin cô hãy chinh phục tôi đi!”. Chàng nói.

- Trích truyện cổ tích Hoàng tử bé – Antoine de Saint-Exupéry -

3.1 Đừng tìm người đàn ông có mối tình đầu khắc cốt ghi tâm

“Khi lựa chọn một người đàn ông, cần phải tìm mọi cách để tìm hiểu về người mẹ và mối tình đầu của anh ta. Bởi người mẹ và người tình đầu tiên của người đàn ông sẽ quyết định quan điểm về tình yêu của anh ta.”

Gần đây, Hiểu Khê đã tìm lại được sự cân bằng giữa tình cảm và công việc. Tuy vậy, dù đang phải đối mặt với nguy cơ bị người khác nói là “không chuyên nghiệp” nhưng thỉnh thoảng, cô vẫn chạy ra ngoài hành lang gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho Nguyên Kiệt để giải tỏa tâm tư. Sau khi tan làm, hai người lại hẹn nhau ra ngoài uống cà phê, xem phim, cuối cùng thì lưu luyến mãi rồi mới chịu thả người kia về nhà. Cô thật giống một chú ếch nhỏ mãi đắm chìm trong dòng nước tình yêu ấm áp, dần dần đánh mất đi sự tỉnh táo và lí trí của mình. Chỉ có điều bản thân cô không nhận ra mà thôi.

Buổi tối, Hiểu Khê thường chờ cuộc gọi hoặc tin nhắn của anh, nếu hôm nào mãi tối muộn mà Nguyên Kiệt vẫn chưa liên lạc là cô lại bắt đầu cảm thấy vô cùng bất an. Chỉ có lời chúc ngủ ngon của Nguyên Kiệt mới có thể khiến cô chìm vào giấc ngủ một cách ngon lành. Tình yêu quả thật chẳng khác nào ma túy, một khi đã dính vào thì khó lòng dứt ra được.

Giai Hân lại đi công tác, lần này là đến Hồng Kông. Hiểu Khê cảm thấy rất lạc lõng. Tình yêu của cô lúc này đang cần một người biết lắng nghe và tham mưu mách nước. Đặc biệt đối với bản thân cô, người đang chìm đắm, ngây nhất trong biển tình rộng lớn. Giờ thì cô mới thực sự thấm thía vai trò của “quân sư” hay “hội tham mưu” thời cổ đại quan trọng đến mức nào.

Để đoán xem một người phụ nữ liệu có phải đang đắm chìm, ngây ngất trong biển tình hay không thì chỉ cần nhìn vào cách ăn mặc, trang điểm của người ấy là có thể biết được ngay. Trước kia, Hiểu Khê vốn dĩ đã chú trọng vào ăn mặc thì bây giờ, cô lại càng chú trọng hơn. Cô luôn hi vọng mỗi lần hẹn hò lại mang đến cho anh cảm giác mới mẻ, lạ lẫm. Có thể nói một cách chính xác là, những lúc đi hẹn hò thì tủ đồ của người phụ nữ luôn luôn thiếu một chiếc váy.

Do đó, cửa hàng quần áo trở thành “chiến địa trọng yếu” của Hiểu Khê, thẻ tín dụng cũng vì thế mà bị lấy ra liên tục, chỉ tiêu đến mức cực hạn.

“Xin hỏi, chiếc váy này có cỡ M không?”. Hiểu Khê chỉ tay vào chiếc váy Kashmir và hỏi. Quay đầu lại nhìn, cô liền phát hiện ra có một cô gái cũng đang chỉ vào chiếc váy đó và hỏi cùng một câu như thế.

Cô gái này để mái tóc ngắn rất đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, tinh tế, mặc một chiếc áo rộng, chân đi đôi bốt ngắn cổ theo đúng phong cách Nhật – Hàn, vừa nhìn là biết thuộc tuýp phụ nữ luôn bắt kịp xu hướng thời trang mới nhất.

“Thật không ngờ gu thẩm mỹ của chúng ta lại giống nhau đến vậy”. Cô gái đó cười nói.

“Phạm Vĩ nói đúng thật: Đúng là duyên phận”. Hiểu Khê mỉm cười, vừa tán gẫu cùng cô gái đó, vừa đợi nhân viên cửa hàng đi tìm cỡ áo phù hợp cho mình. [Phạm Vĩ: Diễn viên hài nổi tiếng của Trung Quốc]

“Thưa hai vị, chiếc váy cỡ M này chỉ còn có một chiếc, ai sẽ thử ạ?”. Cô nhân viên cửa hàng đặt chiếc váy lên giá đựng, để cho hai người tự dần xếp với nhau.

“Cô vào thử trước đi!”. Cô gái kia ngồi xuống ghế sofa và nói.

“Vậy tôi sẽ không khách khí đâu!”. Hiểu Khê vui vẻ đi vào phòng thay đồ.

“Ồ, cô mặc đẹp đấy, rất có khí chất! Nhớ phối hợp với một đôi bốt cao ít nhất là năm phân và quần tóc lên nhé! Như vậy mới có thể khoe được chiếc cổ thon dài và tôn cả dáng người của cô lên”. Cô ấy hướng dẫn Hiểu Khê tỉ mỉ như một nhà tạo mẫu. Hiểu Khê bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ với cô gái đó. Cô bèn thay chiếc váy ra để cô ấy thử xem sao và ngồi đợi trên ghế sofa.

Có lẽ do kiểu tóc và phong cách trang điểm khác nhau nên chiếc váy đó khi được cô gái kia mặc lên lại mang đến một cảm giác vô cùng thời thượng, cá tính, khác hẳn với khí chất OL của Hiểu Khê. [OL: Office lady]

Cả hai đều mặc rất đẹp chiếc váy này, nhưng lại chỉ còn mỗi một chiếc. “Cô à, chiếc váy này cỡ M thực sự chỉ còn đúng một cái sao?”. Hiểu Khê hỏi, cô thực sự không muốn từ bỏ nó.

Nữ nhân viên bán hàng gật đầu khẳng định: “Thật tình xin lỗi, nhưng chúng tôi chỉ còn lại đúng chiếc đó thôi.”

Vậy phải làm thế nào đây? Đúng là đau đầu thật đấy! Khó khăn lắm mới chọn được một chiếc váy ưng ý, nếu nhường cho cô ấy thì tiếc đứt ruột, nếu không nhường thì bản thân hình như quá ích kỷ, trong lòng Hiểu Khê cảm thấy rối bời vì khó xử. Đây đúng là một vấn đề vô cùng khó giải quyết, còn khó hơn rất nhiều so với những phi vụ làm ăn đàm phán trên thương trường của cô. Đặc biệt đối với một người phụ nữ chỉ cần nhìn thấy váy áo đẹp là chẳng thể nào đi tiếp được nữa như cô.

“Cô lấy đi, ở nhà, tôi có mấy chiếc váy theo phong cách này rồi”. Cô gái kia dường như đoán ra sự lưỡng lự của Hiểu Khê mỉm cười nói.

“Thật ngại quá đi mất!”. Hiểu Khê không khỏi ngại ngùng.

“Không sao đâu, tôi vốn không thích bị đụng hàng. Đã có hai chiếc tương tự rồi thì ngay cả khi không có cô, khả năng tôi mua thêm chiếc này vẫn không lớn lắm.” Cô gái đó vừa cười nói vừa tiếp tục tìm kiếm trong dãy quần áo của cửa hàng.

“Vậy thì cảm ơn cô rất nhiều. Để cảm ơn vì cô đã nhường váy cho tôi, tôi mời cô một ly cà phê nhé!”. Bên cạnh đó có một quán cà phê Starbucks, vừa hay cô đi mua sắm cả buổi, chân cũng mỏi nhừ rồi.

Cô gái đó mỉm cười đáp lễ, gật gật đầu.

Đến quán cà phê Starbucks, họ gọi ra hai ly cà phê Latte, rồi tiếp tục những câu chuyện phiếm không có điểm dừng của mình.

“Tôi là nhà thiết kế tạo hình tự do, thỉnh thoảng cũng viết bài về chuyên đề tình yêu cho các tạp chí”. Cô gái kia chủ động giới thiệu.

“Wow! Thực sự là quá tuyệt vời! Công việc của cô tràn đầy sự tự do, nhà tạo hình tự do, nhà văn lãng mạn tự do! Chẳng bù cho tôi, hàng ngày sáng làm từ chín giờ, đến năm giờ chiều mới tan, thỉnh thoảng còn phải làm tăng ca tới tận đêm khuya nữa chứ! Ha... ha... Tôi là nhân viên công ty xuất nhập khẩu mà.”

“Công việc này được đấy, tiền đồ rất tươi sáng.” Trong giọng nói của cô gái này xem chừng cũng hiểu đôi chút về ngành xuất nhập khẩu.

“Mấy năm trước đích thực là rất tốt, nhưng bây giờ, càng ngày càng khó khăn rồi. Cô biết đấy, vật giá đắt đỏ...”. Hiểu Khê tâm sự, không giấu được chút bất mãn vì sinh không gặp thời.

“Mà thôi, không nói chuyện công việc nữa, khó khăn lắm mới có ngày cuối tuần thanh thoi, phải nói về những chuyện ngoài công việc chứ nhỉ? Lúc này, cô vừa nói là có viết bài về tình yêu cho các tạp chí phải không? Vậy chứng tỏ cô là bậc thầy về tình yêu rồi”. Hiểu Khê hỏi, tràn đầy sự hứng khởi và kỳ vọng.

Cô gái đó nhấp một ngụm Latte rồi ngẩng đầu đáp: “Cũng có thể coi là như vậy.”

“Thế thì tốt quá, sự xuất hiện của cô đối với tôi giống như nắng hạn gặp mưa rào. Đây đúng là ý trời rồi!”. Hiểu Khê kích động cầm tay của cô gái kia, chân thành nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui sướng.

Đúng vậy, thật quá tốt! Hiểu Khê còn đang sầu thảm vì Giai Hân đi công tác, không ngờ lại tình cờ gặp được một chuyên gia về tình yêu ở đây. Lần này coi như đã tìm được quân sư mới rồi. Để được tư vấn cụ thể về tình yêu, Hiểu Khê cam tâm tình nguyện ngày nào cũng mời cô gái này uống cà phê, ăn mì Ý.

“Nếu như có thể giúp đỡ được cô, tôi rất vui lòng”. Cô gái đối diện mỉm cười rồi quay mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc mũi thanh gọn của cô thực sự rất đẹp.

“Cảm ơn cô nhiều nhé! Tôi sẽ thường xuyên mời cô đi uống cà phê.”

“Không cần như vậy đâu! Nói không chừng, cô lại đem đến cho tôi cảm hứng sáng tác cũng nên. Lúc ấy, tôi còn phải cảm ơn cô ấy chứ! Vậy sau này, chúng ta thường xuyên liên lạc nhé!”. Nói rồi, cô gái phóng khoáng viết tên và số điện thoại của mình lên một tờ giấy.

Trác Nhiên, cái tên hay quá! Không biết đây là bút danh hay tên thật nữa. Hiểu Khê vui mừng nhập tên và số điện thoại của cô ấy vào danh bạ điện thoại của mình.

“Vậy sau này có nhiều khả năng tôi sẽ thường xuyên làm phiền cô đấy!”

“Hoan nghênh!”

Nói rồi hai cô gái xinh đẹp vẫy tay tạm biệt nhau.

Buổi hẹn tiếp theo với Nguyên Kiệt, Hiểu Khê vô cùng sung sướng mặc luôn chiếc váy mới mua.

“Anh thấy thế nào? Có đẹp không?”. Cô giống như một tiểu tiên nữ, xoay tròn một vòng, chờ đợi lời tán thưởng của anh.

“Ừm... rất đẹp! Nhưng liệu sau này, em có thể không mặc hoặc ít mặc nó được không?”. Nguyên Kiệt nhìn chiếc váy chằm chằm, trong giọng nói ẩn chứa ý tứ thâm sâu.

“Sao lại thế?”. Đang vui sướng như ở trên mây, chỉ trong chốc lát, Hiểu Khê đã bị lời nói của anh đẩy xuống tận đáy vực thẳm. “Anh không thích kiểu váy này sao?”

“Không phải thế...”

“Vậy thì sao chứ?”

Nguyên Kiệt suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Người yêu đầu tiên của anh cũng có một chiếc váy tương tự như thế này.”

Thế nhưng câu nói này lại khiến trái tim Hiểu Khê lập tức trở nên lạnh buốt, giá băng. Cô thực sự hối hận, hối hận vì bản thân cứ nhất định phải hỏi rõ ràng căn nguyên. Sớm biết mọi chuyện sẽ như thế này thì cô thà nhường lại chiếc váy cho Trác Nhiên còn hơn. Đã mất bao nhiêu tiền để mua, không được khen ngợi thì thôi lại còn phản tác dụng đến mức độ này.

Sau đó, Nguyên Kiệt và Hiểu Khê đến một nhà hàng ăn mì Ý. Nghe nói đây là món ăn ngon cực nổi tiếng của nhà hàng này nhưng trong tâm trạng chán nản cực độ, làm sao cô có thể ăn uống gì được chứ? “Ăn không thấy ngon”, cuối cùng, cô đã hiểu được ý nghĩa của cụm từ này.

Buổi tối, khi quay về nhà, Hiểu Khê liền gọi điện cho Trác Nhiên, kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho cô nghe.

“Trác Nhiên, tôi cảm thấy vô cùng hối hận, đáng lẽ tôi nên nhường chiếc váy đó cho cô mới đúng. Có lẽ đây chính là hình phạt mà ông trời dành cho tôi vì đã không đủ phóng khoáng”. Hiểu Khê vừa nói vừa nhớ lại những lời của Nguyên Kiệt.

“Khi tìm bạn trai, đặc biệt là chọn ông xã, nhất định phải tìm hiểu thời niên thiếu của người ấy như thế nào, xem xem người phụ nữ đầu tiên trong cuộc đời ảnh hưởng đến anh ấy ra sao. Bởi vì thời niên thiếu của một người có vui vẻ hay không? Cách thức đối xử với người mẹ khi thơ ấu thế nào? Những điều này sẽ quyết định cách đối nhân xử thế và thái độ với thế giới của anh ta. Bên cạnh đó người phụ nữ đầu tiên của anh ta cũng ảnh hưởng trực tiếp đến quan niệm của anh ta về tình yêu và phụ nữ”. Trác Nhiên ở đầu dây kia thao thao bất tuyệt, xem ra cô không phụ lòng kỳ vọng của Hiểu Khê, một tác giả chuyên viết về tình yêu lãng mạn, quả nhiên có quan điểm rất khác thường.

“Hồi nhỏ, cuộc sống của anh ấy rất gian khổ, khốn khó. Có liên quan hệ giữa anh ấy với mẹ cũng rất tốt. Anh ấy rất hiếu thuận với mẹ mình.”

“Thời thơ ấu có ảnh hưởng rất lớn tới tính cách và thái độ đối với cuộc sống của một con người. Nếu như vào thời niên thiếu, người ta bị ngược đãi, không đón nhận được tình yêu thương của người mẹ thì thông thường họ rất nhạy cảm và luôn thiếu cảm giác an toàn, thậm chí còn có khả năng sinh tính cực đoan, dễ dàng xảy ra các vấn đề về tinh thần. Cho nên, nếu người yêu của cô có thời niên thiếu bất hạnh, mất đi bố hoặc mẹ thì có khả năng anh ấy sẽ mềm yếu hơn những người bình thường. Thế nên cô cũng phải chú ý bởi có thể tình yêu đó sẽ rất mệt mỏi và khó khăn...”. Trác Nhiên tiếp tục đưa ra lời khuyên. Còn Hiểu Khê ở đầu này điện thoại thì vừa nghe vừa đối chiếu với hoàn cảnh của Nguyên Kiệt. Mẹ của anh chắc chắn phải rất yêu thương anh, nên anh mới hiếu thuận với bà như vậy, cho nên điều này có thể tạm yên tâm. Có điều quan trọng nhất chính là nữa còn lại. Mỗi tình đầu của anh ấy.

“Nếu như mối tình đầu của anh ấy sâu đậm tới mức khắc cốt ghi tâm, cuồng nhiệt đắm say đến chết đi sống lại thì làm người đến sau, cô phải vô cùng chú ý, vì có thể tình yêu ấy sẽ rất mệt mỏi và nhiều gian truân. Nếu như mối tình đầu gây ra tổn thương lớn cho anh ấy thì nó sẽ có ảnh hưởng lớn đến cách nhìn của anh ấy về tình yêu và phụ nữ. Thậm chí, có một số người đàn ông còn không tin vào tình yêu của chốn nhân gian nữa. Một số khác thì từ đó trở đi gặp bất cứ người phụ nữ nào cũng đem ra so sánh với mối tình đầu của mình. Những phép so sánh này thường theo phản xạ, có khi chính bản thân họ cũng không ý thức được điều đó. Thế nhưng vẫn cứ là điểm vô cùng chí mạng...”

Hiểu Khê càng nghe càng đau buồn, cảm thấy toàn thân mình như đang bị đóng băng lại thành khối.

“Vậy thông thường, họ sẽ có những biểu hiện như thế nào?”. Cô hỏi.

“Nếu người đã từng bị mối tình đầu phản bội thì có khả năng sau này, anh ấy sẽ không có cảm giác an toàn với tình yêu, bởi vì lo lắng sẽ lại bị phản bội thêm lần nữa nên không bao giờ chấp nhận đắm chìm trong tình yêu sâu đậm như trước kia nữa. Cho nên, người đến sau như cô, muốn có được tấm lòng chân thành và trái tim của anh ấy thì thực sự đã khó lại càng thêm khó.”

Đã khó lại càng thêm khó? Trời ơi, con đường tình yêu của cô với người mà cô đã chọn lại phải đối mặt với nhiều thử thách và chông gai đến như vậy sao? Giây phút này, cô bỗng cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ người tình đầu của anh. Người ấy có thể ảnh hưởng tới quan điểm tình yêu cả cuộc đời của một người đàn ông, có thể khiến người đàn ông đó khắc ghi hình bóng mình cả một đời. Điều này thật vô cùng ý nghĩa. Có điều ở giai đoạn tình đầu nếu họ không biết phải yêu đương kiểu gì, cuối cùng chẳng phải mọi thứ đều trở thành dĩ vãng sao?

Còn cô, bản thân không phải là điểm bắt đầu tình yêu của Nguyên Kiệt, liệu có thể là điểm kết thúc tình yêu của anh không? Hay cô cũng chỉ là một người khách lướt qua trên con đường tình ái của anh mà thôi? Hiểu Khê không khỏi hoài nghi và chán nản.

“Trác Nhiên, vậy tôi phải làm gì đây?”

“Ngay lúc cô muốn lựa chọn một người đàn ông thì phải tìm hiểu thời niên thiếu và mối tình đầu của người ấy. Gặp phải người đàn ông như vậy, tốt nhất là cô nên tránh đi!”

Nhưng Hiểu Khê biết rõ mình chẳng thể nào tránh nổi và chính cô cũng chẳng muốn tránh đi.

Ngắt điện thoại rồi mà Hiểu Khê vẫn còn nghĩ ngợi rất lâu, rất lâu.

15. Chương 16

3.2 Nếu như em không phải là gái trinh thì hay biết mấy

“Đừng có phí thời gian vô ích với những người đàn ông thích con gái còn trinh trắng. Loại đàn ông như vậy không phải tự đại thì là tự ti.

Bởi vì đã từng có được anh nên em khác biệt với tất cả những người phụ nữ khác trên thế giới này. Có được anh là điều may mắn. Đã từng có được anh lại là một hối tiếc!

Nếu như người ấy yêu bạn thì bạn chẳng phải làm gì hết, bởi vì người ấy sẽ giúp bạn làm mọi thứ. Nếu như người ấy không yêu bạn thì bạn cũng chẳng phải làm gì hết, bởi vì dù có làm gì thì cũng vô ích.”

Mấy tháng cuối năm, Nguyên Kiệt ngày càng bận rộn hơn. Có lẽ bất cứ ai làm ông chủ thì đều bận rộn cả. Lúc trước, anh và Hiểu Khê vẫn còn ở giai đoạn đang qua lại, tìm hiểu nên anh dành ra một chút thời gian. Nhưng bây giờ, chiến lược tấn công đã có hiệu quả, anh lại bắt đầu bận rộn như thường lệ. “Người có tiền thì không có thời gian, người có thời gian thì không có tiền”, Hiểu Khê đột nhiên nhớ lại câu nói của Giai Hân, trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng lạc lõng, chán nản.

Như mọi cuối tuần, hai người vẫn hẹn nhau đi ăn uống và xem phim – một chương trình quen thuộc kể từ hai tháng nay khi họ bắt đầu hẹn hò, tới giờ Hiểu Khê mới phát hiện những sự lãng mạn trước kia đều chỉ là giả bộ vậy thôi. Trên thực tế, Nguyên Kiệt là người đàn ông xem trọng công việc. Mong muốn anh bỏ ra chút tâm tư vào chuyện tình cảm thì chắc chắn Hiểu Khê sẽ phải thất vọng rồi.

Sau khi xem phim xong, hai người ôm hôn thăm thiết, nồng nàn, lưu luyến mãi không thôi.

“Hay là đến nhà anh đi!” Nguyên Kiệt thì thầm bên tai Hiểu Khê.

“Đã quá muộn rồi, để lần sau anh nhé!” Hiểu Khê ngập ngừng.

“Hiểu Khê, chắc không phải em vẫn còn là...” Anh dừng lại, nhìn vào đôi mắt của Hiểu Khê dưới ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo.

Thực ra, về vấn đề này, Hiểu Khê đã muốn nói với anh từ rất lâu rồi, có điều, cô không biết phải mở đầu như thế nào. Đúng vậy, cô chưa bao giờ yêu đương một cách nghiêm túc cả, đương nhiên bản thân vẫn còn là một xử nữ. Hiện nay, rất nhiều người đàn ông bắt lương tìm cách hại những cô gái còn trinh trắng, cho nên cô thường che đậy bí mật này, không cho người khác biết. Cô hoàn toàn không mong rằng đàn ông chịu ở bên cạnh mình chỉ bởi vì một điều cụ thể gì đó. Cái cô cần đơn giản là một tình yêu trọn vẹn. Lúc này, đối diện với câu hỏi của người mình yêu, cô không thể không thành thật rồi thẹn thùng gật nhẹ đầu.

“Trời đất ơi, em thực sự vẫn còn trinh trắng sao?” Nguyên Kiệt vô cùng kinh ngạc.

“Đây có phải là một điều rất đáng vui mừng không?” Hiểu Khê ngẩng đầu nhìn Nguyên Kiệt. Hi vọng có thể nhận được một lời tán thưởng nào đó.

Anh im lặng một lúc rồi nói: “Đích thực là vậy, đúng là một bất ngờ đáng vui mừng. Anh thực sự không thể nào tưởng tượng nổi. Thông thường, các cô gái xinh đẹp đã không còn từ khi ngồi trên ghế trường đại học rồi.”

“Vậy chẳng phải anh đã nhặt được một bảo vật quý giá sao?” Hiểu Khê nhéo nhéo má Nguyên Kiệt.

“Ừm, đúng là bảo vật vô giá, bảo vật vô giá! Anh đúng là may mắn vô cùng.” Nguyên Kiệt ôm chặt lấy cô.

Hiểu Khê lúc này cảm thấy mình quả thực đã nhận được sự may mắn trước nay chưa từng có. Khoảng thời gian chờ đợi “chân mệnh thiên tử” trước kia của mình thật không hề uổng phí. Người ấy giờ đã xuất hiện

trước mặt cô, trên thế gian chẳng còn gì tuyệt đẹp hơn chuyện này nữa. Nguyên Kiệt chính là Hoàng tử ếch mà cô vẫn hằng mong đợi bấy lâu nay. Hiểu Khê trầm nghĩ.

“Anh đã từng đọc truyện Hoàng tử bé chưa?” Hiểu Khê ngẩng đầu nhìn Nguyên Kiệt cất tiếng hỏi.

“Cô gái nhỏ ơi, anh chưa bao giờ đọc truyện cổ tích cả.” Nguyên Kiệt dịu dàng vuốt ve mái tóc của Hiểu Khê rồi quay người đi lấy đồ uống.

Cũng đúng, một người khát khao có sự nghiệp lớn như Nguyên Kiệt sao có thể vùi đầu vào các câu chuyện cổ tích được chứ? Những cuốn sách gối đầu giường của anh chắc chắn là giáo trình MBA hoặc sách vận hành nguồn vốn hợp lí.

“Vậy hồi nhỏ, anh cũng không đọc truyện cổ tích sao?” Hiểu Khê tròn mắt hỏi anh.

“Hồi còn nhỏ, không có ai kể chuyện cổ tích cho anh nghe cả, bố mẹ anh đều bận chải vì miếng cơm manh áo, làm gì có thời gian mà kể chuyện cho anh nghe chứ?” Giọng anh pha chút buồn bã. Cảm giác không vui này chẳng hiểu là do cô nhắc lại thời niên thiếu bất hạnh của anh hay là do anh cảm thấy bản thân quá trẻ con và ngây thơ?

Hiểu Khê không nói gì nữa, không khí bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng. Một lát sau, Nguyên Kiệt bước lại gần, ôm chặt lấy Hiểu Khê, thì thầm bên tai cô: “Vậy thì bây giờ, em kể cho anh nghe có được không?”

Đôi mày đang chau lại của Hiểu Khê bỗng chốc giãn ra.

“Truyện Hoàng tử bé kể về một chàng hoàng tử luôn ưu tư, buồn bã, đã rời khỏi tinh cầu của mình nhưng lại luôn nhớ nhung về một bông hoa hồng trên tinh cầu đó. Chàng thường nói, nếu như có người phải lòng đóa hoa độc nhất vô nhị mọc trên một ngôi sao nào đó trong hàng ngàn hàng vạn ngôi sao trên trời, chỉ cần người đó nhìn thấy những ngôi sao này cũng đủ khiến người đó cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Chàng thường lẩm bẩm một mình rằng: “Bông hoa mà ta yêu quý đang sinh sống trên một trong những ngôi sao kia...” Nhưng nếu như một chú cừu ăn mất bông hoa ấy, đối với chàng mà nói, việc đó chẳng khác nào tất cả các ngôi sao kia đều đã bị hủy diệt hết. Điều này chẳng lẽ lại không quan trọng sao? Cho dù trên các ngôi sao khác còn có hàng ngàn hàng vạn bông hoa hồng khác nhưng chàng vẫn cứ cảm thấy bông hoa cao ngạo trên tinh cầu kia là độc nhất vô nhị. Chàng nói phải chịu trách nhiệm với bông hoa hồng ấy, cho nên phải nhanh chóng quay về tinh cầu của mình...”

Hiểu Khê chậm chậm kể rồi bất giác bật khóc. Cô cảm thấy chàng hoàng tử đó thật quá si tình. Cho dù trên nhân gian này có hàng ngàn hàng vạn bông hoa hồng tương tự như vậy nhưng hoàng tử bé vẫn chỉ nhớ về bông hoa hồng trên tinh cầu của mình mà thôi. Đến khi bông hồng đó không còn nữa, chàng đột nhiên cảm thấy tất cả mọi ngôi sao đều mất đi sự lấp lánh vốn có. Cô tự hỏi, liệu sau này, cô có giống như vậy không? Nếu một ngày, Nguyên Kiệt không còn nữa, liệu bầu trời của riêng cô có trở thành một màu đen xám xịt không?

“Em ngốc quá, đừng có đọc những câu chuyện cổ tích khiến người ta cảm thấy buồn bã thế này nữa!” Nguyên Kiệt ôm chặt Hiểu Khê vào lòng, dịu dàng nói. Nhưng thực sự Hiểu Khê rất muốn biết, liệu trong cuộc đời của Nguyên Kiệt, mình có phải là một bông hoa hồng độc nhất vô nhị hay không?

Khi xem bộ phim Nhật kí tiểu thư Jones, cô nhớ nhân vật nữ chính thường xuyên xem chiêm tinh hàng tuần. Nghe nói những người đang yêu rất thích xem bói theo cung hoàng đạo và chơi trò chơi trắc nghiệm. Bởi vì người phụ nữ đang yêu thường cảm thấy bất an trong lòng, muốn tìm đến những thứ bên ngoài để tìm kiếm thật nhiều điểm tựa, củng cố niềm tin. Gần đây, Hiểu Khê cũng bắt đầu hay xem cung hoàng đạo, có điều phần nhiều vẫn là vì cảm thấy trò chơi này có nhiều điều thú vị để tham khảo.

Và vì thế cô biết Nguyên Kiệt thuộc cung Ma Kết.

“Về mặt tình yêu, nếu người ấy yêu bạn thì bạn chẳng phải làm gì hết, bởi vì người ấy sẽ giúp bạn làm mọi thứ. Còn nếu người ấy không yêu bạn thì bạn cũng chẳng phải làm gì hết, bởi vì dù có làm gì thì cũng vô ích mà thôi. Người thuộc cung này không yêu một cách dễ dãi, nhưng một khi đã rơi vào lốc tình thì sẽ dốc toàn tâm toàn lực để yêu. Người thuộc cung Ma Kết có thể không phải là một người bạn trai tốt, nhưng nhất định là một người chồng tốt.” Chuyên đề về cung hoàng đạo đã miêu tả về những người thuộc cung

Ma Kết như vậy. Từ trước đến nay, Hiểu Khê luôn tìm một người chồng tốt. Thế nên Hiểu Khê hoàn toàn mãn nguyện trước những miêu tả cung hoàng đạo này.

Nguyên Kiệt càng ngày càng bận rộn, trước kia, một tuần họ gặp nhau ba lần, dần dần giảm xuống, nay chỉ còn một lần. Tuy nhiên, ngày nào hai người cũng gọi điện thoại, nhắn tin cho nhau. Anh hay kể cho Hiểu Khê nghe hôm nay đã làm gì, gặp ai, xử lý những việc gì...

“Anh đã xuống máy bay chưa?” Hiểu Khê hỏi. Cuối cùng thì Nguyên Kiệt cũng từ Quảng Châu quay trở lại Bắc Kinh. Hiểu Khê nắm rất rõ thời gian của chuyến bay nên căn chuẩn thời gian cũng là điều bình thường.

“Ồ, anh vừa mới xuống máy bay. Em gọi điện cũng đúng lúc quá nhỉ?”

“Anh đang ở đâu?”

“Đang đợi ở chỗ lấy hành lý.”

Nguyên Kiệt xách theo một chiếc notebook, đeo tai nghe bluetooth, nói chuyện cùng Hiểu Khê.

“Anh nhìn về phía cửa ra vào đi!” Hiểu Khê vui vẻ nói.

Thấy Nguyên Kiệt quay đầu lại, ngơ ngác nhìn ngó xung quanh, Hiểu Khê liền giơ tay lên vẫy rồi rít. Lúc này đã hơn mười một giờ đêm, cô đã đợi anh ở sân bay hơn ba tiếng đồng hồ rồi. Đợi chờ mệt mỏi quá, cô liền chạy vào hiệu sách, mua một cuốn sách để giết thời gian.

“Muộn thế này, ai cho em tới đây hả?” Nguyên Kiệt hơi bức tức, trong giọng nói trách móc còn pha chút xót xa, thương tiếc.

“Ngoài anh ra thì còn ai vào đây nữa chứ? Ai bảo anh lại có sức hút lớn đến vậy?” Hiểu Khê cười nói rồi đặt tay lên vai anh.

“Em lại còn mang theo một cuốn sách nữa, xem ra đã có chuẩn bị từ sớm. Nói xem, em đến đây được bao lâu rồi?”

“Mới ba mươi phút thôi.” Nguyên Kiệt không hề biết rằng cô đã đợi anh hơn ba tiếng đồng hồ. Vì quá chán nên cô mới vào tiệm sách mua cuốn Mặc Tích của Tăng Tử Mặc để giết thời gian. Từ trước đến nay, Hiểu Khê chưa bao giờ chờ đợi ai lâu như thế cả, trước kia chỉ toàn là người khác đợi cô thôi. Xem ra thời thế, vận mệnh đã xoay vần đổi chủ hết cả rồi.

Đến sân bay lặng lẽ chờ anh, sau đó cùng anh đi về nhà, Hiểu Khê cảm thấy đó là một chuyện rất vui vẻ. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà anh, cũng là lần đầu tiên cô đến nhà của một người khác giới. Nhà của anh bài trí khá đơn giản, màu sắc chủ đạo là đen, trắng, không có nhiều đồ gia dụng cũng như đồ trang trí xa xỉ. Phòng bếp trắng sạch, gọn ghẽ như mới, xem ra đã rất lâu không được sử dụng rồi.

“Thế nào? Định trở tài bếp núc sao?” Nguyên Kiệt đi lại gần, ôm lấy Hiểu Khê từ phía sau.

“Em đang muốn tìm một anh bạn trai giỏi bếp núc đấy, em không muốn thành một phụ nữ suốt đời cắm mặt vào bếp đâu.” Hiểu Khê nũng nịu nói.

“Được rồi, được rồi. Dạ dày của anh thì chưa đói, nhưng thân thể anh lúc này đã đói lắm rồi.”

“Cái gì cơ?” Hiểu Khê nhất thời vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của câu nói trên.

Nguyên Kiệt lại chẳng trả lời thêm, cũng không có hành động gì.

Một lát sau, anh than thở: “Hiểu Khê, giả như em không phải là cô gái còn trinh trắng thì tốt biết mấy!”

“Tại sao chứ?” Hiểu Khê hỏi lại, trong lòng cảm thấy khó hiểu vô cùng. Những người đàn ông Trung Quốc khác đến nằm mơ cũng muốn tìm một cô bạn gái còn trinh trắng, họ còn nói rằng bây giờ muốn tìm một cô gái còn trinh thì chỉ còn nước tới trường mầm non mới thấy mà thôi. Bây giờ, đứng bên cạnh anh là một cô gái trinh trắng, dung mạo xinh đẹp, vậy mà anh lại nói ra những lời này, Hiểu Khê không những thấy nghi hoặc mà còn lạc lõng nữa.

Hiểu Khê chỉ nhìn thấy Nguyên Kiệt ngoảnh mặt sang một bên, không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, anh bảo: “Đã rất muộn rồi, anh đưa em về nhà nhé!”

“Vâng.”

“Hiếu Khê, nếu anh giữ em lại, anh sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh không dám đảm bảo anh sẽ không gây ra chuyện gì đâu.” Vào lúc Hiếu Khê và Nguyên Kiệt trao nhau nụ hôn tạm biệt, anh khẽ thì thầm bên tai cô.

Nhìn thấy anh quay đầu xe, dần dần đi xa rồi khuất dần trong bóng đêm, Hiếu Khê đứng trước cổng tòa nhà rất lâu. Sau đó, cô quay người bước đi, tiến về phía thang máy. Giây phút này, đầu óc cô vô cùng hỗn loạn. Câu nói đó của anh, cô nghĩ mãi mà vẫn chẳng ra.

16. Chương 17

3.3 Muốn đi thì em cũng phải là người đi trước, muốn đá thì em cũng phải là người đá anh trước

“Đàn ông là loài động vật đầy dục vọng. Thông thường, ban ngày họ che đậy dục vọng, còn đến ban đêm sẽ phóng thích những dục vọng đó. Cho nên, đàn ông luôn đi lại giữa ranh giới của đen và trắng, tìm kiếm cảm giác thăng bằng.

Có tình yêu thì sẽ có đau đớn, trừ phi là không yêu.

Những người nói câu ‘muốn đi thì em cũng phải là người đi trước, muốn đá thì em cũng phải là người đá anh trước’ trên thực tế không được phóng khoáng như thường ngày họ vẫn nói.”

Lúc đi làm, những lời Nguyên Kiệt nói tối qua cứ quanh quẩn, vang vọng bên tai Hiếu Khê. Cô cố kiềm chế để bản thân không suy nghĩ đến điều đó, nhưng dù làm gì cũng không thể quên được. Đang nghĩ mông lung, cô liền nghe thấy tiếng tay gõ lên bàn. Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lưu Hiên.

“Đến phòng làm việc của anh một lát!” Nói xong câu này, anh liền quay về văn phòng của mình.

Hiếu Khê lập tức thoát khỏi trạng thái u mê, thần thờ ban nãy.

“Anh tìm em có việc gì ạ?”

“Hiếu Khê à, theo lí mà nói, cuộc sống của nhân viên, đặc biệt là đời sống tình cảm riêng tư không nằm trong phạm vi quản lí của người cấp trên. Nhưng nếu như đời sống tình cảm của người đó ảnh hưởng tới thái độ trong công việc vậy thì đó là cả một vấn đề.” Lưu Hiên tỏ ra lo lắng đưa lời khiển trách cấp dưới.

Hiếu Khê không nói gì, bởi cô thực sự không biết phải nói gì với anh. Thần thờ trong giờ làm việc là lỗi của cô nhưng thực sự chẳng ai có thể giữ mãi được trạng thái tỉnh táo trong công việc cả.

“Không phải bất cứ người nào cũng có thể giữ được lí trí ở mức cao độ như anh đâu ạ. Xin anh thông cảm, em chỉ là một cô gái bé nhỏ, bình thường mà thôi. Công việc là vì cuộc sống chứ không phải cuộc sống là vì công việc.” Hiếu Khê thận trọng đáp lời.

“Cô gái bé nhỏ? Anh thực sự tò mò muốn biết người có thể hái bông hồng kiều ngạo của chúng ta là thần thánh phương nào?” Lưu Hiên mỉm cười, hiểu kì hỏi.

Hiếu Khê không nói gì nữa. Trong lòng cô thầm nghĩ, dù sao anh cũng không quen người đó.

“The power of love. Đúng là sức mạnh của tình yêu. Cuối cùng, anh đã hiểu được ý nghĩa câu nói này.” Trong giọng nói của Lưu Hiên mang đầy ý cười nhạo.

Hiếu Khê cúi đầu, không nói gì.

“Nếu như anh thấy cần, bất cứ lúc nào, em cũng có thể nộp đơn xin thôi việc.” Hiếu Khê nói xong câu này liền quay người bỏ đi, cùng lúc trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Em, em...” Lưu Hiên sững sờ.

Hiếu Khê vẫn tiếp tục bước đi, chẳng thèm quan tâm xem tâm trạng của Lưu Hiên thế nào. Bởi lúc này tâm trạng của cô rất tồi tệ, chẳng thể nào lấy lại được tâm trạng làm việc như mọi khi.

Cô hẹn gặp Trác Nhiên ở quán cà phê Starbucks. Lúc này Giai Hân đang đi công tác, Hiếu Khê vô cùng cảm ơn ông trời đã cho cô quen biết Trác Nhiên, lại đúng ngay lúc cô cần nhất.

“Trác Nhiên, cô nhất định phải giúp tôi, có vấn đề rồi.” Trác Nhiên vừa mới ngồi chưa ấm chỗ, Hiếu Khê đã vội nói, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Cô tường thuật lại hết sự tình buổi tối hôm đi đón anh ở sân bay cho Trác Nhiên nghe.

“Không ngờ anh ấy lại bảo tôi, nếu tôi không phải là gái trinh thì tốt biết bao. Như vậy là có ý gì chứ?”

Trác Nhiên chậm rãi bỏ đường và sữa vào ly cà phê.

“Rốt cuộc là anh ấy có ý gì?” Hiếu Khê hấp tấp hỏi, khuôn mặt cũng vì gấp gáp mà đỏ bừng lên.

“Đàn ông là loài động vật tràn đầy dục vọng. Có lẽ anh ấy đang vô cùng mâu thuẫn, không ngừng tìm kiếm sự thăng bằng giữa ranh giới dục vọng và trách nhiệm. Anh ấy nói muốn cô không phải gái trinh, như vậy cho dù hai người có quan hệ tình cảm với nhau, sau này dù chia tay, anh ấy cũng không cảm thấy quá áy náy. Còn nếu như cô là một cô gái còn trinh, anh ấy phải vô cùng thận trọng.” Trác Nhiên thần nhiên giải thích.

“Vậy thì tôi phải làm gì lúc này?” Hiếu Khê nghe vậy lại càng trở nên cuống quýt.

“Cứ theo lẽ tự nhiên thôi. Những gì phải xảy ra thì sẽ xảy ra thôi. Có điều, muốn cho đi thì cũng phải chọn người xứng đáng và phải vào lúc cô đã xác định anh ấy vô cùng chân thành.” Trác Nhiên nhắc nhở.

“Vậy lúc nào mới là lúc thích hợp?”

“Thành ý biểu hiện ở rất nhiều mặt. Ví dụ như anh ấy dắt cô đi gặp bạn bè, bố mẹ, người thân của anh ấy, hoặc nói cho cô biết tình hình tài chính của bản thân... Haizz, con đường tương lai của cô còn dài lắm, cô gái nhỏ ạ.” Trác Nhiên mỉm cười, trong giọng nói xem chừng có chút than thở.

“Có phải tôi rất ngốc nghếch không?” Hiếu Khê trầm ngâm một lúc, sau đó buông lời cảm thán đậm chất u buồn.

“Phụ nữ trong tình yêu chẳng có mấy người thông minh cả.” Trác Nhiên điềm tĩnh nói, dường như tất cả mọi chuyện đều rất nhẹ nhàng, dễ dàng với cô. Đúng vậy, tình yêu của người khác dù có bão táp sóng gió tới mức nào thì cô ấy cũng chỉ bình thản đứng bên bờ xem cảnh mà thôi.

“Làm thế nào thì mới có thể trở nên thông minh hơn?” Hiếu Khê giống như một đứa trẻ hiếu kỳ thích đưa ra nhiều câu hỏi. Bộ dạng của cô lúc này giống y như bộ dạng truy vấn bố mình về kết cục của những câu chuyện cổ tích hồi còn nhỏ vậy.

“Đã từng yêu thương, đã từng đau khổ, đã tỉnh táo lại, lúc đó, cô sẽ thông minh hơn.”

“Tại sao nhất định phải đau khổ chứ? Tôi rất sợ phải đau khổ.” Hiếu Khê méo mào, đôi chân mày cau lại.

“Có tình yêu sẽ có đau đớn, trừ phi là không yêu.”

Nghe xong những lời này của Trác Nhiên, Hiếu Khê lại càng thêm lo lắng, nghĩ ngợi. Liệu có thể nào không yêu nữa? Liệu có thể nào dừng lại ở đây được không?

Thực sự Hiếu Khê không biết nhiều lắm về những chuyện liên quan đến công việc của Nguyên Kiệt. Có điều gần đây, anh đã chủ động nói với cô về những chuyện này. Khoảng nửa năm trước, Nguyên Kiệt đã chung vốn cùng một người bạn, đầu tư mở một công ty thời trang cao cấp ở Quảng Châu. Đây chính là nguyên nhân anh thường xuyên phải đi Quảng Châu công tác, cứ một khoảng thời gian ở Bắc Kinh, một khoảng thời gian lại ở Quảng Châu.

“Ông chủ hiện tại của anh thế nào? Có vui không? Khi anh đã dành phân nửa thời gian cho công ty của riêng mình?”

“Chắc chắn là không vui vẻ gì rồi. Có điều rất nhiều hợp đồng quốc tế là do anh đàm phán kéo về công ty. Không phải nói ngoa, nếu anh đi thì rất nhiều đối tác nước ngoài cũng sẽ bị kéo theo đấy!” Giọng nói tự tin và bá đạo của Nguyên Kiệt không hề thay đổi.

“Vậy anh định làm thế nào?”

“Cứ để mọi việc kéo dài thế này cũng không phải là cách hay. Anh cũng đã nói chuyện cùng với Chủ tịch Hội đồng Quản trị, để ông ấy nhanh chóng tìm người thay thế vị trí Tổng Giám đốc của anh. Bây giờ người của hai bên đều có ý kiến. Bởi vì bên nào anh cũng không thể đặt toàn tâm toàn sức vào đó được.” Trong lời nói nghe ra có đôi chút bất lực.

“Hiểu Khê à, bên công ty riêng của anh hiện nay vô cùng hỗn loạn, cần người không có người, cần quy tắc không có quy tắc.” Câu nói này của anh càng gia tăng thêm vẻ lực bất tòng tâm khiến Hiểu Khê bắt đầu lo lắng thay cho anh.

“Em cảm thấy lúc này, anh chưa nên đưa ra bất cứ quyết định gì. Cứ đợi xem phía Chủ tịch Hội đồng Quản trị có ý kiến thế nào đã.” Hiểu Khê nói.

“Được, vậy khi nào có thông tin mới nhất, anh sẽ nói với em.” Nguyên Kiệt nói xong rồi dập máy. Hiểu Khê bắt đầu lo lắng, căng thẳng. Nhưng những lo lắng, suy nghĩ này lại chẳng thể nào hình dung cụ thể được, cô không muốn để tâm, nhưng chẳng thể làm khác được.

Một lát sau, Hiểu Khê nhận được tin nhắn của anh, cô cảm thấy rất vui vẻ. Vì anh vẫn còn nhớ gửi tin chúc cô ngủ ngon. Nhưng khi mở tin nhắn ra, cô liền ngây thán người.

“Hiểu Khê, nếu như sau này, hai chúng ta không thể ở bên nhau, liệu em có trách anh không?” Câu nói này của anh rốt cuộc là có ý gì chứ? Hiểu Khê bỗng nổi giận ngút trời, chẳng thèm suy nghĩ nhiều, nhắn lại một tin: “Anh cứ yên tâm, muốn đi thì em cũng phải là người đi trước, muốn đá thì em cũng phải là người đá anh trước.”

Giây lát sau, Nguyên Kiệt trả lời lại một từ: “Cool!”

“Cũng chẳng có gì là cool hay không cool, tất cả là tùy duyên số thôi. Không thể trở thành người yêu thì vẫn có thể làm bạn bè, không thể là bạn bè thì chí ít cũng có thể thành người xa lạ.” Hiểu Khê giận dữ trả lời lại.

“Anh không muốn chúng ta trở thành người xa lạ đâu.”

Đọc xong tin nhắn trả lời của Nguyên Kiệt, Hiểu Khê liền tắt máy nhưng trong lòng mãi vẫn chẳng thể bình tĩnh lại được. Liệu Nguyên Kiệt có ngủ ngon giấc không?

17. Chương 18

3.4 Lần đầu tiên ấy, trong giấc mộng của em, tuyệt đối không phải là lúc này

“Đối diện với tình yêu, yêu là yêu, không yêu là không yêu. Lúc lạnh lòng sẽ rất lạnh lòng, khi mềm yếu lại rất mềm yếu. Những người như vậy dễ bị tổn thương nhưng sẽ không dai dẳng.

Lần đầu tiên đối với rất nhiều người chẳng khác nào một lời nguyện đáng sợ. Bạn tâm để ý đến lần đầu tiên, chỉ bằng hãy suy nghĩ đến lần tiếp theo.”

Ngày hôm sau, bỗng nhiên Hiểu Khê dậy rất sớm. Trước đây, cô ngủ say không khác gì heo nái, đồng hồ báo thức đổ chuông rồi mà vẫn còn nằm ì trên giường hơn mười phút mới chịu dậy. Thế nhưng hôm nay, không hiểu tại sao cô lại thức dậy từ lúc năm giờ sáng. Cô tự hỏi, phải chăng mình đã già rồi? Hay trong lòng có tâm sự gì đó?

Chán nản vô vị, mở to hai mắt nhìn lên trần nhà, làm cách nào cô cũng không ngủ tiếp được. Thế là cô liền ra khỏi giường, mặc lên người bộ quần áo thể thao mà hơn nửa năm trời chẳng hề động đến rồi ra ngoài

chạy bộ. Sáu giờ sáng, ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, chẳng nhìn rõ gì hết. Vừa mới bước ra khỏi cửa lớn, một cơn gió buốt lạnh đã ập tới, “dọa” cô sợ tới nỗi định quay về. Hiểu Khê mím chặt môi, nhún nhún chân, một mạch chạy ra ngoài, hòa vào làn sương sớm. Sau khi chạy xong năm vòng quanh khu nhà, cuối cùng cô mệt đến mức bước không nổi, đành phải ngồi thụp trên băng ghế dài, thở hổn hển. Đã hao phí quá nhiều sức lực như thế này, chắc hẳn buổi tối ngủ sẽ rất ngon.

Nhưng cơn buồn ngủ của cô đến rất không đúng lúc. Buổi chiều, mới vừa hai giờ, cô đã buồn ngủ đến mức không cưỡng lại nổi, đành phải đưa tay lên che mặt gật gù. Thật không may, Hiểu Khê lại bị phát hiện. Tại sao “việc tốt không truyền ra khỏi cửa, chuyện xấu đã vang xa vạn dặm”? Hiếm hoi lắm mới có một lần ngủ gật, vậy mà lại bị phát hiện. Nhà triết học Marx nói rất đúng, các nhà tư bản và tầng lớp vô sản mãi mãi là hai giai cấp đối lập!

“Đến phòng làm việc anh một lát!” Lưu Hiên gõ tay lên mặt bàn, cuối cùng Hiểu Khê cũng tỉnh táo lại.

“Hiểu Khê, anh thực sự cảm thấy rất thất vọng về em.” Giọng nói của Lưu Hiên chứa đầy sự bất lực, lại còn cho thấy cảm giác tức giận vì rèn luyện mãi cấp dưới vẫn không thành.

“Buổi tối nhân viên đi đâu tiêu khiển, người làm cấp trên không có quyền hỏi han, nhưng để ảnh hưởng đến công việc thì không đúng rồi.” Không ngờ anh lại nói chuyện ôn hòa, dịu dàng đến vậy. Vốn dĩ cô tưởng rằng anh sẽ nổi một trận lôi đình vì cô mãi không chịu sửa đổi. Lúc này, Hiểu Khê cảm thấy mình thực sự quá đáng. Nếu đối lại cô là cấp trên thì chắc chắn cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

“Hiểu Khê, lần sau mà muốn ngủ gật, liệu em có thể tìm một góc khuất nào đó, đừng để anh nhìn thấy không? Bởi vì em hành động như vậy sẽ ảnh hưởng tới tác phong làm việc của các đồng nghiệp khác trong công ty.” Trong câu nói của anh không ngờ lại có thêm cả đôi chút thỉnh cầu. Nhớ lại câu nói “con nợ còn ghê gớm hơn chủ nợ”, thấy bản thân cũng chẳng khác gì một con nợ ghê gớm đó, Hiểu Khê bắt đầu cảm thấy ngại ngùng vô cùng.

“Lưu Tổng, anh yên tâm. Em hứa đây là lần cuối cùng. Em sẽ điều chỉnh lại tác phong làm việc của mình, sẽ không để cho anh phải thất vọng nữa.” Hiểu Khê hùng hồn thề thốt, cơn buồn ngủ bỗng chốc tan biến hết.

“Được thế thì tốt. Hi vọng em không phụ sự kì vọng của anh đối với em. Hiểu Khê, tương lai vẫn còn rất nhiều dự án lớn chờ em thử sức, em không thể cứ dậm chân tại chỗ mãi thế này được.” Giọng nói của Lưu Hiên lại bắt đầu tràn đầy lo lắng, đậm chất trưởng giả đạo mạo.

Đúng vậy, mình nhất định phải làm việc tử tế, không thể vì đàn ông mà chệnh mảng, càng không thể vì đàn ông mà buông xuôi tất cả, Hiểu Khê tự hứa với bản thân mình rồi bước ra khỏi phòng làm việc của Lưu Hiên.

Đến tối, Hiểu Khê cố nhẫn nhịn tắt máy từ sớm để không liên lạc với Nguyên Kiệt. Ngày hôm sau, cô mở máy lên một cách đầy háo hức nhưng đối lại chỉ toàn thấy tin nhắn quảng cáo. Ngày tiếp theo, Nguyên Kiệt gọi điện cho Hiểu Khê, nói là đang gặp gỡ khách hàng ở Thượng Hải. Ngày thứ ba, lúc gọi cho cô thì anh đang ở Quảng Châu bận rộn “chiêu binh mã mã.” Năm ngày sau, cuối cùng họ mới gặp mặt nhau.

“Anh với Chủ tịch Hội đồng Quản trị bàn bạc với nhau thế nào rồi?”

“Chủ tịch Hội đồng Quản trị đề xuất thăng chức cho anh thành Tổng Giám đốc điều hành, bảo anh có thể đưa ra bất cứ yêu cầu đãi ngộ nào, hơn nữa, lần này để giữ chân anh lại, họ cũng đã đưa ra một ít cổ phần.”

“Như vậy không phải là quá tốt hay sao? Nói cho cùng thì đây cũng là để quốc phần lớn do một tay anh tạo dựng. Tiếp tục ở lại đây, không những có cổ phần mà còn an toàn nữa.” Hiểu Khê thở phào nhẹ nhõm nói.

“Nhưng công ty của riêng anh thì đang bắt đầu từ con số không, tổ chức hoàn toàn mới, thể chế hoàn toàn mới, khách hàng cũng hoàn toàn mới. Tuy rằng sẽ rất mệt mỏi, nhưng anh nghĩ rằng chỉ khoảng ba năm nữa thì sẽ hình thành một vương quốc có quy mô trong giới thời trang. Điều khác biệt ở đây là công ty do chính anh sáng lập thì anh cũng có nhiều quyền phát ngôn hơn.”

“Ừm, như vậy cũng rất tốt.” Hiểu Khê nói rồi im lặng. Người đàn ông trước mặt cô là người có chí lớn, có tham vọng, anh sao có thể nhẫn nhịn dưới trướng người ta mãi được?

Hai người ngồi trong quán cà phê rất lâu. Một lát sau, Hiểu Khê uống xong cốc Latte của mình liền nói: “Vậy thì anh cứ làm những gì mà mình mong muốn, tạo lập nên một vương quốc thuộc về riêng mình đi!”

“Nhưng anh sẽ phải đến Quảng Châu.” Nguyên Kiệt nói.

“Vậy thì anh cứ đi đi!” Bất một người đàn ông từ bỏ sự nghiệp, mộng ước của mình để ở lại đây, Hiểu Khê cảm thấy mình vẫn chưa có đủ sức lôi cuốn và ảnh hưởng lớn đến vậy. Cô ủng hộ anh ra đi, cô cổ vũ anh tới Quảng Châu gây dựng sự nghiệp. Nhưng đó chỉ là những lời nói ngoài miệng, trong đầu Hiểu Khê vẫn tồn tại một khoảng trống rỗng, cô không dám nghĩ bất cứ điều gì, càng không dám tưởng tượng đến tương lai.

Lúc này đã hơn mười một giờ đêm, về đến nhà cũng là lúc tạm biệt. Nguyên Kiệt xuống xe cùng cô, không khí bên ngoài lạnh vô cùng, chỉ trong khoảnh khắc, một hơi thở cũng có thể đông kết thành băng. Hai con người trong lòng đều chất chứa đầy tâm sự trùng trùng, ôm nhau giây lát rồi nói lời chia tay.

“Về đến nhà thì em phải nghỉ ngơi cho tử tế, đừng suy nghĩ quá nhiều! Chúc em ngủ ngon!” Nguyên Kiệt vuốt nhẹ lên mái tóc kiểu bob của Hiểu Khê rồi quay lại xe. Đúng vậy, đừng suy nghĩ quá nhiều. “Chúc anh ngủ ngon!” Giọng nói của Hiểu Khê lí nhí trong miệng, cô cũng không hiểu tại sao mình chẳng còn chút sức lực nào để nói chuyện nữa. Cô quay người, đi lên lầu. Đúng vào lúc nghe thấy tiếng xe khởi động, bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, hoang mang như thể chẳng bao giờ được gặp lại Nguyên Kiệt nữa. Cô sợ anh ra đi và sẽ chẳng bao giờ quay lại.

“Nguyên Kiệt, đợi chút đã!” Cô hét to tên anh, giọng nói vang vọng, hoảng hốt, khiến mấy chú chó đã chìm vào giấc cũng tỉnh dậy sủa vài tiếng. Hiểu Khê quay người, chạy về phía Nguyên Kiệt. Nhìn thấy Hiểu Khê đứng trước ô tô của mình thở gấp, Nguyên Kiệt liền hạ kính xe xuống.

Hiểu Khê không đợi xem anh nói gì đã tranh lời nói trước: “Tối hôm nay em không muốn về nhà!”

“Em có chắc không?” Anh cảm thấy kinh ngạc.

Hiểu Khê kiên định gật đầu, sau đó nhanh chóng mở cửa lên xe ngồi. Cô muốn dùng hành động của mình để chứng minh.

“Em không nỡ rời xa anh.” Trong xe, Hiểu Khê ôm chặt lấy Nguyên Kiệt. Khoảnh khắc này khiến cô nhớ cảnh tượng biệt ly giữa hai nhân vật Jack và Rose trong bộ phim kinh điển Titanic.

“Cô bé ngốc của anh!”

Đúng vậy, Hiểu Khê là một cô gái ngốc nghếch. Đối diện với tình yêu, yêu là yêu, không yêu là không yêu. Lúc lạnh lòng sẽ rất lạnh lòng, khi mềm yếu lại rất mềm yếu. Cô không có chút nào giả tạo hay che giấu.

Vừa tới chỗ Nguyên Kiệt, cô bèn giúp anh dọn dẹp lại ngôi nhà bữa bọn. Nguyên Kiệt liền lại gần, đẩy cô lên chiếc giường gần đó, dùng tốc độ lột bỏ quần áo của Hiểu Khê. Anh bắt đầu hôn cuồng nhiệt lên đôi môi và bờ vai cô. Nguyên Kiệt không nói một lời nào, còn Hiểu Khê thì vô cùng căng thẳng, theo bản năng nói: “Đừng mà!” Thế nhưng tại sao cô lại chủ động đi theo anh về nhà, như vậy chẳng phải là đồng ý với những sự việc xảy ra tiếp đó sao?

Tâm trạng của Hiểu Khê lúc này đột nhiên rất mâu thuẫn. Lại là lần đầu tiên nên cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lí. Trong giấc mộng của cô, lần đầu nhất ấy định phải diễn ra trong khung cảnh tình tứ, tuyệt đẹp, có thể ở trên một bãi biển lãng mạn, cũng có thể vào thời khắc bắn pháo hoa sáng chói. Nhưng tuyệt đối không phải vào lúc này. Vừa hay, Nguyên Kiệt đã nhanh chóng cởi nốt cả chiếc quần lót của Hiểu Khê. Thời khắc nhìn nhau trần trụi như bây giờ khiến Hiểu Khê cảm thấy run rẩy, có lẽ là do lạnh, cũng có thể là do sợ hãi. “Bảo bối” của Nguyên Kiệt đã cương cứng. Giây phút này Hiểu Khê thực sự nhận thức được rằng, mình sắp sửa phải nói lời tạm biệt với những tháng ngày ngày thơ, trong trắng. Giây lát, “bảo bối” của Nguyên Kiệt bắt đầu quanh quẩn xung quanh lãnh địa ẩn mật của cô. Hiểu Khê né tránh theo bản năng.

“Đừng có tiến vào, đừng có tiến vào!” Hiểu Khê kêu lên, suýt chút nữa thì bật khóc. Cô cứ né tránh mãi, Nguyên Kiệt cũng chẳng tìm được góc độ nào để tiến vào, trên trán lấm tấm đầy mồ hôi. Sau hơn mười phút vật lộn, cuối cùng Nguyên Kiệt cũng dừng lại, nhanh chóng bước vào trong phòng tắm, tiếng nước chảy róc rách từ trong phòng tắm vọng ra khiến Hiểu Khê cảm thấy vô cùng hỗn loạn.

Đúng vậy, không phải vào lúc này, không phải vào tối nay. Cũng giống như nhân vật Jack đã nói trong bộ phim Titanic: “You’re going to get out of here. You’re going to go on. You’re going to make lots of babies and you’re going to watch them grow. You’re going to die and old, an old lady in her warm bed, not here, not this night”. [“Em sẽ rời khỏi đây. Em sẽ tiếp tục sống. Em sẽ có những đứa con và nhìn chúng lớn lên. Em sẽ chết già trên một chiếc giường ấm, không phải ở đây, không phải đêm nay.”]

Đêm đó, cả hai người chỉ ôm lấy nhau rồi chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 19

3.5 Ban ngày thực sự nhớ anh, ban đêm thực sự muốn có anh

Phụ nữ nói “em nhớ anh” thì thực sự họ đang nhớ nhưng, còn đàn ông nói “anh nhớ em”, thực tế chính là “anh muốn có em”.

Tình yêu xa cách không đáng tin, trừ phi cả hai người đều có vấn đề về tinh thần. Yêu là phải chạm mặt, tiếp xúc với nhau, yêu mà không động được đến nhau thì đúng là xa rời thực tế.

Giai Hân cuối cùng cũng đi công tác về, chị tặng cho Hiểu Khê một bộ sản phẩm dưỡng da của hãng Estee Lauder kèm theo câu nói: “Hãy nhớ kĩ, đôi mắt sẽ tiết lộ tuổi tác của em đó.” Mặt Giai Hân cười tươi như hoa, xem ra lần công tác này đã thành công mỹ mãn.

Trước đây, nghe bạn bè bàn tán, khen ngợi rằng kem dưỡng vùng da quanh mắt của Estee Lauder rất tốt, hơn nữa Hiểu Khê đã qua tuổi hai mươi lăm, chăm sóc tốt cho đôi mắt là rất quan trọng. Còn Giai Hân luôn luôn tỉ mỉ, chu đáo, lần này mang sản phẩm xa xỉ tặng cho cô khiến Hiểu Khê cảm động đến phát khóc.

“Thế nào, hai người đến đâu rồi? Đạo này, chị mãi bận rộn vào việc củng cố sự nghiệp, bận rộn kiếm tiền nên không có thời gian quan tâm đến tiến triển yêu đương của em.” Giai Hân giọng đầy quan tâm hỏi han cô em.

“Anh ấy sắp phải đến Quảng Châu phát triển sự nghiệp rồi. Chức vị Tổng Giám đốc ở Bắc Kinh anh ấy cũng không cần nữa.” Hiểu Khê mặt buồn rười rượi nói.

“Nhưng theo chị biết, lúc đó không phải anh ấy vẫn chưa quyết định sẽ phát triển sự nghiệp ở thành phố nào hay sao?” Giai Hân hỏi đầy kinh ngạc.

“Như vậy cũng có nghĩa là chị đã sớm biết anh ấy có sự nghiệp riêng ở Quảng Châu?” Hiểu Khê bắt đầu cảm thấy không vui, tại sao chị Giai Hân còn biết nhiều chuyện hơn cả cô?

“Chị chỉ biết anh ấy một nửa thời gian ở Bắc Kinh, một nửa thời gian ở Quảng Châu. Những người thành công trong sự nghiệp không phải đều bay khắp các tỉnh thành như vậy?” Giai Hân giải thích.

“Giai Hân, không phải như vậy đâu, anh ấy giờ không còn đơn giản là đi công tác như mọi khi nữa, Quảng Châu mới là nơi đặt tổng công ty của anh ấy. Còn Bắc Kinh chỉ là nơi anh ấy đi làm thuê thôi. Chị nói em phải làm sao đây? Đương nhiên là phải ủng hộ anh ấy phát triển sự nghiệp riêng của mình rồi.”

Nếu như nín giữ anh ấy ở lại Bắc Kinh, một người có lý tưởng, có chí lớn như anh nhất định sẽ oán trách cô cả đời. Hơn nữa, Hiểu Khê cơ bản không đủ tự tin để giữ anh ở lại, chỉ bằng giống như một người hiểu biết, thông cảm, ủng hộ anh đi gây dựng sự nghiệp bản thân.

“Đừng nghĩ nhiều quá, kiểu gì cũng ổn thôi. Cũng chẳng phải ở hai quốc gia khác nhau, bây giờ hệ thống giao thông phát triển như vậy. Hơn nữa, Bắc Kinh cũng không phải là quê hương của em, em cũng có thể suy nghĩ liệu có nên phát triển sự nghiệp ở thành phố khác không?” Giai Hân bước lại gần, vỗ vỗ lên vai của Hiểu Khê, khẽ khàng khuyên giải.

“Thế giữa hai người đã xảy ra chuyện gì chưa?” Giai Hân cười tà, Hiểu Khê biết chắc chị đang ám chỉ điều gì.

“Đúng thời khắc quan trọng thì em từ chối.” Hiểu Khê đau khổ nói.

“Thế thì tốt, thế thì tốt. Như vậy trước khi thành một cái gì đó đặc biệt hơn, có thể từ từ mà quan sát.”

Sau khi tiễn Giai Hân xuống dưới nhà, quay lại nhìn vào sản phẩm dưỡng da của hãng Estee Lauder mà cô hằng mong ước bấy lâu, Hiểu Khê không khỏi bất ngờ vì cô chẳng hề có chút hứng thú nào cả. Trước đây, cô vẫn luôn cho rằng mình là một người theo chủ nghĩa vật chất. Vào lúc này, cô nhận ra rằng bản thân mình cũng không yêu thích vật chất như mình tưởng.

Cứ như vậy, ngày hôm nay, vào lúc Hiểu Khê còn đang đi làm thì Nguyên Kiệt đã bay tới Quảng Châu công tác. Lần công tác này khiến Hiểu Khê vô cùng lo lắng. Nhưng cô không hiểu tại sao mình lại lo nữa. Tóm lại, cô cảm thấy cơ thể mình chỗ nào cũng khó chịu và mệt mỏi.

Nguyên Kiệt nói công ty anh ở Quảng Châu vô cùng hỗn loạn, phải bắt đầu lại từ con số không, anh sẽ bận rộn tới mức không có đêm ngày.

Lúc đầu, ngày nào Nguyên Kiệt cũng gọi điện hoặc nhắn tin cho Hiểu Khê, kể cho cô nghe hôm nay mình đã làm những gì, công việc ở đó có gì tiến triển. Cho nên, Hiểu Khê cũng cảm thấy an lòng hơn.

“Em rất nhớ anh.” Hiểu Khê nói. Đây là lần đầu tiên cô chủ động thổ lộ lòng mình. Nằm trong chiếc chăn ấm áp, nói chuyện điện thoại với anh, đó chính lúc mà cô cảm thấy ngọt ngào nhất.

“Vậy lúc này em đang nghĩ gì?”

“Em đọc thấy trên tạp chí họ có nói: Khi phụ nữ nói ‘em nhớ anh’ thì thực sự họ đang nhớ nhung, còn đàn ông nói ‘anh nhớ em’, thực tế chính là anh muốn có em.” Cách nói năng của Hiểu Khê bắt đầu trở nên táo bạo hơn.

“Vậy câu nói của em vừa rồi là thuộc loại nào thế?” Nguyên Kiệt truy hỏi thêm.

“À, ban ngày em thực sự nhớ anh, còn ban đêm em thực sự muốn có anh.”

“Ha ha, Hiểu Khê, em đúng là rất đáng yêu!” Ở đầu dây điện thoại bên kia, Nguyên Kiệt bật cười sung sướng.

Tạo lập sự nghiệp của riêng mình, bắt đầu từ con số không, nhất định sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn. Bấy giờ hai người cách xa nhau như vậy, cô cũng chẳng giúp đỡ được anh điều gì, khiến cho anh vui vẻ hơn một chút, là điều duy nhất mà Hiểu Khê có thể làm được.

“Hiểu Khê, nghe thấy giọng nói của em, anh cảm thấy rất khó chịu.” Giọng nói của Nguyên Kiệt đột nhiên rất quái lạ, tự nhiên trầm hẳn lại.

“Anh sao thế?” Hiểu Khê căng thẳng hỏi han, thực sự không hiểu tại sao đột nhiên anh lại như thế. Ở đầu dây bên kia, anh vẫn trầm lặng không nói gì, cô đã nghe thấy hơi thở nặng nề của anh. Đến lúc này, Hiểu Khê mới hiểu ra, giữa lúc đêm muộn, có lẽ khao khát của anh lại trào dâng rồi.

“Vậy phải làm thế nào?” Hiểu Khê thực sự không biết phải dùng cách gì để giúp anh dễ chịu hơn. Ở tận nơi xa xôi này, vào những lúc anh thực sự cần cô, cô lại chẳng thể làm được gì cho anh. Thảo nào, mọi người thường nói tình yêu xa cách thường rất khổ sở và không hiện thực.

“Hiểu Khê, anh rất nhớ em, anh khao khát muốn có được em. Em có nhớ anh không?” Giọng nói của Nguyên Kiệt càng thêm trầm lắng, nặng nề.

“Em nhớ anh, nhớ đến mức sắp phát điên lên đây!” Đúng vậy, Hiểu Khê nhớ Nguyên Kiệt, cô đột nhiên cảm thấy chỉ cần bản thân nghĩ cái gì thì nói luôn điều đó ra. Cho dù không thể khẳng định điều đó có thể duy trì được bao lâu, ít nhất là trong khoảnh khắc này, cô thực sự nhớ anh, nỗi nhớ từ tận đáy con tim.

“Hiểu Khê, cơ thể em có phản ứng gì không? Em thử kiểm tra xem có ướt hay không?”

Quyển luyện với Nguyên Kiệt bên điện thoại lâu như vậy, cô lấy tay thử sờ xuống và thấy cơ thể cũng có đôi chút phản ứng, nhưng chưa đến mức phản ứng mãnh liệt. Nói cho cùng, chiếc cửa dục vọng đó vẫn chưa mở ra, cho nên phản ứng mới chưa kịch liệt, mạnh mẽ đến vậy.

“Ừm, có ướt ướt.” Hiểu Khê then thùng đáp lời.

“Được, vậy máy chiến đấu của anh bắt đầu khởi động nhé, em đã chuẩn bị kĩ càng chưa?”

“Rồi.”

“Được, vậy hãy mở rộng hai đùi ra! Mở rộng ra một chút, máy chiến đấu của anh tới ngay thôi. Anh phải công phá phòng tuyến của em!” Nguyên Kiệt ở đầu kia điện thoại bắt đầu phát ra những tiếng kêu rên. “Hiểu Khê, em kêu đi, anh muốn được nghe tiếng kêu của em!” Nguyên Kiệt khẽ nói.

Nói thực lòng, Hiểu Khê chưa từng trải qua những khoái cảm và cao trào kiểu đó nên không biết phải kêu thế nào. Nhớ lại trước kia đã từng xem qua một số phim, cô bèn học theo cách kêu của các nữ nhân vật chính.

“A.. a... a...” Để cho anh cảm thấy dễ chịu hơn, cô rên lên.

“Ồ, chính là như vậy, baby, to lên một chút nữa! Em thấy dễ chịu không?”

“Ừm, dễ chịu lắm.” Hiểu Khê phát huy tối đa trí tưởng tượng của mình, tưởng tượng anh đang ở bên cạnh cô.

“Baby à, tiếp tục kêu đi, kêu nhanh lên chút nữa, anh sắp tăng tốc tấn công đây.” Giọng nói của Nguyên Kiệt càng thêm trầm lắng. Hiểu Khê của lúc này chính là một chú mèo ngoan ngoãn vâng lời.

“Á! Á! Á!” Hiểu Khê bắt đầu kêu gấp gấp hơn. Hơi thở của anh ở đầu kia lại càng thêm gấp gáp. Hiểu Khê có thể cảm nhận rằng anh tấn công càng thêm mãnh liệt. Trong lòng thầm nghĩ, chắc hẳn anh sắp qua cơn thèm khát đó rồi, sắp qua rồi...

Cuối cùng phong ba bão táp cũng lắng dịu. Lát sau, anh nói: “Được rồi.”

“Anh đã dễ chịu hơn chưa?” Hiểu Khê hỏi han một cách quan tâm.

“Ừm, Hiểu Khê, em thật quá đổi quyến rũ. Em trong tương lai đúng là vô cùng đáng kỳ vọng đó.” Nguyên Kiệt ở đầu dây bên kia không ngừng tán tụng.

“Là do anh dụ dỗ, dẫn dắt đấy thôi.” Hiểu Khê thật thà đáp. Lúc này, cô cảm thấy toàn thân mình mồ hôi đầm đìa.

“Baby, anh phải đi tắm rửa qua một chút, em nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

“Vâng.” Hiểu Khê dập điện thoại. Bỗng nhiên, cô nhận ra rằng quần lót của mình đã ướt. Nếu Nguyên Kiệt có ở đây thì tốt biết mấy. Nếu như có thể gói đầu lên cánh tay anh ấy thì sung sướng biết bao. Cuối cùng, cơn buồn ngủ ập tới, cô dần dần chìm vào giấc mộng.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, Hiểu Khê lên mạng tra cứu mới biết ra rằng hành động tối qua của hai người được gọi là “làm tình qua điện thoại”. Tình yêu với khoảng cách xa xôi, không thể tiếp xúc thân mật, chỉ có thể thông qua những cách này mà thỏa mãn nhu cầu mà thôi. Đột nhiên nhớ lại câu nói “người yêu không động được vào nhau”, những người yêu nhau mà không được ở gần nhau, thực sự không phải là gian khổ thông thường. Đột nhiên Hiểu Khê cảm thấy như trước mặt mình là cả một hòn núi lớn, nhưng bản thân cô đâu phải là Ngu Công? [Xuất phát từ câu thành ngữ Ngu Công dời núi của Trung Quốc.]

Để duy trì tình yêu, hai người tiếp tục quyến luyện mấy lần như vậy qua điện thoại. Nhưng sau khi trải qua vài lần, dần dần cũng cảm thấy tẻ nhạt, vô vị, nghe thấy tiếng mà chẳng chạm đến được, Hiểu Khê có thể cảm nhận được sự khó chịu nơi anh. Những ngày sau đó, Hiểu Khê gọi điện thoại cho anh nhưng anh không nghe máy. Anh đang làm gì nhỉ? Đang đi tắm? Hay đang trong nhà vệ sinh? Hiểu Khê không ngừng đưa ra những lí do. Cô không dám tự mình đoán mò, nhưng càng không dám đoán biết thì càng cảm thấy khó chịu. Tình cảnh này của Hiểu Khê thật ứng với câu thơ: “Mới nhú đầu mày đã trĩu nặng tim”.

19. Chương 20

3.6 Anh ấy đang trốn tránh, công việc bận rộn chỉ là một cái cớ mà thôi

“Đàn ông nói bận chỉ là một cái cớ, quan trọng là có lòng hay không thôi. Phụ nữ thường lấy sự bận rộn của đàn ông làm cớ để tự dối mình, dối người.

Nghi ngờ, đoán mò, chỉ bằng tin tưởng. Cứ tra hỏi, gắng tìm chi bằng dịu dàng quan tâm.

Trên thế giới này có rất nhiều việc khiến ta lực bất tòng tâm, ví dụ như những bệnh nhân trong phòng trị liệu, mắt nhìn mình dần dần đi về cõi vĩnh hằng, hay như những cô gái đắm chìm trong biển tình đang bắt lực nhìn tình yêu dần dần tuột khỏi tầm tay.”

Cầu người không bằng cầu mình, Hiểu Khê đặt hết kì vọng, mong muốn gửi gắm vào mạng Internet, có gì nghi ngờ hay khó khăn, cô bắt đầu thử giải quyết thông qua mạng. Làm phiên Giai Hân hay Trác Nhiên mãi cũng không phải là một phương pháp lâu dài, bọn họ đều có những việc riêng của mình.

“Làm thế nào để duy trì tình yêu trong xa cách?” Hiểu Khê đánh dòng chữ này trên mạng Baidu, sau đó nhận được hơn mười trang hồi đáp. Có trang viết theo kinh nghiệm bản thân, có trang nói theo lí luận. Hiểu Khê đọc kỹ từng câu từng chữ nhưng cuối cùng trong đầu vẫn cứ trống rỗng, hỗn loạn.

“Trác Nhiên, cô bảo tôi phải làm gì đây? Anh ấy mới đi có hơn nửa tháng nhưng tôi gọi điện thoại đã bắt đầu không nghe máy.” Mặc dù Giai Hân đã trở về nhưng Hiểu Khê vẫn đem tâm sự của mình kể cho Trác Nhiên. Có những lúc người ngoài cuộc nhìn nhận, xem xét về tình yêu, về bản thân cô và Nguyên Kiệt có lẽ sẽ khách quan hơn đôi chút. Hiểu Khê lại hẹn Trác Nhiên gặp mặt ở quán cà phê, may mà thời gian làm việc của Trác Nhiên khá tự do, thoải mái.

“Tình trạng hiện nay rất bất lợi cho cô, không có thiên thời, địa lợi gì cả, thêm vào đó, nền tảng tình cảm của hai người còn khá mỏng manh, chưa sâu đậm. Cho nên thực sự rất nguy hiểm.” Đúng vậy, tình yêu xa cách chính là kiểu tình yêu từ sớm chiều quyền luyến bên nhau thành kiểu trên tinh thần của Plato. Mặc dù, cô luôn tự an ủi mình phải tin tưởng bản thân, phải tin tưởng anh nhưng vào thời đại vật chất làm mờ mắt con người, hai người hàng ngày mặt đối mặt với nhau có khi còn thay lòng đổi dạ, chứ nói chi đến tình yêu xa cách?

Trác Nhiên vừa dứt lời, Hiểu Khê liền cảm thấy vô cùng căng thẳng. “Cô đừng chỉ nói mỗi vấn đề, tôi biết đó là một vấn đề lớn. Nhanh chóng vạch ra sách lược cho tôi đi, làm thế nào mới giải quyết được vấn đề này?”

“Tóm lại là không mấy lạc quan, tôi cảm thấy cô nên nói chuyện với anh ấy xem sao. Nếu không, tình trạng hiện nay đối với hai người chỉ làm lãng phí thời gian của nhau mà thôi. Khoảng cách xa xôi chính là một vấn đề rất lớn, có rất nhiều cách không thể dùng, không thể phát huy tác dụng được. Càng gấp gáp vội vã lại càng có nhiều yếu tố không thể khống chế.”

“Nhưng bây giờ anh ấy rất bận rộn nên ít khi liên lạc với tôi.”

“Rõ ràng anh ấy đang trốn tránh, công việc bận rộn chỉ là một cái cớ mà thôi.” Đúng thế, trước đây, anh vừa phải lo lắng giải quyết việc ở Bắc Kinh, lại phải bận rộn thêm công chuyện ở Quảng Châu, nhưng hàng ngày anh đều rất tích cực, nhiệt tình, từ xa chạy đến trước khu nhà đợi cô. Bận rộn chỉ là cái cớ, quan trọng là có lòng hay không? Chẳng phải có câu nói đó sao? Thời gian cũng giống như tuyến sữa của người phụ nữ, nặn đôi chút kiểu gì chẳng có!

Đúng vậy, phải nói chuyện tử tế với Nguyên Kiệt. Hiện tại đối với Hiểu Khê mà nói đó là một cảm giác đau khổ, vừa mới bắt đầu yêu đương, vậy mà Nguyên Kiệt đã ở cách xa vạn dặm. Trác Nhiên nói, bây giờ mọi suy đoán, nghi ngờ đều chỉ là vô ích, nó thậm chí đẩy anh ấy ngày càng ra xa hơn. Nghi ngờ, đoán mò, chỉ bằng tin tưởng. Cứ tra hỏi, gắng tìm chi bằng dịu dàng quan tâm.

“Nếu như cô không thể từ bỏ được anh ấy, vậy hãy đến Quảng Châu một chuyến để chứng minh tình cảm của bản thân!” Trác Nhiên nói xong rồi đi luôn. Chỉ còn Hiểu Khê ngồi đó, lặng nhìn ly cà phê trước mặt, ngẫm nghĩ lại từng câu từng chữ mà Trác Nhiên vừa nói.

Đúng vậy, tuy rằng không thể ở bên cạnh anh ấy, nhưng cũng có thể để khí chất của mình quanh quẩn bên anh. Như vậy làm sao anh có thể quên đi sự tồn tại của mình chứ? Hiểu Khê trầm nghĩ như vậy. Cô quyết định viết thư cho Nguyên Kiệt. Cổ nhân có câu: “Anh ở đầu sông Tương, em ở cuối sông Tương. Ngày ngày nhớ nhung mà không thể gặp được nhau. Cùng nhau uống chung một dòng nước.” Hơn nữa, “Hong nhận truyền tình yêu”, “Cá truyền tình ý”.

Nghĩ vậy, Hiểu Khê liền quyết định đi mua tập giấy viết thư đẹp nhất, tìm chiếc bút chuyên dùng để ký tên, bắt đầu ngồi dưới ánh đèn viết thư cho anh. Vào thời đại thư điện tử qua lại thần tốc, Hiểu Khê vẫn muốn dùng cách cổ xưa, nguyên thủy nhất. Tâm hồn khao khát lãng mạn này, Nguyên Kiệt nhất định có thể hiểu được. Hiểu Khê tin điều ấy.

“Kiệt!

Đã rất lâu em không viết thư cho người khác, cũng lâu lắm rồi không cầm bút viết, hôm nay mới nhận ra rằng chữ của mình thật quá xấu. Anh đọc được thì đừng có cười em đấy!

Hai chúng ta đã chia xa hơn nửa tháng nay, nhưng từng giây từng phút em đều nhớ đến anh, nghĩ xem anh đang làm gì, nghĩ xem liệu anh có ăn ngon, ngủ tốt hay không. Cũng giống như con hồ li chờ đợi tình yêu trong câu chuyện cổ tích Hoàng tử bé, vô cùng khát khao nhưng cũng luôn luôn lo lắng không yên.

Là con người trước kia luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, em không bao giờ tin rằng có một ngày mình lại có thể nhớ nhung một người đến vậy, lo âu về một người như thế. Tuy nhiên bây giờ, cuối cùng em đã tin. Em rất cảm kích vì chúng ta đã gặp gỡ rồi yêu nhau, để cho em có thể được nếm mùi vị nhớ da diết một ai đó. Tuy rằng hiện nay chúng ta xa cách ngàn dặm, nhưng em cảm thấy mọi thứ xung quanh đều in đậm hình bóng của anh.

Lúc anh còn ở bên cạnh, em chưa từng nhận ra anh quan trọng đối với em như vậy. Giờ đây, khi anh đã đi tới một chân trời xa vời vợi, em mới chợt phát hiện ra, anh đã chiếm trọn cả trái tim em từ lúc nào chẳng hay.

Cho dù kết cục có thể nào đi chăng nữa, cũng phải tin tưởng rằng, cuối cùng chúng ta nhất định sẽ được ở bên nhau mãi mãi. Cho dù khó khăn, khổ sở, trở ngại đến thế nào, em cũng sẽ đợi anh, đợi đến ngày chúng ta trùng phùng. Bởi vì anh chính là người mà em mãi mãi tìm được, anh chính là tình yêu, khó khăn lắm em mới dám đặt niềm tin vào.

Em chờ anh.

Chúc anh bình an!

Hiểu Khê Đêm muộn, ngày 03 tháng 12”

Lúc viết xong bức thư này đã hơn mười hai giờ đêm, cô lặng nhìn đồng hồ giấy bị vỡ nát bên cạnh bàn. Nguyên Kiệt chẳng thể nào biết rằng bức thư này Hiểu Khê đã viết đến lần thứ năm mới xong. Đến khi anh nhận được, không biết sẽ có cảm giác gì đây? Để cho Nguyên Kiệt không quên hình bóng mình tại môi trường hoàn toàn mới mẻ, Hiểu Khê còn đến hiệu ảnh rửa năm kiểu đẹp nhất. Bản thân cô không thể ở cạnh anh thì anh vẫn có thể nhìn thấy những bức ảnh của cô, như vậy thì không thể nào nhanh chóng quên cô được.

Hiểu Khê thận trọng để phong thư cùng mấy bức ảnh vào trong bao bì chuyển phát nhanh EMS. Trên đường quay về, đi qua tiệm quần áo, cô nhìn thấy rất nhiều quần áo và đồ lót của nam giới. Cô vào trong đi dạo rất lâu, đột nhiên muốn mua tặng cho Nguyên Kiệt. Nhưng lúc ấy, cô lại phát hiện mình chẳng biết anh mặc cỡ nào, cuối cùng đành phải từ bỏ ý định. Lúc rời khỏi tiệm, cô liên tục quay đầu nhìn lại một cách đầy tiếc nuối.

Trên đường về, cô nhớ tới con hồ li trong câu chuyện cổ tích Hoàng tử bé. Lúc nhỏ, nghe bố kể còn ngây ngô mơ màng, thế nhưng từ khi lên đại học, lúc đọc lại, cô bất ngờ bật khóc đến ướt hết cả gối, rất đau thương, rất xót xa cho con hồ li đó. Bản thân cô lúc này cũng giống con hồ li ấy biết bao, cũng giống như khi con hồ li nói với Hoàng tử bé: “Buổi chiều bốn giờ cậu tới thì bắt đầu từ ba giờ, tôi đã cảm thấy hạnh

phúc rồi. Thời gian càng đến gần, tôi lại càng cảm thấy hạnh phúc. Đến khoảng bốn giờ, tôi bắt đầu đứng ngồi không yên, tôi nhận ra được cái giá của hạnh phúc. Nhưng nếu cậu đến tùy tiện đến thì tôi sẽ chẳng biết phải chuẩn bị tốt tâm lý của mình từ lúc nào...”

Nguyên Kiệt hiện đang ở phương Nam xa xôi, liệu có hiểu được tâm tình lúc này của Hiểu Khê chăng?

20. Chương 21

3.7 Tình yêu của mình, một khi đã bắt đầu thì không muốn dừng lại nữa

“Thực sự từ bỏ, thực sự chia tay, không phải nói chuyện là có thể phân định rạch ròi được. Thực sự chia tay không cần phải nói ra, không vì lý do gì mà kết thúc, dần dần tan biến không để lại chút dấu vết. Nếu người đó thực sự yêu thương, không nỡ rời xa cô, làm sao có thể nói ra những lời như kiểu bảo cô hãy thử suy nghĩ đến những người đàn ông khác chứ?

Tình yêu cũng giống như một dòng sông, chảy đến đâu thì biết đến đấy. Những gì chúng ta có thể làm được chỉ là chảy theo.

Đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Phụ nữ nói chia tay có đôi khi chỉ là lời nói lúc tức giận, hoặc để chờ đợi phản ứng của người kia. Còn đàn ông nói chia tay tức là anh ta đã suy nghĩ một cách kỹ càng.”

Hiểu Khê nhẫn nại chờ đợi phản ứng của Nguyên Kiệt sau khi nhận được bức thư đó. Nhưng đã hơn một tuần nay, Nguyên Kiệt vẫn chưa có bất cứ hồi âm gì. Anh chưa nhận được sao? Không thể nào, EMS nhất định sẽ phải nhân viên đưa thư tới tận tay người nhận. Hiểu Khê vô cùng lo lắng, buổi tối cô gọi điện cho Nguyên Kiệt, không phải máy bận thì là tắt máy. Hiểu Khê cảm thấy vô cùng lạc lõng. Hàng ngày, cô phải đối mặt với hai tình trạng, một là đã rất muộn mà vẫn không ngủ được; hai là tỉnh dậy từ khi còn rất sớm. Phải chăng trong thư cô đã viết điều gì không thỏa đáng? Hay là anh gặp phiền phức gì trong công việc? Hoặc giả anh đã phải lòng người phụ nữ khác? Cuối cùng, Hiểu Khê đã cảm nhận được sự lạnh nhạt của anh, sự lạnh lùng hơn cả tiết trời đông giá giữa đêm khuya ở Bắc Kinh này, điều ấy khiến người ta càng thêm khó chịu.

“Tại sao mình lại như thế chứ? Con người phóng khoáng trước kia của mình đâu rồi? Tại sao mình lại phải như thế? Anh ấy lạnh nhạt, tại sao mình không thể làm y như vậy được chứ?” Hiểu Khê không ngừng chất vấn bản thân. Sau khi tắm xong, cô bỗng thấy mình tinh khiết, trong trắng tựa nữ thần. Cô đột nhiên cảm thấy cứ để mọi chuyện tiếp tục diễn ra thế này, đối với cô sẽ vô cùng bất lợi. Cho dù tâm trạng của mình có thể nào thì vẫn phải giữ vững khí thế của bản thân. Vì vậy, cô quyết định dừng lại, suy ngẫm cho thật kỹ càng.

Hiểu Khê kiểm chế bản thân, không để mình tiếp tục nghĩ đến anh mà liên lạc với anh nữa. Cô cứ thế vượt qua đau khổ. Sau hơn mười ngày trời, Nguyên Kiệt vẫn chẳng buồn chủ động liên hệ gì với cô hết. Lúc này, họ thật giống như hai con người xa lạ, chưa từng quen biết. Hiểu Khê quyết định tìm hiểu thông tin từ chỗ Giai Hân, có lẽ chị sẽ biết nhiều chuyện liên quan đến công việc của Nguyên Kiệt hơn, biết đâu anh thực sự gặp vấn đề gì quan trọng cần phải giải quyết nên không có thời gian để tâm đến những chuyện khác. Cô tự vẽ ra hàng ngàn hàng vạn khả năng. Nhưng rồi câu trả lời của Giai Hân cũng không rõ lắm. Bởi vì sau khi anh đến Quảng Châu, hai người họ cũng chẳng liên lạc gì nữa.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, em vẫn còn trẻ trung, còn rất nhiều cơ hội mà. Hà tất phải đặt quá nhiều tâm tư tình cảm lên Nguyên Kiệt thế? Hãy lấy lại sự phóng khoáng trước kia của mình đi!” Giai Hân khuyên giải Hiểu Khê.

“Em chẳng thể tìm lại được em của trước kia nữa rồi. Em đã không còn là cô gái nhỏ bé, vô ưu vô lo như trước, suốt ngày chỉ biết có công việc, chỉ biết mơ mộng về tình yêu qua những bộ phim Hàn nữa.” Hiểu Khê ôm chầm lấy Giai Hân, bật khóc.

Giai Hân vỗ nhẹ lên hai vai của Hiểu Khê, giống hệt như mẹ ngày xưa vẫn dỗ dành cô đi ngủ: “Đừng khóc, đừng có khóc, đừng quá bi quan! Em đau buồn như vậy, chị sẽ cảm thấy vô cùng áy náy. Nói cho cùng thì cũng vì chị mà em mới quen biết Nguyên Kiệt. Chị cảm thấy vô cùng áy náy.”

“Đâu có liên quan đến chị chứ!” Hiểu Khê gạt nước mắt trả lời. Có lẽ mọi chuyện không hề bi quan như mình vẫn nghĩ. Cô cố gắng nở nụ cười, dù gì thì Giai Hân cũng chỉ vì không muốn cô cứ mãi lãng phí tuổi thanh xuân. Giai Hân chỉ có ý tốt thôi.

“Em xem, hai người đều suy nghĩ kĩ càng cả rồi, tại sao em không chủ động hỏi anh ấy xem rốt cuộc là có ý gì? Như vậy ít nhất cũng không lãng phí thời gian của cả hai bên.” Giai Hân nói xong, sau đó tiếp tục làm việc. Đúng vậy, những ngày tháng như thế này khác gì ngồi tù chung thân đâu! Cô không đáng bị trải qua những ngày tháng lạnh lẽo đau thương thế này. Cho dù có chết thì cũng phải chết một cách dứt khoát rõ ràng. Có lẽ Nguyên Kiệt, anh ấy có thể làm việc quên mình, chứ Hiểu Khê thì không thể. Cô nhất thiết phải có một đáp án rõ ràng hoặc là một thái độ chân thực đối với tình cảm của hai người.

Mười giờ tối, công việc của Nguyên Kiệt dù có bận đến đâu thì giờ này chắc cũng đã nghỉ ngơi rồi. Hiểu Khê nghĩ vậy tuy trong lòng có chút bồn chồn bất an nhưng vẫn quyết định gửi tin nhắn cho anh: “Chúng ta nói chuyện chút đi!”

“Đợi anh khoảng một tiếng nữa!” Anh trả lời.

Một lúc sau, có một số điện thoại lạ gọi tới, Hiểu Khê nhắc máy, là Nguyên Kiệt.

“Đây là số điện thoại mới của anh sao?” Hiểu Khê hỏi.

“Đây là số anh dùng ở đây, số điện thoại cũ bây giờ anh ít khi sử dụng lắm.”

“Ồ, vậy chúng ta cứ đi thẳng vào vấn đề chính nhé, bàn một số chuyện đi! Rốt cuộc anh định thế nào?” Hiểu Khê mở đầu dứt khoát, thẳng thắn, đơn giản.

Đầu dây bên kia, anh im lặng một hồi rồi nói: “Chúng ta hãy làm một thỏa thuận nhé!”

“Thỏa thuận gì vậy anh?”

“Lúc anh không ở bên em, nếu bên cạnh em có một người đàn ông khác tốt hơn, em có thể suy nghĩ xem sao. Nếu bên cạnh vẫn không có ai thích hợp thì chúng ta lại duy trì tiếp hiện trạng như bây giờ.”

“Vậy còn anh thì sao?”

“Anh bây giờ vừa bắt đầu gây dựng sự nghiệp mới, chẳng còn thời gian suy nghĩ đến những việc gì khác.”

“Vậy cũng được.” Hiểu Khê cô tỏ ra như không có chuyện gì, sau đó dập máy.

Ngày tiếp theo, Hiểu Khê đem thỏa thuận này kể cho Giai Hân và Trác Nhiên nghe, đáp án nhận được từ hai người đều giống nhau, vừa bất ngờ lại vừa đáng sợ. “Thỏa thuận này của anh ta nhìn bề ngoài thì có vẻ như là suy nghĩ cho em, ý là không muốn lãng phí thời gian của em, nhưng trên thực tế thì anh ta đang tìm một cái cớ cho những tâm tư khác của bản thân mình. Em có thể suy nghĩ đến người đàn ông khác thì anh ta cũng có thể nghĩ đến người phụ nữ khác. Em hiểu không?”

“Tại sao cô lại phải đến tìm anh ta để nói chuyện chứ?” Trác Nhiên hỏi.

“Tôi muốn có một đáp án rõ ràng. Nếu như đó là một đáp án bất hạnh thì tôi có thể hoàn toàn dập tắt mọi hi vọng, như vậy mới có thể từ bỏ được.” Hiểu Khê nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Thực sự từ bỏ, thực sự chia tay, không phải cứ nói chuyện là có thể phân rạch rời được. Chia tay không cần phải nói ra, không vì cái gì mà kết thúc, dần dần sẽ tan biến mà không để lại dấu vết. Thực ra phương pháp tốt nhất chính là án binh bất động, âm thầm chiến đấu. Có điều, cô là một người còn non nớt trong tình trường, anh ta lại là cao thủ. Thực tế, cô không phải là đối thủ của anh ta. Cô tìm anh ta nói chuyện thực chất là đang ép anh ta phải ỉn một đáp án. Cái thỏa thuận này của anh ta cũng có thể coi là suy nghĩ sâu xa. Ngoài mặt thì có vẻ đang hoàng, tử tế, trên thực tế thì đã có lòng khác rồi. Thử hỏi xem, nếu người đó thật lòng yêu thương, không nở rời xa cô, làm sao có thể nói ra những lời như bảo cô hãy thử suy nghĩ đến người đàn ông khác chứ?” Trác Nhiên phân tích rõ ràng từng từ từng chữ một, tất cả những điều này đều vô cùng chính xác.

“Đúng vậy, nếu Nguyên Kiệt thực sự yêu thương mình, thực lòng thích mình, làm sao có thể nói ra những lời như thế? Nếu như anh ấy đã muốn bản thân mình nghĩ tới người đàn ông khác, vậy mình sẽ cho anh ấy toại nguyện. Đích thực phải mở rộng tầm nhìn mới được.” Hiểu Khê trầm nghĩ.

“Hiểu Khê, em phải thật tỉnh táo, hãy thử suy nghĩ đến những người đàn ông khác xem sao. Có lẽ anh ta cũng chỉ là một điểm khởi đầu, đằng sau nhất định sẽ còn có những người đàn ông khác còn tốt hơn.” Lời khuyên nhủ của Giai Hân và Trác Nhiên không hện mà gặp đều giống nhau.

“Khi một người đàn ông lần đầu tiên nói lời chia tay thì cô nên phóng khoáng rút lui. Đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Phụ nữ nói chia tay đôi khi chỉ là lời nói lúc tức giận hoặc để chờ đợi phản ứng của người kia. Còn đàn ông nói chia tay là anh ta đã suy nghĩ kỹ càng rồi. Khổ sở, si tình, suy sụp vì người ta chỉ làm cho bản thân mình trong mắt anh ta trở nên rẻ mạt hơn. Đàn ông đều rất thích thách thức và chinh phục, khi anh ta đã bắt đầu coi nhẹ cô cũng có nghĩa là cô sẽ chẳng bao giờ nhận được cơ hội có lại tình yêu của anh ta được nữa. Còn một số người đàn ông, dù anh ta không còn yêu cô nữa, nhưng vẫn cho phép cô tiếp tục ở bên cạnh anh ta. Chỉ có điều, khi nào anh ta thực sự tìm được “chân mệnh thiên nữ” của đời mình, cũng chính là lúc cô phải biến mất. Đến lúc đó mới ra đi, e rằng không thể nào nho nhã, kiêu sa được nữa.” Trác Nhiên nói.

Hiểu Khê nhẹ gật đầu, cô không thể nào tiếp tục những ngày tháng chẳng khác nào ngồi tù chung thân thế này được nữa. Ai ai cũng là cao thủ chốn tình trường, chỉ có mỗi mình cô là kẻ ngốc trong tình yêu. Hiểu Khê bỗng cảm thấy xót xa vô cùng.

Mấy ngày trước, Hiểu Khê có đọc được một câu: “Tình yêu thuộc về những người dũng cảm tìm kiếm, dũng cảm hi sinh.” Hiểu Khê của trước kia phải chăng đã quá bị động, đã quá trốn tránh? Còn bây giờ, cô quyết định sẽ không chờ đợi, không làm đà điều nhất gan nữa. “Tình yêu của mình, một khi đã bắt đầu thì không muốn dừng lại nữa. Nhiều khi, tình yêu cũng giống như một dòng sông, chảy đến đâu thì biết đến đấy. Vậy mình cứ nghe theo ý trời, tuân theo vận mệnh vậy”, Hiểu Khê nhắm mắt, tự nhủ với bản thân.

21. Chương 22: Chia Tay

Một khi cô đã có được thể xác như con người, cô sẽ không bao giờ biến lại thành nàng tiên cá được. Cô không bao giờ có thể trở lại với biển cả, cũng không thể nào quay lại cung điện ở bên cạnh các chị em và phụ hoàng nữa. Nếu cô không có được tình yêu của hoàng tử, nếu không thể khiến chàng cũng vì cô mà quên đi cha mẹ của mình, toàn tâm toàn ý khiến chàng cũng vì cô mà quên đi cha mẹ của mình, toàn tâm toàn ý yêu thương mình, mời cha sứ đến gắn kết hai người trở thành vợ chồng thì cô sẽ không bao giờ có được linh hồn bất diệt. Vào đúng buổi sáng ngày hôm sau, khi hoàng tử thành hôn cùng cô gái khác, trái tim cô sẽ tan biến thành trăm ngàn mảnh, sẽ biến thành bọt biển mãi mãi.”

- Nàng tiên cá - Andersen

4.1 Tình yêu khiến phụ nữ gầy đi, hôn nhân khiến phụ nữ béo lên

“Khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông thì họ sẽ không lo đến tính mạng mà nhảy vào trong nước quẫy đạp, như vậy rất dễ bị ngạt thở. Phương pháp tốt nhất chính là thỉnh thoảng phải nhảy ra khỏi đó để hít thở không khí, đừng bao giờ để cho bản thân chết ngạt trong đó.

Tình yêu khiến phụ nữ gầy đi, hôn nhân khiến phụ nữ béo lùn. Người phụ nữ đang yêu, ngày nào cũng dồn hết tâm sức để đoán biết tâm tư của người yêu, nhớ nhung, đợi chờ, nghi hoặc và tranh cãi. Làm gì có chuyện không hao tổn sức lực và thời gian của người ta cơ chứ?”

“Lẽ nào mình thực sự bị người đàn ông đó thu phục rồi sao?” Hiểu Khê không phục, cũng không dám tin vào điều này. Cô đã bỏ hết mọi kiêu ngạo của bản thân, chủ động gọi điện thoại, nhắn tin, lại còn viết cả

thư tình nữa nhưng tất cả mọi thứ vẫn chỉ như đem muối bỏ bể. Việc này đối với Hiểu Khê mà nói là một sự dả kích rất lớn.

Hiểu Khê quyết định nghe theo lời khuyên của Trác Nhiên, bắt đầu để tâm đến những người đàn ông khác, cô nhất định phải giải cứu bản thân khỏi tình cảnh này. “Khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông thì sẽ không lo đến tính mạng mà nhảy vào trong nước quấy đạp, như vậy rất dễ bị ngạt thở. Phương pháp tốt nhất chính là thỉnh thoảng phải nhảy ra khỏi đó để hít thở không khí, đừng để cho bản thân chết ngạt trong đó”, Trác Nhiên còn khuyên thêm như thế. Trác Nhiên nói rất đúng, bây giờ Hiểu Khê quyết định cho mình một cơ hội hít thở không khí trong lành.

Yêu một người là chuyện vô cùng mệt mỏi. Hãy nhìn những người đang yêu đương xung quanh mình, có mấy người là béo tốt đâu? Tình yêu khiến phụ nữ gầy đi, hôn nhân khiến phụ nữ béo lên. Người phụ nữ đang yêu, ngày nào cũng dồn hết tâm sức đoán biết tâm tư của người yêu, nhớ nhung, đợi chờ, nghi hoặc, tranh cãi, ngọt ngào. Làm gì có chuyện không hao tổn sức lực và thời gian của người ta chứ? “Hiện nay anh ấy đang ở đâu, đang làm gì, đang ở cùng ai?” Trong lòng những cô gái đang yêu vẫn luôn có những nghi hoặc như vậy.

“Khoảng cách giữa chúng ta là một nghìn bước, chỉ cần em bước về phía anh một bước, anh sẽ bước về phía em chín trăm chín mươi chín bước còn lại.” Tình yêu chính là một trò chơi đối kháng. Trong đó, một người nhất thiết phải nhìn thấy đối phương vẫy tay với mình, đi về phía mình thì mới có đủ dũng khí để bước tiếp. Tình yêu cũng là một trận chiến tổn hao năng lượng. Khi đã thật lòng yêu một ai đó, mình sẽ bằng lòng làm mọi thứ vì người đó.

Nhưng Hiểu Khê biết rằng, tất cả mọi thứ đều phải có giới hạn nhất định. Trong lòng cô biết rõ cái giới hạn cuối cùng đó ở đâu. Cô đã chờ đợi anh như thế, cô đã biến mình thành người khác, chỉ để chờ đợi sự hồi đáp từ anh. Nếu ngay cả một bước anh cũng không chịu tiến tới, để mặc cô cho tới ngày năng lượng của bản thân tiêu hao dần dần đến mức cạn kiệt, cô sẽ tự phải dừng bước chân tiến về phía anh, sau đó sẽ bỏ đi mà không thèm quay đầu lại đến một lần.

Tình yêu đã cạn kiệt rồi thì hi vọng sẽ hoàn toàn biến mất. Đây chính là đáp án mà Hiểu Khê có được sau khi bình tĩnh suy nghĩ về mối tình này của cô. Cô sẽ chờ đợi Nguyên Kiệt cho đến ngày mọi năng lượng trong cô đều cạn kiệt hết, sau đó, tự nhiên cô sẽ từ bỏ thôi.

Gần đây cô ngủ không được ngon giấc. Cho nên sau khi tan làm, Hiểu Khê đến một cửa hàng bán rượu vang nhập khẩu để chọn mua một chai vì cô nghe nói rượu vang rất có ích cho giấc ngủ.

Cửa hàng rượu vang ở ngay cạnh một khách sạn năm sao, trong cửa hàng có tám loại rượu trữ danh khiến cho người ta vô cùng phấn chấn.

“Chị ơi, ở đây có loại rượu Château Beychevelle 2000 không?”

“Thật ngại quá, loại rượu này bán rất chạy cho nên chúng tôi đang hết hàng.”

“Vậy chỗ chị còn rượu của trang trại Sant Carlo bên Chilê không?”

“Dạ có ạ.”

“Ừm... Rượu Chilê loại nào cũng khá đắt.” Hiểu Khê nói với vẻ rất am hiểu giá cả của rượu.

“Xem ra, cô rất am hiểu về các loại rượu vang?” Bỗng nhiên vang lên giọng nói của một người đàn ông.

Hiểu Khê ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, mặc chiếc sơ mi hiệu Polo, khuôn mặt tuấn tú, nước da màu đồng khỏe mạnh. Có lẽ tuần nào cũng đi chơi golf nên mới có được nước da khỏe đẹp thế này.

Hiểu Khê mỉm cười đáp lại: “Chỉ là sở thích cá nhân nên tôi cũng hiểu biết sơ sơ.”

“Gần đây, tôi mới bắt đầu tiếp xúc với rượu vang, liệu có thể thỉnh giáo cô đôi chút được không?” Người đàn ông đó nói rất chân thành với Hiểu Khê.

Trầm tư vài ba giây rồi Hiểu Khê mỉm cười nói: “Nếu anh không chê thì không thành vấn đề. Vậy xin hỏi anh muốn mua rượu với mục đích gì? Để tặng người khác hay mua ình? Mua để uống với đồng nghiệp hay

với phụ nữ?”

“Tôi mua để tự mình nhâm nhi thôi.” chàng trai ngại ngần trả lời.

“Nếu như là mới tiếp xúc thì nên bắt đầu từ loại rượu vang cấp độ bình thường trước. Rượu vang của Chilê và Châu Úc là thích hợp. Bây giờ đang mùa đông, tôi khuyên anh nên mua loại rượu vang của Úc.”

“Tại sao?”

“Anh thử nghĩ xem, nho ở châu úc đã tắm biết bao nhiêu ánh nắng ấm áp, cho nên, uống một li rượu vang cũng giống như đang uống những ánh nắng xán lạn vào trong bụng vậy.” Hiểu Khê cười nói.

“Rất có lí.” Theo lời khuyên của Hiểu Khê, người đó không chút do dự, chọn ngay mười chai rượu vang của Úc, khiến cho cô nhân viên bán rượu sung sướng vô cùng.

“Tiểu thư, sau này liệu tôi có thể thỉnh giáo thêm kiến thức rượu vang của cô không?” chàng trai đó nhìn Hiểu Khê đầy kì vọng, đặt mấy chai rượu trong tay xuống, lấy tấm danh thiếp ra đưa cho cô. “Có đi có lại mới toại lòng nhau, cô không định đưa lại cho tôi danh thiếp của mình sao?” chàng trai đưa tay ra chờ nhận lại danh thiếp của cô.

Thực ra Hiểu Khê không muốn trao đổi số điện thoại chút nào nhưng nghĩ đi nghĩ lại, quen biết thêm một người bạn cũng tốt, có lẽ sẽ có lợi cho công việc của mình sau này. Những người làm ăn hầu hết đều dựa vào các mối quan hệ, trước kia, các mối quan hệ bạn bè, đồng nghiệp, chiến hữu đã khiến biết bao người thành công, bây giờ lại càng là thời đại cần thiết để tạo dựng các mối quan hệ một cách rộng rãi. Điều này Hiểu Khê học được từ Giai Hân. Còn nữa, không phải Trác Nhiên khuyên cô nên quen biết thêm nhiều người đàn ông khác sao, lúc này trước mặt cô chẳng phải đang có một người như vậy à? Hiểu Khê lấy danh thiếp từ trong túi xách ra đưa cho người đàn ông đó rồi đưa ánh mắt nhìn tấm danh thiếp trên tay mình: “Phó Tổng Giám đốc công ty dầu khí xxx”. Cũng là một nhân vật có máu mặt, hiện nay, các công ty dầu khí kiếm bạc tỉ chứ chẳng chơi!

22. Chương 23

4.2 Xin lỗi nhé, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè

“Những người phụ nữ hay tắt di động, một là kiểu phụ nữ không thèm để tâm, hai là kiểu phụ nữ quá đổi để tâm. Kiểu phụ nữ trước chẳng thèm quan tâm ai gọi điện đến, còn kiểu phụ nữ sau thường muốn người kia lo lắng không yên vì tìm không tìm được mình.

Cánh cửa con tim của mỗi người đều khát vọng có một chiếc chìa khóa xuất hiện để có thể mở ra, cũng giống như những đóa hoa chỉ duy có vào ban đêm mới dám chồi nở rộ vậy.

Mãi mãi đừng bao giờ trông chờ vào con người đã phụ bạc mình, điều đó cũng giống như cơm đã thiu và vì thế đương nhiên mất đi hoàn toàn giá trị vốn có của nó.”

Chiều muộn ngày tiếp theo, di động Hiểu Khê hiển thị một số điện thoại lạ. “A lô, xin hỏi ai thế ạ?”

“Là tôi, anh Phó hôm qua gặp ở cửa hàng bán rượu vang đây. Bây giờ tôi đang ở trước cổng công ty em. Tôi muốn mời em đi dùng bữa, trong lúc ăn, em có thể dạy tôi cách thưởng thức rượu vang được không?”

“Cái gì? Anh đang ở trước cổng công ty của tôi sao?” Hiểu Khê đẩy cửa sổ ra xem, quả nhiên thấy một chiếc xe Benz dòng S đang đỗ phía trước.

“Đúng thế, tôi vừa nói chuyện với anh bảo vệ, xe của tôi chỉ có thể dừng lại trong chốc lát thôi, sắp bị đuổi đi rồi.” Anh nói.

Không được, hôm qua vừa mới quen biết, hôm nay đã cùng nhau đi ăn cơm, uống rượu vang? Trong lúc đang do dự không biết làm thế nào thì mấy lời nói của Trác Nhiên lại văng vẳng bên tai Hiểu Khê. Việc Nguyên Kiệt im hơi lặng tiếng, mắt nhắm mắt tích bấy lâu khiến cô vừa tức giận lại vừa buồn bã. “Được

lắm, Nguyên Kiệt, anh thật có bản lĩnh. Trên thế giới này cũng không phải mỗi mình anh là đàn ông đâu.” Hiểu Khê trong lòng tự nhủ thầm như vậy. cầm lấy chiếc túi, cô quyết định tiến lên phía trước. “Còn về phần người đàn ông rượu vang đó, ăn một bữa cơm thôi, tin chắc rằng anh ta cũng chẳng dám làm gì mình hết. Nếu anh ta dám thất lễ với mình, mình sẽ hất cả cốc rượu vang vào áo, rồi sẽ dùng giày cao gót đá vào “chỗ kín” của anh ta.” Hiểu Khê tự nhủ.

Chiếc xe dừng lại trước nhà hàng sang trọng Maksim. Mở cửa, đóng cửa, khóa xe, đẩy cửa nhà hàng, kéo ghế bàn ăn, tất cả mọi chi tiết nhỏ, anh ta thực hiện một cách rất chuyên nghiệp, cư xử vô cùng phong độ. Hiểu Khê hoàn toàn nghi hoặc, phải chăng người đàn ông có dòng dõi quý tộc? Phụ nữ luôn cần cảm giác được chăm sóc tỉ mỉ. Vì thế lúc này, không thể phủ nhận, Hiểu Khê đang có cảm giác phiêu linh, lâng lâng. Trước sự lạnh nhạt của Nguyên Kiệt, cô đã phải chịu sự dằn vặt rất lớn, nhưng giây phút này khiến cô dần dần lấy lại được sự tự tin.

“Anh đối với bất cứ người phụ nữ nào cũng tận tình như vậy sao?” Hiểu Khê mỉm cười nhìn anh chàng đang ngồi trước mặt mặc chiếc sơ mi kẻ sọc màu trắng lam, dịu dàng, thuần khiết.

“Thế thì phải xem đối tượng là ai đã!”

“Ồ, xem ra đây là vinh dự của tôi rồi.”

“Tôi rất trân trọng những người phụ nữ vừa trí tuệ vừa nữ tính.”

Xem kìa, anh ta mới dùng từ trí tuệ và nữ tính. Hiểu Khê bắt đầu có cảm tình với người đàn ông trước mặt mình. Xem ra anh ta không phải là một người tầm thường, nông cạn.

“Tôi chịu trách nhiệm gọi món, còn em hãy gọi rượu nhé!” Dứt lời, anh ta liền gọi những món ngon nhất của nhà hàng: Thịt bò bít tết Burgundy, gan ngỗng hầm rượu vang Bordeaux cùng canh nấm rơm sữa bò.

Hiểu Khê xem menu, chợt nhận ra giá cả của rượu vang ở đây đắt hơn so với ở ngoài rất nhiều, loại rượu ngon được sản xuất lâu năm thì giá trên cả nghìn đồng. Thế nên Hiểu Khê bèn quyết định chỉ gọi một chai rượu vang Chilê.

“Đừng, món ăn của Pháp thì đương nhiên phải gọi loại rượu vang của Pháp chứ! Tôi nghe nói có loại rượu vang tên là Dung Mạo Hồng Nhan, chúng ta thử gọi loại đó nhé! Cho tôi loại năm 1990!” Anh nói rất nhanh. Điều này khiến Hiểu Khê vô cùng kinh ngạc, bất giác nghi ngờ liệu có phải anh giả bộ không hiểu về rượu vang hay không, nếu không thì chắc chắn trước khi đến đây, anh đã tìm hiểu rất kỹ lưỡng.

“Anh rất thích loại rượu này sao?” Hiểu Khê nhấp một ngụm rượu để cho toàn bộ mùi vị của rượu thấm vào từng tế bào vị giác trên lưỡi mình. Đột nhiên, cô cảm thấy cả khoang miệng thấm đượm mùi vị cỏ thuốc, vị đường đỏ, vị dầu tây đen, vị cà phê và còn có một chút mùi vị của nấm Truffe.

“Đương nhiên, chỉ cần dựa vào cái tên của rượu là quá đủ. Dung Mạo Hồng Nhan năm 1990, vừa có nét đáng yêu của người thiếu nữ, lại có thêm sức quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành chín chắn, cũng giống như vị giai nhân đang ngồi trước mặt tôi đây.”

Anh nói rất bùi tai khiến cho Hiểu Khê cảm thấy vô cùng thích thú. Trong bữa ăn, hai người tán gẫu vui vẻ về các loại rượu vang và những chuyện thú vị trong kinh doanh của anh. Những giây phút dùng bữa, nói chuyện cùng anh, Hiểu Khê tin rằng cô đã hoàn toàn quên được Nguyên Kiệt. Nhưng đến khi một mình đứng trong thang máy để lên nhà, Hiểu Khê lại bắt đầu nhớ Nguyên Kiệt da diết. Cô bắt đầu cảm thấy cảm hận sự vô dụng của bản thân.

Đúng lúc đó, có tin nhắn tới. “Tôi và em có thể phát triển mối quan hệ hơn nữa không?” Là người vừa tiễn cô về đến nhà.

“Xin lỗi anh nhé, chúng ta chỉ có thể làm bạn bè thôi. Bởi vì trái tim tôi đã có chủ rồi.”

Hiểu Khê trả lời ngay sau đó cũng không thấy anh nhắn tin gì nữa.

Đúng thế, trái tim của Hiểu Khê đã bị Nguyên Kiệt chiếm lĩnh toàn bộ rồi, làm sao còn có thể chứa đựng thêm bất cứ ai khác nữa chứ? Có lẽ đúng như Trác Nhiên nói, cô đã hoàn toàn mù quáng, không còn nhìn thấy gì khác nữa. Bản thân cô cũng muốn quen biết thêm những người đàn ông khác, cũng muốn ình thêm

nhiều cơ hội... Thế nhưng chuyện đến nước này, mọi thứ xem ra đều đã quá muộn, cô không thể làm gì khác được.

Câu thơ cổ “Lục viện hồng nhan hóa vô nhan” có lẽ cũng chính là đạo lí này. [Câu thơ trong bài thơ viết về Dương Quý Phi của đại thi sĩ Bạch Cư Dị. Hai câu là: “Quay đầu cười mỉm hồn ngây ngất - Lục viện hồng nhan hóa vô nhan” - Dương Quý Phi chỉ quay đầu cười mỉm cũng khiến cho người ta hồn phách ngây ngất, vì thế nên cung tần, mỹ nữ, phi tử khắp tam cung lục viện trong hoàng cung cũng chẳng còn giá trị gì cả.]

Mùa đông ở Bắc Kinh càng ngày càng lạnh lẽo, thế nhưng mùa xuân cũng đã dần gõ cửa. Sau gần nửa tháng không nhận thêm được bất cứ liên lạc nào từ Nguyên Kiệt, tuy Hiểu Khê ngày nhớ đêm mong về anh, nhưng cô vẫn cố kiềm chế không ỉn chủ động liên lạc. Còn về phía Nguyên Kiệt, anh cũng chẳng đoái hoài gì đến Hiểu Khê nữa. Gần như thể trên thế gian này, hai con người ấy giống như chưa từng quen nhau vậy.

Ngày hai mươi bảy Âm lịch, cuối cùng cũng bắt đầu đợt nghỉ Tết Nguyên Đán. Các đồng nghiệp người thì đặt vé về quê, người thì náo nức sắp xếp hành lí, người thì xin nghỉ trước mấy hôm để về nhà sớm, người thì tận dụng thời gian rảnh rỗi cuối năm đi mua sắm. Chỉ có mỗi Hiểu Khê là không làm gì, mọi thứ chẳng có gì khác so với ngày thường. Hiểu Khê rất ghét sân bay hay bến xe đông nghìn nghịt toàn người với người, cho nên cô dự định một mình ở lại Bắc Kinh, nhưng trong lòng cô không lúc nào yên ổn được.

“Dịp Tết này anh có về Bắc Kinh không?” Hiểu Khê lấy hết mọi dũng khí nhắn tin hỏi Nguyên Kiệt.

“Anh không.” Nguyên Kiệt trả lời rất ngắn gọn. Nhìn thấy hai chữ này, trái tim Hiểu Khê như bị rơi thẳng xuống hồ nước băng giá. Cô tắt di động, dần dần chấp nhận sự thật rằng Nguyên Kiệt sẽ không bao giờ quay lại nữa. Nguyên Kiệt không hề biết rằng, Hiểu Khê cứ chần chừ mãi không chịu mua vé xe về nhà là vì cô mong chờ anh sẽ quay về Bắc Kinh ăn Tết cùng mình. Cô cũng mong muốn biết bao được đến diện kiến mẹ anh. Nhưng lúc này, hai chữ “Anh không” đã phá hủy tất cả mọi ảo mộng trong cô bấy lâu nay.

Trước đây, Nguyên Kiệt thường nói với Hiểu Khê rằng: “Anh sẽ cố gắng làm việc cho đến hết năm rồi sẽ quay về Bắc Kinh.” Có lẽ tất cả đều chỉ là cái cớ mà thôi. Sau khi trang điểm xong, Hiểu Khê mở cửa sổ, hít sâu luồng không khí lạnh giá ngoài trời rồi chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn Tết. Tết Nguyên Đán năm nay đành phải một mình hưởng thụ vậy!

Dịp nghỉ đông này, đài truyền hình liên tục chiếu lại bộ phim truyền hình Binh sĩ đột kích. Hiểu Khê chợt nhớ lại những gì Nguyên Kiệt đã từng nói trước đây, Binh sĩ đột kích chính là bộ phim truyền hình hay nhất mà anh xem. Rốt cuộc nó hay đến mức nào? Từ trước đến nay, Hiểu Khê không có chút hứng thú với thể loại phim quân sự chiến tranh, nhưng vì tò mò, cô bắt đầu xem từng tập, từng tập một. Cũng chính vì chăm chỉ theo dõi diễn biến bộ phim mà cô phát hiện thực ra nó cũng có sức hút riêng. “Không từ bỏ, không từ bỏ”, câu nói đó cứ lặp đi lặp lại rồi không ngừng động viên ý chí của cô.

Bạn bè thấy vậy thường hỏi Hiểu Khê thích nhất nhân vật nào trong phim. Có người yêu thích sự kiên trì của Hứa Tam Đa, có người lại thích nét tuấn tú, cá tính của Viên Lăng. Còn Hiểu Khê lại khác, cô chọn: “Thành Tài”.

Bạn bè cô đều cảm thấy kì lạ. Đa số mọi người đều thích Viên Lăng. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt u sầu của Thành Tài, Hiểu Khê có cảm giác như đang nhìn thấy Nguyên Kiệt. Khí chất của Nguyên Kiệt thực ra có nhiều điểm tương đồng với Thành Tài, trong người họ luôn có một cảm giác u sầu ai oán và bí ẩn. Điều khác biệt duy nhất chính là Nguyên Kiệt rất có ý chí, khát vọng vô cùng lớn lao.

Cứ như vậy, Hiểu Khê một mình đón Tết tại nơi đất khách quê người, ngoài cửa sổ tuyết trắng bay rợp trời. Cô vừa xem Binh sĩ đột kích, vừa ăn khoai tây chiên, cắn hạt dưa. Trong lòng thầm nghĩ, dù sao ngôi nhà này vẫn rất ấm áp, còn êm ái nữa. Một năm mới đang đến, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi. Cô dán một chữ “Phúc” rất lớn trước cửa nhà, trong lòng thầm nhủ phúc đến rồi.

Vốn dĩ Hiểu Khê dự định cùng Nguyên Kiệt ra rạp xem bộ phim My Blueberry Nights của đạo diễn Vương Gia Vệ, nhưng bây giờ, cô chỉ có thể ở nhà xem trên mạng mà thôi. Bộ phim kể về một cô gái: Cô ấy bị người mình yêu nhất bỏ rơi, ngày nào cũng ngồi trong quán cà phê ăn quả việt quất, đợi chờ người yêu mình hồi tâm chuyển ý. Một thời gian sau, cô không muốn tiếp tục phải sống trong chờ đợi nên quyết định rời bỏ nơi ấy, bắt đầu lại từ đầu, tìm lại con người mình trước kia. Cô làm nhân viên dọn dẹp, phục vụ, ngày nào

cũng bận rộn nhìn ngắm người người qua lại, điều đó khiến cho cô quên đi chuyện cũ năm xưa của mình ở New York.

“Có nhiều khi, cầm trong tay chìa khóa, chưa chắc đã mở được cánh cửa mình muốn mở. Ngay cả cho dù có mở được cửa thì người phía trong căn phòng đó cũng đã không còn nữa.” Hiểu Khê lúc này vẫn giữ chiếc chìa khóa căn hộ mà Nguyên Kiệt đưa cho cô trước đây nhưng phải chăng cánh cửa đó Nguyên Kiệt đã thay đổi mất rồi?

The cat power, bài hát chủ đề trong phim The Greatest vẫn được bật lại liên hồi trên máy nghe nhạc, mãi cho tới khi cô chìm vào giấc ngủ.

Tết đến xuân về, Hiểu Khê nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng năm mới của mọi người, có nhiều tin nhắn gửi chung. Cô cũng nhận được mẩu tin của Nguyên Kiệt, nhưng đó lại là tin nhắn gửi chung cho tất cả mọi người. Hiểu Khê bỗng ghét vô cùng những tin nhắn kiểu đó. Cũng giống như những người thích các loại quần áo cao cấp đặt may riêng hơn là những loại quần áo được sản xuất hàng loạt. Nhìn vấn đề từ góc độ này, phải chăng bản thân cô cũng đã trở thành một sản phẩm quần áo được sản xuất hàng loạt của Nguyên Kiệt chứ không còn là loại quần áo cao cấp được đặt may riêng nữa? Nhưng Hiểu Khê đơn thuần vẫn cứ ngốc nghếch coi anh như một mẫu quần áo cao cấp đặt may quý giá của riêng mình.

Cứ nghĩ đến đây là tâm trạng của Hiểu Khê lại vô cùng buồn bã. Rõ ràng cô đang khốn khổ đợi chờ tin tức của anh, lẽ nào anh vừa liên hệ là mình đã trả lời ngay lập tức như một con chó ngao ngoan đạo sao? “Không, mình không phải là người như vậy!” Hiểu Khê thầm nhủ rồi bỗng cảm thấy vô cùng đau khổ. Để kiểm chế bản thân, không để lộ khát vọng của mình, cô tắt di động, quyết không liên lạc với Nguyên Kiệt.

Để cho bản thân có một khoảng thời gian suy ngẫm, xem Nguyên Kiệt có thực sự quan trọng với bản thân như vậy không. Hiểu Khê bắt đầu xóa dần hình ảnh của Nguyên Kiệt trong tim mình. Một Hiểu Khê trước nay chưa từng cảm thấy cô đơn, đã bắt đầu ném trải được mùi vị trống trải, đơn độc. Rồi cô bắt đầu hoài nghi, trước kia, không phải cô cũng đã quen thuộc với những ngày tháng đơn côi chiếc bóng như vậy sao? Nhưng đó chỉ là trước kia. Phải chăng bây giờ, cô đã không còn là một cô nhóc vô ưu vô lo như ngày nào. Cứ nghĩ tới đây, Hiểu Khê lại cảm thấy lạc lõng, xót xa.

Ngay lúc này, Hiểu Khê lại nghĩ, nếu như bây giờ có người đàn ông nào đó mời mình dùng bữa, xem phim, cho dù anh ta trông có khó coi đến đâu đi chăng nữa thì cô nhất định sẽ cho anh chàng đó một cơ hội. Bất giác, cô nhớ lại anh chàng mà mình đã gặp ở cửa hàng bán rượu vang lần trước. Có một người đàn ông quanh quẩn bên cạnh mình vẫn tốt hơn nhiều so với việc cô quanh một thân một mình. Một Hiểu Khê kiêu ngạo cũng rất sợ sự đơn côi. Nói cho cùng, cô cũng không thể thoát được hai chữ “thường tình”.

Có biết bao nhiêu người yêu đương hoặc kết hôn đơn giản chỉ vì sợ hãi chiếc bóng lẻ loi. Mọi người trên thế gian này thích xem loại phim như thế nào chứ, kiểu người cao ngạo vẫn tiếp tục cao ngạo với đời, hay là những người cao ngạo cuối cùng cũng bị hiện thực khắc nghiệt đánh bại?

Quả nhiên vẫn có người hẹn Hiểu Khê đi dùng bữa. Nhưng người đó lại là một bà thím tuổi đời đã ngoài năm mươi, làm trong ngành bảo hiểm kinh tế, bà hi vọng cô sẽ mua bảo hiểm ở công ty mình. Từ trước đến nay, Hiểu Khê chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với mấy người chào mời mua bảo hiểm. Thế nhưng bà thím này lại có khuôn mặt, dáng vẻ rất phúc hậu, hơn nữa cũng không thẳng thừng mời gọi mua bảo hiểm mà bà thường chịu khó lắng nghe rồi hoạch định sách lược cho cô. Cách tiếp thị ỉn, sáng suốt nhất chính là khiến cho người ta không cảm thấy mình đang được tiếp thị. Bà thím này đã làm được điều đó. Bà lấy thân phận như một người đi trước, chịu khó lắng nghe câu chuyện giữa Hiểu Khê với Nguyên Kiệt.

“Nghe cô miêu tả về cậu ấy như vậy, có thể thấy rõ rằng cô vẫn còn rất quan tâm đến người ta. Tôi cho rằng cô không nên vội vàng từ bỏ. Một người đàn ông có điều kiện tốt như cậu ấy, chắc hẳn có rất nhiều phụ nữ đang xếp hàng tranh cướp đó.” Bà thím nói trúng phóc.

Xuất phát từ việc thím ấy đã kiên nhẫn nghe hết câu chuyện của mình nên Hiểu Khê quyết định mua bảo hiểm, đồng thời giới thiệu cho thím vài người bạn của mình.

23. Chương 24

4.3 Đó chính là ca khúc chủ đề của anh, giờ cô đã trở thành người xưa chuyện cũ mất rồi

“Chi phí cơ hội cho tình yêu trước nay đều rất cao. Vì một cái cây mà từ bỏ cả rừng rậm tươi xanh, vì một con người mà từ bỏ toàn bộ thế giới. Tại sao người phụ nữ lại dễ dàng bỏ cuộc đến thế? Thông thường đều do chi phí cơ hội quá cao.

Người phụ nữ có thể kiêu ngạo, nếu như có nguồn vốn kiêu ngạo, nhưng tốt nhất nên khiêm nhường ngoài mặt, ngạo mạn trong lòng!”

Thời khắc giao thừa cuối cùng cũng đến. Đồng hồ đếm ngược thời gian vừa về mốc số 0, thì pháo hoa cùng lúc sáng rực cả bầu trời, tiếng pháo nổ râm ran khắp nơi. Hiểu Khê cầm theo pháo dây với pháo hoa mà mình đã mua trước đó xuống dưới nhà, nhìn lên pháo hoa lộng lẫy sáng rực cả một vùng trời, cô cùng hò hét, hoan hô với lũ trẻ nhỏ. Cô nhắm mắt lại, chấp tay thành tâm cầu nguyện. Nghe nói lúc nhìn thấy pháo hoa hoặc mưa sao băng, nhất định phải nguyện ước, vì những điều ước đó sẽ có thể trở thành hiện thực. Không cần biết điều đó có thật hay không, nhưng những lời đồn về việc ước nguyện có thể trở thành hiện thực đúng là có một sức hút vô cùng to lớn.

Trước đây, Hiểu Khê chưa bao giờ đích thân châm đốt pháo dây hay pháo hoa nhưng cũng không thể để uống phí số pháo đã mua đó được. Cô đứng ngoài gió lạnh châm lửa, càng lúc càng khâm phục sự dũng cảm của bản thân.

Trước đây, cô còn không biết phải đặt đồng hồ, chỉnh gas như thế nào, đích thực là một người mù công nghệ, chẳng dám sờ mó, động chạm đến bóng đèn, nguồn điện, cầu dao, cầu chì... Từ trước đến giờ cô có bao giờ phải quan tâm đến mấy chuyện phức tạp, khó khăn này đâu, bây giờ bắt buộc phải một mình đối mặt với những vấn đề này rồi.

Thế nhưng lúc này tìm mấy người chuyên nghiệp trong nghề, bọn họ không về quê ăn tết thì cũng đều xin nghỉ phép cả. Không tìm được người giúp đỡ, Hiểu Khê đành phải đích thân ra tay “điều trị”.

Nếu như có một người đàn ông ở bên cạnh lúc này, có lẽ cô không phải bận tâm đến những công việc vốn chỉ dành cho cánh mày râu như thế. Nhưng... “nếu như” mãi mãi chỉ là “nếu như”...

Tiếp đó, chiếc máy tính của Hiểu Khê bỗng trở thành “kẻ câm”, trước tình hình cuối năm người người bận rộn, nhà nhà tắt bật, Hiểu Khê đành lủi thủi lên mạng tra nguyên nhân tại sao máy tính lại mất tiếng. Cô thử cài lại, làm bữa hóa lại hay, máy tính bất ngờ có tiếng như cũ.

Rồi phòng ốc nơi cô ở cũng trở nên kì lạ. Ống nước bị đóng băng nên van tổng nguồn nước cũng bị đóng, nhưng sinh hoạt thì cần phải có nước dùng, Hiểu Khê liền gọi điện cho thợ sửa, nhưng họ lại bảo sẽ hướng dẫn sửa qua điện thoại. Ngày thường cô chẳng làm bao giờ sao cô biết được chiếc đồng hồ nước trông thế nào, bây giờ cuối cùng cũng biết phải xử lí ra sao.

Gần đây, cầu dao trong nhà thường xuyên bị nhảy, đèn điện bỗng nhiên tắt, cô đã biết phải cầm đèn pin đi xem xét có phải cầu dao bị nhảy hay không. Nếu có thì gạt cầu dao lên, vậy là đèn lại sáng.

Mạng Internet dạo này cũng hay xảy ra vấn đề, Hiểu Khê đã từng gọi người sửa mạng đến xử lí, nhưng những vấn đề bé tí ti kiểu như chuột bất động, mạng không vào được thường xuyên xuất hiện hơn, đương nhiên những vấn đề nhỏ nhặt đó, sau một hồi nhẩn nại tìm hiểu, cuối cùng cô cũng giải quyết được.

Hiểu Khê của trước kia vốn thường xuyên có bạn bè giúp đỡ, bọn họ hay đảm nhiệm làm công nhân khâu vá vận chuyển, nhân viên sửa máy tính... Thế nên tất cả những việc vặt vãnh đó cứ tự nhiên được cô đều nhờ vả người khác làm. Cô cho rằng đó không phải là những chuyện mà con gái cần quan tâm. Nhưng con người kiêu gì cũng có lúc gọi trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng thừa, chẳng có gì đảm bảo hơn là chính bản thân mình nên biết cách để có thể giải quyết được mọi việc.

Trước kia, mỗi lần cần nhờ vả người ta, Hiểu Khê thường phải nịnh nọt, ơn huệ, còn giờ đây cô của hiện tại càng ngày càng độc lập, càng ngày càng giống như một người đàn ông có thể gánh trên vai tất cả mọi điều. Có kĩ năng, có lòng dũng cảm và cả sự gan dạ như đàn ông! Đây có thể là sự bất lực, có thể là sự bi ai hoặc cũng có thể coi là vốn liếng của sự kiêu ngạo!

Thế rồi sau khi mệt mỏi cả một ngày trời, cô có thể mở một chai champagne, nhấp nháp để chúc mừng cho sự năng động, giải giang của bản thân.

“Hiểu Khê, máy tính hỏng, đèn điện hư, đồng hồ nước có vấn đề, bình nóng lạnh không hoạt động, tại sao em không gọi người đến giúp hả?” Lưu Hiên đột nhiên xuất hiện ở trước cửa nhà cô, thất thanh nói.

“Làm sao mà anh biết được?” Hiểu Khê đưa cho anh một đôi dép đi trong nhà, giọng thều thào hỏi.

“Những chuyện mà anh muốn biết thì chẳng có gì là khó cả. Chỉ ít thì em cũng là sư muội của anh, không phải sao? Ngoại trừ thân phận là một cấp trên, anh còn là tiền bối khóa trước của em nữa, không phải ư?” Anh ngồi trên chiếc sofa, ánh mắt tràn ngập sự chân thành.

Đúng vậy, Lưu Hiên, anh ấy là đàn anh khóa trên của cô. Chỉ có điều, hai người đã từng thỏa thuận với nhau là ở công ty, không nhắc đến học cùng trường, Hiểu Khê sợ đồng nghiệp nói mình vào được công ty là do đi cửa sau, là nhờ quan hệ ô dù.

Tuy rằng chuyện đó thực ra cũng đúng, việc Hiểu Khê đến công ty này làm cũng là do Lưu Hiên tích cực tiến cử mới được. Hơn nữa trước khi đến công ty làm việc cô đã yêu cầu Lưu Hiên không được nhắc đến chuyện trước đây, tất cả mọi chuyện cứ làm như hai người họ chưa từng quen biết.

“Hiểu Khê, em thay đổi rồi. Em hoàn toàn khác với Đỗ Hiểu Khê khi còn ngồi trên ghế nhà trường, lúc đó em cười mở vui vẻ biết bao!” Lưu Hiên vừa nói vừa rút trong túi ra một bao thuốc Trung Nam Hải.

“Anh cũng thay đổi rồi, em nhớ trước kia anh không bao giờ hút thuốc. Anh bắt đầu hút từ lúc nào thế?” Trong trí nhớ của cô, Lưu Hiên luôn là anh chàng lạc quan, một người luôn nhận được sự sùng ái của Thượng Đế. Còn hiện nay, ngồi trước mặt cô lại là một người đàn ông thất chí, ai oán cuộc đời.

“Em có còn nhớ không?” Lưu Hiên ngược đôi mắt u sầu dưới ánh đèn điện mờ ảo.

“Không phải chúng ta đã thỏa thuận là không nhắc đến quá khứ sao?”

“Hiểu Khê, đây không phải là công ty, con người sao có thể không có hồi ức chứ? Em có thể không nhớ đến, nhưng anh thì không làm thế được.” Giọng nói của Lưu Hiên bỗng to dần lên.

Đúng thế, hồi ức, cuộc sống tươi đẹp vô lo vô nghĩ, tươi sáng, thuần khiết mà giản đơn. Tâm tư của Hiểu Khê bỗng chốc bay về chốn xa xăm...

Trong vườn hoa khuôn viên trường đại học, tiết trời mùa hạ oi ả, nóng bức khiến cho người ta mệt mỏi. Trên bục giảng, giáo viên giảng bài cứ như đang ru ngủ, sinh viên trong giảng đường chẳng mấy ai hứng thú nghe. Có người thì chống tay lên đầu ngủ gà ngủ gật, có người thì đầu óc bay bổng đâu đâu, có người lại cầm đầu cầm cổ ghi chép lại bài giảng như một chiếc máy, có một số lên lút chơi trò chơi điện tử dưới ngăn bàn, một số khác thì liếc mắt đưa tình với nhau...

Học chuyên ngành thương mại quốc tế, Hiểu Khê lúc nào cũng ngồi ở vị trí trong cùng của hàng ghế thứ hai giảng đường. Mái tóc thẳng đen nhánh, không phấn son lòe loẹt, lúc nào cũng áo phông, quần bò, thi thoảng mặc chiếc váy dài, lặng lẽ giữa dòng người đông đúc, cô cảm thấy như vậy vừa thoải mái vừa an toàn, đồng thời cũng vô cùng thích cảm giác này.

Cô vẫn luôn ghi nhớ tiết học hôm đó của cô giáo Lý dạy môn Kinh tế học phương Tây: “Hôm nay, tôi sẽ giảng cho các em một trong những khái niệm quan trọng nhất trong môn Kinh tế học - ‘chi phí cơ hội’, có nghĩa là bất cứ một quyết sách gì cũng phải đưa ra lựa chọn nào đó, giá trị cao nhất của lựa chọn bị mình gạt bỏ chính là chi phí cơ hội của quyết sách ấy. Nhà kinh tế học Adam Smith đã từng nói: ‘Quốc vương sẽ ngưỡng mộ những người nông dân phơi nắng bên đường, bởi vì người nông dân có được cảm giác an toàn mà mãi mãi quốc vương chẳng thể nào có được. Còn nếu bạn muốn có cảm giác an toàn như người nông dân đó thì bạn sẽ mãi mãi chẳng thể nào có được quyền thế của một quốc vương.’ Khi bạn lựa chọn làm việc này thì tất nhiên sẽ phải từ bỏ một chuyện khác. Lợi ích thu được từ chuyện mà bạn đã từ bỏ chính là chi phí cơ hội của bạn...”

Lúc đó, cô vẫn chưa biết rằng khái niệm nổi tiếng trong môn Kinh tế học này có thể có ảnh hưởng sâu sắc tới chuyện tình yêu trong cuộc sống đời thường.

“Vậy thì bây giờ, tôi mời các bạn sinh viên đặt ví dụ cho khái niệm chi phí cơ hội này nhé. Phần hỏi đáp ngày hôm nay sẽ được cộng vào thành tích cuối kì.” Cô giáo Lý nhìn thấy sinh viên bên dưới một nửa ngủ gật, một nửa tâm hồn treo ngược cành cây, vừa vô cùng tức giận vừa lực bất tòng tâm, cô quyết định dùng phương pháp hỏi đáp lấy điểm để khơi gợi sự tích cực trong sinh viên. Quả nhiên, các sinh viên ở bên dưới nhất loạt lấy lại tinh thần học tập ngay tức khắc.

“Người nông dân khi xử lí phần đất đai của mình, nếu như đã lựa chọn nuôi heo thì không thể chọn nuôi các loại gia cầm khác nữa. Chi phí cơ hội của việc nuôi heo chính là lợi nhuận cao nhất đạt được khi lựa chọn nuôi gà đã bị từ bỏ. Giả sử nuôi heo có thể thu được A đồng, nuôi gà có thể thu được B đồng thì chi phí cơ hội của việc nuôi heo chính là B đồng, tương tự, chi phí cơ hội của việc nuôi gà chính là A đồng.”

“Tiến hành lựa chọn giữa việc học tập trong thư viện hay thưởng thức niềm vui khi xem phim truyền hình. Chi phí cơ hội của việc học tập trong thư viện chính là thiếu mất niềm vui do phim truyền hình đem lại, còn chi phí cơ hội của việc xem phim truyền hình chính là mất đi những kiến thức đạt được khi học tập ở thư viện.”

Các bạn cùng học lũ lượt giơ tay lên phát biểu ý kiến.

“Đỗ Hiểu Khê, còn em thì sao?”

“Một cô gái sau khi tốt nghiệp đại học, khi cô ấy lựa chọn ra nước ngoài tu nghiệp thì chi phí cơ hội chính là tình yêu đầu thời đại học. Nếu như cô ấy lựa chọn cùng bạn trai ở lại trong nước thì chi phí cơ hội chính là việc ra nước ngoài tu nghiệp. Còn nếu như cô ấy không yêu đương hẹn hò thì sẽ không có ưu phiền khi phải chọn lựa, vậy thì sẽ không tồn tại chi phí cơ hội gì đó nữa”. Cô đứng dậy, đáp.

Trong tâm trí của cô từ trước đến nay, chi phí cơ hội cho tình yêu luôn rất cao. Vì một cái cây mà từ bỏ cả rừng rậm tươi xanh, vì một con người mà từ bỏ toàn bộ thế giới ư? Điều này đối với người vừa lên đại học như cô là một từ cần tránh xa. Cho nên để tránh xuất hiện chi phí cơ hội tình yêu thì lựa chọn duy nhất của cô chính là không đưa ra lựa chọn gì hết.

Vì vậy, cho dù cô bắt đầu đi xem các buổi trình diễn ca nhạc hay thi đấu thể thao, cô vẫn luôn ở trong tòa thành của riêng mình, luôn luôn đi về một mình, tự do tự tại.

“Đỗ Hiểu Khê, hôm nay có buổi diễn văn nghệ trong khoa, tất cả các bạn khác đều tham dự, tại sao cậu vẫn còn ở trong phòng đọc sách thế này?”

Cô ngẩng đầu lên thì mới phát hiện ra phòng đọc sách vốn dĩ đông đúc nhưng bây giờ đã trống không. Những quyển sách đặt ở trên mặt bàn trước đó cũng đều mất tung mất tích.

“Hôm nay chương trình nhất định sẽ hay lắm đấy. Cậu mà không đi xem thì chắc chắn sẽ phải hối hận.” Người bạn ngồi bên cạnh vừa thu dọn sách vở, vừa thì thầm nói.

“Có cái gì mà đặc sắc? Không phải chỉ là mấy người có chút giọng hát, biết hát vài bài hay sao? Có đến mức khiến ọi người phải thần trí điên đảo thế không?” Hiểu Khê trầm nghĩ.

Cứ như vậy, cô một mình ngồi trong phòng đọc sách trống vắng, yên tĩnh, say sưa đọc sách báo, tạp chí. Không có bất cứ người nào khác tranh đọc, cái cảm giác ấy thực sự thoải mái vô cùng. Nếu như ngày nào cũng có thi văn nghệ hoặc buổi biểu diễn của mấy minh tinh thì hay biết mấy!

Hiểu Khê sắp xếp thời gian biểu hàng ngày rất khoa học, cô sợ để thời gian trôi qua một cách lãng phí. Buổi sáng, cô sẽ ngủ cho tới khi tự nhiên tỉnh, nếu như hôm đó không có tiết học buổi sáng. Tục ngữ có câu, người đẹp là nhờ ngủ. Ngủ nướng buổi sáng chính là thứ hàng xa xỉ lớn nhất cô dành cho bản thân mình. Hơn nữa, từ bé đến lớn, cô vẫn luôn thích nằm lại trên giường mỗi lúc thức dậy, sau đó bắt đầu tưởng tượng đến một tương lai tươi sáng, tuyệt đẹp. Chẳng hạn như sau này mình sẽ gặp người đàn ông như thế nào, sẽ đi du lịch đến những chân trời hùng vĩ, trắng lè ra sao. Thần tượng lúc đó của cô chính là Trương Quốc Vinh, không ai có thể đẹp trai, tinh tế mà lại có khí chất như anh được. Chỉ cần một cái xoay người, một ánh mắt của anh là có thể khiến cho trái tim của biết bao cô gái run lên vì sung sướng.

Mười rưỡi tối, đã đến giờ về ký túc xá xem chương trình thời trang. Hồi còn học đại học, mỗi sáng thức dậy hay trước khi đi ngủ, cô thường tưởng tượng mình sẽ hẹn hò yêu đương cùng anh, sau này cô mới biết được

hành động đó bị gọi là “ý dân”. Sau khi biết Trương Quốc Vinh là người đồng tính, Hiểu Khê đã khóc lóc mất một thời gian dài, khó khăn lắm cô mới thần tượng một ai đó, không ngờ người ta lại chỉ thích đàn ông.

“Tình lại đi, đó chỉ là hoang tưởng, người ta cách cậu xa vời lắm, cậu có thể với tới được không?” Các bạn học ở cùng trong kí túc xá vẫn hay châm chọc Hiểu Khê như vậy. Đúng vậy, dù sao thì cô vẫn giữ vững được lí trí, tốt xấu gì cô cũng tốt nghiệp ngành kinh tế học ra. Cô chẳng thể nào làm được những chuyện điên cuồng như Dương Lệ Quyên khi cuồng nhiệt hâm mộ Lưu Đức Hoa được. [Dương Lệ Quyên: một cô gái ở tỉnh Cam Túc của Trung Quốc, từ năm 16 tuổi đã hâm mộ diễn viên, ca sĩ Lưu Đức Hoa cuồng nhiệt tới mức không đi học, không đi làm, không kết giao bạn bè, tất cả thế giới của cô chỉ có Lưu Đức Hoa mà thôi.]

Nhưng Hiểu Khê vẫn cứ yêu thích người đàn ông xa tận chân trời đó. hoặc là thích những người mà không thể nào đến bên nhau được. Hoàng tử của cô luôn luôn ở một nơi xa xăm, ở một tòa lâu đài rất lớn, rất nguy nga, tráng lệ và ở một nơi chân trời nào đó. Chỉ có điều là nếu cô muốn tới đó cô sẽ phải đi một con đường rất dài, rất vất vả.

Khi đi qua sân trường, cô bỗng nghe tiếng người hò hét vang trời, có vẻ gần như toàn bộ sinh viên nữ trong trường đều tập trung ra đây hết vậy. Có người ngồi, có người đứng, cũng có người ở trên ban công thò đầu ra vỗ tay cổ vũ. Trông cũng có chút dáng dấp của một buổi biểu diễn ca nhạc chuyên nghiệp, chẳng khác nào không khí của chương trình “Siêu cấp nữ thanh”. Cuộc thi đấu ca nhạc này hình như diễn ra lâu hơn so với thường lệ, Hiểu Khê cảm thấy thật nghi hoặc.

Hơn nữa, cô chỉ toàn nghe thấy tiếng hét hò của các nữ sinh, sau đó là một tràng pháo tay vang rộ lên, cô vẫn còn chưa hiểu ở đây đang xảy ra chuyện gì liền nghe thấy tiếng các bạn nữ xuýt xoa: “Mình thích anh ấy quá đi, trông còn đẹp trai hơn cả Lê Minh.” [Lê Minh: Một thành viên trong nhóm Tứ đại Thiên vương nổi tiếng một thời của Hồng Kông (ngoài ra còn có Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa và Quách Phú Thành).]

“Mọi người có biết không, nghe nói bố anh ấy là một họa sĩ vô cùng nổi tiếng, còn mẹ là tiểu thư khuê các trong một gia đình quyền thế.” Các sinh viên nữ nô nức, liên tục bàn tán ca tụng. Người nào có thể khiến cho tất cả các sinh viên mê say đến mức này nhỉ? Cô phải nhìn xem anh ta đẹp trai đến mức nào, hát hay đến mức nào mới được!

Tiếng vỗ tay thưa dần, lúc ấy, Hiểu Khê chỉ nhìn thấy một sinh viên nam ngồi trước cây đàn piano. Khoảng cách quá xa, ánh sáng quá mờ ảo, cô chỉ nhìn thấy mỗi cái đầu, không nhìn rõ tướng mạo ra sao. Cô khoanh hai tay trước ngực, chờ đợi nghe tiếng đàn và giọng hát của anh.

“She calls out to the man on the Street

”Sir, can you help me?

It’s cold and I’ve nowhere to sleep,

Is there somewhere you can tell me?”

He walks on, doesn’t look back

He pretends he cant hear her

Starts to whistle as he crosses the street

Seems embarrassed to be there

Oh think twice,

It’s another day for you and me in paradise

Oh think twice,

It’s just another day for you,

You and me in paradise

Just think about it.”

Another day in paradise! Bài hát của Phil Collins!

Một cô gái lang bạt khắp nơi, không có chỗ ngủ qua đêm, cô cầu cứu những người qua đường nhưng lại bị từ chối. Bạn có thể nhìn thấy nếp nhăn trên khuôn mặt của cô gái ấy, bạn có thể tưởng tượng cô gái đó đã ở đó bao lâu, có lẽ cô ấy buộc phải lưu lạc, bởi vì cô chẳng thể tìm được một chốn bình yên... Lúc này, Hiểu Khê chẳng biết mình bị cảm động trước lời hát hay xúc động trước tiếng giọng hát truyền cảm kia nữa. Cô bất giác cũng vỗ tay cổ vũ theo mọi người.

Bài hát còn chưa kết thúc nhưng đã có rất nhiều sinh viên nữ tặng hoa tươi cùng những nụ hôn gió hoặc những chiếc ôm cho anh chàng đó. Xem ra anh vừa mới cất tiếng hát thì đã có vô số các sinh viên nữ tình nguyện hiến thân rồi!

Tiếng vỗ tay ầm vang, không khí huyền ảo, nhộn nhịp, Hiểu Khê cuối cùng cũng chen ra khỏi được đám người đông đúc đó. Những nơi náo động thế này thực sự không thích hợp với cô. Hiểu Khê luôn tỉnh táo, đứng bên cạnh ngắm dòng đời thị phi, nhìn những đôi nam nữ bên cạnh mình hợp rồi lại tan, tan rồi lại hợp. Nhịp sống đó không thích hợp với cô, cô chỉ thích làm quần chúng mà thôi.

Kì cuối năm thứ hai, Hiểu Khê bắt đầu học luật ở một trường đại học khác, chuẩn bị lấy hai bằng cùng một lúc. Cho nên, cuộc sống mỗi ngày của cô chính là chạy qua chạy lại giữa hai ngôi trường, lúc nào cũng bận rộn ngập đầu.

Có một hôm, vừa sáng sớm, Hiểu Khê đã ra khỏi trường để đi học môn Luật, đường đi tắc do đông đúc quá đông, lúc quay lại trường học để vào lớp Tiên tệ quốc tế thì mọi người đã vào lớp từ lâu. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ đi học muộn, lúc nào cũng ngồi ở ba dãy ghế đầu của giảng đường, giờ đành phải lặng lẽ, lén lút đi vào dãy ghế cuối cùng ngồi.

Thông thường, những sinh viên ngồi ở dãy bàn cuối cùng không phải ngủ gật thì sẽ là tán tỉnh yêu đương, nói tóm lại, không có bất cứ ai học hành tử tế, nghiêm túc cả. Những người ngồi ở ba dãy bàn đầu tiên thì rất ít, nhưng còn ở ba dãy cuối cùng thì đông nghịt, chen chúc nhau, khó khăn lắm cô mới tìm được một chỗ ở góc trong của dãy ghế cuối cùng.

Lấy vở và bút ra, Hiểu Khê bắt đầu ghi chép nghiêm chỉnh lại những kiến thức trên bảng, còn những kiến thức đã bị xóa mất trước đó, có lẽ phải mượn vở của người khác chép bù! Nhìn ngó xung quanh, cô chẳng tìm thấy bất cứ một ai ghi chép ra hồn cả. Rốt cuộc là do sinh viên không yêu thích học hành hay do thầy cô đứng trên bục giảng đã quá thất bại? Đành vậy, chắc phải quay về kí túc xá mượn các bạn cùng phòng chép bù. Cô lắc đầu ngao ngán, than thở không ngừng.

“Hi, có thể cho anh mượn vở ghi của em một tối được không?” Bỗng cô nghe thấy một giọng nói bên tai mình.

Hiểu Khê quay đầu sang theo phản xạ tự nhiên, lúc này mới phát hiện ngồi bên cạnh cô là một nam sinh viên, mắt to, lông mày đậm, gương mặt cân đối, rất có khí chất của một đại minh tinh, nhưng cô lại chẳng thể nói rõ là giống minh tinh nào.

“Cho anh mượn để làm gì chứ?” Cô biết rõ rồi nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Để cho anh được làm sinh viên ngoan một đêm, có thể thỏa mãn mong muốn này của anh được không?” Nói rồi anh giơ tay ra định cầm lấy cuốn vở, Hiểu Khê liền gạt vở sang một bên, quyết không để cho anh lấy được.

Đồ dùng của con gái là những đồ vật riêng tư, làm sao có thể nói mượn là mượn được chứ? “Đương nhiên, mượn không phải là vấn đề, nhưng tôi phải kiểm tra xem cuốn vở này có ghi nhật kí hay tùy bút tâm sự gì không đã.” Cô nói. Dù gì cũng ngồi ở bàn cuối cùng, ngại gì mà không đùa nghịch một phen.

“Mà cơn gió nào thổi anh qua đây vậy, sao tự nhiên anh lại muốn thành sinh viên ngoan?” Hiểu Khê mỉm cười hỏi tiếp. Nói cho cùng đây cũng là giảng đường lớn, thầy giáo chẳng thể nào nghe thấy họ đang nói chuyện gì.

“Coi như nhất thời muốn ăn chay niệm Phật, anh không muốn môn nào cũng phải thi lại.” Anh chàng đó trầm tư nói. Xem ra đã quen làm sinh viên hư lâu rồi nên cũng chẳng biết ngưng ngừng là gì nữa.

“Hi hi, vẫn còn tốt hơn là quay cóp bài khi đi thi. Được thôi, để tôi chép nốt bài giảng hôm nay thì sẽ cho anh mượn.” Hiểu Khê cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi hết tiết, nam sinh viên đó cẩn thận ôm cuốn vở ghi của Hiểu Khê trong lòng rồi nói: “Được rồi, để đến giờ tự học tối mai, anh sẽ trả lại vở cho em nhé.” Sau đó anh chàng chạy đi. Thân hình cao to ấy nhanh chóng biến mất, phải chăng đang vội vã đi tới căng tin của trường để ăn tối?

Ngày hôm sau, khi Hiểu Khê đi tới khu giảng đường lớn này thì nam sinh viên đó đã ngồi ở trong phòng, vừa nhìn thấy cô bước vào giảng đường, anh chàng liền lấy cuốn vở ghi ra, trân trọng nói lời cảm ơn.

“Chương cuối cùng trong vở ghi của em hình như bị thiếu. Em hãy đọc kĩ lại đi nhé!”

Làm sao lại có thể thiếu được chứ? Tiết học nào mà cô chẳng ghi chép kĩ càng, cẩn thận? Hiểu Khê nhìn sinh viên nam đó với ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Dù gì thì em cứ đọc kĩ lại xem.” Nam sinh viên đó để cuốn vở lên mặt bàn, sau đó lại chạy một hơi mất tăm.

Hiểu Khê vẫn ngồi lại đó, từ từ lật giở và phát hiện trang vở bị gấp đánh dấu, trên đó có một dòng chữ: “Thứ bảy này, hai giờ chiều, hẹn gặp em ở cổng vào công viên Ngọc Uyên Đàm, không gặp không về. Lưu Hiên.”

Thì ra... thì ra là vậy, thảo nào anh ta lại chạy nhanh đến thế, chắc hẳn là sợ bị từ chối đây. Hiểu Khê không có chút hứng thú nào với những sinh viên nam trong trường, nhưng cô cũng không ghét bỏ anh chàng này chút nào. Vì thế cô thoáng do dự.

Lúc Hiểu Khê hỏi thăm các bạn cùng học về cái tên này, liền nghe thấy mấy tiếng hò hét: “Lưu Hiên, đó không phải là quán quân văn nghệ của chúng ta sao? Sao thế? Cậu cũng là người hâm mộ anh ấy sao?”

Quán quân văn nghệ? Người đã hát bài Another day in paradise ư? Đêm đó, hai người ở cách nhau khá xa, làm sao anh chàng trông như minh tinh đó với anh chàng sinh viên hư đốn lại có liên quan đến nhau chứ?

“À, không phải, chẳng qua là anh ta mượn vở ghi của mình thôi.”

“Làm sao mà anh ấy lại mượn vở ghi của cậu được nhỉ? Tại sao mình lại không gặp được chuyện tốt như thế chứ? Thật quá kì lạ, anh ấy là một thiên tài đấy! Không chỉ đẹp trai, hát hay mà còn luôn giành được học bổng của trường nữa.” Các bạn học tiếp tục tuôn ra một tràng, vẻ mặt vô cùng hứng thú.

“Có thật không?” Hiểu Khê dường như đã đoán ra được điều gì đó.

“Đương nhiên là thật rồi. Cậu xem đấy, lúc nào anh ấy cũng bận rộn chạy qua chạy lại giữa hai trường học, chẳng bao giờ hời hợt gì đến mọi chuyện trong khoa cả.”

Thật kì lạ, tại sao khi ở trước mặt cô, anh lại nói bản thân kém cỏi như vậy chứ? Đang muốn giở trò gì đây? Thôi bỏ đi, chẳng thèm bận tâm nữa! Đi hay là không đi thì đợi đến lúc đó xem tâm trạng bản thân thế nào đã.

Vào ngày thứ Bảy, giữa hai lựa chọn: Một là đến dự buổi tọa đàm doanh nhân, hai là đi gặp Lưu Hiên, Hiểu Khê đã chọn về trước. Có lẽ Lưu Hiên cũng chỉ nói tùy tiện vậy thôi, chứ người như anh ấy, có biết bao cô gái chạy theo sau lưng, chắc sẽ không để bụng chuyện cô thất hẹn đâu! Hiểu Khê kiên nghị bước vào khu giảng đường diễn ra buổi tọa đàm.

Một tháng sau, trên đường đi đến căng tin trường, Hiểu Khê nhìn thấy Lưu Hiên đi cùng một cô gái mặc chiếc váy dài trông rất dịu dàng. Cô đang định trốn qua một bên thì đã bị Lưu Hiên bắt gặp, anh nhanh chóng bước ra trước mặt cô rồi tức giận nói: “Em đúng là nhẫn tâm, để mặc anh chờ em trước cổng công viên đúng ba tiếng đồng hồ đấy!”

Hiểu Khê chết lặng người một lúc, sau đó mới thốt ra được vài chữ: “Tôi cứ tưởng rằng anh chỉ nói đùa thôi.”

Lưu Hiên nghe xong sắc mặt xanh tím lại, quay đầu rồi bước đi. Cô cứ đứng ngây người ra nhìn anh bước về phía người con gái kia.

“Đồ Hiểu Khê, anh ấy vốn dĩ không thuộc về mày, cho nên mày không cần phải cảm thấy lạc lõng, thất vọng gì cả. Huống hồ, nếu có hẹn hò yêu đương thì đến khi tốt nghiệp kiểu gì cũng bị thất tình hoặc không thể tốt nghiệp nổi, như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?” Cô cố gắng nở nụ cười, tự nhủ với bản thân, sau đó đi vào trong phòng đọc sách, nhẩn nhai bản thân trong đồng sách dày cộp, to đùng. Chỉ có vùi đầu trong đồng sách này thì cô mới cảm thấy an toàn và thiết thực hơn.

...

“Anh hãy nói thật với em đi, ngày xưa, tại sao lại muốn hẹn hò với em? Lúc đó ở trường không phải anh rất được các bạn nữ yêu thích sao? Nghe nói các người đẹp ở mấy trường điện ảnh, ngoại ngữ đều rất hâm mộ anh, tại sao anh lại muốn hẹn hò với em?” Thực ra, từ trước đến nay, Hiểu Khê vẫn luôn tò mò về vấn đề này. Chỉ có điều từ sau lần gặp đó, hai người đã giao ước với nhau, cho dù gặp lại thì cũng không nhắc lại chuyện trước kia nữa, cho nên cô vẫn không có cơ hội để hỏi.

“Về cái này... cái này thì...” Bỗng nhiên lúc đó điện thoại của Lưu Hiên vang lên. “Được, anh sẽ đến đó ngay lập tức.” Nghe xong điện thoại, Lưu Hiên liền đứng dậy khỏi sofa. “Thật ngại quá, Tư Tư phải nhập viện, mình nói chuyện sau nhé!”

Anh đến và đi tựa như một gió để lại Hiểu Khê một mình đứng bên khung cửa sổ hồi lâu. Lúc này, cô như đang gặp ảo giác, dường như anh chưa từng đến thăm cô bao giờ cả. Nhưng như vậy thì có vấn đề gì chứ?

Chị Tư Tư đó mới là người phụ nữ của anh. Đó chính là ca khúc chủ đề của anh, cô giờ đã trở thành người xưa, chuyện cũ rồi. Không biết vì lý do gì mà trong lòng Hiểu Khê bỗng nhiên dâng trào một cảm giác chua xót. Cô nhớ nhung một con người. Kiêu ngạo thì có gì tốt chứ? Cô đã không nắm bắt lấy người tốt nhất ở thời điểm thích hợp nhất, sau này phải chăng sẽ “Giỏ trúc đựng nước về tay trắng”?

24. Chương 25

4.4 Biển người rộng lớn, chẳng phải vì muốn tìm một người đồng cam cộng khổ sao?

“Chen chúc len lỏi rốt cuộc là vì cái gì? Giữa biển người rộng lớn, chẳng phải vì muốn tìm một người đồng cam cộng khổ sao? Tới cầu vòng rạng rỡ chẳng phải vì muốn tìm một ngọn đèn chỉ thấp sáng cho riêng mình hay sao?”

Bạn bè chỉ giao chính là một kiểu quan hệ mong manh nhất, đặc biệt khi đối diện với đàn ông lại càng chẳng có chút bền bỉ nào hết.”

Những ngày nghỉ Tết Nguyên Đán rốt cuộc cũng đã qua đi, cuối cùng đã có thể quay lại làm việc, bận bịu làm lụng bên cạnh các đồng nghiệp, Hiểu Khê mới cảm giác được mình vẫn còn sống, vẫn còn thở. Các đồng nghiệp ở tỉnh khác đều lũ lượt kéo nhau về Bắc Kinh, bạn bè của Hiểu Khê cũng nô nức quay về thủ đô, trong đó có cả Giai Hân và Trác Nhiên. Còn Lưu Hiên thì đã đi gặp bố mẹ của người yêu, xem ra hỉ sự của hai người này cũng sắp sửa đến nơi rồi.

Cuối tuần, Trác Nhiên kéo Hiểu Khê đi tụ tập ăn uống. “Hiểu Khê, chỉ có tụ tập vui chơi nhiều thì mới đem lại cho bản thân thêm nhiều lựa chọn.” Trác Nhiên khuyên nhủ.

Được thôi, nói thực lòng thì ngoại trừ các buổi hẹn liên quan đến công việc ra, cô đều chẳng mấy khi tham gia gặp gỡ cùng những người không thân thiết.

Nơi tụ tập là một nhà hàng theo kiểu Pháp, Trác Nhiên nói ông chủ nhà hàng này là bạn thời đại học của cô.

“Hôm nay có bao nhiêu người tụ tập ở đây thế?” Cô nhìn thấy trên mặt bàn sắp xếp đủ mười bộ bát đĩa. “Nói chung là không ít đâu, đều là một số bạn bè, bạn học cũ của tôi, nếu như cô ưng người nào thì cứ nói với tôi nhé, còn nếu không ưng ai thì cứ việc thỏa thích thưởng thức các món ăn ngon lành ở đây.” Trác Nhiên khẽ thì thầm bên tai Hiểu Khê.

“Tổng Giám đốc Phó của chúng ta nói anh đang trên đường tới.” Trác Nhiên lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của mọi người. Xem ra cô chính là người hô hào tổ chức buổi tụ tập ngày hôm nay.

Kì thực Hiểu Khê đã đói tới mức bụng sôi sùng sục từ rất lâu rồi. Trong lòng cô thầm nghĩ, anh ta vẫn đang trên đường tới, chờ thêm một chốc nữa chắc cô sẽ đói lả người mất.

Để đỡ sốt ruột trong khi chờ đợi, Trác Nhiên liền cùng mọi người bàn luận về vụ xì căng đan ảnh nóng hiện nay. Bẩm sinh bản tính đã thích buôn chuyện nên vừa nghe thấy sự kiện nóng hổi là Hiểu Khê liền hứng khởi vô cùng, đồng thời quên khuấy luôn cả cái bụng đói meo của mình.

“Thực ra mình thấy việc nam nữ ân ái là chuyện rất bình thường, cả Trần Quán Hy và A Kiều đều không có gì sai hết, bọn họ thích chơi đùa thế nào thì liên quan gì đến mọi người...” Giọng nói của Hiểu Khê vừa rõ, vừa vang, không hổ danh thời đại học là thành viên chuyên giữ nốt cao trong đoàn hợp xướng. [A Kiều là biệt danh của Chung Hân Đồng.]

Nhưng đúng vào lúc này, một người đàn ông mặc chiếc áo phong màu lam bước vào cửa. Hiểu Khê còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã bước thẳng tới chỗ Trác Nhiên.

“Thật ngại quá, anh bận trả lời phỏng vấn nên đã để mọi người phải chờ lâu.” Nói xong, anh quay người đưa tay về phía Hiểu Khê, tay anh cứ giữ như thế giữa không trung mấy giây liền. Hiểu Khê nhanh chóng đặt ly trà trên tay xuống để bắt lấy tay anh. Rồi lịch sự nhìn ngược lên, Hiểu Khê gần như khựng người lại. Trời đất ơi, đây không phải anh Phó rượu vang hôm trước sao? Mở cả một nhà hàng theo kiểu Pháp nguy nga, sang trọng thế này mà lại tự xưng là không hiểu gì về rượu vang, bên trong nhất định có gì đó mờ ám.

“Lần đầu gặp mặt, xin hãy quan tâm nhiều.” Anh chàng rượu vang đưa tấm danh thiếp ra, mỉm cười chờ đợi Hiểu Khê đưa lại danh thiếp của mình. Hai người cứ giả vờ như trước đây chưa bao giờ gặp mặt vậy, điều này khiến Hiểu Khê không khỏi nghi ngờ trí nhớ của mình có vấn đề, lẽ nào bản thân đã nhận nhầm người? Hiểu Khê cũng đưa lại danh thiếp của mình cho anh. Anh chàng rượu vang tên là Phó Ván, trước đây là Phó Tổng Giám đốc công ty Dầu khí, bây giờ lại là người phụ trách của nhà hàng kiểu Pháp. Hiện nay xem ra có phải đang thịnh hành một đa nhân cách không nhỉ? Hiểu Khê một bụng đầy nghi hoặc.

Hiểu Khê đoán chắc anh đã nhận ra cô, vì cô nhìn thấy trong ánh mắt của anh có sự bất ngờ, kinh ngạc, nhưng sau đó ngay lập tức bỗng trở nên dịu dàng. Đàn ông đúng là loài động vật biết cách nguy trang, diễn xuất tự nhiên đến tài tình.

Khoảng năm phút sau, một phụ nữ trang điểm khá đậm, khoác chiếc áo da màu trắng, mặc chiếc quần bó màu vàng đi vào, nhìn phong cách khá trẻ trung, có điều tuổi tác đã không còn trẻ nữa. Chị ta vừa mới ngồi xuống thì nhân viên phục vụ cùng lúc chạy vào hỏi: “Xin hỏi, các vị ở đây có vị nào đi chiếc BMW biển số Kinh - HXXX, có thể giúp chúng tôi chuyển ra chỗ khác được không?” Ngay lập tức, người phụ nữ này liền đứng dậy.

Xem ra, đây là một bữa tối nhằm phô trương thanh thế. Người cũng đã ngồi hết vào bàn, khăn ăn màu trắng được mở, rượu khai vị cũng đã rót ra các ly. Rút lui ư? Lúc này đã không còn thích hợp nữa!

Khi người phụ nữ đi chiếc BMW quay lại, bọn họ bắt đầu nói chuyện, cũng chỉ là toàn là bàn luận về công việc làm ăn hoặc sở thích cá nhân của mỗi người. Không khí có vẻ rất gượng gạo. Cuối cùng, Phó Ván lên tiếng: “Được rồi, hi vọng sau này, chúng ta có thể hợp tác với nhau.” Hiểu Khê thầm nghĩ trong lòng, thương nhân đúng là thương nhân, bất cứ thời điểm nào cũng không quên mất chuyện làm ăn.

Món bít tết ở nhà hàng này mùi vị rất tuyệt, Hiểu Khê bắt đầu chuyên tâm vào đĩa bít tết của mình. Dù gì bọn họ cũng nói chuyện của bọn họ, cứ coi như mình không tồn tại đi. Nhớ lại trước kia, thực ra bản thân cô cũng chưa từng cùng Nguyên Kiệt ăn món Tây ở những nhà hàng sang trọng, đẹp đẽ như thế này.

Người phụ nữ đi chiếc BMW vừa cắt bít tết vừa lên tiếng hỏi: “Phó Tổng là một tinh anh trong ngành ẩm thực, anh thấy thế nào về phong trào ăn uống chậm rãi hiện nay?”

“Tôi cảm thấy phong trào ăn uống chậm rãi như thế này rất hay, điều này cho thấy rõ ngày càng có nhiều người theo đuổi cuộc sống tinh tế, nhã nhặn hơn...”

Trong lúc hai người đối đáp, Hiểu Khê chỉ lo thêm muối tiêu và cắt bít tết, những lúc ăn uống mà nói chuyện quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, bản thân cứ ngoan ngoãn làm một thực nữ đoan trang thôi. Một

miếng bít tết nhỏ, một ngụm rượu vang, dần dần khuôn mặt cô ửng hồng, trông rất xinh xắn.

Lúc này, nhân viên phục vụ cầm trong tay một bình đựng đầy rượu vang đến cạnh Hiểu Khê rồi khom lưng nói nhỏ bên tai cô: “Phó Tổng có dặn tôi rót chút Sant Carlo cho tiểu thư, mời cô thưởng thức.” Hiểu Khê vẫn còn chưa kịp phản ứng, thì ly rượu đã được rót đầy Sant Carlo. Vào khoảnh khắc ấy, thực lòng cô có đôi chút cảm động trước sự quan tâm tỉ mỉ của Phó Vân.

Dùng bữa xong, cô và Trác Nhiên ra về.

“Thế nào rồi? Cô có ưng ý anh chàng nào không?” Trác Nhiên hỏi.

“Cái gì cơ? Tôi không để ý lắm, nhưng phải công nhận là món bò bít tết ở đó thật ngon.” Hiểu Khê mỉm cười nói.

“Đúng là con bé ngốc nghếch, lúc nào cũng vô ưu vô lo. Những bữa ăn kiểu đó đều là một cách thức tốt để người phụ nữ đánh giá đàn ông, còn cánh đàn ông thì tắm tía phụ nữ đấy. Những người tham gia bữa ăn hôm nay phần đông là người giàu có, rất có tiềm năng tỏa sáng trong tương lai, trong đó có nhà phân tích tài chính, bác sĩ nha khoa, đương nhiên có cả những quan chức chính phủ. Cô phải dùng đôi mắt tinh tường, tỉ mỉ mà đánh giá, quan sát từng hành động lời nói của cánh đàn ông.

Nếu không, những người đàn ông tốt sẽ bị những người phụ nữ cao tay cướp đi hết, chỉ còn lại có một mình con bé ngốc như cô ở đó mà khóc lóc thảm thương thôi.” Trác Nhiên vỗ nhẹ vào trán của Hiểu Khê.

“Tôi nói cho cô biết nhé, trong những người đàn ông tham gia bữa ăn hôm nay, cô có thể chọn bất cứ ai làm bạn trai của mình, ngoại trừ Phó Vân.” Khuôn mặt của Trác Nhiên bỗng dưng nghiêm túc hẳn lại.

Điều này khiến cho Hiểu Khê cảm thấy vô cùng nghi hoặc. “Đừng nói Phó Vân chính là bạn trai cũ của cô đấy!” Suýt chút nữa là Hiểu Khê buột miệng thốt câu này ra, may mà một dây thần kinh nào đó trong đại não đã kịp ngăn cô lại.

“Không cần biết cô suy nghĩ thế nào, mặc cho Phó Vân có thể lực và giàu có đến đâu thì cô cũng nên tránh anh ta càng xa càng tốt.” Trác Nhiên dặn dò liên tục, như thể Phó Vân là một người mắc bệnh truyền nhiễm, mọi người cần phải tránh xa vậy.

Có điều, Hiểu Khê cũng không coi trọng mấy, trong lòng thầm nghĩ, bản thân cô cũng không còn là một Đổ Hiểu Khê của trước đây nữa. Nếu như nói cho Trác Nhiên biết trước đây Phó Vân đã từng hẹn cô dùng bữa thì không biết khuôn mặt Trác Nhiên sẽ kinh ngạc đến độ nào nữa. Hiểu Khê mỉm cười, trong lòng cảm thấy có chút vui vẻ.

Ngay lúc bước ra khỏi chiếc taxi, toàn thân Hiểu Khê đã vô cùng mệt mỏi, đi chân trần, tay phải xách túi, tay trái cầm đôi giày cao gót đi qua đường ray xe lửa gần khu nhà cô. Đêm về, từng trận gió vi vu thổi, có lẽ do uống khá nhiều rượu vang nên lúc này, Hiểu Khê hơi ngà ngà say. Ngước mắt nhìn đèn điện trước khu chung cư đang tỏa sáng, Hiểu Khê lặng nghĩ, tại sao trái tim cô lại đang ủ dột vô ngần.

Chen chúc, len lỏi rất cuộc là vì cái gì đây? Giữa biển người rộng lớn, chẳng phải vì muốn tìm một người đồng cam cộng khổ hay sao? Tới cầu vòng rạng rỡ không phải vì muốn tìm một ngọn đèn chỉ thấp sáng cho riêng mình ư? Có điều, ở Bắc Kinh không còn ngọn đèn đó nữa, ngọn đèn của cô đang ở Quảng Châu.

Cuối cùng Hiểu Khê cũng xác định rõ được điều này. Cứ nghĩ như vậy, cô hứng khởi liền chạy nhanh về phía trước, cảm giác như mình đang có đôi cánh, bước chân cũng trở nên nhẹ nhõm vô cùng.

25. Chương 26

4.5 Thực ra anh không hề sai, người sai là em, vì em đã nhìn nhầm người

“Nếu yêu một người, liệu người ta có thể yêu cả một thành phố không? Và nếu như tình yêu mất đi rồi thì thành phố đó liệu có trở thành một thành phố tràn ngập đau thương không?”

Phụ nữ rõ ràng biết chắc tình hình không tốt nhưng vẫn nhất định phải nhìn tận mắt, nghe tận tai thì mới chịu tin. Khoảnh khắc đó nhất định phải đau đớn đến thấu tim gan thì mới có thể vực tỉnh một cách triệt để được.

Sự cuồng si trước kia chẳng qua cũng chỉ giống như là bị phát ban, mọc mụn một trận mà thôi.”

“Em đã tìm được đáp án rồi. Giai Hân, em đã tìm được đáp án rồi. Trái tim của em ở chỗ của Nguyên Kiệt, ngọn đèn em cần đang ở Quảng Châu.” Hiểu Khê hứng khởi nói chuyện với Giai Hân.

Cuối cùng Giai Hân cũng đi công tác về, cuộc sống của một phụ nữ mạnh mẽ chính là như vậy, bận rộn tới mức chẳng có thời gian dành cho bạn trai, nói chi đến bạn bè, em út chứ? May mà những lúc không có Giai Hân ở bên cạnh, Hiểu Khê vẫn còn có Trác Nhiên, nếu không, rất nhiều vấn đề phức tạp trong tình yêu của Hiểu Khê, cô biết tìm ai để giải bày tâm sự đây?

“Nếu như em đã tìm được đáp án của cả cuộc đời mình, vậy còn do dự gì nữa? Mau đến Quảng Châu đi, mau đi giữ lấy tình yêu của mình đi!” Giai Hân thúc giục cô em.

“Nhưng em lại cảm thấy Quảng Châu không thích hợp với mình, em phải làm sao đây?” Hiểu Khê cảm thấy vô cùng mâu thuẫn nói.

“Hiểu Khê, ở Quảng Châu làm ngoại thương, xuất nhập khẩu chắc chắn càng phát triển hơn. Đi đi, biết đâu ở đó lại có cả khung trời mới tràn đầy hi vọng đang chờ đợi em.” Dù nói tới vấn đề gì đi chăng nữa, Giai Hân vẫn chẳng thể rời nổi công việc. Trong thế giới của chị, công việc và sự nghiệp luôn luôn có vị trí quan trọng hơn tình cảm rất nhiều.

Nghe xong câu nói của Giai Hân, Hiểu Khê im lặng, không nói thêm gì. Tuy rằng chưa từng tới Quảng Châu, nhưng nghe bạn bè nói, con người Quảng Châu quá đổi thực dụng, tính tình lạnh nhạt, trị an nơi này cũng rất kém, trên đường rất hay xảy ra cướp giật, hơn nữa cô lại không biết tiếng Quảng Châu, cô cảm thấy bản thân mình khó có thể thích ứng với nơi đây.

“Nếu không thì như thế này, em cứ tới Quảng Châu thăm Nguyên Kiệt xem sao, xác định tình cảm của em dành cho anh ấy, cũng cảm nhận tình cảm anh ấy dành ỉn. Nếu như tình cảm đó vẫn vững chắc như xưa thì hãy từ bỏ công việc hiện nay ở Bắc Kinh, sau đó theo anh ấy tạo lập sự nghiệp mới ở Quảng Châu.”

Những lời Giai Hân nói rất có lí, Hiểu Khê gật đầu đồng ý. Đúng vậy, nếu như trong lòng khát khao được gặp anh đến vậy thì tại sao không nhanh chóng bay tới Quảng Châu thăm anh chứ? Giá vé khứ hồi cũng không đắt lắm, xin nghỉ phép cũng chỉ cần một cái có vu vơ nào đó. Tất cả mọi thứ đều có thể làm được, chỉ cần mình muốn. Hiểu Khê đột nhiên cảm thấy bản thân mình lúc này là một người mà một khi đã quyết định điều gì thì chẳng ai có thể ngăn cản nổi. Cũng giống như lời thoại trong bộ phim The Greatest: “Once I want to be the greatest, no wind and waterfall can stop me.” [Khi tôi muốn làm người tuyệt vời nhất, không có cơn gió hay thác nước nào có thể giữ tôi lại.]

Giữa đêm, hai giờ, Hiểu Khê bất ngờ tỉnh giấc. Trong lòng cô nhớ Nguyên Kiệt vô cùng. Hiểu Khê liền lên mạng tra giá vé máy bay khứ hồi từ Bắc Kinh đến Quảng Châu và đặt vé qua mạng luôn. Rất nhanh sau đó, nhân viên sân bay gửi ngay thông tin giờ giấc, chuyến bay mà cô đã đặt cùng với giá tiền vào di động. Trước khi đặt vé máy bay, Hiểu Khê đã chuẩn bị sẵn về mặt tinh thần. Nếu đến Quảng Châu mà có kết quả thất vọng nào nề, cô sẽ từ bỏ triệt để; Còn nếu đến đó mà tìm lại được tình yêu của mình, cô sẽ rời bỏ Bắc Kinh để đến Quảng Châu với anh. Mặc dù cô không hề thích thành phố này chút nào, nhưng ai bảo người cô yêu lại ở nơi này chứ? Vì yêu một người mà người ta sẽ phải yêu cả một thành phố sao? Bây giờ, vì Nguyên Kiệt, cô sẽ thử thích ứng với một thành phố mới.

“Tại sao bây giờ mình lại trở thành con người như thế này? Con người phóng khoáng, tự do của trước kia đi đâu mất rồi?” Hiểu Khê tự hỏi.

Vì một người đàn ông, không ngờ cô lại chấp nhận từ bỏ một thành phố, nơi cô đã từng sinh sống, gần bố gần tám năm nay.

Vì một người đàn ông mà cô chấp nhận rời xa những người bạn tâm đầu ý hợp.

Vì một người đàn ông mà cô từ bỏ cả công việc đã đi vào quỹ đạo ổn định.

Lời bài hát Tầng mười hai của Mạc Văn Úy rất đúng với tâm trạng của Hiểu Khê lúc này: “Tình yêu khiến cho người ta điên cuồng.”

Hiểu Khê đặt vé chuyến bay vào chiều ngày thứ Sáu, vừa vặn vào đúng dịp Thanh Minh được nghỉ ba ngày. Có lẽ khi cô đến Quảng Châu cũng mới khoảng hơn chín giờ tối. Vốn dĩ cô định tạo cho anh một niềm vui bất ngờ nhưng cô lại rất sợ phải một thân một mình ở một thành phố xa lạ, đặc biệt là vào buổi tối, lo lắng sẽ bị cướp giật ngay trên xe taxi, cho nên Hiểu Khê đã nhắn tin cho Nguyên Kiệt về số chuyến bay và thời gian hạ cánh, hi vọng anh sẽ đến đón cô tại sân bay.

Nhưng tin nhắn của anh khiến cô bất ngờ: “Hiểu Khê, em đặt vé máy bay tại sao không nói trước với anh?”

“Trước đây không lâu, em đã nói là sẽ bay tới Quảng Châu thăm anh mà, vì người ta nhớ anh quá.” Hiểu Khê bắt đầu nũng nịu.

“Nhưng dịp Tết Thanh Minh anh phải về quê tảo mộ cho bố.”

“Nhưng vé máy bay em đặt rồi, biết làm sao đây?”

“Em trả lại đi!”

“Không trả lại được, chỉ có thể đổi ngày bay được thôi.” Nghe Nguyên Kiệt nói như vậy, Hiểu Khê tưởng rằng anh có ý gì khác.

“Để anh trả lại giúp em, anh có người quen phụ trách bán vé máy bay.” Nguyên Kiệt trả lời trong điện thoại.

“Vượt trăm sông nghìn núi tới thăm một người, cả đời này, em chỉ làm được một lần thôi.” Hiểu Khê vẫn không chịu nghe theo. Đúng thế, cô nhớ rõ trên một tạp chí có viết như sau: “Người phụ nữ cả đời ai cũng muốn làm được một chuyện gì đó lãng mạn, chẳng hạn như lúc còn trẻ thì là vượt trăm sông nghìn suối để tới thăm một ai đó.” Cô muốn làm một lần, hơn nữa, cũng chỉ một lần duy nhất mà thôi.

“Ở đây, anh đang ngập đầu trong một đồng công việc phiền phức, đợi khi nào mọi thứ ổn định, anh sẽ đến Bắc Kinh thăm em,” Nguyên Kiệt tiếp tục nói. Nghe xong câu này, Hiểu Khê mới nhận ra rằng bản thân mình dù có nói thêm gì đi nữa cũng chỉ là vô ích. Cảm giác thật vô cùng bất lực. Bây giờ Hiểu Khê mới nhận thấy, người đàn ông này đã cách mình quá xa, quá xa rồi, tất cả mọi thứ cô làm bây giờ sợ rằng cũng chỉ là vô ích mà thôi.

“Được thôi.” Hiểu Khê dập điện thoại. Một lát sau, nhân viên bán vé qua mạng liền gọi điện tới, nói rằng việc trả vé đã thành công, xin mời cô kiểm tra lại tài khoản. Khi đầu dây kia ngắt máy, trong đầu Hiểu Khê chỉ còn một khoảng không trống trải.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Là thật hay là giả? Cô không dám đoán mò, cũng chẳng dám đi xác nhận.

Cô cố gắng kiềm chế tâm trạng của bản thân, kiềm chế để mình không nhớ tới Nguyên Kiệt nữa, kiềm chế để không nghĩ tới việc trả lại vé máy bay. Từ sáng đến tối, tâm trạng của cô vô cùng tồi tệ, cảm giác như chẳng còn sức lực để bước đi nữa. Nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người vẫn không ngừng vang lên bên tai, Hiểu Khê càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, một nguồn sức mạnh thôi thúc cô gọi điện cho Nguyên Kiệt hỏi rõ nguồn căn sự việc. Cô cảm thấy bản thân lúc này giống như một quả bóng căng phồng, sắp sửa nổ tung rồi. Cô không thể nào tiếp tục chịu đựng tình trạng này được nữa. Tuy rằng trước đó, Trác Nhiên đã từng nói, chuyện tình cảm nhiều lúc vô cùng tế nhị, nếu nói tách bạch mọi thứ một cách rõ ràng, có lẽ sẽ chẳng còn cơ hội cứu vãn được nữa. Nhưng cứ giả vờ ngu ngốc sẽ khiến bản thân rất khó chịu, một Hiểu Khê tự trọng, khí thế chịu không nổi sự việc này.

Hơn nữa cô chẳng thể nào lo lắng quá nhiều thế được, chẳng thể nào cân nhắc kỹ lưỡng những lý thuyết mà Trác Nhiên đã nói trước kia, nào là bình tĩnh, nào là tác chiến trường kì hay tiêu tốn năng lượng gì đó... Hiểu Khê cầm di động, ấn số gọi cho Nguyên Kiệt. Máy bận, cô tiếp tục gọi lại, cuối cùng anh cũng bắt máy, cô hỏi: “Anh đang làm gì thế? Đã ăn cơm chưa?”

“Ừm, anh ăn rồi.”

“Anh ăn cái gì?”

“Chỉ là mấy món ăn bình thường thôi mà.”

“Ồ, gần đây công việc của anh có bận không?” Cô lại tiếp tục hỏi, chỉ là muốn nói chuyện với anh mà thôi.

“Rất bận.” Anh trả lời vô cùng ngắn gọn, vắn tắt.

“Hiểu Khê, anh xin lỗi, có chút việc gấp. Tối muộn, anh gọi lại cho em được không?”

Tuy rằng không mấy bằng lòng nhưng cô cũng đành trả lời: “Được thôi.” Nếu không thì biết làm sao? Nổi giận đùng đùng, nhõng nhẽo nũng nịu, ép anh phải nói chuyện cũng mình sao?

Nguyên Kiệt thường làm việc đến tầm mười hai giờ mới nghỉ. Đã mười một giờ rồi, cho dù anh có buổi gặp gỡ tiếp khách làm ăn thì chắc cũng đã xong. Hiểu Khê lúc này chẳng có chút hứng thú xem ti vi hay lên mạng nữa, cô nằm trên giường, tiếp tục gọi điện thoại cho Nguyên Kiệt. Điện thoại kêu rất lâu mà không có người bắt máy nhưng cô vẫn kiên trì gọi, cuối cùng cũng gọi được.

“Anh đang làm gì thế?” Hiểu Khê nũng nịu.

“Sorry, I am on my friend’s home. I will call you back later.” Lúc đầu Hiểu Khê còn tưởng là tiếng Quảng Châu, sau đó nghe kĩ lại mới nhận ra là tiếng Anh. “OK. Waiting for you.” Cô cũng bất giác trả lời lại bằng tiếng Anh. Nhưng đúng lúc cô đang nói câu này thì đầu dây bên kia truyền lại tiếng hét lớn của phụ nữ, Hiểu Khê nghe rõ mồn một, đây không thể nào là ảo giác được.

Tắt điện thoại, đầu óc cô lại u mê, ngờ vực. Hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Trong phòng có phụ nữ! Người phụ nữ đó nhận ra Nguyên Kiệt đang nói chuyện với người phụ nữ khác, cô ta hét lớn là muốn thị uy hay tuyên chiến với cô? Hiểu Khê tức giận vô cùng.

Lần này, cô chuyển sang nhắn tin: “Lúc này, em nghe thấy giọng nói của phụ nữ trong phòng anh. Nếu như anh đã có người phụ nữ khác thì hãy thẳng thắn nói cho em biết! Như vậy sẽ tốt cho cả hai chúng ta. Em nghĩ rằng mình có thể hoàn toàn buông tay.” Hiểu Khê đang trong cơn giận dữ, nhanh chóng gửi đi tin nhắn đó.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, Nguyên Kiệt trả lời lại, tin nhắn này khiến cho cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Trong tin anh viết: “Chỗ anh đang có người phụ nữ khác.” Cuối cùng, Nguyên Kiệt cũng nói ra sự thật, cuối cùng anh đã chịu thừa nhận. Rốt cuộc hai người đã over triet để thật rồi. Không ngờ anh lại lừa gạt cô, lại còn dùng tiếng Anh để nói chuyện cùng cô. Những giọt nước mắt nóng hổi, chưa xót không ngừng lăn trên má, liên tục và đều đặn giống như những bông tuyết ngoài cửa sổ lúc này.

“Tuyệt lớn đi qua không vết tích,

Giọt lệ tràn mi tiếng hầy còn.”

Hiểu Khê điên cuồng gọi điện thoại cho Nguyên Kiệt, mãi chẳng có người nhắc máy, cô biết rằng anh đang cố tình không nhận điện thoại. Nhanh chóng sau đó, điện thoại của Nguyên Kiệt từ trạng thái không có người nhắc máy thành không thể nào liên lạc được. Để trốn tránh, có lẽ anh đã liệt số của cô vào danh sách từ chối rồi cũng nên. Cuối cùng, Hiểu Khê chấp nhận sự thật là anh chắc chắn không chịu nhận điện thoại của mình nhưng cô lại gửi tin nhắn, hi vọng anh sẽ nhận được. “Thực ra anh không hề sai, người sai là em, vì em đã nhìn lầm người.” Hiểu Khê thực sự không cam lòng, lẽ nào cuộc tình của họ cứ thế là kết thúc sao? Cho dù tin nhắn này đến nơi thì thực ra cũng còn có ý nghĩa gì chứ? Biểu hiện rằng bản thân cô khoan dung độ lượng chẳng? Tất cả đều là vô ích mà thôi!

Tất cả mọi thứ đều đã được trực giác mách bảo. Trong lòng trước đây vẫn nghĩ là có vấn đề, thế nên nhất định phải gọi điện thoại để xem tình hình, nhất định phải làm rõ mọi chuyện. Cuối cùng, Hiểu Khê cũng biết được chân tướng. Nếu cô không gọi cuộc điện thoại đó, không biết những chuyện kia, liệu có thể coi như chưa từng có việc gì xảy ra hết không?

Hiểu Khê nằm trên giường, muốn khóc mà không thể nào khóc được, toàn thân không còn chút sức lực. Ngoài cửa sổ vô cùng yên tĩnh và bình lặng. Trên bầu trời, hàng ngàn ngôi sao đang đua nhau lấp lánh. Đêm nay chắc chắn là một đêm mất ngủ! Cô bắt đầu điên cuồng gửi tin nhắn cho các bạn bè thân thiết ở Bắc Kinh để nhận được sự an ủi của họ. Một giờ đêm, Hiểu Khê gọi điện cho Giai Hân nhưng tắt máy, cô

lại tiếp tục gọi cho Trác Nhiên, cũng tắt máy. Bao nhiêu uất ức, tủi hận trong lòng biết giải bày cùng ai bây giờ?

Làm thế nào để ngủ được đây? Cô bắt đầu tra danh bạ trong chiếc di động của mình. Bỗng nhiên số điện thoại của Phó Vân xuất hiện trước mắt Hiểu Khê. Những người làm ở nhà hàng, quán rượu thường đi nghỉ rất muộn, nhất định là anh vẫn chưa ngủ!

“Xin chào, tôi là bạn của Trác Nhiên, Đỗ Hiểu Khê. Hôm nay tôi thất tình nên rất đau khổ. Liệu anh có thể phát huy tinh thần yêu thương đồng loại mà an ủi tôi đôi lời được không?”

Khoảng ba giây sau: “À, vậy em đang ở đâu?”

“Tôi đang ở nhà, anh yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đâu, chỉ muốn tìm người lắng nghe tâm sự của mình thôi.”

“Ừ.”

“Tôi nghĩ rằng anh ấy là một ngoại lệ, một người đặc biệt, thật không ngờ cũng chỉ tầm thường như bao người khác.”

“Hãy uống chút rượu vào!”

“Tôi không muốn uống, đang buồn, uống rượu vào lại biến thành nước mắt thôi.”

“Vậy để hôm khác, anh mời em ăn cơm nhé!”

“Thức ăn ngon cũng chẳng thể cứu nổi tôi.” Hiểu Khê mệt mỏi nhấn tin lại mấy từ trên rồi mới phát hiện lúc này ngay cả soạn thảo tin nhắn cô cũng chẳng còn chút sức lực nào hết. Phải làm thế nào để trải qua đêm dài dằng dặc này đây? Mở phần nghe nhạc trên di động, cô nghe đi nghe lại bài hát Em là duy nhất trên thế gian của Tào Cách:

“Anh nguyện dùng mọi thứ để đánh đổi

Kể cả một nửa của linh hồn mình

Em là duy nhất trên thế gian này

Là kì tích mà anh có được

Từng lời từng câu em nói

Đều sẽ trở thành bí mật của đôi ta

Ôm thật chặt người duy nhất trên thế gian vào lòng

Niềm kiên định không còn thuốc chữa

Cho dù thế giới này có trở thành đối địch

Anh cũng nguyện lòng

Anh bằng lòng với tất cả mọi thứ

Tất cả đau thương đọng lại trong quá khứ

Tình yêu chân thật và dũng cảm

Chiều rọi cả đêm dài u tối

Để tìm được một lần trọn đời trọn kiếp

Đôi ta sẽ mãi mãi không rời

Chỉ hận anh không có mặt trong quá khứ của em

Xin lỗi vì đã để em phải chờ.”

Nước mắt đã nghẹn chặt cả hơi thở. Tại sao lại phải yêu đương, nếu không yêu thì đã chẳng phải rơi lệ? Cuối cùng, Hiểu Khê cũng đã ném trải được nỗi đau của nàng tiên cá. Cứ làm một công chúa bé nhỏ, vô ưu vô lo sống trong tòa lâu đài lộng lẫy, tráng lệ dưới đáy đại dương thì thật tốt biết bao, cần gì phải tới nhân gian để chịu đựng nỗi đau đớn thấu tận xương tủy đó chứ! Cho dù vì tấm chân tình cuồng si mà biến thành bọt biển thì liệu có ai biết được hay chẳng?

26. Chương 27

4.6 Cậu ta không phải là hoàng tử của con, cậu ta chỉ là một chú ếch

“Trên thế gian liệu có người đàn ông tốt không nhỉ? Phụ nữ thường hay ca thán mà đặt câu hỏi này. Trên thế gian này chắc chắn có những người đàn ông tốt, nhưng nhiều hơn chính là những người đàn ông đã chờ đợi để trở thành người đàn ông tốt.

Tại sao lại có nhiều đàn ông và phụ nữ độc thân đến thế, điều quan trọng nhất để lý giải chính là cô hoặc anh không còn dũng khí và kiên trì trong tình yêu. Trên trái đất này, đa số những cuộc tình thành công đều là vì một bên kiên trì hơn bên kia.

Tình yêu có thể khiến cho linh hồn người ta bất diệt sao? Tôi tin tưởng vào điều đó. Chỉ là một người đang chìm đắm trong tình yêu không bao giờ suy ngẫm đến vấn đề đó.”

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Hiểu Khê đã thức dậy. Tại sao lại thế nhỉ? Vốn dĩ Hiểu Khê thực sự muốn ngủ, hơn nữa còn muốn ngủ rất lâu, rất lâu, nhưng trở trêu thay cô lại bị tỉnh dậy quá sớm. Làm sao để có thể đối mặt với bầu trời đêm u tối ngoài cửa sổ đây?

Tận tai nghe thấy giọng nói của phụ nữ bên cạnh Nguyên Kiệt, lần này chắc hẳn Hiểu Khê sẽ phải từ bỏ triệt để thôi. Có điều, cô chỉ có thể cho phép bản thân đau đớn trong một đêm. Tại sao lại phải giày vò bản thân vì một người đàn ông bội bạc? Cô tự an ủi mình như vậy. Rồi cô bắt đầu xóa hết mọi tin nhắn và số điện thoại của Nguyên Kiệt, bao gồm cả những tin nhắn cô đã gửi đi. Nhìn thấy những tin nhắn ngọt ngào tình cảm trước kia, tất cả mọi thứ dường như vẫn chỉ như mới ngày hôm qua, nhưng đến lúc này lại xa xôi đến vậy. Hiểu Khê vừa khóc, vừa ấn nút xóa, trong hộp thư có tất cả hơn bốn trăm tin nhắn của anh, cô ấn nút xóa tới mức tê cả tay. Nhưng làm sao có thể dễ dàng xóa bỏ hình ảnh của người mà mình ngày nhớ đêm mong trong trái tim được chứ? Tạm biệt nhé, Nguyên Kiệt!

“Em là một cô gái tốt, em sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn bội phần.” Bỗng Hiểu Khê nhận được tin nhắn, là của Phó Văn. Khi đọc được những lời an ủi này, Hiểu Khê cảm giác như đó là một câu cười nhạo hả hê. Cô gái tốt, người đàn ông tốt? Trên thế gian này thực sự có đàn ông tốt không? Hiểu Khê không trả lời tin nhắn Phó Văn, lúc này cô không muốn nói chuyện với bất cứ ai, cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

May mắn hôm nay là ngày cuối tuần, người đang thất tình như cô không cần phải tìm một cái cớ nào đó để xin nghỉ. Cô nằm trên giường, chẳng còn sức lực để ngồi dậy, hoặc là bản thân cô chẳng muốn thức dậy nữa. Bụng lúc này không thấy đói, nếu như bình thường thì cô đã đi tìm đồ ăn từ lúc nào rồi, cô là một người không thể không ăn sáng.

Hiểu Khê bây giờ làm gì còn tâm trạng nào mà ăn uống nữa. Cô vùi đầu vào chiếc chăn dày, cảm thấy mình lúc này giống hệt như chú đà điểu đang vùi đầu trong cát. Bất giác Hiểu Khê lại nhớ đến câu chuyện cổ tích Cô bé bán diêm của tác giả Andersen, trong đêm đông lạnh giá, em bé khائn cầu người khác mua diêm ỉnh, nằm mơ cũng nghĩ về chiếc lò sưởi ấm áp cùng với con ngỗng quay thơm ngon. Cô bé bán diêm đó vẫn còn có giấc mơ, giấc mơ đó phần nào giảm bớt được cái cảm giác lạnh giá, tê buốt. Còn cô thì sao, dù đang ở trong một căn phòng ấm áp, nhưng lại phải đối mặt với nỗi tuyệt vọng lạnh giá vô bờ.

Khi còn nhỏ, bố vẫn thường kể cho cô nghe câu chuyện Nàng tiên cá: “Một khi cô đã có được thể xác như con người, cô sẽ không bao giờ biến ngược trở lại thành tiên cá, không thể trở lại với biển cả, cũng không thể nào quay lại cung điện ở bên cạnh các chị em và phụ hoàng được nữa. Hơn nữa, nếu như cô không có được tình yêu của hoàng tử, không thể khiến chàng vì cô mà quên đi bố mẹ của mình, toàn tâm toàn ý yêu

thương mình, gọi cha sứ đến gắn kết hai người trở thành vợ chồng thì cô sẽ không bao giờ có được linh hồn bất diệt. Vào buổi sáng ngày hôm sau, khi chàng thành hôn cùng cô gái khác, trái tim cô sẽ tan biến thành trăm ngàn mảnh, cô sẽ biến thành bọt biển mãi mãi.”

Bố xoa đầu cô rồi lại kể tiếp câu chuyện: “Chỉ khi một người thực lòng yêu cô, coi cô quan trọng hơn cả bố mẹ của cậu ta, chỉ đến lúc cậu ta dành hết mọi tâm tư tình cảm cho cô, chỉ khi cậu ta yêu cầu cha xứ đặt tay phải của cô lên tay mình, nguyện thề bây giờ sẽ mãi mãi chung thủy với cô, linh hồn của cậu ta mới chuyển sang người cô, như vậy cô mới có được niềm vui của con người. Cậu ta sẽ cho cô một linh hồn, đồng thời cũng khiến cho linh hồn của cậu ta mãi mãi bất diệt. Ta có thể cho cô một loại thuốc để uống. Cô mang theo lọ thuốc này, trước khi mặt trời mọc, hãy nhanh chóng bơi về phía đất liền, ngồi bên bờ biển, uống thứ thuốc này vào, sau đó chiếc đuôi của cô sẽ được chia thành hai nửa, thu lại thành đôi chân tuyệt đẹp của con người. Nhưng sẽ rất đau đớn... giống như cầm một con dao rạch người cô ra vậy.”

“Bố ơi, nếu như đã đau đớn đến vậy thì sao nàng tiên cá còn muốn biến thành con người chứ?” Hiểu Khê húng khởi lắng nghe, sau đó thường đặt ra rất nhiều câu hỏi.

“Con gái ngọc ngà, đợi sau này lớn lên tự nhiên con sẽ hiểu thôi.” Bố thường dùng đôi tay đầy vết chai sần xoa nhẹ lên đầu cô con gái.

Đến lúc này, cuối cùng Hiểu Khê cũng đã hiểu được.

Tình yêu, đích thực giống như nàng tiên cá đang nhảy múa trên đầu mũi dao... đau đớn mà kì diệu, sau cùng trái tim sẽ tan nát, sẽ biến thành bọt biển hư vô...

“Haizz...” Cô cứ than ngán thở dài, nước mắt lại dâng trào trên mí mắt, trái tim thất lại, vô cùng đau đớn. Đúng rồi, phải gọi điện thoại, ngày hôm qua, cô đã liên tục gọi điện cho Giai Hân để tìm lời an ủi. Nói cho cùng, cô với Nguyên Kiệt quen nhau cũng là do Giai Hân giới thiệu, bây giờ kết thúc mọi chuyện với anh cũng nên thông báo cho chị một tiếng. Hiểu Khê bắt đầu gọi đến số của Giai Hân, nhưng chẳng có người nhắc máy, gọi đến số điện thoại cố định ở nhà, cũng không ai nghe.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, di động của Hiểu Khê hiển thị số của Giai Hân, cô liền nhắc máy: “Chị Giai Hân à, em với Nguyên Kiệt chia tay rồi!”

Từ khi ấn nút nghe thì Hiểu Khê đã bắt đầu khóc lóc thảm thiết nhưng bên kia lại truyền đến giọng một người đàn ông xa lạ. “Đây là bệnh viện, tôi đang gọi bằng điện thoại của bệnh nhân. Cô ấy gặp tai nạn ô tô, bây giờ đang nằm trong phòng cấp cứu...”

“Cái gì cơ? Chị Giai Hân gặp tai nạn giao thông? Làm sao có thể như vậy được cơ chứ? Mấy ngày trước, hai chúng tôi vẫn còn liên lạc điện thoại với nhau cơ mà?”

Lúc Hiểu Khê chạy đến bệnh viện thì mọi thứ đã quá muộn. Bác sĩ đã kết luận mọi biện pháp cứu chữa đều vô hiệu, tim của bệnh nhân đã hoàn toàn ngừng đập.

Đẩy cửa bước vào, cô nhìn thấy một thi thể đầu cuốn đầy những dải băng trắng, nếu như không phải thấy chiếc nốt ruồi trên mặt, cô khó lòng tin rằng người toàn thân đầy vết máu trước mặt mình chính là Giai Hân. Trước kia, chị vô cùng xinh đẹp, nhã nhặn, hoạt bát, lại năng động. Nhưng lúc này, mặc cho Hiểu Khê hét gọi tên chị bao nhiêu, chị cũng chẳng thể nào nghe thấy được nữa.

“Giai Hân, em đang thất tình, chị có biết không? Anh ấy đã có người phụ nữ khác, Nguyên Kiệt của em bị cướp mất rồi.” Hiểu Khê vừa nấc nghẹn vừa gào thét. “Nhưng Nguyên Kiệt thực sự là của mình sao? Từ đầu chí cuối anh ta vốn không thuộc về mình.” Hiểu Khê tự phủ định những lời mình vừa nói.

“Giai Hân, vốn dĩ em muốn chị an ủi em giống như một người chị an ủi cho đứa em gái vậy. Chị chính là chỗ dựa vững chắc cho em, là bờ vai cho em tựa vào những lúc thất tình, đau khổ. Chị đi rồi, em biết tâm tình, kể khổ cùng ai đây? Chị nói cho em biết đi...” Cô khóc nhẹ dần đi, gần như chẳng nổi được nữa.

“Giai Hân, chị có biết không? Em cảm thấy đau đớn vô cùng... Giai Hân, em vô cùng hận chị, tại sao chị lại giới thiệu Nguyên Kiệt cho em? Nếu chị không giới thiệu, em sẽ không quen biết anh ấy, càng không bắt đầu yêu đương, như vậy em sẽ không thất tình và không đau khổ như cắt tim gan thế này.” Hiểu Khê nắm chặt bàn tay, đập mạnh xuống chiếc giường, tay cô tím xanh lại, lúc này, cô chẳng còn cảm thấy đau nữa và dù có đau đến mức nào thì liệu có thể đau hơn cảm giác trái tim tan nát lúc này không?

Ngay sau đó, Hiểu Khê liền bị các y tá lôi ra ngoài hành lang. “Giai Hân, chị hãy nói đi, em có rất nhiều chuyện muốn hỏi chị, chị không thể ra đi như thế được.” Cô chợt nhớ lại một lần Nguyên Kiệt đã nói rằng: “Em đừng có qua lại thân thiết với Giai Hân quá.” Cô hỏi lí do tại sao nhưng Nguyên Kiệt chỉ lặng thinh không nói gì.

Quay đầu lại đã thấy Lưu Hiên xuất hiện bên cạnh mình, Hiểu Khê loạng choạng, suýt chút nữa ngã vào lòng anh.

“Không sao, không sao đâu, ngày mai là mọi chuyện sẽ qua đi thôi.” Lưu Hiên nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc cô, nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu sưng húp của cô và an ủi. Trước kia, Hiểu Khê vẫn luôn tin rằng, dù có gặp phải bất cứ chuyện gì thì cuối cùng sóng gió cũng sẽ qua đi, ngày mai trời lại sáng. Nhưng lần này, cô thực sự không dám khẳng định, ngày mai liệu có lại là một ngày nắng vàng rực rỡ hay không?

“Yên tâm đi, vẫn còn có anh, có anh luôn ở bên cạnh em. Chỉ cần em không đẩy anh ra, anh tuyệt đối sẽ luôn ở bên cạnh em. Anh nhất định sẽ không đến một thành phố khác, lại càng không sang thế giới bên kia.” Lưu Hiên ôm chặt lấy Hiểu Khê, dìu cô vào thang máy để đưa về nhà. Hiểu Khê lúc này chẳng khác nào một con thú bé bỏng bị thương, toàn thân run rẩy. “Em hãy nghỉ ngơi đi nhé, đừng có suy nghĩ gì quá nhiều.”

“Xin anh - đừng - đi - đừng - rời - khỏi - em.” Hiểu Khê nấc nghẹn từng chữ nói.

Lưu Hiên đặt ly nước ấm xuống bên đầu giường của Hiểu Khê rồi lặng lẽ ngồi bên giường.

“Cảm ơn anh vì đã ở bên em, lúc em cảm thấy đau khổ và tuyệt vọng nhất.” Hiểu Khê mở mắt, giọng nói thều thào, yếu ớt, giống như một chú mèo con đang bị ốm.

“Cô bé ngốc nghếch.” Lưu Hiên cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng ngay sau đó anh mỉm cười đáp lại.

Hiểu Khê không đi dự tang lễ của Giai Hân, nghe nói tro cốt của chị được mang về Thiên Tân. Hiểu Khê nằm thụt trong căn nhà của mình, cô chẳng còn chút sức lực để đứng dậy bước đi nữa. Cô không thể tin nổi đây là sự thật. Giai Hân cứ thế lặng lẽ ra đi, không để lại bất cứ manh mối nào, nếu có cũng chỉ là một đồng những câu đố không lời giải đáp mà thôi.

Những lúc trong lòng đau đớn tột cùng, Hiểu Khê biết mãi mãi luôn có một người đàn ông ở bên cạnh cô, đó chính là bố. Tháng nào, cô cũng gọi điện thoại đường dài về cho ông, cũng có lúc ông đi đánh cá ngoài khơi xa nên không liên hệ được với, mỗi tháng chỉ thường về nhà hai lần, đầu tháng và cuối tháng.

“Bố ơi...” Hiểu Khê vừa nhấc máy lên thì đã không ngừng được tiếng khóc nức, rồi không thốt lên được lời nào nữa.

“Công chúa bé nhỏ của bố, lại có chuyện gì xảy ra thế? Mau nói cho bố nghe nào!” Bố cô ở đầu dây bên kia vô cùng lo lắng.

“Bố ơi, anh ấy đi mất rồi, anh ấy không cần con nữa.” Hiểu Khê khóc như mưa.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa, bảo bố, vẫn còn bố đây mà, vẫn còn bố đây mà.” Giọng nói của bố Hiểu Khê trầm lắng mà ấm áp, giống hệt như một liều thuốc trấn tĩnh thần khiến cho Hiểu Khê bình tĩnh lại được đôi phần.

“Vâng.” Cuối cùng Hiểu Khê cũng gạt nước mắt nói.

“Hiểu Khê, cậu ta đi rồi, chỉ có thể nói một câu là hai đứa con hữu duyên vô phận, cậu ta không phải là hoàng tử của con, cậu ta chỉ là một chú ếch. Yên tâm đi, chắc chắn một hoàng tử đang ở trạm kế tiếp chờ con đấy!”

“Nhưng mà, bố ơi, con thực sự cảm thấy anh ấy chính là hoàng tử của con.”

“Bảo bố à, đó chỉ là suy nghĩ của con, con cảm thấy cậu ta là hoàng tử của mình, nhưng cậu ta lại không cho rằng con là công chúa của cậu ta. Có lẽ, cậu ta là một ông vua tham lam, cậu ta muốn có rất nhiều, rất nhiều phi tần, mỹ nữ.” Bố vẫn cứ an ủi cô giống như đang kể chuyện vậy, trong mắt bố, Hiểu Khê mãi mãi là cô gái bé nhỏ chưa trưởng thành cuộn tròn trong lòng ông, chớp nhẹ đôi mắt to, nghiêng đầu lắng nghe truyện cổ tích.

“Dạ được, con biết rồi ạ.” Hiểu Khê dập máy, cảm thấy tâm trạng đã tốt hơn đôi phần.

Nhân sinh vô thường, thế sự khó đoán! Người bạn thân thiết nhất của bạn hôm nay còn khỏe mạnh nhưng rất có thể ngày mai đã rời bỏ bạn đi xa, người yêu mà hôm nay bạn còn đặt biết bao kì vọng nhưng rất có thể ngày mai sẽ phản bội bạn. Còn con người vốn mềm yếu và nhỏ bé! Chẳng thể giữ lại được cái gì, cũng chẳng thể giữ lại được trái tim đã thay đổi, và càng không thể đổi thay được sự thật rằng ai đó đã ra đi. Nhân định thắng thiên, câu nói này thật nực cười biết mấy!

Còn về phần Phó Vân, anh kiên trì mỗi ngày gửi cho Hiểu Khê một tin nhắn an ủi, động viên, hơn nữa tin nhắn mỗi ngày lại mỗi khác, dù cho Hiểu Khê không một lần hồi đáp. Những tin nhắn động viên như: “Mặt trời mỗi ngày đều tươi mới, anh tin rằng em sẽ dũng cảm hơn Hách Tư Gia”, “Tối qua, trong giấc mơ Thượng Đế có nói với anh rằng, Người đã dành tặng cho em một người đàn ông tốt hơn...” Điều này khiến cho Hiểu Khê không thể không bội phục Phó Vân, thật đúng là kiên trì, vững tâm! [Hách Tư Gia: Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Phiêu nổi tiếng của Trung Quốc]

27. Chương 28

4.7 Đừng có tin vào những câu chuyện cổ tích, truyện cổ tích chỉ là gạt người mà thôi

“Trước khi hôn được hoàng tử, rốt cuộc phải hôn qua bao nhiêu chú ếch đây? Làm thế nào để xác định người ấy là hoàng tử hay là ếch? Nếu như không hôn thì làm sao có thể biết được?

Con người lớn lên trong những câu chuyện cổ tích sẽ luôn luôn yếu đuối, sau khi trưởng thành, người đó nhất định phải trải qua ít nhất một kiếp nạn, bởi vì cuộc sống hiện thực tàn khốc hơn trăm ngàn lần so với truyện cổ tích.

Truyện cổ tích đều là lừa gạt? Chưa chắc! Truyện cổ tích miêu tả những điều tốt đẹp, hoàn mỹ, chỉ có điều không dạy ta biết làm thế nào để đạt được sự tốt đẹp và hoàn mỹ thôi.”

Một khoảng thời gian sau khi Giai Hân ra đi, Hiểu Khê thường nhớ lại những kỉ niệm, những chuyện xảy ra giữa cô với Giai Hân và Nguyên Kiệt. Bây giờ ngồi nghĩ lại, chuyện Giai Hân đã từng nói thật lòng muốn giới thiệu bạn trai cho cô, nhớ lại chuyện chị dắt cô tới phòng làm việc của Nguyên Kiệt dùng trà... Giai Hân, rốt cuộc có phải đã lợi dụng cô? Có phải từ đầu chí cuối, chị đều lợi dụng, coi cô như một con cờ để lấy lòng Nguyên Kiệt và để củng cố địa vị phó tổng của chị ở công ty? Hiểu Khê càng nghĩ lại càng thấy đáng sợ. Bởi vì từ trước đến nay, cô vẫn luôn cho rằng chị coi mình như chị em thân thiết một nhà, khi chị nhờ cô giúp đỡ, cô cũng cho rằng là bạn bè thì nên giúp đỡ lẫn nhau. Thực tế có phải như vậy hay không? Cô mãi mãi sẽ không bao giờ có được câu trả lời.

Hiểu Khê cùng lúc mất đi hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình, một người là chị Giai Hân mà cô luôn dựa dẫm, nương tựa và một người là Nguyên Kiệt mà cô đặt biết bao hi vọng về mối tình tuyệt đẹp. Một người cách biệt âm dương, một người xa tận chân trời góc bể.

Cuộc sống tại sao luôn luôn “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí” thế này?

Tâm trạng của Hiểu Khê vô cùng tồi tệ, như rơi xuống tận đáy của sự tuyệt vọng vậy. Cô không dám nói với bố mẹ, chỉ đành nén chặt trong tim. Bắc Kinh rộng lớn là thế, người cô có thể tâm sự vốn đã ít đến mức đáng thương, giờ lại mất đi hai người. Bỗng nhiên cô cảm thấy trong lòng trào dâng nỗi cô độc mà trước nay chưa từng có. Câu nói “tận hưởng tự do đơn độc” chắc chắn là những lời nói tiêu khiển khi tâm trạng vui vẻ, còn trong những lúc buồn bã, chán chường thế này, đó chẳng phải là một sai lầm hay sao? Cô cảm thấy quen biết, thân thiết cùng Giai Hân là một sai lầm, nếu không quen biết Giai Hân thì sẽ không gặp gỡ Nguyên Kiệt. Nếu không gặp gỡ Nguyên Kiệt thì sẽ không yêu anh và nếu không yêu anh thì sẽ chẳng cần để tâm đến chuyện đánh mất, không đánh mất cũng không cảm thấy đau khổ, giày vò. Nhưng lúc này, dù có nói gì đi nữa thì cũng đều đã quá muộn rồi. Người đi, lầu quạnh quẽ. Quạnh quẽ hóa u sầu.

Thực ra, trong lòng Hiểu Khê cũng từng nghĩ tới chuyện níu kéo. Tiết Thanh Minh sắp tới, vừa hay là dịp hoài niệm chuyện xưa cũ. “Tiết thanh minh mưa phùn lất phất - Người qua đường hồn phách đoạn trường.” Cô rất muốn gửi tin nhắn này cho Nguyên Kiệt, nhờ anh truyền đạt lại lời thăm hỏi của cô đến người bố đã khuất của anh. Nhưng cô không có đủ dũng khí. Hiểu Khê đã soạn ra rất nhiều tin nhắn nháp nhưng chẳng thể nhắn nút gửi đi được. Gửi đi thì được cái gì chứ? Người bố đã khuất của anh có quan hệ gì với cô đâu?

Hiểu Khê tự nhốt mình trong nhà đúng một tuần, đói bụng thì ăn sô cô la, khát thì uống nước khoáng Nông Phú, không sơn phấn trang điểm, không chỉnh đốn y phục, dầu tóc. Cô lặng lẽ nhớ lại các mối nhân duyên, hồi tưởng lại những ngọt ngào đã có trong quá khứ.

Hiểu Khê nằm trên chiếc giường đơn trong căn phòng ở tầng mười tám tòa chung cư, ánh mặt trời lườn qua khe cửa vào phòng, lúc này, một chú chim én bay đến đậu bên cửa sổ cất tiếng hót líu lo, vui vẻ nhảy lên nhảy xuống giống như một người bạn thân thiết. Tiếng chim thu hút cô đứng lên mở cửa sổ, cảnh tượng trước mặt khiến cô vui vẻ hẳn. Ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, tuyết cũng đã tan, không khí tràn ngập mùi của đất, chim én bay lượn hân hoan... Woa, cuối cùng mùa đông đã qua, mùa xuân ấm áp đã tới. Tuy rằng mùa xuân ở Bắc Kinh muộn hơn rất nhiều so với ở quê hương cô, nhưng cuối cùng mùa xuân đã về, đến đúng vào lúc bản thân cô hi vọng đón được ánh mặt trời ấm áp nhất.

Còn nhớ, lúc nhỏ, mỗi lần cô vấp ngã, bố thường nói vào mùa hè, vết thương sẽ mau lành hơn. Mùa xuân đã tới, mùa hè còn xa không? Và vết thương trong lòng cô đến lúc nào mới lành được đây?

Hiểu Khê quyết định sẽ không trốn tránh nữa, trốn tránh liệu có thể làm được gì? Chỉ tổ lãng phí mùa xuân tươi đẹp ngoài kia thôi. Cô quyết định ra ngoài dạo mát, quyết định đến trại trẻ mồ côi ở ngoại ô thăm bọn trẻ. Cô nhớ lại một câu bình luận của bà Tịch Mộ Dung mà mình đã được nghe từ hồi còn nhỏ: “Trong cuộc đời này, có một số chuyện nhất nhất phải tự mình giải quyết, dù đêm tối đến đâu, đường xa đến mấy thì vẫn cứ phải một mình kiên cường tiến lên phía trước.” [Tịch Mộ Dung: Nhà thơ, nhà văn, họa sĩ nổi tiếng Trung Quốc]

Hiểu Khê ngồi trên chiếc xe đường dài chỉ có lác đác vài người về vùng ngoại ô, mắt nhìn những cảnh vật đang không ngừng trôi qua bên cửa kính, cảnh tượng lần trước cùng Nguyên Kiệt tới thăm trại trẻ mồ côi lại hiện ra trước mắt. Cảnh vật vẫn còn y nguyên, chỉ có người trên xe là thay đổi, giờ còn lại mình cô với cảm giác lạc lõng, cô liêu. Cuối cùng, cô cũng hiểu ra rằng bản thân càng muốn quên anh thì lại càng nhớ đến, chỉ bằng cứ để mọi chuyện thuận theo lẽ tự nhiên!

Lúc cô đến trại trẻ mồ côi thì đã tầm xế chiều. Lần này không có xe, cũng không có quà cáp gì, chỉ có Hiểu Khê một thân một mình, cố gắng nở nụ cười, lặng thầm xuất hiện trước mặt bọn trẻ. Tiểu Đậu Đậu là người nhận ra Hiểu Khê sớm nhất: “A, dì Đỗ, dì Đỗ tới thăm chúng ta này!” Tiểu Đậu Đậu hân hoan reo mừng, những đứa trẻ khác nghe thấy thế liền chạy ngay tới, ôm chầm lấy, lũ lượt đưa đôi tay bé nhỏ nắm chặt lấy bàn tay cô.

“Dì Đỗ ơi, chú Nguyên Kiệt đâu rồi ạ?” Tiểu Đậu Đậu ngơ ngác nhìn quanh hi vọng có thể tìm thấy bóng dáng của anh.

“Tiểu Đậu Đậu, đừng ngóng nữa, chú Nguyên Kiệt đang ở một thành phố rất xa, rất xa, sau này chắc không có nhiều cơ hội đến gặp các con nữa.” Hiểu Khê ngồi xuống, nhìn vào đôi mắt đen láy của Tiểu Đậu Đậu đáp.

“Không phải đâu, không phải đâu, chú Nguyên Kiệt đã nói rằng tháng nào cũng sẽ tới thăm chúng con mà. Trước kia, tháng nào chú cũng tới thăm chúng con, nhất định chú bị bệnh hoặc là công việc quá bận rộn. Đến khi nào chú hết bận thì chú cũng tới thăm chúng con.” Tiểu Đậu Đậu vẫn rất cố chấp nói. Nhìn cô bé gái tràn trề hi vọng trước mặt mình, Hiểu Khê nở lòng nào mà gạt bỏ mất tia hi vọng cuối cùng của cô bé chứ? Biết đâu, Nguyên Kiệt lại thực sự bay về đây để thăm mấy đứa trẻ cũng nên.

“Ừm, chú Nguyên Kiệt nói, chỉ cần các con chăm chỉ học hành, ngoan ngoãn nghe lời, chú nhất định sẽ tới thăm các con.”

Lúc này, mấy đứa trẻ trước mặt cô mới gạt đầu bằng lòng.

“Dì Đỗ ơi, dì có biết là sau khi dì về, chúng con đều rất nhớ dì không?”

“Thế sao? Mới có mấy tháng thôi mà miệng con đã ngọt như mía lùi rồi kìa.”

“Thật ạ, chúng con đều nhớ dì, muốn dì kể chuyện cổ tích cho chúng con nghe. Dì Đỗ, dì kể truyện cổ tích cho chúng con đi!” Lời nói của đứa trẻ trước mặt Hiểu Khê làm lũ trẻ thêm háo hức, nhiệt tình, khiến cô chẳng thể nào từ chối được.

“Vậy các con muốn nghe chuyện gì nào?” Hiểu Khê vừa nói vừa đưa tay vuốt ve khuôn mặt non nớt, mịn màng của Tiểu Đậu Đậu.

“Chỉ cần là truyện cổ tích do dì Đỗ kể, chúng con đều thích nghe cả.” Một đứa trẻ khác hân hoan nói.

“Có thật không? Thế các con có nhớ lần trước dì Đỗ đã kể chuyện gì không?”

“Nhớ ạ, là truyện Hoàng tử ếch!” Hơn mười đứa trẻ trước mặt cùng đồng thanh nói, giọng nói đồng dục của lũ trẻ càng khiến Hiểu Khê thêm tự tin.

Haizz, Hoàng tử ếch, phải chăng tất cả đều là ý trời? Trước khi hôn được hoàng tử thì phải hôn qua bao nhiêu chú ếch? Làm thế nào để xác định được người ấy là hoàng tử hay là ếch? Nếu như không hôn thì làm sao có thể biết được chứ. Có lẽ, Nguyên Kiệt là hoàng tử của người khác, còn đối với cô, anh chỉ là một chú ếch mà thôi.

“Dì Đỗ, dì kể cho bọn con nghe câu chuyện Cô bé Lọ Lem đi!”

Ừm, cô bé Lọ Lem, câu chuyện về cô bé Lọ Lem mãi mãi là giấc mơ của các bé gái. Đó chính là câu chuyện cổ tích mà hồi nhỏ bố cô thích kể cho cô nghe nhất. Lúc đó, Hiểu Khê đã lớn lên trong những giấc mơ về cô bé Lọ Lem, hoàn toàn choáng ngợp trước cuộc sống hạnh phúc của nàng. Cô vốn tưởng rằng: “Rồi mình cũng sẽ chờ đợi được chàng hoàng tử của riêng mình”, nhưng thực tế đã chứng minh. Tất cả các câu chuyện cổ tích đều chỉ lừa gạt người khác mà thôi!

Còn những đứa trẻ với ánh mắt ngây thơ, thuần khiết trước mặt, lại đang chờ đợi Hiểu Khê kể cho chúng nghe về những câu chuyện cổ tích lãng mạn hoàn mỹ. Lúc này, Hiểu Khê chợt nhận ra mình không cách nào mở miệng kể được. Cô thực sự muốn nói với những đứa trẻ ngây thơ, trong sáng trước mặt rằng: “Các con đừng tin vào những câu chuyện cổ tích này, truyện cổ tích chỉ là gạt người ta mà thôi, hơn nữa còn có thể làm tổn thương chúng ta rất sâu sắc.”

Đúng thế, những câu chuyện cổ tích, những câu chuyện chết tiệt ấy đã khiến bản thân cô đặt quá nhiều kì vọng vào đàn ông, còn những người đàn ông trong cuộc sống hiện thực lại thay đổi quá nhanh chóng. Cô những tưởng có thể mang tình tiết cổ tích đặt vào cuộc sống, nhưng cô đã thất bại thảm hại. Cô đã quá kiên định, quá thuần khiết, không có chút phòng bị, nghi ngờ gì. Cô ngây ngô cho rằng, chỉ cần yêu nhau thì cuối cùng sẽ đến được với nhau, cô nghĩ rằng khoảng cách về không gian, thời gian đều không phải là vấn đề, thế nhưng cô với Nguyên Kiệt vẫn cứ là hữu duyên vô phận.

“Hôm nay, dì Đỗ dạy các con hát có được không?” Hiểu Khê liền chuyển sang chủ đề khác.

Hiểu Khê quyết định không kể truyện cổ tích và cũng không chôn chặt truyện cổ tích trong lòng nữa. Thế giới cổ tích quá xa xôi, cao vời vợi, những đứa trẻ sống trong thế giới cổ tích sẽ có trái tim trong trẻo nhưng dễ vỡ vụn tựa thủy tinh. Cô không muốn nhìn thấy người khác lại giống cô, không muốn mấy đứa trẻ này lại đi vào vết xe đổ của mình.

Thảo nào mà mỗi lần nghe thấy cô nói về truyện cổ tích, Giai Hân thường than ngắn thở dài nói: “Niềm vui mãi mãi là ngắn ngủi, truyện cổ tích chẳng bao giờ chịu trách nhiệm cả đâu. Trên thế giới này không có hoàng tử, chỉ có đàn ông và chó. Từ hoàng tử đến chó, giống như quá trình một thiếu nữ mất mười năm trời đau khổ để trưởng thành. Em gái à, cố gắng học tập nhé!” Hiểu Khê giờ đã thật sự hiểu, phải chăng sự tỉnh ngộ này đã quá muộn?

28. Chương 29

4.8 Khi anh ta đã không còn yêu cô nữa thì tình yêu của cô sẽ trở thành gánh nặng đối với anh ta

“Yêu một người, hay đối xử tốt với một người vốn dĩ thường là theo bản năng.

Đã bao lâu rồi chúng ta không còn rơi lệ nữa? Vấn đề ở đây là chúng ta rất khó có thể khóc vì người khác, điều này là bất hạnh hay là may mắn đây?”

Ngày hôm sau, khi quay về thành phố, lúc vừa bước ra khỏi thang máy, đang chuẩn bị mở cửa vào nhà, vừa ngược đầu lên, cô nhìn thấy Trác Nhiên đã đứng đó từ bao giờ. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Trác Nhiên, Hiểu Khê liền vứt chiếc túi xách xuống, nhanh chóng chạy tới ôm chầm lấy Trác Nhiên rồi lớn tiếng bật khóc.

“May mà vẫn còn có cô.” Hiểu Khê khóc rất lâu, rất nhiều, biết bao nước mắt tích tụ lại dường như đều tuôn chảy hết ra, làm ướt cả một bên vai áo của Trác Nhiên, khóc một hồi, Hiểu Khê mới nghẹn ngào nói ra câu này. Cô thực sự thấy rất may mắn vì vẫn còn có Trác Nhiên. Vào đúng lúc bản thân cô bơ vơ nhất, lạc lõng nhất, hoang mang nhất, Trác Nhiên như một thiên thần xuất hiện ngay trước mặt. Phải chăng rất đúng với câu nói “Khi Thượng Đế đóng một cánh cửa thì đồng thời cũng sẽ mở ra một cánh cửa khác cho chúng ta”?

“Đừng khóc, đừng khóc nữa!” Trác Nhiên an ủi Hiểu Khê giống như một người chị vỗ về lên mái tóc rối bời của cô em. Gần đây tâm trạng buồn chán, cô làm gì còn tâm trí lo chỉnh sửa tóc nữa. “Tôi đã nghe nói hết rồi.” Ngồi trên sofa, Trác Nhiên uống một ngụm nước, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

Cô nghe nói rồi cũng hay, Hiểu Khê đỡ phải kể lại đầu đuôi câu chuyện bi thảm của mình. Hiểu Khê giống như một đứa trẻ, ngồi bệt trên mặt đất, đầu tựa trên chiếc sofa, nghiêng mặt nhìn Trác Nhiên. Trác Nhiên ngồi dưới ánh đèn, lộ rõ khí chất điềm tĩnh, vẻ ngoài xinh đẹp, khiến mọi người phải rung động.

“Trác Nhiên, cô đẹp quá, tôi chắc chắn cô chưa từng bị thất tình lần nào.” Hiểu Khê giọng đầy sự ngưỡng mộ tán dương.

“Cô bé ngốc, đó chỉ là vẻ bề ngoài mà cô nhìn thấy được thôi. Bước đi trên đường tình đầy trắc trở, có mấy ai lại chưa từng vấp ngã? Người khác đều tưởng rằng tôi thấu hiểu quan hệ cả hai giới thì chắc chắn phải là một “tướng quân” trăm trận trăm thắng trên tình trường, thực tế thì không phải như vậy. Khi tôi còn non nớt, ngây ngô cũng đã từng chịu rất nhiều đau khổ vì tình. Trước kia, tôi từng vô cùng yêu thương một người đàn ông, yêu đến mức không còn lòng tự trọng gì cả, chỉ cần anh ta vẫy tay là tôi sẽ chạy tới ngay. Tôi biết rằng anh ta có rất nhiều bạn gái, hơn nữa tôi mãi mãi chỉ là một người ở phía sau không được công khai, mỗi lần anh ta tìm tôi thực ra chỉ để thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Nhưng lúc đó, tôi đã ngốc nghếch đến mức tin rằng có một ngày anh ta sẽ cảm động trước tấm chân tình của mình. Có một lần, anh ta nói chưa từng thử quan hệ bằng lỗ dưới, tôi nói không có gì to tát hết, liền tỏ ra mình rất vui vẻ chấp nhận rồi phối hợp để anh thử nghiệm lần đầu tiên đó, làm xong ai về nhà nấy. Trên đường về nhà, bỗng nhiên tôi cảm thấy vô cùng khinh bỉ bản thân, thực ra tôi hoàn toàn không biết phương thức quan hệ biến thái đó, cũng chẳng thích thú gì cả, tôi tát mạnh hai cái vào mặt mình, vừa đi vừa khóc lớn. Từ hôm đó trở đi, tôi không bao giờ liên lạc lại với anh ta nữa, bởi vì tôi cảm thấy mình không thể nào tiếp tục sống như vậy được.”

Trác Nhiên kể xong, hai người im lặng một hồi lâu, khoảnh khắc này thời gian gần như ngưng đọng. Thật không ngờ Trác Nhiên cũng có một quá khứ chưa chất đến thế.

Hiểu Khê đột nhiên nhớ đến một câu nói: Cách tốt nhất để an ủi một con người, chính là vạch vết sẹo của chính mình ra nói cho người đó, rằng thực ra của mình còn đau đớn hơn gấp nhiều lần. Và để an ủi cô, Trác Nhiên đã sẵn lòng vạch ra vết thương lòng xưa cũ, thật quá nghĩa khí!

“Xin lỗi nhé, tôi đã để cô phải nhớ lại chuyện không vui.”

“Cô xem, bây giờ không phải tôi rất ổn hay sao? Yên tâm đi, cô vẫn còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội khác.” Trác Nhiên tiếp tục an ủi Hiểu Khê, còn Hiểu Khê dù bán tín bán nghi nhưng cũng gật nhẹ đầu hỏi: “Có thật không?”

“Cô phải biết một điều: No person deserves your tears, and who deserves them won’t make you cry - Không có ai xứng đáng với nước mắt của cô, người xứng đáng thì sẽ không bao giờ làm cô phải khóc. Cho nên hãy thu lại những dòng lệ đó, đừng khóc lóc vì những người không xứng đáng, như thế thực sự quá lãng phí đấy.” Trác Nhiên vừa nói vừa nhẹ lau nước mắt cho Hiểu Khê.

“Ừm.”

“Khi anh ta đã không còn yêu cô nữa thì tình yêu của cô sẽ trở thành gánh nặng đối với anh ta. Yêu một người hay đối xử tốt với một người vốn dĩ là theo bản năng. Đáng tiếc, anh ta không có bản năng này, hoặc có thể nói anh ta hoàn toàn không có tư cách để yêu cô. Cho nên, anh ta phải trốn chạy, buộc phải tìm một phương thức khác nhẹ nhàng thoải mái hơn, bởi vì cơ bản anh ta là một người đàn ông không muốn chịu trách nhiệm. Cô phải nhớ kĩ, lần sau nếu như cô còn rơi lệ thì nhất định đó phải là những giọt nước mắt hạnh phúc, vui mừng.”

Nghe Trác Nhiên nói vậy, Hiểu Khê cũng thấy vui vẻ, nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều. Trước kia có biết bao người đàn ông Trung Quốc đồng loạt nói muốn tìm một người phụ nữ còn trinh để lấy làm vợ, nhưng người nào người nấy đều lừa gạt phụ nữ cùng mình lên giường để thỏa mãn dục vọng cá nhân, sau đó thì phải mông bỏ đi mất.

Nguyên Kiệt cũng vậy, khi biết được cô vẫn còn trinh trắng, một mặt coi đó là một may mắn, mặt khác lại oán thán nói nếu cô không phải cô gái còn trinh trắng thì tốt biết mấy. Anh đang sợ hãi phải chịu trách nhiệm, hoặc là anh không thể xác định nổi mọi thứ, nên đã chạy đi tìm người phụ nữ khác, để cho dù có chia tay thì cũng không phải áy náy, lo âu. Hừm, cái màng trinh chết dẫm! Vào thời điểm chính xác thì lại gặp sai người, đúng là đau thương.

Lúc này, mặc dù Hiểu Khê vẫn còn đang thất tình, nhưng rất nhanh sau đó, ngày nào cô cũng nhận được một bó hoa bách hợp. Trong bó hoa có gài tấm thiệp nhưng lại không hề có chữ kí hay lời nhắn nào. Ngày nào cũng vậy, chín giờ sáng, lúc Hiểu Khê còn chưa đến văn phòng hoa đã được mang tới rồi. Sau đó, suốt cả ngày, khắp phòng làm việc đều ngan ngát hương hoa. Là ai tặng cho cô nhỉ?

Hoa bách hợp đã được tặng một tuần rồi mà người tặng hoa vẫn chưa lộ diện. Vừa hay Lưu Hiên đi ngang qua phòng làm việc của Hiểu Khê, nhìn thấy bó hoa bách hợp liền nói: “Hiểu Khê, lại là tiểu tử gan to hơn trời nào dám tặng hoa cho em thế?” Trong lời nói của anh thể hiện rõ sự đố kị và bất mãn. Hiểu Khê nghĩ, đây có lẽ là hoa do Phó Vân tặng cũng nên!

“Anh đừng có tặng hoa cho tôi nữa, đừng lãng phí thêm tiền bạc của anh nữa! Bây giờ cả văn phòng đang sắp rộ lên vụ xì căng đan mang tên tôi rồi đấy!” Hiểu Khê gọi điện cho Phó Vân nói.

“Đúng là tâm ý tương thông, em biết là do anh tặng hoa sao? Tặng hoa cho người đẹp không bao giờ là lãng phí tiền bạc mà phải gọi là tiền bạc được sử dụng đúng nơi đúng chỗ. Anh phải đi luyện tập tiếp đây, tạm biệt nhé!” Phó Vân cười tít mắt rồi tắt điện thoại.

Phó Vân rất thích ánh nắng mặt trời nên anh cũng rất yêu thích môn đánh gôn. Đối với Phó Vân, ánh mặt trời chính thực là người đẹp. Cuộc sống của anh không thể nào thiếu đi người đẹp được, hơn nữa lại là những người đẹp hoàn toàn khác nhau, những người đẹp lúc gặp gỡ và lúc chia tay.

29. Chương 30: Lãng Quên

“‘Người đang làm gì thế?’ Hoàng tử bé hỏi Quỷ rượu. Còn tên Quỷ rượu kia lặng lẽ ngồi ở đó, trước mặt một hàng các bình rượu, có bình còn rượu, có bình trống không.

‘Tôi đang uống rượu’ Hần buồn bã, trầm tư trả lời.

‘Tại sao người lại uống rượu?’

‘Vì muốn quên đi.’

Lúc này, hoàng tử bé bỗng cảm thấy thương hại tên Quỷ rượu kia. Chàng liền hỏi: ‘Muốn quên đi điều gì thế?’

Tên Quỷ rượu cúi đầu ủ rũ nói: ‘Để quên đi nỗi hổ thẹn của tôi.’

‘Người hổ thẹn vì cái gì?’ Hoàng tử bé rất muốn cứu giúp hắn.

‘Tôi hổ thẹn vì uống rượu.’ Tên Quỷ rượu đó sau khi nói xong câu này thì không mở miệng nói thêm lời nào nữa.”

Hoàng tử bé - Antoine de Saint-Exupéry

5.1 Chỉ có duy nhất tình yêu là đến một thời điểm nào đó bỗng quay về con số không

“Sau khi nói một ngàn lần câu anh yêu em, cuối cùng vẫn chẳng thể địch lại nỗi câu “chia tay thôi”. Trước kia từng yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu đến chết đi sống lại, nhưng rồi cuối cùng cũng nhạt nhòa.

Người thất tình luôn có đặc quyền, bởi vì mọi người đều thương hại kẻ yếu đuối, vấn đề là không có ai mong muốn được nhận đặc quyền đó.”

Nhìn trong gương, Hiểu Khê nhận ra mình đã gầy và tiêu tụy đi rất nhiều. Gần một tháng nay, vì Nguyên Kiệt mà cô chẳng màng cơm nước, tại sao lại phải hành hạ bản thân tới mức này chứ? Chỉ là hôn nhầm phải một con ếch, đành phải cầu nguyện lần sau hôn đúng hoàng tử thôi. Cô sẽ không bao giờ sống theo kiểu này nữa, cô nhất định phải khiến bản thân mình vui vẻ hơn, hạnh phúc hơn.

Hiểu Khê đã làm cho bản thân mình ba việc:

Thứ nhất, cô đã tới Ung Hòa Cung thắp một tuần hương, quỳ trước mặt Phật tổ, dập đầu ba cái. Ung Hòa Cung là chốn linh thiêng vô cùng đông đúc, tràn ngập khắp nơi là mùi hương khói, đến mức lúc bước ra ngoài cửa quần áo của Hiểu Khê đã ảm đầy mùi hương.

Thứ hai, cô đã đi mua sắm một trận đã đời, mua liền một lúc ba bộ váy. Nhất định phải khiến cho bản thân càng ngày càng đẹp hơn.

Thứ ba, cô ra siêu thị chọn lựa sườn heo và rong biển loại thượng hạng, nấu ình một nồi canh sườn heo rong biển nóng hổi đầy chất dinh dưỡng. Trên thế gian này, ngay bản thân mình còn không thương lấy chính mình thì còn mong chờ ai nữa? Sau khi ăn xong nồi canh nóng hổi đó, cô bắt đầu cảm thấy trái tim mình dần ấm áp hơn. Không còn tình yêu, có đồ ăn ngon cũng không tệ chút nào.

Tất cả các đồng nghiệp trong công ty lần lượt biết tin Hiểu Khê thất tình, mọi người đều đối xử với cô rất tốt. Có lẽ kẻ yếu đuối thường hay được người khác thương hại. Ví dụ như chị kế toán ở công ty, ngày trước lúc nào cũng phải kiểm tra đi kiểm tra lại mấy hóa đơn dự chi mà Hiểu Khê mang đến, bây giờ vừa nhìn thấy cô mang giấy lĩnh tiền đến đã nói: “Hiểu Khê, chị có thể giúp gì được cho em không?” Trước kia, ngay cả khi Hiểu Khê bận tới mức đầu óc quay cuồng, không phút nghỉ ngơi mà cũng chẳng có ai thềm hỏi cô đã ăn trưa chưa, bây giờ ngay cả cô lễ tân Tiểu Mĩ cũng chạy qua hỏi han: “Hiểu Khê à, trưa nay có cần tôi gọi giùm cô một suất cơm của hãng YOSHINOYA không?” Ngày trước, Lưu Hiên luôn luôn đưa ra cảnh cáo thái độ làm việc không tập trung của Hiểu Khê, giờ anh gọi cô đến phòng làm việc và nói: “Hiểu Khê, nếu như em cảm thấy tâm trạng không ổn, anh có thể cho em nghỉ phép, đi du lịch giải tỏa tinh thần đi!” [YOSHINOYA là chuỗi cửa hàng cơm thịt bò nổi tiếng, có lịch sử lâu đời đến hàng trăm năm của Nhật Bản.]

“Được bao lâu thế anh?”

“Em muốn được bao lâu? Nửa tháng đã đủ chưa?” Đây là kì nghỉ dài nhất mà công ty cho, hơn nữa còn là nghỉ phép có lương nữa.

Hiểu Khê im lặng không nói gì, hình như không chút động lòng trước kì nghỉ phép vừa dài vừa có lương này.

“Thế nào? Vẫn chưa hài lòng sao? Em muốn đi đâu mà nửa tháng nghỉ phép cũng không đủ?”

“Em muốn đến một “thế ngoại đào nguyên” [Một thế giới tươi đẹp, ở đó con người được sống hạnh phúc, an nhàn, thanh thoi], cả đời chẳng muốn quay về nữa.” Hiểu Khê trả lời với thái độ vô cùng khác thường.

“To gan, không ngờ em còn học cách trêu chọc cấp trên nữa đấy!”

Sau đó, giọng của Lưu Hiên lại dịu nhẹ đi đôi chút, có vẻ rất quan tâm: “Em không sao chứ?”

Hiểu Khê mím chặt môi, khẽ cười không nói thêm gì.

“Thất tình thì có gì to tát chứ, vậy mà mọi người lại cứ làm cho loạn xạ hết cả lên.”

“Hiểu Khê, em thay đổi rồi.”

“Thay đổi thế nào ạ?”

“Em giờ đây tâm sự đầy mình, em bắt đầu phòng bị trước người khác. Một Hiểu Khê ngây thơ, lãng mạn trước kia chẳng bao giờ tìm lại được nữa. Em không còn là Hiểu Khê mà anh đã từng quen biết.” Giọng nói của Lưu Hiên trở nên buồn buồn, làm cho không khí trong phòng dường như ngưng đọng. Đúng vậy, trong kí ức của anh, Hiểu Khê luôn là một cô gái có nụ cười vui vẻ, tươi tắn khi phơi sách dưới nắng ấm, một cô gái khoáng đạt, mạnh mẽ không bao giờ bị đánh bại hay gục ngã bởi bất cứ chuyện gì.

Nghe thấy những lời này Hiểu Khê lại một lần nữa lựa chọn im lặng. Cô ngồi trên chiếc ghế trước mặt Lưu Hiên rất lâu, rồi bỗng đứng dậy nói: “Anh có tin không, em vẫn có thể mỉm cười, hơn nữa còn xán lạn, tươi tắn hơn trước kia gấp ngàn lần. Đây có lẽ chính là điểm duy nhất khác biệt với trước kia thôi. Cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm.” Nói xong câu này, Hiểu Khê ưỡn ngực, thẳng người đi nhanh ra khỏi phòng, chẳng khác nào chú gà trống kiêu hãnh chuẩn bị bước vào trận chiến.

Thật thế, rất nhanh sau đó, Hiểu Khê lại tươi cười vui vẻ trở lại, cứ như thể chuyện thất tình, đau khổ chưa từng xảy ra, như thể trong cuộc đời cô, chưa bao giờ xuất hiện Nguyên Kiệt vậy, các đồng nghiệp đều lặng thầm hâm mộ sự hồi phục phi thường của cô, chỉ mỗi Lưu Hiên là vẫn lo lắng mà thôi.

Mấy hôm sau, Lưu Hiên đặt một tấm thẻ trước mặt cô. “Hiểu Khê, cho em cái này!” Thẻ gì vậy? Cô cầm lên xem thì ra đó là tấm thẻ hội viên SPA.

“Tại sao anh lại cho em? Nếu như anh không cho em một lí do khiến em tâm phục khẩu phục thì nói gì em cũng không nhận đâu.”

“Nếu như anh nói đây là phúc lợi dành cho đồng nghiệp thất tình thì sao?” Lưu Hiên nhìn cô với ánh mắt tràn trề hi vọng. Ngay lúc này, cô bé lễ tân liền bước tới nói: “Phúc lợi gì thế anh? Sao em chưa nghe thấy bao giờ nhỉ?”

“Lưu Hiên, ý của anh chính là mỗi một nữ đồng nghiệp bọn em đều được phát một tấm thẻ hội viên SPA coi như phúc lợi của công ty ạ? Em không nghe nhầm đấy chứ?” Tiểu Mĩ vui mừng vỗ tay reo lên.

“Ừm, em không nghe nhầm đâu.” Nói xong, Lưu Hiên liền nhanh chóng quay về vị trí của mình.

“Có thật không?” Tiểu Mĩ muốn xác nhận lại với Hiểu Khê.

“Lãnh đạo nói, làm sao có chuyện giả được?” Hiểu Khê đáp rồi cất chiếc thẻ SPA đi.

Đọc sách, tạp chí, xem kịch, xem phim Mĩ, rồi đến chương trình Khang Hy tới rồi [Là một chương trình giải trí tổng hợp của Đài Loan do Thái Khang Vĩnh và Từ Hy Đệ làm MC], đó là những việc mà Hiểu Khê dùng để giết thời gian vào những buổi tối dài lê thê, mọi việc rất đơn giản mà thanh thản. Đi ngủ và thức dậy đúng giờ, cách ngày lại đắp mặt nạ một lần, cuối tuần nấu một nồi canh dinh dưỡng bồi bổ sức khỏe và đến SPA hưởng thụ cuộc sống, đồng thời hưởng thụ cảm giác được chăm sóc, nâng niu.

Khi ánh sáng tắt thì ánh đèn hoa lệ lập tức thấp lên, phía ngoài khung cửa sổ, những chùm đèn xanh đỏ lấp lánh, đôi khi loáng thoáng lúc ẩn lúc hiện là tiếng tàu điện ngầm đi qua, Hiểu Khê tắt đèn rồi thấp mấy ngọn nến thơm hồi sáng mua về từ trung tâm thương mại Makunsi. Căn phòng phút chốc trở nên lung linh, huyền ảo và ngào ngạt hương thơm của hoa oải hương, hoa hồng. Thế giới lập tức biến thành một không gian mờ ảo khiến Hiểu Khê cảm giác dường như đang bước vào khu vườn Eden [Vườn địa đàng trong Kinh Thánh].

Nén thơm oải hương đích thực là sản phẩm tuyệt vời cho việc điều tiết tâm trạng mà chẳng có ai quy định chỉ có người đang yêu mới được dùng. Với một người cô đơn như Hiểu Khê lúc này, ít nhất còn có ngọn nến tựa sao trời này bầu bạn, ít nhất còn có hương hoa hồng tượng trưng cho tình yêu và hạnh phúc thoang thoảng xung quanh, may ra còn có giấc mộng đẹp ở cạnh bên cô.

Không đến nửa tháng sau, Hiểu Khê hoàn toàn có thể chìm vào giấc ngủ ngon lành, những cơn mất ngủ của cô cuối cùng cũng bị tinh dầu oải hương đánh bại hoàn toàn.

Một hôm, khi lật giở một tờ tạp chí, Hiểu Khê đọc được một đoạn phân tích khá hay sau: “Quá trình đàn ông yêu phụ nữ như sau: Yêu - sợ - thấy phiền phức - rời xa. Còn quá trình phụ nữ yêu đàn ông là: Không bận tâm - thích - yêu - chân tình khó dứt. Thời điểm người đàn ông rất yêu người phụ nữ, có khả năng lúc đó người phụ nữ còn chưa phải lòng anh ta. Nhưng lúc người phụ nữ dần dần thích rồi chuyển thành yêu người đàn ông thì cũng là lúc người đàn ông chán người phụ nữ và chuẩn bị chạy mất. Tình yêu của người đàn ông là quá trình biến một con thiên nga lông lẩy dần dần thành một con cóc ghè xấu xí. Tình yêu của người phụ nữ là quá trình biến một chú ếch xấu xí thành hoàng tử điển trai. Khi ở cùng một người đàn ông, bạn chính là tất cả của anh ta, khi rời xa người đàn ông, bạn chẳng là cái gì hết. Khi ở cùng người phụ nữ, bạn chính là tất cả của cô ấy, khi rời xa người phụ nữ đó, bạn vẫn là toàn bộ của cô ấy. Tình yêu của đàn ông có thể đo lường bằng danh lợi và địa vị, còn tình yêu của người phụ nữ là đánh đổi bằng danh dự và mạng sống. Đàn ông tự hào khi có được người phụ nữ tốt, phụ nữ tự hào khi họ giữ được người đàn ông tốt.”

“Viết quá chuẩn xác! Mình với Nguyên Kiệt không phải cũng như vậy sao? Quá trình y hệt như nhau. Anh ấy tiến, mình lùi bước, đợi tới khi mình tiến lên thì anh ấy đã bỏ chạy từ bao giờ. Đàn ông tự hào khi có được người phụ nữ tốt, phụ nữ tự hào khi họ giữ được người đàn ông tốt. Viết quá chí lý. Nhưng xưa nay vốn dĩ vẫn ‘giành được giang sơn thì dễ giữ được giang sơn mới khó’...” Hiểu Khê vừa đọc tạp chí, vừa so sánh với bản thân, bất giác lẩm bẩm một mình.

Mùa xuân đến, những mảng tuyết trắng dần dần tan chảy, thời tiết bắt đầu ấm dần lên. Hiểu Khê mở tủ quần áo, lấy từng chiếc váy rồi lần lượt thử hết cái này đến cái khác. Không có đàn ông ngắm nghía thì ít nhất cũng có chiếc gương làm tri kỷ.

Hiểu Khê thay một chiếc ga giường in hoa, được chìm vào giấc mộng tươi đẹp trên thảm hoa ấm áp là một chuyện vô cùng hạnh phúc, sung sướng. Tất cả mọi thứ cần phải thay đổi ngay từ những chi tiết nhỏ nhất.

Lúc dọn dẹp phòng bếp, Hiểu Khê tìm thấy một chai rượu Chilê nằm trong góc tường, chai rượu này vốn dĩ muốn đợi Nguyên Kiệt về rồi hai người cùng nhau thưởng thức. Thế nhưng rượu vang đâu nhất thiết phải uống cùng đàn ông, nghĩ vậy cô liền gọi điện thoại mời Trác Nhiên đến nhà nhâm nhi. Trác Nhiên đến rất đúng giờ, hơn nữa còn mang theo cả đậu phộng và pho mát để nhắm với rượu vang.

Đẩy cửa sổ ra để đón cơn gió tươi mới tràn vào từng góc ngách trong nhà, Hiểu Khê mở nắp chai rượu để cho hương vị rượu từ từ tỉnh dậy, sau đó cô rót rượu vào chiếc ly chân cao, rượu nho màu đỏ nổi bật trong chiếc ly thủy tinh trắng trong rất bắt mắt. Hai người lắc nhẹ chiếc ly, kề mũi sát gần để mùi hương hoa quả chín rộ nồng đậm lập tức xông thẳng lên đến tận đỉnh đầu. Thưởng thức một ngụm nhỏ để cho vị rượu ngấm đều lên mỗi một tế bào lưỡi, vị ngọt của mật và vị dịu nhẹ của quế hòa quyện vào nhau tạo nên một cảm giác hòa hợp, ăn ý! Khi rượu xuống đến cổ họng, cảm giác như mọi tế bào đều đang căng phồng lên tràn đầy sức sống.

“Ừm, mùi vị của rượu Chilê không tệ, rất phù hợp để uống cùng bạn bè. Là rượu của trang trại nào thế?” Trác Nhiên nhấp một ngụm rượu, khẽ nheo đôi mắt, lưỡi biếng nằm trên chiếc ghế sofa ăn mấy đồ vặt, giống y như một chú mèo lưỡi đáng yêu.

“Sant Carlo.” Hiểu Khê liền trả lời.

“Ồ.” Trác Nhiên đáp một tiếng rồi lại nhồm người dậy, tiếp tục thưởng thức rượu.

“Chai rượu này vốn dĩ tôi định để uống cùng Nguyên Kiệt và kể cho anh ấy nghe câu chuyện liên quan tới loại rượu này, có điều, bây giờ chỉ có thể kể cho cô nghe thôi.” Hiểu Khê cầm ly rượu đứng trước khung cửa

sổ nhìn “giọt nước mắt của thiên sứ”. “Giọt nước mắt của thiên sứ”, ai đã đặt cho loại rượu vang này cái tên vừa hay lại vừa thương cảm thế này chứ?

“Cô thử nói tôi nghe xem nào!” Trác Nhiên mở to đôi mắt hai mí tuyệt đẹp, giống hệt như đứa trẻ đang chờ đợi nghe truyện cổ tích. Ngay lúc này, Hiểu Khê có cảm giác thời gian quay ngược lại, cô như nhìn thấy hình ảnh mình đang ngẩng đầu lắng nghe bố kể chuyện ngày xưa.

“Ở đất nước Chilê, Sant Carlo là một sản phẩm lâu năm rất được mọi người yêu thích, nó có lịch sử hơn một trăm ba mươi năm, không ai không biết đó là một trong ba nhãn hiệu rượu nho nổi tiếng nhất Chilê, một nhãn hiệu rượu được lấy tên của một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy chính là bà Dona Carolina Iniguez, phu nhân của ngài Dona Luis Pereira, người đã sáng lập ra trang trại rượu Sant Carlo. Để bày tỏ tình yêu dành cho người vợ, ngài Dona Luis Pereira đã lấy tên phu nhân mình là Carolina đặt tên cho sự nghiệp sản xuất rượu mà mình yêu quý nhất. Từ đó, tình yêu này theo các chai rượu Sant Carlo đi khắp đất nước Chilê và trên khắp mọi miền đất nước, để rồi bất kỳ ai khi uống loại rượu Sant Carlo này vào sẽ đều dâng lên trong mình một tình yêu nồng cháy, lãng mạn.” Hiểu Khê đặt ly rượu xuống, từ từ kể hết mọi tình tiết của câu chuyện. Thực ra, cô định kể câu chuyện này cho Nguyên Kiệt nghe khi thưởng thức chai rượu này. Bởi vì bất cứ ai thưởng thức loại rượu này đều có thể cảm nhận được một phần tình yêu trong đó.

Có điều bây giờ Hiểu Khê đã nghĩ thông rồi, cô đã quyết định thay đổi.

“Trên thế giới này thực ra chỉ có tình thân, tình bạn và sự nghiệp là đáng để đầu tư, bởi vì những thứ này sẽ tích lũy dần dần theo đúng những gì bạn đã bỏ ra. Chỉ duy nhất có mỗi tình yêu vào một thời điểm nào đó, đột nhiên trở về con số không tròn trĩnh. Cho nên đầu tư vào tình yêu chẳng bằng đầu tư vào tình bạn.” Hiểu Khê nói.

Thật vậy, nói một ngàn lần câu “anh yêu em” cuối cùng vẫn chẳng dịch lại nổi một câu “chia tay thôi”. Đây chính là tình yêu. Trước kia từng yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu đến chết đi sống lại, nhưng rồi cũng cuối cùng cũng nhạt nhòa phai pha.

“Nói vậy nghĩa là cô đang đầu tư vào tôi?” Trác Nhiên mỉm cười hỏi, Hiểu Khê khẽ gật đầu.

“Đúng là vinh hạnh quá, nâng ly chúc mừng nào!” Trác Nhiên nâng cao ly rượu, cụng ly, hai người nhìn nhau mỉm cười, tất cả không cần phải nói thành lời.

“Nhà bất động sản Phùng Luân đã từng nói: Người giúp bạn trưởng thành không phải là thầy giáo mà chính là đối thủ của bạn. Những người yêu thương bạn thường không dạy cho bạn cách để sinh tồn, còn những người thù hận bạn sẽ khiến bạn thêm bản lĩnh. Những người yêu bạn sẽ khiến bạn tan chảy vì ấm áp, người hận bạn sẽ khiến bạn kiên cường mạnh mẽ hơn. Cho nên mới có câu nói “yêu chết người, hận sống khỏe”. Yêu chết người - một tình yêu đòi sống đòi chết, nếu như anh ta không chết thì bạn cũng chết. Hận sống khỏe - một người hận thù, ngày ngày phải suy nghĩ cách đối phó, nên bạn sẽ sống, sẽ học được rất nhiều bản lĩnh khác.”

Vì vậy, Hiểu Khê không nên làm một chú ếch chìm đắm trong tình yêu mà phải trở thành một chú cá bơi lội tự do trong làn nước trong xanh. Cho dù có phải đối mặt với phong ba bão táp, phải chống trả trước sự tấn công ác liệt của các loài cá lớn khác thì vẫn phải kiên cường làm một chú cá biết yêu thương chính bản thân mình. Biết yêu thương bản thân mình thì mới biết yêu thương người khác, mới có đủ tự tin đi yêu tiếp được.

“Mãi mãi đừng bao giờ đánh mất nụ cười của mình, ngay cả khi cô đang buồn chán, bởi nói không chừng một người nào đó sẽ yêu cô khi nhìn thấy nụ cười đó. Never stop smiling, not even when you're sad, someone might fall in love with your smile.” Trác Nhiên quả là một chuyên gia tâm lý rất có nghề.

Cuối cùng Hiểu Khê cũng nghĩ thông.

“Làm thế nào đây, bây giờ tôi đột nhiên lại muốn đi ăn đồ nướng!” Hiểu Khê quay đầu nhìn Trác Nhiên nói.

“Đại tiểu thư ơi, bây giờ đã là mười một giờ đêm rồi đấy!”

“Đi đi mà, hôm nay dạ dày của tôi rất tốt, tôi muốn ăn uống một trận thật đã đời.” Hiểu Khê nắm lấy tay của Trác Nhiên rồi nhanh chóng kéo cô ra ngoài...

Không khí ban đêm thật dễ chịu, sáng khoái, sao trên bầu trời lấp lánh, lấp lánh, Hiểu Khê chợt nhớ lại cảnh tượng trước kia cùng bố ngồi ngoài ban công đếm sao trời. Cảnh tượng đó thật quá tuyệt vời! Vừa chớp mắt đã qua hai mươi năm rồi, đời người liệu có mấy lần hai mươi năm?

30. Chương 31

5.2 Đem hơi ấm của một người chuyển hết ột người khác

“Muốn quên đi một người, cách nhanh nhất chính là bắt đầu một mối tình mới. Tuy rằng rất hữu hiệu, nhưng chỉ là phương pháp trị ngọn chứ không trị tận gốc.

Đàn ông đều là loại động vật sinh lí, là loại người thực dụng, 99% các cuộc tình xa cách đều thất bại. Có điều không sao hết, con cóc ba chân thì khó kiếm, chứ đàn ông hai chân thì thế giới này vô số.”

Ngày hôm sau, Hiểu Khê đem hộp kem dưỡng da dành cho nam giới để trong tủ lạnh tặng một người bạn khác giới. Đúng vậy, cô bắt đầu đầu tư vào tình bạn, vì tình bạn còn đáng tin cậy hơn tình yêu. Dù gì thì kem dưỡng da cũng có hạn sử dụng, trong thời gian còn hạn thì nên đem tặng cho người đáng được đầu tư. Người này có thể sẽ xuất hiện vào lúc cô cần người sửa giúp máy tính hoặc điện nước trong nhà mỗi khi có vấn đề gì xảy ra.

Cô không thể không làm vậy để tránh tình trạng “nước đến chân mới nhảy”, cho nên, hàng ngày cũng năng đi lại, quan tâm người ta, đảm bảo sẽ được hồi đáp lại đúng như những gì mình đã bỏ ra, chứ không phải như khi đầu tư vào tình yêu, tất cả đều một đi không trở lại.

Hiểu Khê luôn luôn ghi nhớ lời Trác Nhiên nói, muốn quên đi một người, cách nhanh nhất chính là bắt đầu một mối tình mới. Có thật là vậy không? “Đem hơi ấm của một người chuyển hết ột người khác, sửa đổi những sai lầm trước đó thành mộng ước”, ca sĩ Trần Dịch Tấn đã hát như vậy trong bài hát của mình.

Đêm đã quá khuya, không còn nhìn thấy sao trên trời nữa, không khí se se lạnh lan tỏa. Hiểu Khê chán nản ngồi ở nhà chơi điện tử, bỗng nhiên, cô nhận được tin nhắn.

“Em đã ổn chưa?” Người gửi tin nhắn là Phó Vân. Xem ra anh vẫn còn nhớ đến cô điều đó khiến Hiểu Khê cảm thấy rất cảm động.

“Ổn rồi. Em chỉ cho phép mình đau khổ trong một đêm thôi, sáng hôm sau tỉnh dậy, em sẽ ổn ngay.”

“Em giỏi quá!”

“Thế dạo này, em bận rộn việc gì thế?”

“Dạo này em bắt đầu bận rộn đi xem mặt.” Hiểu Khê có sao nói vậy.

“Đi xem mặt gì chứ?” Ba giây sau, tin nhắn của Phó Vân lại đến.

“Em gửi hình của mình cho anh nhé!”

Hiểu Khê lập tức gửi hình sang, bởi vì trong lòng cô lúc này đang tràn đầy khát vọng.

“Để cho công bằng, anh cũng gửi ảnh của anh sang đây, nếu không, em sẽ kì thị anh đấy!” Hiểu Khê gửi kèm thêm một câu.

“Được.” Năm phút sau Hiểu Khê liền nhận được một tin nhắn đa phương tiện của anh. Anh trong ảnh có khuôn mặt tròn trĩnh, trông hơi ngổ nhưng lại rất đáng yêu.

Sau đó, cô tắt máy đi ngủ, Hiểu Khê đã có thói quen này khá lâu rồi, cô muốn tận hưởng cảm giác không bị ai làm phiền, không ai tìm thấy cô này. Kể từ khi Hiểu Khê yêu Nguyên Kiệt, cô bắt đầu mất ngủ, bây giờ, người đi lâu trắng, cô tự điều chỉnh lại thời gian biểu của mình sao cho hợp lí nhất.

Nhận ra đã rất lâu rồi không đi dạo phố mua sắm, cô quyết định bắt đầu cuộc sống mới, tận hưởng những niềm vui trước mắt. Cả một tầng toàn những nhãn hiệu thời trang nổi tiếng Gucci, Prada, Armani... đầy sức quyến rũ và thu hút sự chú ý của những người đi mua sắm. Hiểu Khê không đắn đo suy nghĩ bước vào một cửa hàng Gucci, vừa vào cô đã đi thẳng đến chỗ có chiếc túi được đeo trên người của ma nơ canh. Hiểu Khê không biết tên của kiểu dáng này là gì, nhưng cô vừa nhìn thấy đã rất thích nó, cầm trên tay cảm giác vô cùng mềm mại. Hiểu Khê quay đầu nhìn cô nhân viên bán hàng yêu cầu được xách thử, người nhân viên này liền bước tới, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng. Những nhân viên này thường chỉ nhiệt tình khi nhìn thấy những phu nhân quý phái, giàu có, chứ còn với những khách nữ trẻ tuổi, họ thường rất lạnh lùng, mặt không chút biểu cảm. Chắc trong lòng họ thầm nghĩ: Mấy cô gái này chỉ xem hàng chứ chưa chắc đã mua nổi. Ánh mắt của mấy cô nhân viên kênh kiệu này thường rất sắc bén.

“Chị ơi, kiểu túi này có tên không? Là kiểu mới ra à?” Hiểu Khê vừa xách chiếc túi vừa quay sang hỏi.

“Loại túi này có tên là Indy Bag. Tay xách được thiết kế hình cung lấy cảm hứng từ chiếc vô lăng của những chiếc xe cổ, thiết kế hình cung này làm tăng thêm cảm giác mềm mại và cao quý cho tổng thể chiếc túi. Đây chính là thiết kế của Tổng Giám đốc Frida Giannini, người đã sáng lập ra nhãn hiệu Gucci. Tiểu thư, kiểu túi này giờ đang là sản phẩm kinh điển mới trong cửa hàng của chúng tôi, cô mua rồi nhất định sẽ rất hài lòng, vì nó rất đáng đồng tiền bát gạo. Cô xem, chiếc túi được làm từ da cá sấu, trông quý phái biết bao!” Cô nhân viên sau khi nhìn thấy sợi dây chuyền Dior trên cổ Hiểu Khê liền nhiệt tình, đơn giản giới thiệu. Woa, da cá sấu, lại còn là màu xanh lá cây sẫm, vừa trầm lắng lại vừa quý phái, quan trọng hơn, màu sắc này cũng là màu may mắn của cô. Hiểu Khê bất giác không khỏi động lòng.

“Tiểu thư, đừng đắn đo nhiều quá, loại túi này vừa mới có mặt trên thị trường đã thu hút không biết bao người vào mua. Bây giờ, trong danh sách những người mua chiếc túi này có rất nhiều người nổi tiếng như: Kylie Minogue, Lindsay Lohan, Elle MacPherson, Mischa Barton, Salma Hayek, Jessica Alba...”

Cô nhân viên liệt ra một loạt danh sách những người nổi tiếng mà Hiểu Khê không thể không biết tên, đang định rút thẻ tín dụng ra mua thì cô lại nhanh chóng đóng ví tiền lại. Tốt nhất là đợi đến lần tới, khi ký được hợp đồng mới rồi tính sau. Cô nhanh chóng bước ra khỏi cửa hàng, nhưng vẫn lưu luyến không rời quay đầu lại nhìn chiếc túi trên tấm quảng cáo, tự nhủ: “Em yêu, lần sau, chị nhất định sẽ đưa em về.”

Buổi tối thứ Sáu, Hiểu Khê đến nhà giúp một người bạn tổ chức tiệc sinh nhật. Vì khách rất đông nên mãi cho đến khi tiệc tan, cô mới có thời gian nói chuyện với bạn mình.

“Vì một người đàn ông mà định bỏ cả một thành phố, cậu còn làm cả những việc vừa vĩ đại vừa ngốc nghếch như vậy sao?” Cô bạn học vừa dọn dẹp căn phòng vừa nói. “Cô bé ngốc nghếch, đây chính là hậu quả của việc trước kia cậu không chịu yêu đương, hẹn hò đấy. Lần này thì đau một lúc nhớ trọn đời rồi chứ? Rốt cuộc, giờ cậu đã rút ra được kinh nghiệm hay chưa?”

“Nhưng tại sao lại như thế chứ?” Hiểu Khê chưa trả lời, cô bạn học lại tiếp tục hỏi.

“Thực ra mình cũng có lỗi.” Hiểu Khê nhỏ nhẹ nói.

“Lỗi gì chứ? Cậu lẳng nhăng trước sao? Đó không phải là tính cách xưa nay của cậu.”

Hiểu Khê chỉ cười mà không nói gì.

“Đàn ông đều là loại động vật sinh lí, là loại người thực dụng, vì thế 99% các cuộc tình xa cách đều thất bại. Có điều không sao hết, con cóc ba chân thì khó kiếm, chứ đàn ông hai chân thì khắp thế giới này vô số.” Người bạn vỗ nhẹ lên vai Hiểu Khê rồi đi tẩy trang, để lại cô một mình ngồi trên ghế sofa ngẫm nghĩ.

Mười giờ tối, về đến nhà Hiểu Khê chẳng có việc gì làm, đành ngồi xem mấy chương trình giải trí. “Lúc này anh ấy đang làm gì nhỉ?” Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh một người. Xem ra thường xuyên nhắn tin an ủi, tặng hoa cho phụ nữ là một chiêu tấn công rất hiệu quả.

“Gần đây anh có bận không?” Hiểu Khê nhắn tin hỏi thăm Phó Vân. Cô lúc này chỉ mong muốn tìm một người bạn khác giới để nói chuyện thôi.

Ngay lập tức, Phó Vân nhắn lại: “Anh đang uống rượu, hay là em cũng đến đây đi!”

Hiển nhiên là cô từ chối. Cô không thích hẹn hò cùng một người đàn ông không mấy quen thuộc. Nếu như gọi đến sớm mời đi ăn cơm thì còn có thể chấp nhận được, còn giờ thì không được vì anh đang uống rượu, khí huyết dâng cao, sinh lực dồi dào.

“Tại sao lúc này, em lại nhắn tin cho anh?”

“Em muốn tìm sự an ủi.”

“Không còn nguyên nhân nào khác sao?”

“Anh muốn đáp án gì đây?”

“Theo em thì sao?”

Hiếu Khê nghĩ một lúc rồi nhắn lại: “Thì em có chút cảm tình với anh. Không được kiêu ngạo đâu nhé!”

“Ha ha, anh sẽ không thể đâu. Anh đã cảm thấy điều đó từ lâu rồi.”

“Thực ra anh rất đáng yêu.”

“Ồ, thế chúng ta hẹn hò đi!” Anh nhanh chóng trả lời.

“Cổ nhân mượn hoa làm ông mai, giờ anh mượn rượu làm bà mối sao? Hễ có chút men rượu là anh lại to gan, thẳng thừng như vậy?”

“Chẳng có liên hệ gì đến rượu hết. Trời sinh anh vốn đã to gan rồi.”

Tối đó, hai người nhắn tin đến tận hơn hai giờ đêm, cho đến trước khi đi ngủ, Hiếu Khê cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh. Lần đầu tiên bình thần chìm vào giấc ngủ, bởi vì cô có dự cảm rằng, một hành trình mới lại sắp sửa bắt đầu.

31. Chương 32

5.3 Đã từng yêu, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi

“Tình cảm là thứ không thể dựa dẫm. được, bởi bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

Cô không phải là thiên sứ không biết gì về nhân gian, cô yêu tất cả những thứ tốt đẹp trên thế giới, bao gồm cả những chiếc túi cao cấp và tình yêu. Nếu như có thể cùng lúc có được cả hai thứ thì tuyệt biết bao!”

Cuối tuần, Trác Nhiên lôi Hiếu Khê đi hộp đêm nhảy nhót.

“Tôi chỉ muốn ngủ thôi.” Hiếu Khê thoái thác.

“Biết ngay là cô lại muốn ngủ mà. Cô cứ tiếp tục thế này, nhất định muốn thành bà cô suốt ngày chỉ ru rú trong nhà hết nằm ngủ rồi ăn mì, muốn ế chồng luôn hả?” Trác Nhiên dựng Hiếu Khê dậy, lôi cô ra khỏi giường.

“Ây da, chúng ta đều lớn rồi, ai lại còn đi nhảy nhót nữa, thực tình tôi không có chút hứng thú nào cả.” Hiếu Khê nhắm nghiền đôi mắt mê man, bây giờ đã là mười giờ đêm rồi.

“Cho tôi xin đi, cô đã đến ba mươi tuổi đâu, vừa trẻ trung lại vừa xinh đẹp, điều quan trọng chính là tâm trạng. Thay vậy ngán rồi đi chơi cùng tôi đi! Cô cứ nghĩ xem, nhảy và lắc theo nhịp điệu, sẽ quên đi hết những vận rủi của mình, cảm giác này vô cùng tuyệt vời đấy...” Trác Nhiên liên tục kích thích ham muốn tiềm ẩn trong Hiếu Khê. Hiếu Khê nhìn thấy dáng vẻ nhiệt tình của cô bạn, đành phải ngoan ngoãn thay chiếc váy ngắn ra ngoài tìm kiếm niềm vui.

Cuối tuần, người đến các hộp đêm rất đông, nam thanh nữ tú đâu đâu cũng có, thì ra cái đẹp cũng có đội ngũ cả. Trước kia, đi trên đường phố chẳng nhận ra Bắc Kinh lại có nhiều khuôn mặt đẹp tựa mình tinh thể này. Mấy cô gái bên cạnh, cô nào cô nấy thân hình nóng bỏng, vô cùng gợi cảm, quyến rũ.

Hiếu Khê nhanh chóng chìm đắm trong không khí từng bừng nơi đây, bây giờ, cô mới nhận ra mình đã rời khỏi thế giới tuổi trẻ tràn đầy năng lượng, nhựa sống này quá lâu rồi. Trên sân khấu, anh chàng DJ đẹp trai với chiếc mũ đội lệch đang hăng say phù phép cho âm nhạc của mình.

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì?” Trác Nhiên kéo tay Hiếu Khê đi vào sàn nhảy, lúc này, cô đứng giữa dòng người đang lắc lư, uốn éo, Hiếu Khê không khỏi cũng dần hòa nhập theo âm nhạc và không gian xung quanh. Trong lòng thầm cảm thán, quả vậy, đã quá lâu rồi cô không ra ngoài giải trí như thế này, xương cốt cũng không còn linh hoạt như xưa nữa.

“Cô xem đi, nếu mà không đi thì cơ thể đến mức mòm mẫm thôi.” Trác Nhiên uốn mình, nhảy một cách điêu nghệ, xung quanh chốc chốc lại có mấy anh chàng muốn chen vào cùng nhảy với Trác Nhiên. Có điều Trác Nhiên không thèm để ý, nhưng cô ấy càng không quan tâm lại càng giống như một bông hồng kiêu sa, lạnh lùng phát ra mùi hương quyến rũ chết người.

Mới nhảy được hai điệu nhạc, Hiếu Khê đã cảm thấy phần eo hơi đau, mệt mỏi vô cùng. Cô liền lui vào quầy bar, gọi một chai rượu Budweiser, còn Trác Nhiên ở giữa sàn nhảy ngoài kia đang có một đám đàn ông vây quanh. “Bởi vì cô ấy chăm nhảy nên cơ thể mới tràn đầy sinh lực và cảm xúc như thế, nên mình là đàn ông, mình cũng sẽ nhảy quanh cô ấy mà thôi”, Hiếu Khê thầm nghĩ.

Vừa ngồi uống rượu vừa nhìn về phía sàn nhảy, bỗng bên tai Hiếu Khê vang lên giọng của một người đàn ông. “Tiểu thư, hình như đây là lần đầu tiên cô tới đây?” Lời bắt chuyện quá tầm thường!

“Ở chỗ này có vô số các cô gái tới đây lần đầu, chẳng lẽ anh lại đi hỏi từng người một như vậy ư?” Hiếu Khê quay đầu nhìn sang người đang định tán tỉnh mình. Anh chàng tuổi tầm ngoài ba mươi, trông cũng khá đẹp trai, trên đầu đội chiếc mũ, trông phong cách ăn mặc cũng khá dân chơi, đang mỉm cười đầy duyên dáng.

“Em không cần phải sợ, anh chỉ muốn tìm người để nói chuyện cùng thôi.” Anh chàng uống một ngụm Jack Daniels rồi nói.

“E rằng không chỉ đơn giản là nói chuyện đâu.” Hiếu Khê chớp chớp mắt, cười đáp.

“Trong em chứa đầy tế bào cảnh giác, cho nên anh sẽ không ra tay với em đâu. Hơn nữa em còn có người đi theo bảo vệ cơ mà, yên tâm đi!” Anh chàng cười rồi nói.

Quả nhiên là một cao thủ cua gái, điển hình của những người đàn ông ban ngày ở công ty luôn tỏ vẻ nghiêm túc, đạo mạo, nhưng buổi tối, khi đến những nơi hộp đêm vũ trường mới lộ ra bản chất thực sự.

“Được thôi, nói chuyện thì nói chuyện, vậy anh nói cho tôi biết, anh đã cua được bao nhiêu cô gái ở vũ trường này rồi?”

“Về điều này thì cũng phải tới hai con số.” Anh chàng cười đắc ý vẻ khoe khoang nói.

“Có thú vị không?” Hiếu Khê nói rồi tiếp tục cầm chai rượu Budweiser uống.

“Xin đừng nói mấy điều lí lẽ với anh! Đến những nơi vũ trường, quán bar thế này anh không muốn nghe mấy lời khuyên răn của Phật tử hay Chúa trời gì hết.” Anh ta xua xua tay, đáp.

“Tôi cũng không có hứng thú nói với anh những điều này, bởi vì tôi biết rõ mình không phải nhà truyền đạo giỏi giang, chỉ là cảm thấy hiếu kì mà thôi.”

“Về điều này, nên nói thế nào nhỉ? Cảm giác trên giường thiết thực, vui vẻ và điên cuồng hơn tình yêu nhiều lần. Xin em đừng coi thường anh, mỗi người mỗi chí hướng, anh chính là loại người như vậy. Anh không xem trọng tình cảm, tình cảm là thứ không thể dựa dẫm được, bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói. Phụ nữ ở cùng anh trong vòng năm ngày nhất định phải lên giường với anh, sau khi lên giường mới biết được thì ra trên thế gian cũng có những lúc khoái lạc, vui vẻ đến thế. Đây chính là niềm vui chân thực và cũng là quan điểm về tình yêu của anh.” Anh ta thao thao bất tuyệt. Tiếng nhạc rất ồn nên Hiếu Khê phải cố gắng lắng mới lắng nghe được. Cô cảm thấy hứng thú trước quan điểm tình yêu và thái độ sống của anh chàng này.

“Đây không phải là quan điểm tình yêu của anh mà là quan điểm về tình dục của anh mới đúng.” Hiếu Khê chỉnh.

“Đàn ông theo đuổi người phụ nữ mình thích không phải để lên giường cùng họ sao? Tại sao cứ nhất thiết phải đội lên nó một từ cao sang, lịch lãm là “yêu” chứ? Tình yêu cũng đâu phải là vĩnh hằng. Đàn ông chỉ cần lên giường cùng người phụ nữ mình thích là đủ rồi, như thế liệu đó có phải là tình yêu không? Lẽ nào, mọi người đều không muốn chấp nhận sự thực? Cứ nhất định phải theo đuổi một tình yêu lí tưởng? Cảm giác yêu ai đó chỉ là do một loại tín hiệu áp chế lên vùng đại não, thiết lập DNA về giống loài để đáp ứng nhu cầu sinh tồn, chọn lọc và tiến hóa của loài người, duy trì sứ mệnh lịch sử bảo tồn nòi giống. Cũng chính nhờ việc thiết lập DNA mà số lượng con người mới không ngừng tăng nhanh, không bị tuyệt chủng. Tín hiệu áp chế đại não này không giống nhau ở kết quả, nó thể hiện sự cảm nhận của riêng mỗi người, chúng ta gọi cảm nhận đó là tình yêu. Tình yêu gánh vác sứ mệnh lịch sử rất đáng quý, nhưng không nhất định phải đeo đuổi bằng được, lúc không có tình yêu vẫn có thể tận hưởng được niềm vui giới tính. Vì vậy cần gì phải yêu đến mức độ thái quá như vậy?” Anh chàng lại tiếp tục nói, xem ra đã uống vào bụng cả một chai rượu mạnh, men say có vẻ bắt đầu có tác dụng.

“Tôi nghe nói, những người không tin vào tình yêu, thông thường đều là những người đã từng phải chịu rất nhiều đau khổ vì tình yêu.” Hiểu Khê nhấp một ngụm rượu rồi nói. Nói thực lòng, đến lúc này, cô nhận thấy mình cũng bắt đầu nghi ngờ tình yêu, bởi vì lần này cô thực sự chịu đã quá nhiều đau khổ.

“Trên thế giới này thứ không đáng tin cậy nhất, mẹ kiếp, chính là tình cảm, dù có hi sinh bao nhiêu thì cũng chỉ như muối bỏ bể, vật chất vẫn nên được xếp lên hàng đầu. Có một vĩ nhân đã từng dạy: Chỉ có tiểu nhân và đàn bà là khó nuôi. Sự thực chính là như vậy, việc dành tình cảm cho phụ nữ đúng là ngốc nghếch, tình dục mới là phương thức tốt nhất để đối đãi với họ. Đôi bên đều có nhu cầu thì hà cớ gì mà không làm chứ?”

“Vậy anh đã từng thật lòng yêu một ai đó chưa?” Hiểu Khê ngẩng đầu lên, đèn trong vũ trường nhấp nhoe, tiếng nhạc thì quá âm ỉ, nhưng Hiểu Khê vẫn hi vọng có được một đáp án mà mình mong muốn.

“Đã từng yêu, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi. Tình yêu anh dành cho người bạn gái thời đại học hoàn toàn vô tư, trong sáng, tình cảm của bọn anh sâu đậm tới mức có thể ví như hai con người chung một cơ thể, một linh hồn. Không có bất cứ người đàn ông hay phụ nữ nào có thể làm được điều đó. Cô ấy có thể vì anh mà chết, anh cũng vậy, anh cũng có thể vì cô ấy mà hi sinh mọi thứ, cô ấy là tri âm của anh và anh cũng là tri âm của cô ấy. Tình cảm của hai người bọn anh chỉ đứng sau tình cảm dành cho bố mẹ mà thôi, em hiểu không?” Anh ta có vẻ bắt đầu bị kích động, nói ra những lời tình cảm chất chứa tận sâu thẳm đáy lòng.

“Nếu hai người đã yêu nhau sâu đậm đến vậy thì tại sao sau cùng lại chia tay?” Khi nói ra câu này, trong lòng Hiểu Khê chợt dâng lên nỗi cảm thương, xót xa. Những người yêu nhau sâu đậm cuối cùng lại chẳng thể đến được với nhau. Đây có lẽ chính là việc đáng tiếc nhất trên thế gian này!

Nghe thấy câu hỏi này, anh chàng không nói thêm gì nữa, chỉ uống rượu, giầy lát, bắt đầu sụt sùi và cố gắng hết sức để che giấu tiếng sụt sùi đó. Hiểu Khê cũng không dám tiếp tục nói chuyện với anh nữa, uống hết chai rượu trên tay, cảm thấy sức nóng lan tỏa toàn thân, cô loạng choạng chen vào giữa đám người đang nhẩy nhót giữa vũ trường.

Tối nay, hãy để âm nhạc và các điệu nhảy giải phóng hết năng lượng! Hiểu Khê sau đó còn uống hết một chai Corano rồi tiếp tục nhập vào đám người đang uốn lượn theo điệu nhạc.

Sáng hôm sau, Hiểu Khê thức dậy rất muộn, vừa hay lúc đó có một nhân viên chuyển phát nhanh đưa tới một bưu kiện lớn: “Gần đây tôi có mua sắm gì trên mạng đâu?” Hiểu Khê vừa mới bật dậy khỏi giường, đầu tóc vẫn còn rối bù, mơ mơ màng màng hỏi.

“Thưa cô, đây là chiếc túi một người muốn gửi tặng cô, mời cô kí đã nhận!”

Hiểu Khê kí tên mình rồi nhanh chóng mở vỏ bọc bên ngoài ra xem, logo hãng Gucci nhanh chóng lộ ra, tiếp tục mở, trời ơi là chiếc Indy Bag! Hơn nữa còn là da cá sấu màu trắng mà cô thích nhất nữa!

“Em đã nhận được quà của anh rồi chứ?” Phó Vân gọi điện hỏi.

“Anh đoán như thần vậy, làm sao mà anh lại biết được?”

“Ha ha, thật không uống công anh lăn lộn giang hồ bao năm nay.”

Hiếu Khê thầm nghĩ, phải chăng phụ nữ thường không thể từ chối được người đàn ông như thế này. Một người đàn ông vì mình mà dám bỏ ra một khoản tiền lớn, đã phải tốn bao công sức nghĩ cách để lấy lòng. Người đàn ông như vậy, có ai là không thích? Hiếu Khê cũng là người trần mắt thịt, cô không phải là thiên sứ không biết gì về nhân gian, cô yêu tất cả những thứ tốt đẹp trên thế giới, bao gồm cả chiếc túi cao cấp và tình yêu. Nếu như có thể cùng lúc có được cả hai thứ thì tuyệt biết bao!

32. Chương 33: Ngọt Ngào

“Nếu như bạn phải lòng một đóa hoa sống ở một ngôi sao, vậy mỗi khi đêm đến, chỉ cần bạn nhìn lên bầu trời cũng sẽ cảm thấy vô cùng ngọt ngào, vui vẻ và hạnh phúc. Lúc ấy trong mắt bạn, tất cả các ngôi sao dường như đều đang nở hoa rạng rỡ.”

“Tất nhiên rồi...”

“Cái này cũng giống như là nước, bởi do trục quay và dây thừng mà mới kéo lên được. Ngược giềng mà bạn cho tôi uống cũng giống như âm nhạc vậy... Bạn có còn nhớ không? Thử nước này uống ngon miệng vô cùng...”

“Đương nhiên...”

“Đến đêm, bạn ngẩng đầu lên nhìn các ngôi sao, mặc dù ngôi sao của tôi quá bé nhỏ, không cách nào chỉ rõ rằng ngôi sao của mình rốt cuộc nằm ở chỗ nào. Như vậy cũng rất tốt. Bạn có thể cho rằng ngôi sao của tôi nằm trong bất cứ ngôi sao nào trên bầu trời. Như vậy, bạn sẽ thích ngắm tất cả các ngôi sao, không phân biệt ngôi sao nào với ngôi sao nào... Và vì thế, tất cả những ngôi sao này đều sẽ trở thành người bạn của bạn.”

Hoàng tử bé - Antoine de Saint-Exupéry

6.1 Vậy thì em sẽ tha thứ cho tội lỗi của anh

“Cuộc sống mong manh dễ vỡ, xin đừng để vuột mất tình yêu.

Tội nghiệt trong tình yêu rất nặng nề, tha thứ cho người khác cũng chính là giải thoát cho bản thân mình.”

Cơn bão lớn nhất trong lịch sử mang tên Khải Na đã đổ bộ vào vùng Phúc Kiến, khiến cho các thôn làng ven biển gần như bị nuốt trọn, rất nhiều người mất tích. Vào đúng buổi chiều mà cơn bão Khải Na vừa qua đi, Hiếu Khê liên tục nhận được điện thoại, tất cả đều gọi đến hỏi thăm người nhà của cô, Hiếu Khê cảm thấy vô cùng ấm áp trong lòng. Các đồng nghiệp càng quan tâm đến cô hơn, cho cô những đặc quyền ưu đãi như một “nạn dân”.

Lưu Hiên bước tới trước mặt cô, dịu dàng nói: “Hiếu Khê, bất cứ lúc nào anh cũng có thể phê chuẩn cho em nghỉ phép. Em có chắc là không phải quay về ngay không? Không vấn đề gì đâu, không cần phải cố gắng ở lại, công ty vẫn còn rất nhiều nhân viên khác, đâu phải chỉ có mỗi mình em. Em cứ bàn giao công việc đang làm lúc này cho Flora là có thể nghỉ phép. À đúng rồi, nếu em vội thì anh bảo Tiểu Vương lấy xe đưa em đi.” Những lời nói quan tâm dịu dàng khiến Hiếu Khê cảm động muốn rơi nước mắt.

Lúc nhận được điện thoại hỏi thăm của Nguyên Kiệt, Hiếu Khê đã không còn nhận ra giọng nói của anh nữa.

“Anh là ai thế?”

Nguyên Kiệt xưng tên báo họ xong, Hiếu Khê khựng lại vài giây rồi mới kịp phản ứng lại.

Là anh ấy, Nguyên Kiệt!

Trước đây, cô mong ngóng nhận được điện thoại của anh biết bao nhiêu. Đó là người mà chỉ cần nhắc đến cái tên cũng khiến trái tim cô loạn nhịp, căng thẳng. Đó đã từng là người đàn ông khiến cô khó lòng mà tròn giấc mỗi đêm.

“Em đang ở đâu?” ở đầu dây bên kia là giọng nói của Nguyễn Kiệt, vô cùng gấp gáp, căng thẳng.

“Em đang ở Bắc Kinh.”

“Em không sao chứ? Người nhà của em cũng không sao chứ?”

“Em vẫn tốt, người nhà của em cũng bình an vô sự.” Sáng nay, Hiểu Khê đã nói chuyện điện thoại với mẹ, bà nói vừa nhận được tin báo bình an của bố. Tạm thời bố cô đang lánh nạn ở một đảo nhỏ gần đó, đợi sau khi phong ba bão táp qua đi sẽ lên thuyền về nhà, cho nên lúc này, Hiểu Khê mới có thể an tâm như vậy.

Nguyễn Kiệt dường như vẫn còn muốn nói thêm điều gì đó...

“Em còn phải quay về làm việc đây. Tạm biệt!” Hiểu Khê nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại. Nguyễn Kiệt lúc này đã rời xa hẳn khỏi thế giới của cô. Mới chỉ có hai tháng ngắn ngủi mà cô gần như đã không nhận ra giọng nói của anh nữa. Giây phút này, cô cảm thấy trong lòng tràn ngập niềm vui mà trước nay chưa từng có.

“Anh ta nhất định sẽ rất thất vọng, không ngờ mình lại hồi phục nhanh đến vậy, không ngờ mình có thể quên anh ta nhanh đến thế. Hẳn là còn đang lo lắng sợ rằng mình sẽ bám riết lấy anh ta mãi không buông, ai ngờ mới đến ngày hôm sau, mình đã quên bống số điện thoại và giọng nói của anh ta rồi.” Hiểu Khê ngồi trước bàn làm việc, cố bình tâm trở lại nhưng bất giác vẫn nhớ đến đoạn nói chuyện vừa nãy.

Xem qua điện thoại, cô không ngờ lại có nhiều cuộc gọi nhờ đến thế: 16h41, 16h43, 16h45, 16h50... một dãy dài các cuộc gọi nhờ, tất cả đều là số của Nguyễn Kiệt. Bất giác tưởng tượng đến cảnh Nguyễn Kiệt đang lo lắng, đứng ngồi không yên, hết lần này đến lần khác tìm cách gọi điện cho cô, trong lòng Hiểu Khê đột nhiên có đôi chút cảm động. Phụ nữ mà, vẫn luôn dễ dàng động lòng như thế!

Báo mạng vẫn không ngừng thông báo về số người gặp nạn, trên ti vi liên tục chiếu cảnh các thôn làng bị cơn bão tấn công, tàn phá. Người ta liên tiếp khiêng các thi thể bất hạnh ra, cảnh tượng thê thảm này khiến mọi người không khỏi đau lòng, xót xa.

“Tình yêu và thù hận rất bé nhỏ, việc sống chết mới lớn lao. Cảm ơn vì anh vẫn quan tâm đến em như vậy. Cho nên em sẽ tha thứ cho tội lỗi của anh.” Nhớ lại lúc đó, cái đêm cô biết Nguyễn Kiệt phản bội mình, cái đêm cô biết bên cạnh anh có một người phụ nữ khác, cô đã gọi điện như điên như dại mà anh không nghe máy. Lúc ấy, Hiểu Khê thề rằng sẽ nguyên rửa anh suốt đời. Còn lúc này, anh đã quan tâm, lo lắng cho cô và gia đình của cô. Cô đã quyết định mở lòng tha thứ cho anh.

“Mình tha thứ cho tội lỗi của anh ấy, mình không hận anh ấy nữa, phải chăng cũng đồng nghĩa với việc mình đã không còn yêu anh ấy nữa?” Hiểu Khê tự hỏi.

Đúng vậy, trên thế gian này, cách trả thù hiệu quả nhất không phải là thù hận mà chính là lạnh nhạt và thản nhiên. Nguyễn Kiệt sẽ không bao giờ có thể chi phối được trái tim cô nữa. Bởi vì sau buổi tối hôm đó, cô đã thề rằng: Đỗ Hiểu Khê và Trần Nguyễn Kiệt mãi mãi không thể nào quay lại được, mãi mãi sẽ là như vậy.

Đỗ Hiểu Khê chỉ cho người đàn ông đó một cơ hội, đây chính là chút danh dự cuối cùng cô giữ lại cho bản thân. “Anh ta đã bắt đầu với một cuộc sống mới, vậy Đỗ Hiểu Khê mình tại sao vẫn còn lưu luyến mãi quá khứ ấy để làm gì? Chẳng phải vẫn cứ ăn cơm, đi làm, tan ca như thường lệ, ngày hôm sau mặt trời vẫn mọc lên từ phía đông, thế giới này chẳng có gì thay đổi cả hay sao?” Hiểu Khê thầm nhủ.

Một buổi tối vô cùng yên tĩnh, cô quạnh, Hiểu Khê chợt nhớ đến Phó Vân. Đến giờ, Hiểu Khê mới sực nhớ, từ sau khi tặng cho cô chiếc túi xách, đã hơn nửa tháng nay, Phó Vân chưa hề liên lạc với cô lần nào, như thể anh đã bốc hơi khỏi trần gian vậy. Một người đang thường xuyên liên lạc bỗng dưng mất hết mọi tin tức, khiến cô chợt nhớ đến người ta.

“Buổi chiều ngày hôm nay anh ở đâu?” Hiểu Khê hỏi.

“Ở trên trời.”

“Thế bây giờ, anh đang ở đâu?”

“Quý Châu.”

“Vây nhất định là anh đã uống rất nhiều rượu Mao Đài.”

“Cũng bình thường. Khi nào quay về, anh sẽ uống cùng em không được thoái thác đâu đấy.”

Từ trước đến nay, chưa từng có người nào dùng khẩu khí mang tính ra lệnh với cô như vậy, có điều không ngờ cô lại tỏ ra vô cùng thích thú: “Anh giống như vua sư tử ấy!”

Những ngày tiếp theo, hôm nào hai người cũng nhắn tin đến tận hai giờ sáng, đã thế Hiểu Khê còn chẳng buồn ngủ chút nào. “Phụ nữ đang yêu không cần ngủ!”, quả nhiên không sai. Từ sở thích, thú vui đến nhân sinh quan... tất cả đều dâng trào như dòng suối bất tận, chỉ ít cô cũng đã có cảm giác được bay bổng trên mây trời cao vút. Chính là cảm giác Beyond the clouds [Tên một bộ phim của Pháp được sản xuất năm 1995].

Những ngày gần đây trên khắp cả nước liên tiếp xảy ra rất nhiều thiên tai, lũ lụt, hạn hán, động đất, bão tuyết, Hiểu Khê vì thế cũng nhận được vô số tin nhắn hỏi thăm của bạn bè. “Cuộc sống mong manh dễ vỡ, xin đừng để vuột mất tình yêu.” Có trời mới biết được, trong một giây nào đó, bản thân cô có còn được sống trên cõi đời tươi đẹp này nữa hay không. Và lần này, tình yêu của Hiểu Khê đã khóa chặt trên người Phó Vân.

Có một mở đầu thất bại không đáng sợ, điều quan trọng là phải có một kết thúc có hậu và hoàn mỹ. Hiểu Khê quyết định phải xoay chuyển cục diện của mình lúc này.

Ba ngày sau, Phó Vân đi công tác về. Anh nhanh chóng hẹn gặp Hiểu Khê. Đây chính là cuộc hẹn hò đúng nghĩa đầu tiên của hai người. Chuyện tình cảm nảy nở với Phó Vân, Hiểu Khê vẫn chưa tâm sự với Trác Nhiên. Cô dự định sau khi đạt được thành tích ra trò, mới cho Trác Nhiên một điều ngạc nhiên nho nhỏ. Cô muốn dùng sự thật chứng minh rằng bản thân mình thực sự có thể bắt đầu lại một mối tình mới.

Nơi hẹn hò của Hiểu Khê và Phó Vân là ở quán bar Hương Dao, đây chính là “căn cứ địa” của Hiểu Khê. Hiểu Khê trang điểm nhẹ nhàng, húng khởi vui vẻ nói chuyện với Jay, chủ quán bar rằng hôm nay cô đã hẹn bạn cùng đến đây.

Thấy vậy Jay chuyển sang đùa nói. “Hôm nay, cô trang điểm ăn vận đẹp thế này, người kia chắc chắn là tình lang trong mộng rồi,” sau đó đích thân mang đến cho cô một ly nước ấm. Hiểu Khê tỉnh ngịch thè lưỡi thẹn thùng, chỉ cười mà không đáp. Cô ngồi trên chiếc ghế cao trong quán bar say sưa thưởng thức những ca khúc nhạc đồng quê quen thuộc của Mỹ.

Mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua, khách hàng trong quán càng ngày càng đông, thế nhưng Phó Vân vẫn chưa tới. Điện thoại đổ chuông, là Phó Vân, anh nói hôm nay có việc bận đột xuất không thể thoái thác nên không đến được. Nhưng đây cũng chính là điều mà Hiểu Khê không muốn nghe chút nào. Hiểu Khê cố tỏ ra bình tĩnh, lạnh nhạt nói một câu: “Được thôi” rồi tắt máy. Hiểu Khê không biết về mặt lúc này của mình trông sẽ như thế nào nhưng cô biết sẽ rất khó coi. May mà trong quán bar ánh đèn xanh đỏ nhập nhòa nên không ai có thể nhận ra vẻ mặt đã biến đổi của cô lúc này.

Lần đầu tiên hẹn hò đã thất bại, Jay thấy Hiểu Khê một mình cô quạnh liền đi đến gần. Có lẽ những người làm việc ở đây đã nhìn thấy quá nhiều cảnh tượng này đến mức quen thuộc rồi. Hiểu Khê cau mày, nhẹ nhàng than thở: “Anh ấy lại không đến được.”

Jay liền nói: “Anh ấy không tới, ở quán bar vẫn còn rất nhiều những người đàn ông ưu tú khác mà.” Anh liền gọi anh chàng bartender [Người pha chế rượu] tên Ben pha một ly rượu cho cô. Tối hôm đó, Hiểu Khê đã uống một ly Che Guevara, một ly Bloody Mary trong tâm trạng thất vọng, chán nản tột độ.

Đây là mở đầu hay là kết thúc? Phải chăng đây là quả báo cho những ngày tháng trước kia cô đã quá lạnh nhạt, thờ ơ với đàn ông? Trước kia, cô đã từng bắt một người đàn ông đợi cả một buổi chiều tại công viên Ngọc Uyên Đàm. Nếu trong chuyện tình cảm có tồn tại nhân quả thì tình cảm với Nguyên Kiệt trước đây cũng coi như là quả báo rồi. Chắc Phó Vân thực sự bận việc... Hiểu Khê cố gắng tìm lí do biện minh cho hành động lỗi hẹn của anh. Cô cũng cố gắng quên đi nỗi sầu muộn mà Phó Vân vừa mang đến ỉn.

Trước đây, mỗi ngày Phó Vân thu xếp xong công việc ở công ty, anh đều đến nhà hàng xem xét, bắt đầu dĩ phải uống vài ly với những người khách đến dùng bữa. Mãi cho tới khi anh lái xe về nhà thì mới có khoảng thời gian rảnh rỗi cho riêng mình, lúc này cũng đã hơn mười hai giờ đêm. Mọi người đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ thì hai người họ mới truyền đạt tâm ý của mình qua điện thoại. Tin qua tin lại, nhấn đến tận ba giờ sáng. Hiểu Khê vừa mới có chút thành tựu từ phía Nguyên Kiệt, giờ lại tiêu tán hết mọi hi vọng nơi Phó Vân sau lần thất hẹn này. Cô cảm thấy như bản thân đang bị chơi đùa, chẳng khác gì một con ngốc đích thực trong tình yêu. Cô nhâm nhi ly rượu, lắng nghe những ca khúc nhạc đồng quê được phát trong quán bar. Phía đuôi mắt rơi xuống đôi dòng lệ long lanh tựa như pha lê. May mà đêm đã khuya nên chẳng ai nhìn thấy được. Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy bản thân mình thật quá yếu đuối.

Ngày hôm sau, khi đi làm, Lưu Hiền nhìn thấy đôi mắt sưng húp của cô liền trêu chọc: “Hiểu Khê à, tối qua em lại làm chuyện gì xấu xa hả?”

“Làm gì có? Đừng có vu oan cho dân lành hạng nhất như em.” Hiểu Khê phản bác lại.

“Lại còn dân lành nữa! Em nhìn xem đôi mắt của em đã phản bội em rồi. Anh không tin là em thức khuya để tặng ca đầu.” Rõ ràng là Lưu Hiền vẫn đang muốn trêu chọc cô.

“Làm gì có, em luôn ở nhà ngoan ngoãn làm khuê nữ đấy, người sắp mục ruỗng hết rồi đây.” Đích thực bây giờ, Hiểu Khê đang là một khuê nữ, về nhà việc đầu tiên chính là mở máy tính lên mạng, nấu bữa tối đơn giản, sau đó bắt đầu chơi game, nghe nhạc, xem phim trực tuyến và gửi tin nhắn tán gẫu cùng bạn bè.

“Khuê nữ thì tốt mà, khuê nữ thích hợp để lấy về làm vợ.”

“Cảm ơn lời động viên của Tổng Giám đốc, em vẫn còn đang lo lắng mình ‘chống ề’ đây.” Hiểu Khê cười đáp, cô thực sự coi những lời nói vừa rồi của anh là một lời động viên, khích lệ tinh thần.

“Làm gì có chuyện em ‘chống ề’ chứ? Nói không chừng còn đang có rất nhiều người lặng thầm vui mừng vì em bị thất tình đấy, bởi vì như vậy đồng nghĩa với việc họ đã đợi được thời cơ.” Mấy đồng nghiệp đi lướt qua bàn làm việc của cô liền thốt lên.

Các đồng nghiệp ở văn phòng vẫn cho Hiểu Khê những đặc quyền ưu đãi trong cả công việc và cuộc sống. Thất bại không có nghĩa là thua toàn ván, mềm yếu và đáng thương, nhiều lúc chính là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất. Cho nên Hiểu Khê cho rằng đây chính là món quà đặc biệt mà vụ thất tình đó đã ban cho cô.

33. Chương 34

6.2 Canh Mạnh Bà, nước Vong Tình, lại thấy bầu trời sáng chói

“Tình yêu chính là số cô la chứa đầy tình cảm! Có biết tại sao số cô la lại tan chảy ra không? Đó là nhờ có nhiệt độ của tình yêu.

Trên thế gian này, có lẽ thực sự có canh Mạnh Bà và nước Vong Tình, nhưng thứ nước hay canh này, bạn phải uống thì mới có tác dụng.”

Những người sống ở các đô thị lớn chẳng khác nào đàn kiến luôn bận rộn, ai cũng không dám dừng lại, ăn cơm cũng vội vội vàng vàng, đi đường cũng nhanh nhanh chóng chóng, yêu đương hẹn hò cũng gấp gấp gấp gấp. Ngày nào, Phó Vân cũng vô cùng bận rộn. Ngoài việc có một nhà hàng món ăn Pháp sang trọng ra, anh còn có một công ty nằm ở CBD [Central Business District]. Ban ngày, anh thường xử lý công việc ở công ty, buổi tối lại đến nhà hàng, thỉnh thoảng còn có những chuyến công tác xa nhà đột xuất.

Hiểu Khê biết rằng anh rất bận rộn, ban ngày, cô gọi điện cho anh, nếu không phải là không có người nghe máy thì là đang họp. Vốn dĩ cô đã dự định sẵn những lời nói ngọt ngào, tình cảm để nói cho anh nghe, nhưng trong hoàn cảnh đó, cô không thể mở miệng được. “Vậy anh tiếp tục làm việc đi!” Hiểu Khê khẽ nói rồi ngậm ngùi tắt máy. Từ đó, Hiểu Khê rút ra một điều rằng không nên gọi điện cho anh vào ban ngày. Cô phải học cách trở thành một người phụ nữ biết thông cảm và thấu hiểu. Minh cứ gọi điện mãi như thế

có khiến người ta thấy bản thân mình quá phiền phức, nhõng nhẽo không? Nhiều lúc cô tự hoài nghi chính mình như vậy.

Có điều, đó chỉ là trước đây thôi, từ sau lần Phó Vân thất hẹn, Hiểu Khê quyết định không thêm quan tâm đến anh nữa. Dù gì chẳng có bắt đầu cho nên cũng chẳng thể coi là kết thúc được.

“Hiểu Khê, em tới nhà hàng lấy giúp anh một tập tài liệu được không? Bây giờ, anh đang ở ngoài bàn công việc cùng khách hàng, trợ lý của anh lại tan ca rồi...” Bấy rưỡi tối, Phó Vân gọi điện cho Hiểu Khê, cô chỉ nghe mà không nói gì. “Thực sự anh đang rất cần.” Phó Vân tiếp tục nài nỉ. Vốn dĩ cơn tức giận của Hiểu Khê vẫn chưa hết, nhưng trái tim của người phụ nữ rất mềm yếu nên cuối cùng cô cũng gật đầu đồng ý.

Cô không ngờ lại bị tắc đường. “Em xin lỗi, anh đang cần gấp phải không? Có lẽ em sẽ đến muộn đó. Bây giờ đang tắc đường.”

“Không gấp lắm, không gấp lắm đâu.” Phó Vân nói rất thoải mái trong điện thoại.

“Vậy anh nói với khách hàng một câu, em sẽ nhanh chóng mang tài liệu đến!” Hiểu Khê đang ngồi trên taxi, đợi dài cổ để ngóng chiếc đèn xanh bật lên.

“Chẳng biết Bắc Kinh có bao nhiêu cột đèn giao thông nữa.” Hiểu Khê tức giận khẽ cần nhằn.

“Đừng gấp gáp, đừng vội vã, sẽ có nếp nhăn đấy!” Anh lái xe taxi chậm rãi nói, đồng thời cũng chuyển từ kênh thông tin giao thông sang kênh âm nhạc.

“Cô nghe chút nhạc nhé!” Đài phát thanh đang phát lại bài hát cũ của ca sĩ Trương Tín Triết: “Tình yêu của anh giống như thủy triều, tình yêu như thủy triều đẩy anh về phía em...” Nghe thấy giọng hát quen thuộc, cuối cùng tâm trạng Hiểu Khê cũng ổn hơn đôi chút. Nhạc trữ tình đúng là rất có ích, có thể làm cho tâm trạng đang bất ổn trầm lắng lại. Cho nên, Hiểu Khê quyết định việc đầu tiên khi cô quay về nhà chính là bật đầu đĩa nghe nhạc, sau đó ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, rót một ly rượu vang, sau cùng tựa lưng vào sofa ngắm bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ...

Cuối cùng cũng đã tới được nhà hàng của anh, lúc này vừa đúng tám giờ. Hiểu Khê vội vã chạy vào trong, nói lí do đến đây với quầy thu ngân. “Xin mời đi theo tôi!” Nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa Hiểu Khê đi lên tầng hai. Ay, tại sao cửa lại bị đóng lại chứ? Hiểu Khê còn đang thấy kì lạ thì cánh cửa bỗng mở bật ra, cô còn chưa kịp định thần lại thì đã nhìn thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình. Đây... đây không phải là Phó Vân sao? Không phải lúc này anh còn nói chuyện điện thoại bảo cô không phải vội vã quá, anh đang bàn chuyện với khách hàng ư?

“Anh... không phải anh... không phải anh đang ở cùng khách hàng...” Hiểu Khê kinh ngạc đến nỗi mắt chữ A miêng chữ O.

“Anh có bản lĩnh của một siêu nhân.” Phó Vân mỉm cười thần bí, chớp chớp mắt.

“Được lắm, anh lừa em nhé!” Cuối cùng Hiểu Khê cũng định thần lại được.

“Em thật quá dễ bị lừa.” Phó Vân tiếp tục cười đắc ý.

“Người ta đang lo lắng như thế, vậy mà anh còn cười được hả?”

“Được rồi, được rồi, là anh không đúng, em hãy trừng phạt anh đi!” Phó Vân bước lại gần, đưa hai tay ra ôm chặt cô vào lòng. Lúc này Hiểu Khê mới nguôi giận phần nào, cô đưa mắt nhìn sang xung quanh. Phòng lớn tầng hai rộng khoảng hai trăm mét vuông, chỉ có đúng một chiếc bàn dài, hơn nữa cũng chỉ có mỗi mình cô và Phó Vân.

“Tại sao lại chỉ có hai người? Những người khác đâu anh?” Hiểu Khê vừa hỏi vừa ngồi xuống.

“Tối nay, em là nhân vật chính. Anh muốn chuộc lỗi vì lần trước đã thất hẹn với công chúa Hiểu Khê của anh.” Phó Vân cúi người, nhéo nhéo vào bên má của Hiểu Khê, nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô. Đột nhiên, trên má cô như phủ một lớp phấn hồng, giống hệt một cô bé đang ngượng ngùng, e thẹn, vẫn may là đèn điện trong nhà hàng Pháp dịu nhẹ, mờ ảo, chắc là Phó Vân không nhận ra khuôn mặt Hiểu Khê đang ửng hồng.

Cô bỗng nghe thấy tiếng Phó Vân khẽ vỗ tay, giống y như tình tiết trong những bộ phim điện ảnh. “Em hãy nhắm mắt lại đi!” Phó Vân ngồi ở phía đầu kia của chiếc bàn dịu dàng nói với Hiểu Khê. Giọng nói của anh giống như đang thôi miên, có ma lực và sức hút đặc biệt. Câu nói này của anh mang lại sự tưởng tượng vô tận cho Hiểu Khê. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tưởng tượng xem sẽ có điều bất ngờ gì sắp xảy ra. Người đàn ông đối diện không biết sẽ có chiêu thức gì đây?

Một phút, hai phút, ba phút, đối với Hiểu Khê mà nói khoảng thời gian đó dài vô cùng cô chỉ muốn mở mắt ra nhìn ngay lập tức.

“Được rồi, mau mở mắt ra đi!” Cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói của anh. Hiểu Khê ngay lập tức mở hai mắt. Trước mặt cô xuất hiện một bát canh, nói chính xác thì đó là một bát súp Borscht [Là món súp củ cải đỏ truyền thống của Nga]. Bắp cải, củ cải đỏ, cà rốt, khoai tây và thịt bò, màu sắc vô cùng phong phú. Món ăn nhìn trông rất ngon lành, nhưng Hiểu Khê không khỏi có chút thất vọng trong lòng. Bát súp này thì có gì đặc biệt chứ?

“Nào, tranh thủ ăn luôn lúc còn nóng đi em!” Phó Vân cầm lấy chiếc thìa vừa múc súp lên vừa nói với Hiểu Khê, hình như anh đã nhìn ra được tâm tư của cô.

“Món súp này có tên là canh Mạnh Bà, ăn xong bát canh này, em sẽ quên đi tất cả những việc không vui trước đây và cả những người khiến cho em đau khổ.” Thì ra là như vậy! Canh Mạnh Bà, bỗng nhiên, Hiểu Khê hoàn toàn hiểu được tâm ý chân thành của anh. Bởi vì có chuyện không vui, vì có người gây đau khổ nên cô mới quay sang cầu cứu anh. Cô ngoan ngoãn húp hết bát “canh Mạnh Bà” này. Uống xong, tâm trạng vô cùng mãn nguyện, cô nhã nhặn lấy khăn giấy lau miệng.

“Có ngon không?” Phó Vân quay sang nhìn cô gái trẻ rất biết nghe lời trước mặt mình lúc này.

“Rất ngon, bơ cũng rất ngon, nhưng mà chắc em sẽ bị tăng cân mất.” Hiểu Khê chu miệng nói.

“Em lại nhắm mắt vào đi!” Phó Vân lại bảo.

Wow, còn có bất ngờ gì nữa sao? Hiểu Khê rất thích trò chơi đoán này. Sau đó thì sao? Cô tò mò muốn biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng, cô cũng có thể mở mắt ra. Lần này, trước mặt cô lại xuất hiện một chiếc ly chân dài, bên trong đựng một thứ chất lỏng màu vàng trong suốt.

“Đây là nước Vong Tình. Nào, em hãy uống đi!”

Ha ha, anh thật là sáng tạo khi mang cả tên bài hát của Lưu Đức Hoa vào đây. Hiểu Khê cảm thấy vô cùng thú vị, cô nhắc chiếc ly lên, ra hiệu với anh đang ở phía xa xa, nhẹ nhàng nhấp môi, một cảm giác rất thanh mát, dịu nhẹ tan ra trên đầu lưỡi.

“Em thấy sao, rượu lạnh của Canada chính là nước Vong Tình. Uống nó rồi, nợ tình trong quá khứ coi như đã quên lãng, kết thúc hết.” Phó Vân vừa nói vừa vỗ tay.

“Ừm, rượu lạnh, em rất thích. Tin em đi, em nhất định sẽ quên hết.” Tâm trạng của Hiểu Khê lúc này đang rất vui, cô vừa nói vừa không quên thưởng thức ly rượu đó.

“Còn anh thì sao? Sao anh lại không uống? Anh cũng phải uống cả nước Vong Tình nữa chứ!” Hiểu Khê nũng nịu nói.

“Anh á, anh chẳng có gì để quên hết, những gì cần quên đều đã quên hết rồi.” Phó Vân nhẹ nhàng đáp.

“Không được, lỡ đâu đột nhiên anh nhớ lại thì sao? Anh cũng phải uống!”

“Được, được, để anh uống!” Anh rót đầy ly, uống cạn một hơi cạn hết.

Lúc này, không cần anh phải nói tiếp, Hiểu Khê tự động nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, trước mặt là một đĩa bít tết kiểu Pháp đang bốc hơi nóng hổi. Thật là đúng lúc, Hiểu Khê quả thực đang đói meo cả bụng, những thứ đồ uống trước vừa rồi chẳng hề có công dụng giải quyết cơn đói của cô.

“Ha ha, không biết món này thì có ý nghĩa gì đây?” Hiểu Khê thâm nghĩ rồi cầm dao đĩa lên bắt đầu hành động.

“Món này được gọi là: Bầu trời lại tươi sáng.”

“Hả? Phải hiểu theo cách nào đây? Bầu trời sao? Bầu trời ở đâu chứ?” Hiểu Khê tò mò hỏi. Mỗi món ăn đều giống như một câu đố bí ẩn, câu đố này nối tiếp câu đố kia, thực sự rất thú vị.

“Em nhìn xem, màu thịt bò vừa chín tái, nhìn giống như màu mặt trời lúc tắt, chín giờ sáng.” Phó Vân mỉm cười giải thích.

Cái này mà anh cũng nghĩ ra được. Thực lòng cô vô cùng khâm phục trí tưởng tượng phong phú của anh. Hiểu Khê gạt đầu đồng tình, cô cảm thấy có phần đúng. Ăn món bít tết mềm tươi ngon, dạ dày của cô cũng được tận hưởng cảm giác được sủng ái. Trong lòng Hiểu Khê chợt dâng một luồng khí ấm áp, dòng khí này được gọi là mùi vị của hạnh phúc.

“Còn gì nữa không anh?” Hiểu Khê sắp ăn xong liền hỏi, trong giọng nói chứa đựng vẻ mong đợi xem anh chàng ảo thuật gia đẹp trai này còn dành tình bất ngờ nào khác nữa?

Món cuối cùng! Lúc này cô liền nhìn thấy nhân viên phục vụ mang một ly kem sô cô la đặt tới trước mặt cô.

“Vậy thì món này có ý nghĩa gì?”

“Cái này gọi là: Tình yêu chính là sô cô la chứa đầy tình cảm! Em có biết tại sao sô cô la lại tan chảy ra không? Đó chính là vì nhiệt độ của tình yêu.” Phó Vân nháy mắt với Hiểu Khê giống như một đứa trẻ tinh nghịch.

“Woa, em vô cùng khâm phục trí tưởng tượng phong phú của anh! Anh thực là tài năng.” Hiểu Khê cầm chiếc thìa nhỏ đưa kem sô cô la vào miệng, một cảm giác ngọt ngào tan chảy nơi đầu lưỡi. Đây là buổi tối lãng mạn nhất, được nghe nhiều lời tình cảm đẹp đẽ nhất trong cuộc đời Hiểu Khê. Nếu như thời gian có thể dừng lại đúng giây phút này thì tốt biết bao!

Lúc tiễn Hiểu Khê về đến trước cửa nhà, khoảnh khắc Hiểu Khê tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe, Phó Vân cảm thấy đôi phần lạc lõng và lưu luyến.

“Buổi tối hôm nay là do đích thân anh chuẩn bị cho em sao?”

Phó Vân gạt đầu, đáp: “Đương nhiên, anh đã cố gắng sắp xếp một bữa tối sang trọng và lãng mạn nhất.”

Thêm một lần nữa, Hiểu Khê cảm thấy bản thân mình thật hạnh phúc, dòng khí nóng hạnh phúc chạy dọc toàn thân cô. Đột nhiên, Hiểu Khê quay sang, nhẹ nhàng đặt một chiếc hôn lên môi Phó Vân, sau đó nhanh chóng xuống xe chẳng khác nào một tiểu hồ li làm việc xấu bị bắt gặp nên quay mình bỏ chạy.

“Đi đường cẩn thận nhé!” Hiểu Khê vừa nhanh chóng bước lùi về phía sau, vừa nhẹ nhàng nhắc nhở. Đây có lẽ sẽ là buổi tối mà mãi mãi cô không thể nào quên trong cuộc đời mình. Cảm ơn anh, Phó Vân!

34. Chương 35

6.3 Em không bị từ chối thì sao hiểu được mùi vị bị người khác chối từ chứ?

“Một người nếu như không sợ thất bại, vậy khả năng giành thắng lợi của anh ta sẽ rất lớn. Bị từ chối không hề đáng sợ, tôi có quyền được theo đuổi, em có quyền được từ chối.”

Theo đuổi một người tuyệt đối là một trận chiến cần mưu cần dũng, không thể thiếu bất cứ yếu tố nào cả.”

Cuộc khủng hoảng tiền tệ lan rộng trên khắp toàn cầu, thị trường cổ phiếu rớt giá đến mức kỷ lục trong lịch sử, thị trường bất động sản cũng bắt đầu rơi tự do, ngành xuất nhập khẩu, ngoại thương cũng chịu ảnh hưởng rất lớn. Hàng loạt các nhà máy, xưởng sản xuất dọc vùng Giang Tô, Chiết Giang, Quảng Đông lần lượt phá sản, rất nhiều công nhân phải khăn gói về quê. Còn mấy người làm ngành xuất nhập khẩu như Hiểu Khê cũng bị cắt giảm nhân lực mạnh. Bộ phận lễ tân và trợ lý ở công ty Hiểu Khê cũng đều bị mời về nhà nghỉ ngơi hết. Một đoàn thể hơn hai mươi người giờ cắt giảm xuống còn có tám người. Hiểu Khê cho rằng đang thời kì khủng hoảng, công việc giảm bớt thì sẽ làm việc nhẹ nhàng thoải mái hơn, cô có thể tận

dụng cơ hội đi du lịch ở Lệ Giang vừa nằm sưởi nắng sớm, vừa uống li cà phê nóng hổi, thơm ngon, nhưng dự định này của Hiểu Khê hoàn toàn bị sụp đổ. Tuy rằng, số dự án giảm xuống phân nửa, nhưng số lượng nhân viên bị cắt giảm tới hai phần ba. Một mình cô phải đảm nhận công việc của ba người. Hiểu Khê bắt đầu oán trách nhà tư bản. Có điều, nghĩ theo góc độ khác, đối mặt với cuộc khủng hoảng tiền tệ toàn cầu này, các nhà tư bản cũng chẳng thể sống yên ổn được, bây giờ, dù có bận rộn nhưng tâm trạng còn thoải mái hơn rất nhiều so với không có việc gì làm.

“Hiểu Khê, em thu thập tư liệu về đá quý Chí Tôn đi, trước chín giờ giao cho anh!” Lưu Hiên bảo.

Vừa đúng sáu giờ, chuẩn bị tan làm, Hiểu Khê đã thu dọn túi xách đầu vào đây và đang chuẩn bị về nhà, giờ dành phải ngoan ngoãn ở lại, cô đi rót một ly nước chuẩn bị làm tăng ca. Haizz, ai bảo bây giờ số lượng nhân viên ít, cô phải cố gắng thôi. Gạt bỏ tâm trạng không vui sang một bên, cô nhanh chóng bắt tay vào làm việc, sớm hoàn thành thì sớm được về nhà. Hiểu Khê chợt cảm thấy mình thật giống với mấy bác nông dân cày cuốc vất vả trên đồng ruộng, cả một ngày trời nai lưng ra làm việc chỉ có thể tranh thủ trước khi trời tối nhanh chóng về nhà ăn cơm. Thậm chí, cô thấy mình còn đáng thương hơn cả các bác nông dân nữa. Người ta có thể về nhà trước khi trời tối, còn cô tối khuya vẫn phải lọ mọ làm việc.

“Rất vất vả đúng không? Sẽ có phần thưởng đấy!” Lưu Hiên hỏi thăm trên MSN.

“Phần thưởng gì ạ? Tăng lương sao anh?” Hiểu Khê hỏi lại, tặng kèm thêm một cái mặt cười lớn.

“Hiểu Khê, em đừng thực dụng quá như thế! Phần thưởng cũng có rất nhiều loại, chứ đâu chỉ có mỗi một kiểu là tăng lương chứ?”

“Vậy phải chăng là cho đôi chút cổ phần? Ha ha, trong thời buổi đang phải đứng trước cuộc khủng hoảng tiền tệ thế này, trong túi có chút tiền mặt vẫn thấy an tâm hơn.” Bây giờ nói đến bất cứ vấn đề gì cũng có thể móc ngoặc vào với khủng hoảng tiền tệ được. Cũng giống như hôm vừa rồi có người bạn nói với cô rằng, bây giờ những sạp hàng bán thịt lợn hay hoa quả không bán được mấy hàng, bắt đầu oán trách đây là do lỗi của cuộc khủng hoảng tiền tệ.

“Thời buổi hiện nay, tiền mặt cũng chẳng mua được cái gì đáng giá. Em thấy đấy, mấy ngân hàng lớn bên Mỹ cũng đều vỡ nợ, phá sản cả, cẩn thận không tiền em tiết kiệm gửi trong ngân hàng cũng bị trôi theo nước mất đấy!”

“Ha ha, bây giờ giá trị của đồng nhân dân tệ ngày một tăng cao, em sẽ cầm đồng nhân dân tệ ra nước ngoài tiêu xài.”

“...”

Nhìn thấy Lưu Hiên đánh ra một loạt dấu chấm, Hiểu Khê tiếp tục làm việc. Ai bảo tán gẫu sẽ ảnh hưởng đến công việc chứ? Tán gẫu một cách thích đáng lại còn có lợi cho công việc đấy, nó có thể coi như một kiểu nghỉ ngơi giữa hiệp vậy. Cuối cùng, Hiểu Khê cũng hoàn thành nhiệm vụ sau hơn một tiếng đồng hồ.

“Đây là tài liệu mà anh cần.” Hiểu Khê gõ cửa rồi đặt một chồng tài liệu dày cộp lên bàn làm việc của Lưu Hiên.

“Quả nhiên là nhân viên giỏi dưới trướng của anh! Làm việc thần tốc quá!” Anh đặt bản tài liệu đang cầm trong tay xuống, tựa người vào lưng ghế, giang hai tay ra, đáng vẻ rất mệt mỏi.

“Đó là nhờ lãnh đạo đã chỉ dẫn đúng cách đấy ạ.” Hiểu Khê mỉm cười.

“Người đẹp, một khách hàng tặng anh đôi vé xem vở kịch nói Hồ phách, ngày mai chúng ta đi xem nhé! Được không?” Lưu Hiên nhìn thấy Hiểu Khê quay người chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc của mình liền lên tiếng.

“Cái này, cái này... chính là phần thưởng dành cho nhân viên giỏi sao?” Cô quay đầu, mỉm cười hỏi anh.

“Cứ coi là vậy đi!”

“Đúng là bunn xinn, chỉ một tấm vé xem kịch nói là có thể khiến em hài lòng?” Hiểu Khê chu miệng cầm lấy tấm vé xem kịch, ra về ta-đây-chẳng-mấy-bằng-lòng.

“Anh nói thật đấy, nếu không thì lãng phí đôi vé này quá.”

“Để em suy nghĩ xem sao!” Nói xong, Hiểu Khê nhanh chóng rời khỏi phòng Lưu Hiên rồi về nhà. Chuyện ngày mai thì để ngày mai hãy tính. Đạo này, đầu óc cô ngập tràn toàn công việc là công việc, cô cũng chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ những chuyện khác nữa.

Ngày hôm sau, Hiểu Khê bận rộn fax tài liệu, gọi điện thoại nên quên bém mất chuyện đi xem kịch với Lưu Hiên. Đã hết giờ làm nhưng vẫn còn một số việc chưa hoàn thành nên cô chủ động tăng ca. Chào tạm biệt các đồng nghiệp rồi Hiểu Khê lại tiếp tục vùi đầu vào đóng tài liệu.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng gõ tay lên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn, là Lưu Hiên.

“Áy, anh cũng phải tăng ca sao?”

“Đi, mau lên, mau lấy túi xách đi theo anh!” Lưu Hiên giục.

“Đi đâu ạ?” Hiểu Khê ngơ ngác, lúc này đã bị Lưu Hiên lôi ra tận trước cửa thang máy. May mà trong phòng làm việc không còn nhân viên nào khác, nếu không, thế nào cũng gây sự chú ý ọi người.

“Đã hứa với anh rồi thì không được nuốt lời!” Lưu Hiên giờ đôi vé xem kịch trong tay lên.

Lúc này, Hiểu Khê mới sực nhớ ra Cô chẳng thể nào không nể mặt anh được. Hơn nữa, cô vẫn luôn muốn được xem vở kịch Hổ phách, cô rất thích tác phẩm Song kiếm hợp bích do đôi vợ chồng Mạnh Kinh Huy và Liêu Nhất Mai dựng nên. Một người viết lời thoại, một người đảm nhận phần hình ảnh, người này làm biên kịch, người kia đạo diễn, cảnh vợ chồng đồng lòng này khiến ọi người phải ngưỡng mộ. Cho nên, Hiểu Khê bèn ngoan ngoãn đi theo sau Lưu Hiên.

Lúc đến rạp Bảo Lợi, chỗ ngồi trong rạp hầu hết đã kín. Xung quanh đều là những đôi tình nhân trông rất tình tứ, lãng mạn. Điều này khiến cho Hiểu Khê cảm thấy vô cùng ngại ngùng. Mặc dù vậy, cô nhanh chóng đắm chìm trong màn biểu diễn xuất sắc của Lưu Diệp và Viên Tuyền. Sau khi xem xong vở kịch, bước ra khỏi rạp thì đã hơn chín giờ tối.

“Chúng ta đi ăn khuya đi!” Lưu Hiên đề nghị.

Hiểu Khê do dự, trong lòng thầm nghĩ, người đàn ông này không về nhà cùng với bạn gái của mình, xem xong kịch lại còn mời người con gái khác đi ăn khuya, thật chẳng phải tốt đẹp gì.

Hiểu Khê không khỏi cảm thấy may mắn vì trước kia đã không chọn anh.

“Yên tâm đi, thỉnh thoảng ăn bữa khuya cũng không bị béo đâu.”

Nghe anh nói thế, Hiểu Khê đành phải gật đầu đồng ý.

“Đôi vé xem kịch này thực ra không phải do khách hàng tặng cho anh đâu, anh nhờ bạn mua hộ cho đấy!” Lưu Hiên bảo.

“Thật sao? Sếp Lưu cũng bắt đầu trở thành một thanh niên yêu nghệ thuật rồi đấy!” Hiểu Khê trêu đùa một cách vô tư.

“Đây không phải ở chỗ làm việc, anh có thể gọi tên em được không?” Dáng vẻ anh trông nghiêm nghị, trên mặt cũng có nét không vui.

“Dạ, được ạ.” Hiểu Khê chần chờ một lúc rồi gật đầu.

Rạp Bảo Lợi rất gần với phố ẩm thực, chỉ đi năm phút là tới nơi. Ở phố ẩm thực, đã muộn rồi nhưng đèn thấp sáng trưng, hai bên đường toàn những người đầy hơi rượu bia.

Lưu Hiên chọn một quán canh. “Đạo này, em làm việc mệt mỏi như vậy, nên ăn uống bồi bổ một chút. Em gầy guộc thế này, gió thổi nhẹ cái là bay đi mất, có người nhìn thấy lại xót xa đấy!” Anh vừa múc canh cho Hiểu Khê vừa nói.

Xem ra gần đây, nhân duyên với đàn ông của cô thật không tệ chút nào. Trong một tuần đã có hai người múc canh cho Hiểu Khê, trong lòng cô thực sự cảm thấy hạnh phúc.

“Được thôi.” Hiểu Khê bưng bát canh lên, định húp cạn hết bát canh dinh dưỡng đầy ắp này, nhưng đang uống được nửa bát cô suýt nữa chết sặc vì một câu nói của Lưu Hiên. “Anh chia tay rồi.” Không khí như đóng băng lại trong giây lát.

“Cái gì cơ?” Hiểu Khê ngừng húp canh, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt mình. Cô rất bất ngờ, cảm thấy mình không hiểu nổi anh, thậm chí như chưa từng quen biết con người này vậy.

“Anh - chia - tay - rồi.” Anh lại tăng âm lượng cao hơn, khiến cho những người ngồi ở bàn xung quanh đều nhìn họ với ánh mắt tò mò.

“Tại sao lại thế? Điều kiện của chị ấy tốt như vậy, vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, hai người lại rất xứng đôi mà.” Hiểu Khê thấy rất khó hiểu.

“Hiểu Khê, chuyện tình yêu không phải để cho người khác nhìn, nhìn từ ngoài vào có thể rất đẹp đẽ, rất xứng đôi. Nhưng đó vẫn mãi chỉ là những thứ mà mọi người nhìn từ bên ngoài mà thôi.” Lưu Hiên nói với giọng chán nản. Dường như anh có nỗi khổ tâm nào đó không thể nói ra được.

“Trong chuyện tình cảm thì em chỉ là một cô bé ngốc nghếch, em chẳng thể nào đưa ra ý kiến hay phán đoán gì giúp anh được.” Hiểu Khê nói xong lại tiếp tục uống canh, kì thực là để trốn tránh thảo luận cùng anh vấn đề này, bởi vì cô chẳng biết phải nói gì nữa. Cô nên an ủi, động viên hay là khuyên họ nên quay lại với nhau?

“Em không tò mò tại sao bọn anh lại chia tay ư?”

Hiểu Khê lắc đầu. Chuyện tình cảm chẳng có tại sao hết, hơn nữa, biết được tại sao thì để làm cái gì chứ? Dù gì cũng không thay đổi được kết cục nữa.

“Là do anh nhận ra rằng trái tim mình đã bị một người con gái khác chiếm lĩnh, hoặc có thể nói là cô ấy chưa bao giờ rời khỏi đó.” Lưu Hiên nói.

Câu nói này khiến cho Hiểu Khê vô cùng căng thẳng. Cô không dám tiếp tục dùng canh nữa, đành phải dừng lại, đưa hai tay ôm đầu.

“Hiểu Khê, nhìn anh này, người đó không phải ai khác mà chính là em!” Anh đưa đôi tay ra định cầm lấy tay cô, nhưng Hiểu Khê hoảng loạn quá nên đã nhanh chóng trốn tránh.

“Dừng, trước nay em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là người phá hoại chuyện tình cảm của người khác, tốt hơn là anh nên quay lại bên cạnh chị ấy đi. Em xin anh đấy!” Giọng nói của Hiểu Khê nghe như sắp bật khóc.

“Hiểu Khê, chẳng thể nào quay lại được đâu. Em có nhớ câu chuyện Hoàng tử bé không? Cuốn sách mà trước kia em giới thiệu cho anh, anh đã đọc rồi, hơn nữa, còn đọc đi đọc lại nó đến năm lần. Điều này cũng giống như là bông hoa vậy. Nếu bạn phải lòng một đóa hoa sinh sống ở một ngôi sao, vậy mỗi khi đêm đến, bạn nhìn lên bầu trời cũng sẽ cảm thấy vô cùng ngọt ngào và vui vẻ. Tất cả các ngôi sao dường như đều đang nở hoa rực rỡ. Hiểu Khê, em chính là đóa hoa hồng của anh, là đóa hoa hồng độc nhất vô nhị đối với anh.” Anh nói với giọng điệu chân thành, vẻ mặt tỏ ra rất bất lực, hai tay chống đầu, giống như một đứa trẻ bị lạc đường.

Hiểu Khê kinh ngạc đến sững sờ. Không thể nào, tại sao chứ? Tại sao lại thế? Lúc đọc truyện Hoàng tử bé, hai mắt cô lúc nào cũng rơm rớm nước mắt.

“‘Các bạn rất đẹp, nhưng các bạn đều trống rỗng’. Hoàng tử bé nói. ‘Không ai có thể sẵn sàng chết vì các bạn. Đương nhiên rồi, bông hoa hồng đó của ta, những người lữ khách qua đường có thể tưởng nàng giống hệt như các bạn. Nhưng chỉ một đóa như nàng cũng đã quan trọng hơn tất cả các bạn gộp lại. Bởi vì tất cả những con sâu trên thân nàng đều do ta trừ diệt, chỉ giữ lại vài ba con để sau này biến thành bướm bướm. Bởi vì nàng do ta chăm sóc, được chính ta đặt ra ngoài đó, chính ta đã dùng tấm bình phong chắn gió cho nàng, có ta lắng nghe những lời ai oán, tỉ tê của nàng. Thậm chí có lúc, ta còn lắng nghe cả sự im lặng của nàng. Bởi vì nàng là đóa hoa hồng của riêng ta.’”

Buổi sáng sớm tháng Tư hôm đó, Hiểu Khê đọc câu nói vừa rồi hết lần này đến lần khác sau đó nghiêm túc chép lại vào một quyển sổ, chép từng câu, từng chữ một, gần như đã khắc ghi tận sâu thẳm con tim. Lúc đó, cô thật sự mong muốn được trở thành bông hồng của ai đó, khao khát một ai đó sẽ nói với mình rằng:

“Em chính là bông hồng độc nhất vô nhị của anh, tất cả những bông hồng khác đều là hư vô hết.” Nhưng người đó tuyệt đối không thể là Lưu Hiên được!

“Không thể nào, bởi vì em đã có người yêu rồi mà.” Đúng thế, không thể nào. Cô không thể tiếp nhận tình cảm của anh được. Thứ nhất, cô lúc này đã bắt đầu có tình cảm với Phó Vân. Thứ hai, yêu đương hẹn hò ở văn phòng là điều cấm kỵ. Thứ ba, cô không muốn làm người thứ ba chen vào giữa tình cảm của người khác. Thứ tư, quá khứ mãi mãi chỉ là quá khứ. Năm năm trước đã không bắt đầu thì bây giờ càng không cần thiết phải bắt đầu. Lí do vừa đầy đủ lại rõ ràng, Hiểu Khê trả lời vô cùng kiên định.

Lưu Hiên ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt nhìn vào người con gái trước mặt mình, giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy. Đúng vậy, đối với anh người phụ nữ này giống như một câu đố, cô với anh vẫn cứ xa lạ như lần đầu gặp mặt. Tại sao dù cho anh có nỗ lực đến đâu thì vẫn không thể bước vào trái tim cô được?

“Hiểu Khê, em khiến anh rất kinh ngạc. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi mà em đã có người yêu mới rồi, đã thoát khỏi sự ám ảnh của mối tình trước. Em làm anh quá bội phục. Ha ha ha...” Về mặt của anh từ kinh ngạc chuyển sang tức giận, lại còn mang theo chút châm chọc nữa.

“Em có biết tại sao anh lại đưa em đi xem vở Hổ phách không? Bởi vì anh rất thích câu nói này: “Tất cả tình yêu đều là bi ai. Dù rằng bi ai nhưng vẫn là chuyện tốt đẹp nhất mà chúng ta thường biết.” Anh chỉ muốn nói cho em biết, Hiểu Khê, quá khứ đều đã chìm vào quên lãng, còn tình yêu vẫn mãi mãi tốt đẹp. Em vẫn có anh. Anh cũng vẫn có em.” Anh càng nói lại càng kích động.

“Cảm ơn anh đã yêu em. Em sẽ coi đây chỉ là những lời nói khi say rượu, nhất định sẽ không coi là lời nói thật đâu.” Hiểu Khê như đang ngồi trên đồng lửa, không thể nào tiếp tục ngồi thêm được nữa. Cô cầm lấy túi xách rồi đi ra ngoài, gọi một chiếc taxi và nhanh chóng rời khỏi đó. Hiểu Khê trầm nghĩ, tâm trạng của Lưu Hiên lúc này chắc vô cùng tồi tệ. Nhưng bản thân cô từ trước đến nay vẫn luôn coi anh là một cấp trên tốt, ngoại trừ điều đó ra thì không còn suy nghĩ nào khác. Hi vọng rằng sau này gặp mặt nơi làm việc sẽ không ngại ngần, mong Phật tổ phù hộ!

“Hiểu Khê, tại sao em luôn từ chối? Em không bị từ chối thì sao hiểu được mùi vị bị người khác chối từ chứ?” Phía sau lưng truyền lại lời nói của Lưu Hiên. “Lưu Hiên, anh làm sao có thể khẳng định rằng em chưa từng bị từ chối?” Hiểu Khê nghe thấy lời anh nói, liền nhớ lại chuyện xưa của bản thân mình.

Học kì đầu của đại học năm thứ ba, hầu hết các bạn học đều bận rộn, người nào cũng như “thần long thấy đầu không thấy đuôi” vậy. Nghe mọi người nói, sinh viên đại học bây giờ áp lực kiếm việc làm ngày càng nặng nề, cho nên các bạn năm thứ ba đều lũ lượt kéo nhau đi làm thực tập sinh vào mùa hè, Hiểu Khê cũng không phải ngoại lệ.

Hiểu Khê vào làm trợ lí giám đốc tại một công ty xuất nhập khẩu dưới sự giới thiệu của một đàn anh khóa trên, hàng ngày phụ trách sắp xếp lịch trình làm việc của giám đốc, sắp xếp lại tài liệu, hồ sơ, thu thập tư liệu và trả lời thư điện tử cho khách hàng. Làm một người mới trong ngành, mọi thứ đối với cô đều rất mới mẻ.

Thực ra bắt đầu từ năm thứ ba đại học, những cô cậu sinh viên non nớt đều đã bị áp lực nặng nề về tìm việc làm sau khi ra trường nên tất cả những chuyện tình cảm lãng mạn đều bị hiện thực khốc liệt làm tiêu tán hết, chỉ có mấy đàn em năm thứ nhất, năm thứ hai mới có thời gian rảnh rỗi hẹn hò yêu đương mà thôi.

Hiểu Khê đứng vào lúc nên yêu đương hẹn hò nhất thì chẳng có chút hứng thú nào, khi trước mặt có biết bao nhiêu cơ hội thì cô lại đưa ra quyết định không chọn lựa, yêu đương gì cả. Đến năm thứ ba, cô vừa phải học hành vừa phải đi thực tập thì lại bắt đầu cảm mến người đàn anh học cùng trường.

Người đàn anh đó học trên Hiểu Khê một khóa. Công việc của anh đã ổn định, đang trong thời gian làm luận văn, tất cả mọi việc đều được chuẩn bị chu đáo cho việc rời khỏi ghế nhà trường, nhanh chóng hòa nhập vào xã hội.

Trở trêu thay, Hiểu Khê lại thích anh ngay vào lúc này, không sớm hơn một chút, cũng không muộn hơn một chút. Đến tận bây giờ, cô vẫn chẳng hiểu tại sao lại thích anh nữa, có lẽ là bởi vì sự nhiệt tình, nghĩa khí của anh... Có thể nói tình yêu chẳng bao giờ có lí do cả. Lí luận về chi phí cơ hội tình yêu bắt đầu có sự thay đổi: Giữa người đàn anh đó và những người khác, cô thích anh, những người khác cô đều không thích.

Nếu như đã không thích những người đàn ông khác, vậy anh chính là toàn bộ tình cảm của cô, cho nên chi phí cơ hội là không.

Tiết trời Bắc Kinh tháng Bảy đã vô cùng nóng bức, trên đường phố tràn ngập những chiếc quần sọc, váy ngắn khiến cánh mày râu tha hồ thưởng thức. Tiết trời nóng bức, oi ả điển hình của phương nam khiến cho toàn thân người ta nhớp nháp, khó chịu. Còn trái tim và huyết mạch của Hiểu Khê lại càng tăng nhiệt cao độ.

Qua bạn bè, Hiểu Khê biết rằng cuối tháng này chính là sinh nhật của anh. Cô muốn đem đến cho anh một sự bất ngờ thú vị lớn, hoặc có thể khiến cho anh cảm động tới rơi nước mắt. Nên tặng anh cái gì thì tốt đây? Thật khiến cho người ta nghĩ đau cả đầu. Hiểu Khê tìm hiểu tất cả mọi sở thích của anh, thậm chí để có được những tin tức này, cô còn phải mời bạn bè của anh ăn một bữa cơm. Bữa đó là ăn tại nhà hàng Hồ Nam ở cạnh trường học, đã tiêu tốn hết cả thấy hai trăm ba mươi tám đồng, Hiểu Khê nhớ rõ mồn một con số đó.

Vào ngày sinh nhật của anh, anh đã mời mấy anh em, bạn học đồng nghiệp cùng tụ tập, đương nhiên cũng có cả Hiểu Khê, tổng cộng khoảng mười người. Trước khi chiếc bánh sinh nhật được mang lên, mọi người có mặt ở đó đều lần lượt tặng quà. Hiểu Khê mở ba lô, lấy ra món quà được bọc rất tinh tế, trang trọng mà mình đã chuẩn bị, cầm trong tay. Dù điều hòa đang được bật ở mức mát nhất, người cô vẫn cứ nóng rùng rục. Cuối cùng, Hiểu Khê cũng đưa món quà cho anh, giả bộ như không có chuyện gì.

“Món quà là gì thế?” Có người hét lên.

“Đúng thế, mau mở ra xem đi, để cho bọn mình cũng được mở rộng tầm mắt nữa.” Lại có người phụ họa theo.

Anh cầm lấy món quà sinh nhật, nhìn Hiểu Khê đầy ngại ngùng. Hiểu Khê không biết phải làm thế nào, không gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu. Cô nhìn thấy anh bóc lớp vỏ bọc xinh đẹp bên ngoài ra, xuất hiện trước mắt mọi người là một lọ thủy tinh đựng đầy những ngôi sao được gấp đẹp đẽ, cẩn thận. Những ngôi sao trong bình thủy tinh bảy màu lung linh dưới ánh đèn mờ ảo dường như đang lấp lánh liên hồi.

“Wow, cô em gái của chúng ta đúng là chuẩn bị vất vả quá!” Mấy người bạn học của anh tiếp tục hò reo.

Khuôn mặt của Hiểu Khê bỗng đỏ ửng lên, may lúc này là buổi tối nên chắc mọi người không nhìn thấy. Cô không hề nhận thấy bất cứ nét húng thú vui vẻ nào trên khuôn mặt của người đó, có lẽ anh cảm thấy ngượng ngùng.

Chiếc bánh sinh nhật được bê lên, đèn tắt, nên được thắp lên, mọi người cùng hát bài Chúc mừng sinh nhật, anh thầm cầu nguyện, thổi nến rồi bật đèn. Đúng lúc ấy, cô nghe thấy anh nói: “Mọi người, hôm nay mình rất vui vì có thể cùng mọi người đón sinh nhật khó quên, đây cũng là lần sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời sinh viên của mình.” Anh dừng lại vài giây, mặt tỏ vẻ thương cảm. “Đồng thời, mình muốn giới thiệu với mọi người, Quan Lâm, bây giờ đã là bạn gái của mình.”

Hiểu Khê rưng rưng đôi mắt nhìn người đó tay trong tay với một người con gái khác. Cô gái ấy hiện rõ niềm hạnh phúc và vui vẻ trên khuôn mặt, nhưng Hiểu Khê chỉ thấy vô cùng ngứa mắt nên chẳng muốn nhìn thêm chút nào.

Cô ấy dịu dàng, khép nép ngồi bên cạnh anh, lát sau đứng lên, nâng ly kính rượu từng người, từng người một.

Đột nhiên Hiểu Khê cảm thấy mình lúc này chẳng khác gì một chú hề, cô bèn tự nhủ mình không được trốn tránh, không được, nhất định phải chịu đựng cho tới cùng. Nghĩ vậy, cô liền mỉm cười tươi tắn, nâng ly uống rượu chúc phúc cho Quan Lâm. Sau khi uống hết ly rượu này, cô sẽ không bao giờ gặp lại hai người kia nữa.

Mối tình đầu của Hiểu Khê đã kết thúc như vậy, nói một cách chính xác thì là đã kết thúc một mối tình đơn phương. Một mối tình chưa có bắt đầu thì đã phải tan biến, cũng như những hạt giống còn chưa kịp đón ánh nắng mặt trời rực rỡ đã bị mục ruỗng ở một nơi ẩm thấp, âm u. Sau đó không lâu, Hiểu Khê xin nghỉ ở chỗ thực tập, bắt đầu đắm mình trong việc học tập bận rộn. Mặt hồ tình cảm trong cô cũng dần dần bình lặng trở lại, bình lặng đến mức chẳng còn chút gợn sóng nào hết, mãi cho tới khi gặp được Nguyên Kiệt.

Sau này khi nhớ lại, Hiểu Khê mới cảm thấy bản thân lúc đó thật ngốc nghếch, khoảng thời gian học đại học tươi đẹp là thế vậy mà cô lại chẳng có được một tình yêu thuần khiết, chân thành. Đây chính là chuyện đáng tiếc đầu tiên trong cuộc đời cô. Bởi vì cô phát hiện ra rằng khi đi làm, thứ tình yêu lãng mạn, tươi đẹp trong mộng ước chắc chỉ có thể tìm thấy trong những câu chuyện cổ tích chứ chẳng thể nào tìm thấy trong những giao dịch công việc nặng tính vật chất, thực dụng.

35. Chương 36

6.4 Đừng hỏi em rằng liệu có hối hận không?

“Trước khi lên giường cùng một người đàn ông, phải hỏi bản thân mình liệu có hối hận hay không. Sau khi lên giường cùng với một người đàn ông thì đừng có tự hỏi nữa.

Phụ nữ vừa yêu lại vừa hận những người đàn ông hào hoa, phong nhã, yêu thích sự dịu dàng, tỉ mỉ của anh ta và hận vì anh ta không chỉ dịu dàng, tỉ mỉ với mỗi mình bản thân họ.”

Buổi tối ngày thứ Tư, Hiểu Khê nhận được tin nhắn của Phó Vân: “Một người bạn từ Pháp về mang tặng anh một bình rượu vang Château Margaux, anh muốn được uống cùng với người mình yêu.”

“Ồ, nhưng em lại chẳng biết người anh yêu là ai cả.” Hiểu Khê vui vẻ trả lời lại.

“Đồ ngốc, lại còn phải nói nữa sao? Đương nhiên người đó chính là em rồi! Uống rượu ở nhà hàng của mình thật chẳng thú vị chút nào, hay em chọn một nơi thích hợp đi!”

“Chúng ta đến Phúc Lâu hoặc nhà hàng Maksim nhé!”

“Chẳng có gì mới mẻ cả.” Anh trả lời.

Cái anh chàng này, vậy thì nơi nào mới thích hợp chứ? Đừng có nói rằng nhà anh mới là nơi thích hợp nhất đấy!

“Ừm, em chẳng nghĩ ra được nơi nào nữa đâu. Anh khá hiểu biết về các nhà hàng, hay là anh quyết định đi!”

“Hay là đến nhà anh uống nhé!” Khoảng hơn mười phút sau, cuối cùng Hiểu Khê cũng nhận được tin nhắn của anh, cô cứ tưởng rằng anh đã đi tắm vì mãi không thấy trả lời. Giờ nghĩ lại, cô đoán chắc anh chàng này nhất định đã vắt kiệt trí óc để suy nghĩ xem nên nói câu này như thế nào, liệu có nên nhắn câu này không nên tin nhắn mới đến chậm thế. Hiểu Khê hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nét mặt gian tà trên khuôn mặt trẻ trung của anh.

“Hay là đến nhà anh uống nhé!” Tuy Hiểu Khê không phải là một cao thủ tình trường nhưng khi đọc được câu này, cô đã hiểu ngay ý đồ ẩn chứa bên trong. Trọng điểm đầu tiên không phải là uống rượu mà là đến nhà anh. Trọng điểm tiếp theo càng không phải là đến nhà anh mà chính là chuyện có thể xảy ra sau khi đến nhà anh. Hiểu Khê hoàn toàn có thể dự kiến được những chuyện sắp xảy ra. Nhưng những gì phải xảy ra thì sớm muộn cũng sẽ xảy ra thôi!

“Em phải suy nghĩ xem sao đã. Em hi vọng mình không vội vàng.” Hiểu Khê thành thật nói cho anh biết suy nghĩ trong lòng mình. Đúng vậy, Hiểu Khê muốn suy nghĩ kĩ xem sao. Cô không phải hạng người dễ dãi. Hơn nữa, Phó Vân nhất định không nghĩ tới việc Hiểu Khê vẫn chưa có kinh nghiệm quan hệ thực sự. Cô cảm thấy lo lắng đôi chút, sợ rằng bản thân mình sẽ biểu hiện không tốt.

Ngày hôm sau, Hiểu Khê kể chuyện Phó Vân mời mình đến nhà cho Trác Nhiên nghe. Những lúc cấp bách hay gặp chuyện quan trọng, cô chẳng thể nào nhẫn nhịn nổi mà đành phải nhờ đến Trác Nhiên ỉn ý kiến. Đi hay là không đi? Phải làm thế nào? Cô vô cùng căng thẳng, hoang mang như một đứa bé mười hai tuổi đối mặt với chuyện lần đầu có kinh nguyệt vậy.

“Trời ơi! Chuyện lớn như vậy mà sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết?” Trác Nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn Hiểu Khê.

“Có cái gì đâu mà cô lại kinh ngạc đến mức đó chứ? Tất cả mọi việc đều có thể xảy ra mà.” Hiểu Khê nói chuyện rất thoải mái.

“Tốt nhất là cô nên nghĩ cho kĩ càng, một khi đã đưa ra quyết định thì đừng có hối hận. Hiểu Khê, anh ta là một anh chàng phong lưu nổi tiếng đấy! Kẻ lơ ngơ tình trường như chúng ta gặp phải cao thủ rồi chết kiểu gì cũng chẳng biết đâu!” Trác Nhiên đặt hai tay lên vai của Hiểu Khê, lắc lắc như muốn làm cho cô tỉnh táo lại. Nói thực lòng, Hiểu Khê sợ bản thân mình sẽ hối hận rồi không biết phải làm thế nào. Cô nhớ lại chuyện trước đó với Nguyên Kiệt, nam nữ yêu nhau, kiểu gì cũng sẽ đi tới bước này. Cho hay không cho đều là vấn đề. Nói “cho” nghe như kiểu hết lòng dâng hiến vậy. Trên thực tế thì người phụ nữ cũng có nhu cầu của riêng mình. Đàn ông và phụ nữ khi bị cuốn vào vòng ái tình thì sẽ sản sinh ra rất nhiều hooc môn.

Một Trác Nhiên xưa nay vẫn luôn chỉ rõ phương hướng cho Hiểu Khê lần này cũng chẳng thể cho cô được một chỉ thị rõ ràng. Đi hay là không đi? Cuối cùng cũng phải do chính Hiểu Khê quyết định! Đúng vậy, đến những thời khắc quan trọng, đương nhiên phải do chính bản thân mình đưa ra quyết định cuối cùng chứ! Những người khác cũng chỉ có thể làm một quân sư thôi, đến những lúc nước sôi lửa bỏng có khi chẳng còn có cơ hội nghe tham mưu nữa ấy chứ!

“Cứ thuận theo tự nhiên vậy! Những gì phải đến thì sớm muộn cũng sẽ đến.” Trác Nhiên chẳng khác nào một người chị tâm lí, an ủi Hiểu Khê, trong đôi mắt xinh đẹp của cô tràn ngập nỗi lo lắng. Đúng vậy, thuận theo tự nhiên, let it be! Đây chính là câu nói mà Hiểu Khê thích nhất, cũng là tên bài hát mà cô yêu nhất. Cô chìm vào giấc ngủ với ý niệm “thuận theo tự nhiên” này.

Ngày hôm sau, lúc Phó Vân uống rượu cùng bạn bè xong thì đã hơn mười một giờ đêm, anh đã say nên nói chuyện không còn tỉnh táo như mọi khi, nhưng anh vẫn gọi điện cho Hiểu Khê, kiên quyết đòi gặp mặt nhâm nhi rượu vang.

“Anh say rồi, hôm khác chúng ta gặp nhau nhé!”

“Không... được...” Anh bắt đầu nhõng nhẽo như một đứa trẻ.

“Anh không được lái xe đâu đấy!” Hiểu Khê bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của anh. Hình ảnh những người sau khi uống rượu vẫn lái xe, lại còn nói chuyện điện thoại dẫn tới tai nạn giao thông liên tục hiện lên trong đầu Hiểu Khê, cô thực sự cảm thấy lo sợ đến mức quên cả nỗi đắn đo ban đầu của mình. Cô nghe tiếng Phó Vân trong điện thoại không ngừng nói địa chỉ nhà Hiểu Khê cho anh lái xe taxi, nhưng anh chàng này hình như là một người mới toe, mãi chẳng tìm được đường tới nhà Hiểu Khê. Anh bực tức bảo lái xe dừng lại, không chịu về nhà, nhất quyết ở đó ăn vạ.

“Được rồi, anh ở chỗ nào, em sẽ tới tìm anh!” Đi theo tín hiệu trái tim mình thôi! Hiểu Khê cầm theo túi xách đi ra ngoài, cô hi vọng rằng lần này mình không phải là con thiêu thân lao vào biển lửa.

Hiểu Khê nhìn thấy chiếc taxi dừng lại trên cầu vượt, Phó Vân liền mở cửa cho cô vào. Hiểu Khê vừa ngồi vào xe đã ngửi thấy mùi rượu Mao Đài nồng nặc. Phó Vân đang ngồi ở ghế trước, đưa tay ra sau nắm lấy bàn tay của Hiểu Khê. Bàn tay của anh vô cùng ấm áp, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, có lẽ đây chính là sức nóng của men rượu, đôi bàn tay Phó Vân càng ngày càng ấm hơn. Luồng hơi ấm của anh truyền qua bàn tay, dần dần lan tỏa khắp toàn thân cô. Đôi bàn tay quyến luyến có lẽ chính là như thế này đây.

Chiếc xe dừng lại dưới toà chung cư cao cấp, Hiểu Khê cười nói: “Xem ra anh vẫn chưa say tới mức lú lẫn, chỉ ít vẫn còn nhớ đường về nhà mình.”

“Đúng thế, ai nói là anh đã say chứ? Anh chỉ là uống hơi nhiều hơn bình thường một chút thôi.”

Phó Vân rút ra hai trăm đồng đưa cho anh lái xe rồi nói: “Không cần phải trả lại đâu!”

Vừa mới xuống xe, anh liền ôm chặt lấy cô, trao cho cô nụ hôn cuồng nhiệt. Hiểu Khê vốn vô cùng ghét mùi rượu, vậy mà không hiểu sao lúc này, cô lại khá thích nụ hôn ngập tràn mùi rượu đề mê này nữa.

Lấy chìa khóa mở cửa, cởi giày, Phó Vân bế thốc Hiểu Khê lên, đi thẳng vào phòng ngủ. Hiểu Khê hoảng hốt tột độ, vùng vẫy nói “không”, nhưng dường như tiếng kêu đó càng kích thích khát vọng chinh phục của

người đàn ông này. Anh đã vô cùng lão luyện trong tình trường, giờ đây thuần thực đặt cô lên giường. Giây phút này cuối cùng cũng tới, cho ai thì cũng vẫn là cho, con người mà trước kia mình vô cùng quan tâm, sau cùng chẳng phải vẫn phản bội mình hay sao? Tốt xấu gì thì đây cũng là người mà mình thích. Anh đang phiêu diêu trong men rượu, sau khi bận rộn vài phút, anh bắt đầu tiến sâu vào cơ thể cô. Cơ thể của Hiểu Khê lúc đầu không mấy thích ứng kịp, nhưng dần dần cũng quen với những hồi công kích của anh. Cả đêm hôm đó, Phó Vân đã dẫn dắt Hiểu Khê nếm thử tất cả các tư thế trong bộ phim sắc giới. Anh nhìn thấy nổi căng thẳng ở Hiểu Khê, các cơ thịt đều co cứng, anh dịu dàng dùng đầu lưỡi du ngoạn trong khu vườn bí mật của cô. Hiểu Khê dưới cơ thể anh giống như một đóa hoa đang nở rộ, tinh khiết mà thẹn thùng, e lệ.

Lúc họ tỉnh dậy thì đã là mười giờ sáng hôm sau. Tối hôm qua, cô không bị chảy máu. Anh làm sao có thể tin rằng anh chính là người đàn ông đầu tiên chiếm lĩnh được cơ thể của cô. Nhưng mà điều này cũng chẳng có vấn đề gì hết. Dù gì cô cũng chẳng có ý định vì cái màng đó mà bắt ép người ta phải chịu trách nhiệm với mình. Cho đến giây phút này, Hiểu Khê đã không còn do dự vì chiếc màng đó nữa, cô muốn yêu thương người mà mình yêu thương, làm những việc mà mình thích. Nếu như có ai đó nhất nhất tính toán đến chiếc màng đó thì cô sẽ coi thường người ấy từ tận đáy lòng. Từ giờ trở đi, cô không cần phải có điều cấm kị gì chỉ vì chiếc màng đó nữa. Bởi vì trên thế gian này, không cho thì cuối cùng cũng sẽ mất đi, cho rồi vẫn có thể tiếp tục mất đi. Cho nên chi bằng cứ cho người thích hợp nhất vào lúc cảm thấy đã chín muồi.

Đồ Hiểu Khê sẽ không bao giờ tự hỏi bản thân cô liệu có hối hận hay không nữa.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu ra rằng, mình nghĩ ngợi xa xôi như vậy cũng chẳng có ích gì. Đời người trước nay không bao giờ đi theo đúng như kế hoạch chúng ta đã đặt ra cả.

Thế nên, cô quyết định im lặng, không nói gì với Phó Vân về chuyện đó.

Lúc sắp chia tay, anh quay đầu nói với cô: “Liên lạc sau nhé!”

Cô vẫy tay chào tạm biệt. Tạm biệt rồi, liệu có thể gặp mặt lại lần nữa không?

Hiểu Khê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh biếc, sau đó bật cười vài tiếng. Từ nay trở đi, Đồ Hiểu Khê đã bước vào một trang mới của cuộc đời mình.

36. Chương 37: Trì Trệ

“Ngày xưa ngày xưa, có một hoàng hậu ở một vương quốc nọ sắp sửa sinh ra một hoàng tử, các vị tiên đã chuẩn bị rất nhiều món quà để tặng cho hoàng tử này... Có lẽ phần quà mang tên “tình cảm” thực sự quá nặng nên chú ong non công theo món quà đó bay rất chậm, cuối cùng không đem món quà này đến tặng kịp vào lúc hoàng tử được sinh ra. Sau khi hoàng tử trưởng thành, chàng có tất cả mọi thứ tốt đẹp trên đời, ngoại trừ tình cảm.”

7.1 Hãy tận hưởng niềm vui, đừng quá đắm chìm trong tình cảm

“Từ trước đến nay, mọi sự lĩnh ngộ đều phải trả giá. Đến lúc mình lĩnh ngộ ra điều được đó thì bản thân đã chìm trong bể khổ nhân gian, biển tình đã vỡ nát cả rồi. Nhưng nếu không trải qua những việc đó thì sao? Mình sẽ mãi mãi chẳng thể lĩnh ngộ được những điều đó.

Đối đãi với những người đàn ông mạnh mẽ, cô phải tỏ ra lúc xa lúc gần, đừng quá coi trọng người ta, đừng gấp gáp đòi người ta phải ổn định bên mình.

Có loại tình yêu được tạo dựng trên sự đồng điệu giữa hai tâm hồn, đó chính là cảnh giới cao nhất của tình cảm.”

Ngày hôm sau, Hiểu Khê liền kể hết mọi chuyện tối qua cho Trác Nhiên. Trác Nhiên chỉ cười cười rồi vỗ vỗ lên bờ vai của Hiểu Khê: “Nào, chúng ta hãy nâng ly chúc mừng cô cuối cùng cũng đã trở thành người phụ nữ thực sự!” Trác Nhiên mở một chai rượu vang trên kệ, rót một ly rượu đưa cho Hiểu Khê.

“Cô có biết không, có rất nhiều ông bố bà mẹ chuẩn bị một vò rượu vào ngày con gái mình ra đời, để mãi cho tới khi cô con gái đó xuất giá thì mới mở ra uống. Những bình rượu mang tên “Nữ nhi hồng” mười tám, hai mươi năm chính là như thế đấy!” Trác Nhiên nói tràn đầy hứng thú mà không biết lúc này, lòng Hiểu Khê đang rất rối bời, sắc mặt trắng bệch.

“Nữ nhi hồng... nhưng tại sao lại không hồng chứ? Tại sao lại như vậy nhỉ?”

“Cô làm sao thế? Cảm thấy khó chịu à?”

“Tôi đã không chảy máu.”

“Ồ, thế thì đã làm sao chứ? Không chảy máu thì không chảy máu chứ sao? Đàn ông bây giờ, cho dù có chảy máu thật, họ cũng chưa chắc đã tin.” Trác Nhiên ngồi bên cạnh Hiểu Khê an ủi, vỗ về.

Cũng đúng, ai dám tin rằng một cô gái ưu tú, khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú đến hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa có quan hệ thân mật với bất cứ người đàn ông nào chứ? Đúng thật là bi ai! Một thứ được đàn ông Trung Quốc coi như ngọc quý mà Hiểu Khê lại đánh mất một cách không rõ ràng thế này. Cô cảm thấy vô cùng buồn chán.

“Nếu như đã thế rồi thì cứ thỏa sức mà tận hưởng đi! Sau này, bản thân cô sẽ hiểu thôi. Hãy hưởng thụ niềm vui, đừng quá đắm chìm trong tình cảm! Mọi người đàn ông đều có ‘tình dục trước rồi mới dần dần có tình cảm’, cô em à!” Trác Nhiên nháy nháy mắt, sau đó ngửa mặt lên uống một hơi cạn ly rượu vang trong tay. Vào giây phút này, trông Trác Nhiên chẳng khác gì bà chủ Kim Hương Ngọc vừa đa tình vừa phóng khoáng trong bộ phim Quán trọ Tân Long Môn [Bộ phim có sự tham gia của nữ diễn viên nổi tiếng Trương Mạn Ngọc. Cô đảm nhận vai bà chủ quán trọ Kim Hương Ngọc].

Đó là cánh cửa dục vọng, mở cánh cửa này ra liệu chẳng có thể nhìn thấy một bầu trời rạng rỡ khác? Nói tóm lại, Hiểu Khê cũng không mấy hứng thú, mê say những việc này, trong người cô cũng chẳng có khát vọng đó. Ngoại trừ vào những lúc trước khi “bà cô thân thích” ghé thăm hàng tháng, cơ thể có mong muốn vài điều gì đấy, còn vào đại đa số những lúc khác thì tất cả khao khát đều chìm sâu trong giấc ngủ lặng im. Cơ thể đang ngủ yên, dục vọng cũng chìm sâu.

“Trác Nhiên, cô bảo bây giờ tôi nên làm gì?” Hiểu Khê tựa đầu trên vai của Trác Nhiên, lúc này, Hiểu Khê cảm thấy bờ vai của cô gái trước mặt mình chính là một bến đỗ ấm áp và an toàn. Bờ vai của Trác Nhiên chính là chỗ dựa vững chắc cho cô.

“À, đối đãi với những người đàn ông mạnh mẽ, cô phải tỏ ra lúc xa lúc gần, đừng quá coi trọng người ta, đừng gấp gáp đòi người ta phải ổn định bên mình. Nếu không, họ vừa nghe thấy đã chạy mất dép đấy!”

Haizz, kì thực thì bản thân mình thích Phó Vân đến mức nào, Hiểu Khê cũng chẳng biết rõ. Bây giờ, cô cũng không vội vã muốn anh phải ổn định bên cạnh mình, cũng chưa đến lúc cần một lời hứa hẹn nào đó từ anh. Lên giường cùng một người đàn ông, sau đó bám riết, bắt người đó phải kết hôn với mình đã là những tình tiết xa vời từ thế kỉ trước rồi. Để Hiểu Khê sao có thể làm ra những chuyện này được cơ chứ? Nói thật, cho dù anh có chạy mất thì cũng chẳng vấn đề gì, nếu người ta muốn chạy thì kiểu gì cũng sẽ chạy, vấn đề là sớm hay muộn thôi. Nhưng chạy sớm còn hơn là chạy muộn. Cách nhìn và suy nghĩ của Hiểu Khê đã có sự thay đổi rõ rệt, đặc biệt khi so sánh mối tình với Nguyên Kiệt trước kia, cô đích thực đã thay đổi rất nhiều. Lúc ở bên cạnh Nguyên Kiệt, cô luôn thấp thỏm không yên, còn bây giờ khi hẹn hò cùng Phó Vân, cô chẳng mấy khi phải để tâm bận lòng nữa.

Có điều, lần đầu tiên đối mặt với tình huống này, cô vẫn không biết phải xử lí như thế nào, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra? Hay là ngồi nhắm tính số lần ân ái trong đêm qua?

“Cô nương à, đường vẫn còn dài lắm, cứ từ từ mà lĩnh ngộ đi!” Trác Nhiên ra vẻ một người chị hiểu biết. Trước mặt Trác Nhiên, Hiểu Khê đích thị chỉ là một cô bé gái ngây ngô chưa hiểu sự đời.

“Ừm, vậy từ nay trở đi, tôi, Đỗ Hiểu Khê nhất định phải làm mọi việc theo ý mình, tự do tự tại, sẽ không bao giờ để cho tình yêu làm tổn hại bản thân một cách dễ dàng.” Hiểu Khê nâng ly một hơi cạn hết, rượu vang từ lưỡi chảy xuống rồi ngấm vào từng tế bào trên cơ thể, khiến cô cảm thấy toàn thân mình chỗ nào cũng tràn ngập sức mạnh.

“Ồ, không tệ đâu. Thái độ rất ổn, tiến bộ không ít đâu nhé!” Trác Nhiên bắt gặp vẻ tay tán thưởng. “Hiểu Khê à, từ trước đến nay, mọi sự lĩnh ngộ đều phải trả giá. Đến lúc mình lĩnh ngộ ra được điều gì đó thì bản thân đã chìm trong bể khổ nhân gian, biến tình đã vỡ nát cả rồi. Nhưng nếu như không trải qua những việc đó, mình sẽ mãi mãi chẳng thể nào lĩnh ngộ được. Bây giờ, tôi lại vô cùng nhớ cái cảm giác tim đập liên hồi, vì tình yêu mà có thể chết đi sống lại ấy.” Trác Nhiên than ngắn thở dài. Đúng thế, Trác Nhiên của bây giờ khi đối mặt với tình yêu, đối mặt với đàn ông, đã sớm luyện thành “kim cương bất hoại”, có được đôi mắt tình tường rực lửa. Chỉ cần nhìn qua là có thể biết được liệu người đàn ông đó có thích hợp với mình hay không, cô đã chẳng còn kinh hãi trước mấy đợt sóng gió nhẹ nhàng nữa rồi. Rốt cuộc, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Còn Đỗ Hiểu Khê, liệu có trở thành một Trác Nhiên thứ hai hay không?

“Không phải cô đang yêu đương hẹn hò với một nhà thiết kế thời trang hay sao? Gần đây thế nào rồi? Còn nữa, những lúc thân mật với anh ấy, cô cảm thấy ra sao?” Hiểu Khê định chuyển sang chủ đề khác, liền lời chuyển của Trác Nhiên ra, giống như rất hứng thú vậy.

“Khá ổn. Hai chúng tôi bận rộn với công việc của riêng mình, sau khi làm xong việc, nếu nhớ đến người kia thì sẽ gọi điện, hẹn gặp mặt, ăn uống, cuồng nhiệt ân ái. Sau đó, hai chúng tôi lại quay về làm việc, lại đi chơi, đi gặp bạn bè của riêng mình.” Trác Nhiên vừa nói vừa rút ra một điếu 520, chỉ trong chốc lát, cả căn phòng đã tràn ngập khói thuốc, trông cứ như chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

“Thế sao? Tôi cứ tưởng rằng hai người đã chia tay nhau từ lâu rồi cơ đấy.” Hiểu Khê đột nhiên cảm thấy mình không hề hiểu gì về Trác Nhiên, cũng như về thế giới tình cảm của cô ấy.

“Đúng thế, bản thân tôi cũng thấy kì lạ. Không ngờ, tôi với anh ấy lại có thể duy trì quan hệ hơn một năm mà không hề đối người khác. Anh ấy cần một người phụ nữ đơn giản, không mang lại phiền phức ỉn, tương tự, tôi cũng cần một người đàn ông giản đơn, không mang đến phiền phức cho bản thân. Từ trước đến nay, chúng tôi không bao giờ hỏi han rằng: Hôm nay người kia đã gặp những ai, làm những việc gì, là đàn ông hay phụ nữ. Chúng tôi ở bên nhau nhờ vào sự đồng điệu nơi tâm hồn. Đến một hôm, khi sự đồng điệu ấy biến mất thì cũng là lúc chúng tôi phải chia tay.” Trác Nhiên bình thản nói rồi nhả khói thuốc, làn khói đó dần dần tan đi theo cơn gió đêm.

“Nếu như thực sự có một ngày như vậy, cô sẽ làm gì?” Hiểu Khê rất muốn biết đáp án.

“Tôi nghĩ rồi, mình sẽ bước tới, nhẹ nhàng ôm anh ấy vào lòng, mỉm cười trao nụ hôn vĩnh biệt và nói: Cảm ơn anh vì đã để em ở lại bên cạnh mình lâu đến vậy.”

Lúc Trác Nhiên nói xong câu này thì trong đầu Hiểu Khê đã ngay lập tức hiện ra cảnh tượng mà ở đó chỉ có sự bình tĩnh, phóng khoáng chứ không hề mang chút ít đau thương nào.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đang dần tắt, trong căn phòng chỉ còn lại đốm sáng của điếu thuốc đã châm lửa trên tay Trác Nhiên, lấp lóe giống như những ngôi sao trên bầu trời vậy. Hiểu Khê lại tưởng tượng đến khung cảnh chia tay, Trác Nhiên nhất định sẽ rời đi trong nụ cười mãn nguyện. Trong thế giới của bản thân, Trác Nhiên trước nay vẫn cứ làm theo ý mình thích, tự do tự tại như vậy.

37. Chương 38

7.2 Từ nay trở đi, anh đừng bao giờ nhắc đến thành phố đó với em nữa!

“Khoảng cách làm nhạt nhòa tình yêu? Hay là tình yêu của cô với anh cơ bản là không kiên định, nên khoảng cách đã phóng đại điểm yếu của con người?”

Với đàn ông, mình càng coi trọng anh ta thì anh ta lại càng xem thường mình.”

Đã hơn ba ngày nay, Hiểu Khê không nhận được tin tức gì của Phó Vân. Tuy rằng cô không đặt bất cứ hi vọng gì lên vai của Phó Vân nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy đôi chút lạc lõng. Đàn ông đều như vậy, thái độ trước và sau khi đạt được một thứ gì đó hoàn toàn khác nhau, đối với những thứ đạt được quá dễ dàng, thông thường họ sẽ không biết trân trọng.

Nếu Phó Vân không phải là người đàn ông có ý nghĩa đặc biệt với mình thì Hiểu Khê có lẽ đã không để tâm đến anh ta như vậy. Nhưng đó là người đàn ông đã dắt cô sang một thời kỳ hoàn toàn mới! Thảo nào mà biết bao người đàn ông lại mong muốn có được lần đầu tiên của người phụ nữ đến vậy, chính là vì muốn người phụ nữ đó sẽ ghi nhớ họ cả cuộc đời. Định luật này lẽ nào không thể phá vỡ được hay sao? Hiểu Khê bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Phó Vân một lần nữa biến mất, khiến cho Hiểu Khê cảm thấy vô cùng buồn chán. Có điều, cô thầm nhủ, dù gì tất cả mọi thứ cũng đều do bản thân mình cam tâm tình nguyện. Biết rõ là trên núi có hổ mà vẫn leo lên núi đó. Lần này thì hay rồi, lại gặp phải đau khổ, tâm trạng chán nản trong cô dâng trào. Hiểu Khê ôm lấy cái đầu đang đau nhức của mình, muốn khóc mà chẳng khóc nổi nữa. May mà cô đã có chuẩn bị từ trước, không hề đặt quá nhiều kì vọng rằng người đàn ông này sẽ ỉnh một lời hứa hẹn và một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Tuy nhiên, cô không thể phủ nhận rằng, trong chuyện tình cảm, bản thân mình mãi mãi chẳng thể nào xứng tầm đối thủ với Phó Vân.

Nhấn nhẹn không nổi nữa, sau một tuần kể từ khi hai người chia tay, lúc ngồi trên chiếc xe taxi chở mình về nhà từ quán bar, cô đã nhắn tin hỏi anh lúc này đang làm gì, cho dù bản thân Hiểu Khê biết rõ rằng khi mình chủ động nhắn tin trước cũng đồng nghĩa với việc khí thế đã giảm đi ít nhiều.

“Anh đang đi công tác ở Quảng Châu.” Phó Vân nhắn lại rất nhanh.

Điều này đã khiến cho Hiểu Khê đỡ buồn đôi chút.

“Ồ, Quảng Châu à, từ nay trở đi, anh đừng bao giờ nhắc đến thành phố đó với em nữa!”

“Tại sao thế?”

“Đó là thành phố khiến cho em đau lòng.” Đúng vậy, đây đích thực là một thành phố khiến cho cô đã khổ sở bấy lâu chính thành phố này đã cướp mất người đàn ông cô yêu thương và cướp đoạt cả mộng ước tình yêu tuyệt đẹp của cô nữa.

“Ồ, vậy cũng được, anh sẽ nghe em.” Phó Vân trả lời rất ngoan ngoãn.

Thực sự, người đàn ông thay lòng đổi dạ thì có liên quan gì đến thành phố chứ? Chẳng qua là hữu duyên vô phận mà thôi! Người có tính phụ bạc thì trước sau gì cũng sẽ thay lòng đổi dạ, thành phố đó chẳng qua chỉ là cái cớ để trút giận. Trên thế giới này, có biết bao thành phố trở thành thứ để trút giận cho những người bị thất bại trong tình yêu? Khoảng cách làm nhạt nhòa tình yêu ư? Hay là tình yêu của cô với anh cơ bản đã không sâu sắc, nên khoảng cách đã làm lộ ra điểm yếu của hai người? Hiểu Khê thừa biết rằng thành phố đó không có tội tình gì, nhưng cô vẫn không muốn nghe đến cái tên đó một lần nào nữa. Trước kia, cô đã từng có thành ý như vậy, yêu không hề hận là thế, thậm chí còn muốn vượt muôn ngàn dặm để đến thăm một người, nhưng kết cục cuối cùng ra sao chứ?

Nếu cô nói việc chia tay với Nguyên Kiệt có gì không đúng thì là vì anh muốn “có được” còn cô lại không “cho”. Tuy Hiểu Khê đã từng yêu đương nhưng vẫn luôn giữ gìn ở một mức độ giới hạn nào đó, luôn luôn tự nhủ sẽ giữ lại thứ tốt đẹp nhất dành cho người đàn ông mình yêu thương thực sự. Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày mình lại thất bại đau đớn vì chiếc màn đó. Đây là đạo lí gì chứ? Cô chỉ muốn suy nghĩ, tìm hiểu thêm một chút, bởi vì cô đã đặt kì vọng quá lớn vào người đàn ông này, cô muốn tìm hiểu thật kĩ càng người đàn ông mà bản thân muốn được sống cùng cho đến khi đầu bạc răng long. Cho nên chính vào cái đêm mà anh sắp sửa rời khỏi Bắc Kinh, cô vẫn vùng vẫy, không để anh chiếm lĩnh. Nếu đêm hôm đó, cô để mặc cho anh xâm chiếm cơ thể mình, liệu rằng kết quả có khác đi chăng? Có lẽ, cô sẽ không đánh mất anh như thế. Tuy nhiên, tất cả chỉ là giả thiết và kết quả mà thôi.

Còn chuyện tình cảm hiện nay giữa Hiểu Khê và Phó Vân, cô đã có được anh và anh cũng đã có được cô, cho nên có thể coi đây là một mối tình thắng lợi không? Những tin nhắn tràn đầy tình ý qua lại giữa họ trước đây vô cùng hao tâm tổn sức, vì thế Hiểu Khê không còn nhắn tin giữa lúc đêm khuya, cô tắt di động từ sớm để đi ngủ. Hẹn hò yêu đương mệt mỏi chết đi được, cô chỉ muốn nghỉ ngơi an dưỡng mà thôi.

Nhưng Hiểu Khê không kiêu chế được mà lại nhắn tin. “Anh có nhớ em không?” Cô chợt nhận thấy bản thân cũng rất khao khát tìm lại được cảm giác yêu đương như xưa. Hiểu Khê hồi tưởng lại quá khứ, chính Nguyên Kiệt là người đã khơi nguồn khát vọng tình yêu trong cô, khiến cho dòng sông tình yêu băng giá trong trái tim Hiểu Khê dần dần tan ra và tuôn chảy. Hiểu Khê đã từng tha thiết cầu khẩn Nguyên Kiệt:

“Dòng sông tình yêu trong em đã bắt đầu tuôn chảy, không chảy về phía anh thì sẽ chảy về phía người khác. Cho nên, xin anh đừng đẩy em đến với người khác!” Cô đích thực là một đứa trẻ thành khẩn, chân thật vô ngần trong thế giới tình yêu.

“Nhớ chứ.” Hai chữ này của Phó Vân khiến Hiểu Khê an tâm được đôi phần.

“Tại sao anh lại tỏ ra lạnh nhạt đến thế, chẳng thèm hỏi thăm em lấy một câu? Nếu là vậy, thực sự em chẳng còn động lực tiếp tục bước đi nữa...” Đúng thế, Hiểu Khê thực sự không có đủ sự tự tin.

“Gần đây anh rất bận. Để giải quyết xong mọi việc, anh sẽ đến hẹn gặp em ra ngoài. Nghe lời anh nhé!”

“Biển nước trong anh có phải rất sâu không? Nếu vậy chắc em không dám nhảy xuống đâu. Em sợ bị đắm chìm đến mức nghẹt thở mất.” Hiểu Khê đột nhiên nhận ra, tại sao bản thân cô lại cứ lao vào những tình yêu có chỉ số khó khăn cao vọt với thể này chứ? Từ Nguyên Kiệt cho đến Phó Vân, cả hai người không phú thì quý, một người là cao thủ trên thương trường, một người là công tử nhà giàu hào hoa. Tất cả đều là những nhân vật khó nhằn nhất! Trúng chọi đá, đó là trò chơi mà Đỗ Hiểu Khê không thể chơi và chiến thắng được. Nhưng Hiểu Khê của hiện tại cũng chẳng nghĩ ngợi quá nhiều nữa, cô chỉ khát khao yêu đương thôi. Cô muốn hẹn hò, yêu đương đến phát điên lên ấy!

“Ha ha, vậy em đi học bơi đi!”

“Hãy đến ôm lấy anh

Hình thành vòng xoáy

Cuốn cuộn phong ba vạn dặm dằng sau chiếc hôn nồng cháy đỏ

Để em chìm đắm trong thế gian

Anh yêu em sâu đậm đến thế

Hãy đến ôm lấy anh

Hôn anh từ chân lên

Linh hồn dần bị cuốn trôi theo dòng nước lũ Tình yêu đang nuốt gọn lấy anh Như thiên la địa võng.”

Hiểu Khê lại nhớ đến bài hát Vòng Xoáy của ca sĩ Hoàng Diệu Minh.

“Đối đãi với một người đàn ông cần tuân thủ ba nguyên tắc: Khai quật ồ ạt, liên tục bồi dưỡng có trọng điểm rõ ràng và chọn lựa ưu điểm trọng tâm.” Vào khoảnh khắc này, Hiểu Khê chợt cảm thấy mình giống như một phi tử thơ thần trong cung cấm chờ đợi ngày được diện kiến hoàng thượng. Đừng có tự treo cổ mình trên một cành cây, đặc biệt là khi người đàn ông đó chưa ình một đáp án tình cảm rõ ràng, xác thực!

Từ khi cô và Phó Vân quan hệ thân mật với nhau, chớp mắt đã gần một tháng, hai người không gặp mặt. Tuy họ vẫn duy trì nhắn tin thăm hỏi, nhưng không còn nhiệt tình như lúc ban đầu nữa, đây rõ ràng không phải tình trạng đang yêu... Nói cho cùng, Phó Vân bận rộn đến mức nào chứ? Anh đang bận làm những gì? Hiểu Khê không biết hỏi ai, làm một người phụ nữ đứng chặn trước cổng công ty anh thì cô chưa có đủ dũng khí và cũng chưa tới mức độ điên cuồng như thế. Cho nên, cô chỉ chìm ngập trong việc đoán mò, suy diễn mà thôi, đây lại là một dự cảm chẳng lành. Lúc này, Hiểu Khê cảm thấy bản thân quá đối thất bại, sau khi trải qua một tình yêu cay đắng, tình yêu tiếp theo cũng chẳng xán lạn, hạnh phúc được bao nhiêu.

Hiểu Khê lại nhắn tin hỏi Phó Vân, lúc mười giờ tối, cuối cùng anh đã trả lời: “Em đến nhà anh đi!”

Anh coi cô là thứ gì chứ? Tại sao giá trị bản thân cô lại rẻ mạt đến mức này? Những cảm giác này khiến cho Hiểu Khê cảm thấy vô cùng tức tối, khó chịu. Phải chăng từ khi cô chủ động phát tín hiệu cho anh cơ hội theo đuổi thì vận mệnh lại định sẵn cục diện bị động cho cô từ đầu cho tới cuối sao? “Quan hệ giữa mình và anh ấy chỉ dừng lại ở việc lên giường ư? Những lời lẽ ngọt ngào tình tứ trước kia chẳng lẽ chỉ là bước đệm cho việc lên giường thôi sao?” Hiểu Khê đặt ra hàng loạt câu hỏi, cô hoài nghi bản thân mình đã lạc hậu và lỗi thời. Hiểu Khê gọi điện thoại cho Phó Vân, không có ai nhắc máy. Không ngờ Phó Vân không thèm nghe điện thoại của cô. Hiểu Khê càng nghĩ càng thấy tức tối trong lòng, lẽ nào đây chính là chân tướng của sự việc? Lẽ nào cô là người phụ nữ không thể được công khai, giới thiệu ọi người sao? Cô

càng nghĩ lại càng cảm thấy tức giận. Với đàn ông, mình càng coi trọng anh ta thì anh ta lại càng xem thường mình. Cuối cùng Hiểu Khê cũng hiểu ra điều này.

Haizz, ít nhiều gì thì vẫn còn có cảm giác yêu đương làm chiếc đệm, làm một chiếc áo khoác tươi đẹp phủ ngoài, để viện ra cái cớ cho tình cảm giữa cô và anh. Lẽ nào tất cả tình yêu đều mang tham vọng chiếm đoạt hay sao? Hiểu Khê đứng bên cạnh khung cửa sổ nhìn ra ngọn đèn nhấp nháy bên ngoài, trong lòng cảm thấy tê lương, ớn lạnh khôn cùng. Lấy những tin nhắn từ mười một giờ mỗi tối cho đến ba giờ sáng hôm sau làm bằng chứng, ít nhất thì cũng đã có lúc nào đó người này bị người kia hấp dẫn. Hiểu Khê mỉm cười, có điều, nụ cười này thật miễn cưỡng biết bao. Đến đây là quá đủ! Hiểu Khê cuộn cuộn lọn tóc của mình, hít một hơi thật sâu không khí trong lành ngoài cửa sổ.

“Em đang đến kì.” Hiểu Khê nói dối, bởi vì cô không biết phải điều chỉnh tâm trạng lúc này của mình thế nào nữa, càng không biết phải làm sao để đối mặt với Phó Vân.

“Ừm, vậy em hãy nghỉ ngơi sớm nhé!” Phó Vân nhanh chóng trả lời tin nhắn.

Đêm đó, Hiểu Khê mất ngủ.

“Trác Nhiên, trên thế giới này không có tình yêu bất biến sao?” Có lẽ, Trác Nhiên sẽ cười nhạo trước câu hỏi ngây ngô này của cô.

Như mọi lần, Trác Nhiên rít một hơi thuốc thật sâu rồi lạnh nhạt nói: “Cô đã từng nghe câu chuyện về công chúa Hoa Hướng Dương và chú lừa chưa?” Hiểu Khê lắc đầu, giống hệt như thời niên thiếu lúc chăm chú nghe truyện cổ tích mà bố kể.

“Công chúa Hoa Hướng Dương muốn đến tìm chàng hoàng tử ở tòa lâu đài phía tây sông. Vì thế, cô buộc phải vượt qua con sông. Lúc này, một chú lừa đi tới, nói rằng nó bằng lòng công chúa qua sông. Công chúa liền hỏi: “Người có thể đảm bảo không làm chiếc váy của ta bị ướt không?” Chú lừa lắc đầu. Trong lòng công chúa thầm nghĩ, hoàng tử nhất định sẽ tới đón mình, cô cố chấp đứng bên này bờ sông chờ đợi. Cuối cùng, tới khi trời tối, công chúa đành đồng ý để chú lừa công mình vượt sông. Chú lừa liền nói: “Cho dù tôi có làm ướt váy áo của nàng hay không thì tôi vẫn sẽ tặng nàng ba câu danh ngôn tình yêu.”

“Váy ta phải làm gì để báo đáp nhà người đây?”

“Nếu tôi không làm ướt áo nàng thì hãy đưa tôi về nhà cùng;

Công chúa đồng ý. Công chúa ngồi trên lưng chú lừa. Đến lúc sắp qua sông, chú lừa trịnh trọng nói với công chúa rằng: “Hãy nhớ là khi ngồi trên lưng của tôi, nàng không được khóc, nước mắt của nàng sẽ tăng thêm gánh nặng cho tôi.” Công chúa đáp rằng sẽ nhớ kĩ, sau đó cũng nói với chú lừa một cách trịnh trọng rằng: “Hãy nhớ rõ đừng có làm ướt váy của ta, nếu không, ta sẽ không để nhà người công ta nữa đâu.”

Chú lừa bước ra giữa con sông.

“Trước đây, nhà người đã từng công các cô gái khác qua sông chưa?” Công chúa hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Chú lừa thản nhiên đáp lại.

“Váy váy áo của họ có bị ướt hay không?”

“Chỉ có cô gái đầu tiên là không bị ướt, còn những cô sau tất cả đều bị ướt hết.”

“Cô gái đầu tiên đó có đưa nhà người về nhà không?”

“Không đưa, nếu không thì làm sao tôi lại có thể gặp những cô gái khác được.”

“Xem ra nhà người đã gặp rất nhiều cô gái rồi nhỉ?”

“Tính cả nàng vào thì cũng phải được mười lăm, mười sáu người rồi.”

Công chúa cười nói: “Nhà người cũng là con lừa thứ ba mươi công ta qua sông đấy!”

“Ha ha.” Chú lừa chỉ cười, không nói thêm gì.

Công chúa bỗng nhớ đến mấy câu danh ngôn tình yêu mà chú lừa hứa sẽ tặng ình, cô liền bảo chú lừa nói.

“Bất luận là đàn ông hay phụ nữ, chỉ có ở mỗi tình đầu thì mới yêu thương người khác, còn trong những tình yêu sau này, tất cả đều chỉ yêu thương bản thân mình thôi.”

Chú lừa bước đi chậm rãi, quả nhiên rất vững vàng, công chúa cũng cảm thấy yên tâm, ôm lấy cổ chú lừa, cảm thấy cô cũng ấm áp.

“Nàng có thích được ta công qua sông không?”

“Thích chứ.” Công chúa mỉm cười thừa nhận.

“Tôi cũng rất thích được công nàng như lúc này, hi vọng rằng có thể mãi mãi như bây giờ đi về phía trước.”

Công chúa nằm mơ đến hoàng tử, nhưng khi tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt mình là một con lừa, nước mắt của cô chợt trào ra, rơi xuống lưng chú lừa đó. Giống như đột nhiên bị đâm trúng, chú lừa bỗng giãy lên, tạo ra những gợn sóng trên mặt sông, chiếc váy của công chúa cũng vì thế mà bị ướt.

“Tại sao lại thế?” Công chúa hỏi.

“Tôi đã nói với nàng từ trước rồi mà.” Mặt chú lừa lạnh lùng không biểu cảm.

Công chúa sức nhớ lại lời hứa lúc đầu của mình với chú lừa. Thế là, cô không nói tiếng nào nữa, liền nhảy xuống khỏi lưng lừa, một mình lội vào bờ sông kia. Chú lừa không hề níu kéo hay giải thích gì nhiều, cũng tự động quay đầu lại đi về bờ phía đông con sông - nơi đó lại có một cô gái khác đang chờ chú lừa qua sông. Cô gái ấy cũng xinh đẹp, trẻ trung và cũng mặc một bộ váy áo xinh xắn.

“Tình yêu là duy nhất nhưng người yêu không phải là duy nhất.” Chú lừa đột nhiên nói tiếp. “Đây chính là câu danh ngôn tình yêu thứ hai.”

Công chúa khóc như mưa, nước sông lạnh buốt. Cuối cùng, nàng cũng lội được vào bờ phía tây con sông, nhưng bộ váy áo tuyệt đẹp của nàng đã ướt sũng nước, đầy bùn bẩn thỉu. Nàng bắt lực ngồi bên bờ sông, ôm lấy đầu gối khóc lóc thảm thiết, toàn thân run lên vì lạnh.

Một chú thỏ trắng đi đến trước mặt cô nói: “Công chúa, lần sau tôi sẽ cùng nàng đi qua sông.”

“Cảm ơn thỏ trắng.” Công chúa ôm chú thỏ vào lòng rồi nói tiếp: “Không cần nữa đâu, bây giờ thứ ta cần chính là một chút ấm áp.”

Chú lừa đã quay về bờ sông phía đông. Công chúa bỗng nhớ ra chú lừa vẫn còn chưa nói câu danh ngôn tình yêu cuối cùng ỉnh, thế là, cô liền ngẩng đầu ngược về bờ sông bên kia nói: “Xin hãy nói cho ta biết câu danh ngôn cuối cùng, chú lừa thân yêu!”

Chú lừa lạnh lùng nhìn cô lần cuối và nói: “Tôi yêu tình yêu của tôi.” Sau đó, chú lừa đi về phía người con gái đang đợi mình ở bờ sông kia.

Sau khi nghe xong câu chuyện này, Hiểu Khê im lặng một hồi lâu. Câu chuyện này thật giống với tình yêu của cô biết bao.

“Hãy nhớ kĩ, muốn bản thân mình vui vẻ lên thì cô hãy tin rằng tình yêu là duy nhất nhưng người yêu lại không phải duy nhất. Cô xem đây, công chúa Hoa Hướng Dương một lòng một dạ muốn lấy chàng hoàng tử ở tòa lâu đài phía tây, chỉ muốn lợi dụng chú lừa để qua sông, sau cùng để lấy được hơi ấm, cô công chúa lại ở cạnh bên một chú thỏ trắng. Chẳng có chuyện gì không bị thời gian làm cho chìm vào quên lãng. Chẳng có ai là duy nhất của ai, đây chính là hiện thực!”

Đây chính là hiện thực sao? Lúc ban đầu, mỗi một cô gái đều là công chúa, đều khát khao lấy được chàng hoàng tử bên kia bờ sông, sau khi trải qua trăm ngàn gian khổ, cuối cùng không thể không thỏa hiệp với hiện thực, chung sống cùng một người có thể đem lại hơi ấm cho bản thân. Phải chăng, tất cả những cô gái đều có cùng một số mệnh như vậy? Còn bản thân cô liệu có thể tránh khỏi số mệnh này không?

Hiểu Khê bỗng nhiên cảm thấy đầy nghi hoặc, có lẽ từ đầu chí cuối, bản thân cô đã sai lầm, tại sao cô lại cứ cố chấp như vậy, cố chấp để có được thứ gì đó duy nhất sao?

38. Chương 39

7.3 Cuộc đời đúng là một trò đùa lớn

“Có một loại đàn ông chỉ thích lên giường cùng phụ nữ, bọn họ thậm chí còn chẳng muốn ăn một bữa cơm với phụ nữ. Cho dù là có dùng bữa thì cũng chỉ vì mục đích sau đó lên giường mà thôi. Loại đàn ông như vậy chắc chắn là chưa bao giờ muốn hẹn hò, yêu đương với người phụ nữ đó.

Phụ nữ thực chất rất tham lam, luôn muốn lấp đầy cả hai lỗ hổng. Nếu như lấp đầy cái lỗ phía dưới thì lỗ hổng trong tim mãi mãi chẳng thể lấp đầy nổi, chỉ sợ đó là một lỗ hổng không đáy!”

“Gần đây anh đang bận rộn việc gì thế?” Tuy Hiểu Khê đã biết trước đáp án nhưng vẫn gọi điện hỏi Phó Vân, vì cô cảm thấy rất trống trải, muốn tìm một người đàn ông để giết thời gian.

“Anh đang bận chuẩn bị sinh nhật ẹ anh.”

Ồ, anh đúng là một người con hiếu thảo!

“Mẹ anh thích những gì?”

“Em hỏi cái này làm gì? Không cần, không cần phải mua quà đâu.” Phó Vân vội vã từ chối.

“Được thôi.” Hiểu Khê tức giận tắt điện thoại. Xem ra anh chưa bao giờ có ý định đưa cô về giới thiệu với bố mẹ, càng không định dắt cô đến ra mắt những người thân quen. Người đàn ông đã từng có quan hệ thân mật với mình, bỗng chốc trở nên lạ lẫm và xa vời đến thế. Hiểu Khê tự cảm thấy bản thân thật nực cười, nghĩ kỹ lại thì hai người thực chất là hai kẻ xa lạ. Hiểu Khê muốn đi vào thế giới của anh, muốn mở cánh cửa trái tim anh ra, cô nhận thấy rõ ràng nhưng vẫn còn một con đường rất dài phải đi. Trác Nhiên từng nói, đàn ông trước tiên bàn đến dục vọng sau đó mới có tình cảm, vậy đến lúc nào thì Hiểu Khê mới chờ đợi được tình yêu mà cô muốn có?

Con người ta khi đắm chìm trong tình yêu thì thường mất đi lí trí, cho nên, bất cứ người nào cũng có thể trở thành quân sư cho họ. Tình trạng của Hiểu Khê đích thị là thế. Ngày hôm sau, cô nhanh chóng kể lại tình hình đó ấy người bạn tiểu học ở Phúc Kiến.

Thân Hoài Lục Giáp nói với cô trên QQ: “Có một loại đàn ông chỉ thích lên giường cùng phụ nữ, bọn họ thậm chí còn chẳng muốn ăn một bữa cơm với phụ nữ. Cho dù là có dùng bữa thì cũng chỉ để sau đó cùng lên giường mà thôi. Loại đàn ông như vậy chắc chắn là chưa bao giờ muốn hẹn hò yêu đương với người phụ nữ đó.”

Hiểu Khê sau khi đọc được những dòng này trên màn hình, giữa mùa hè oi bức mà cô lại cảm thấy lạnh toát mồ hôi.

“Vậy mình phải làm thế nào?”

“Tốt nhất là cậu nên tránh xa anh ta, chiếc giày có thích hợp với mình không thì chỉ có bản thân mình là rõ nhất thôi.”

“Phụ nữ thường rất ngây thơ, luôn nghĩ rằng cố gắng đôi chút là có thể thích hợp được.”

“Có một vài thứ dù có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể làm cho nó vừa vặn với mình.”

...

Đúng thế, nhớ lại tất cả mọi việc giữa cô với Phó Vân từ đầu đến giờ, anh chưa từng nhắc tới người nhà của mình, cũng không đưa cô đi gặp bạn bè của anh. Tình cảm chân thành của bản thân cô khi khao khát có được cuộc tình mới, đối với anh mà nói có thể chỉ như một trò chơi tiêu khiển chẳng?

Cuộc đời đúng là một trò đùa! Hiểu Khê muốn khóc mà chẳng ra nước mắt. Đúng vào lúc đang vui mừng, sung sướng vì tưởng đã tìm được “chân mệnh thiên tử” của đời mình thì người ấy lại rút lui nhanh chóng trong nháy mắt. Vốn dĩ cô cho rằng đó là những hồi ức khó quên nhất về đêm đầu tiên, nhưng cuối cùng những gì có được chỉ là một người đàn ông không có chút thành ý nào cả. Hiểu Khê thở dài một tiếng, lắc đầu ngao ngán, cuộc sống mãi mãi chẳng giống như những gì người ta vẫn tưởng tượng!

Trước kia đã từng có một thầy bói nói với Hiểu Khê rằng: “Sau này, con nhất định sẽ được gả ột người đàn ông rất tốt, hai người sẽ có một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.” “Nhưng, ông trời à, xin người hãy nói cho con biết, xin người hãy thông qua những ngôi sao hay mặt trăng để chỉ dẫn cho con, hạnh phúc của con rốt cuộc ở nơi đâu?” Hiểu Khê vùi mặt vào chiếc chăn, khóc lóc thảm thiết.

Cuối cùng, Phó Vân cũng đã chủ động hẹn gặp Hiểu Khê. “Anh vừa giải quyết xong mọi thứ, đến nhà anh nhé!” Phó Vân nhấn tin đến. Xem xong mẫu tin nhắn này, Hiểu Khê bật cười, Phó Vân không hổ danh là người bạn rộn nhất thủ đô, quả nhiên đem dự vọng của mình biểu hiện trực tiếp, ngắn gọn đến mức đó, không có thêm bất cứ lời lẽ thừa thãi nào cả. Những thứ hao tâm tổn sức như việc làm quen, hỏi thăm, tặng quà, gây ngạc nhiên, tất cả mọi thứ chỉ là bước đệm mà thôi.

“Được!” Hiểu Khê trả lời. Ít nhất, anh vẫn còn nhớ đến cô, Hiểu Khê tự an ủi mình như vậy. Giống y như những gì trước kia Trác Nhiên đã bảo, đừng quá đắm chìm trong tình cảm mà hãy hưởng thụ niềm vui nhiều một chút. Đúng thế, đừng quá đắm chìm trong tình cảm, Hiểu Khê tự nhắc nhở bản thân như vậy. Chỉ có như vậy, cô mới không phải đối mặt với nỗi đau khổ đến mức không thể nào ngủ được như cuộc tình trước đó.

Tuy rằng đây không phải là cảm giác yêu đương mà cô muốn có, nồng cháy, thuần khiết, nhớ mong da diết, vừa nhen nhóm đã bùng cháy dữ dội, tất cả đều không phải, nhưng Hiểu Khê vẫn cứ chấp nhận đến nhà anh. Cô thay bộ váy mà mình thích nhất, trang điểm ăn vận theo kiểu đi hẹn hò, hơn nữa, cô còn mang theo một chiếc váy ngủ bằng lụa nữa, bởi vì cô không muốn mặc chiếc váy ngủ của một người phụ nữ khác.

Trên chiếc taxi đi đến nhà anh, Hiểu Khê không muốn suy nghĩ thêm gì cả, đầu óc cô lúc này là một khoảng không vô tận, ngồi ở ghế sau xe, cô nhẹ khép mắt lại, im lặng nghe nhịp đập của trái tim. “Anh ơi, cho xin chút nhạc nhé, tôi muốn nghe 887 [Kênh FM 887 của đài phát thanh Thanh Viễn].” Hiểu Khê hi vọng mình có thể thoải mái hơn khi nghe nhạc. Cô không muốn bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Cánh cửa mở ra, đón tiếp Hiểu Khê là một người đàn ông mặc chiếc áo phông có hình chú mèo máy thông minh Doraemon, đầu tóc hơi rối, đáng yêu như một đứa trẻ thơ. Hiểu Khê nhận thấy mình đã tìm lại được cảm giác yêu với con người này.

“Tốc độ của em cũng nhanh quá nhỉ?” Phó Vân mang một đôi dép trong nhà mềm mại đặt trước mặt cô.

“Anh nói đi, đôi dép này đã được bao nhiêu người phụ nữ đi rồi?” Hiểu Khê cười hỏi, không hề có chút ý tứ trách móc nào cả.

Đúng vậy, mỗi con người đều có quá khứ, những gì đã qua, nói cho cùng cũng chẳng thể truy cứu được. Huống hồ, một con người luôn theo chủ nghĩa truyền thống và hoàn mỹ như Hiểu Khê mà còn có quá khứ thì anh chàng Phó Vân lớn hơn cô đến bốn tuổi, một người đàn ông thành đạt trong ánh mắt người đời, làm sao có thể là một trang giấy trắng tinh? Chỉ cần đừng có bắt cá hai tay một lúc là được rồi.

“Ha ha, mẹ anh tuần nào cũng đến đây thăm anh hết.” Phó Vân quay người đi tới máy lọc nước. Người đàn ông chưa thành gia lập thất trong mắt người mẹ mãi mãi vẫn là một đứa trẻ cần được chăm sóc - thậm chí dù đã kết hôn rồi cũng vẫn cần thiết phải trông nom.

“Em uống đồ nóng hay lạnh đây?”

“Em muốn nước ấm. Cảm ơn anh.” Không ngờ Hiểu Khê lại nói cảm ơn, giống như một người bạn lâu ngày ghé thăm, có đôi chút khách sáo và xa lạ. Đây chính là mối tình mà cô đang có sao? Hiểu Khê đi vào nhà vệ sinh, không phát hiện ra bất cứ dấu tích nào của phụ nữ, thậm chí, ngay cả một sợi tóc dài cũng chẳng thấy. Cũng có thể do gã đàn ông này đã thu dọn quá sạch sẽ. Hiểu Khê mỉm cười mãn nguyện. Lúc này, cô bất giác nhớ đến một câu danh ngôn: “Tất cả phụ nữ đều là Sherlock Holmes”, xem ra hôm nay bản thân cô cũng được làm Sherlock Holmes một chuyến, nhưng không tìm ra bất cứ dấu vết nào cả.

“Em có muốn xem đĩa DVD không? Ở nhà anh có rất nhiều đĩa phim, trước kia đi công tác nhiều quá nên cũng bỏ qua không ít bộ phim hay.” Quả thật là chiếc kệ của anh xếp rất nhiều đĩa, có phim của Pháp, Hoa Kỳ, Hồng Kông, Đại Lục... tất cả đều được anh phân chia sắp xếp rõ ràng, ngăn nắp.

“Trời đất ơi, anh có thể mở một tiệm cho thuê đĩa phim rồi đấy!” Hiểu Khê hoàn toàn kinh ngạc trước chiếc kệ này, cả bức tường phía trước mặt cô toàn đĩa là đĩa.

“Mở một tiệm cho thuê đĩa phim là giấc mơ thuở nhỏ của anh đấy!” Phó Vân quay đầu lại nhìn Hiểu Khê cười.

Hai người chọn bộ phim Khoảng cách xa xôi nhất do Quế Luân Mĩ thủ vai chính, bởi vì Hiểu Khê rất thích hình ảnh Quế Luân Mĩ tạo dáng lẳng tai nghe tiếng động in trên poster phim, trông rất nhập tâm. Hai người ngồi trên ghế sofa xem phim, dần dần cánh tay của Phó Vân đưa ra, sau đó, cả người anh xích lại gần sát vào cô.

“Chúng ta xem phim trước đã, ngoan nào!” Hiểu Khê nheo yêu khuôn mặt tròn tròn dễ thương của anh, lúc này Phó Vân mới ngồi về phía đầu kia của sofa.

Anh và cô mỗi người ngồi một đầu sofa, ôm một chiếc gối lớn, mắt chăm chú nhìn vào màn hình. Nói thực lòng thì Hiểu Khê không quen lắm khi đến xem phim ở nhà một người đàn ông. Đột nhiên, cô nhận ra rằng mình đã sống một mình nhiều năm như vậy, nên cũng đã quen với tính cách kiểu nữ vương “tất cả do ta làm chủ”, khi xem phim ở nhà, lúc nào thích nhanh thì tua nhanh, lúc nào thích quay lại thì tua lại.

“Ba năm trước, tôi và chồng tôi gần như ngày nào cũng ân ái bên nhau. Có thể ở bất cứ chỗ nào, vào bất cứ thời gian nào, chỉ cần chúng tôi nhìn thấy nhau là cơ thể lại không nhịn được mà quần quýt lấy nhau, cũng chẳng cần biết lúc đó đang trong tình cảnh nào, nhất định phải tiến hành ngay lập tức. Chúng tôi chẳng khác nào các loài động vật đang phát dục, nhưng chúng tôi không hề cảm thấy xấu hổ, thậm chí thẹn thùng chút nào. Ngược lại, bản thân tôi còn cảm thấy trên thế giới này chẳng thể nào tìm được một đôi tình nhân trời sinh một cặp như chúng tôi nữa, trong trái tim chúng tôi, không có bất kì ai có thể thay thế cho cơ thể của người kia. Mỗi lần nhìn thấy người kia là mỗi tế bào trong cơ thể chúng tôi đều hừng hực sôi sục, đều khát vọng có được từng tế bào trên cơ thể người đối diện, các tế bào giống như đang ngoác miệng ra gào thét, tôi muốn, tôi muốn, tôi muốn...” Người phụ nữ trên màn hình chậm rãi nói. Câu thoại trong phim khiến cho người ta không khỏi tưởng tượng ra mọi thứ. Lúc Hiểu Khê còn chưa kịp hiểu hết thì nụ hôn của Phó Vân đã như phong ba bão táp cuộn cuộn in dấu trên mặt và cổ của cô.

“Chúng ta diễn một bản chân thực, sống động hơn cả phim nhé, em thấy sao?” Phó Vân gian tà thì thầm bên tai Hiểu Khê, khiến cho cả cơ thể cô như mềm nhũn ra.

“Đợi lát nữa xem xong đĩa phim này rồi đền bù cho anh nhé, ngoan nào!” Ánh mắt của Hiểu Khê vẫn dính chặt vào màn hình.

“Mỗi tôi, tôi lại hồi tưởng mỗi một tình tiết khi tôi với chồng cũ ân ái bên nhau. Từng tư thế, từng nụ hôn anh ấy dành cho tôi, từng góc độ anh ấy lật tôi qua lại, mỗi một tiếng kêu rên thích thú, sung sướng đến cực điểm. Sau đó, tôi lại bắt đầu tưởng tượng trong đầu khổ, lúc này, chồng tôi có thể cũng đang làm như vậy với một người phụ nữ khác. Tôi hình dung chồng mình đến nhà cô ta, vào ngay khoảnh khắc khi cửa vừa mở ra, chồng tôi ngay lập tức kéo váy của cô ta lên, cởi chiếc quần lót, yêu cầu cô ta choãi chiếc mông cho thật cao, tất cả những động tác này đều là việc trước kia anh hay làm cùng tôi. Tôi tưởng tượng họ đang ân ái giữa thiên nhiên đất trời, trong một chiếc thang máy ở một toà nhà lớn, ở trong xe ô tô của chồng tôi, bên lề con đường nào đó ở thành phố Đài Bắc. Cũng có thể chồng tôi đang lái xe còn cô ta thì ngồi trên đùi anh ta, lên lên xuống xuống, tôi còn tưởng tượng ra cả tiếng rên rỉ sung sướng của cô ta nữa. Tôi cứ ngây thơ tưởng rằng chắc hẳn anh chỉ nói với mỗi mình tôi, sau đó hai người mãi mãi trao cả cuộc sống cho người kia, trao mọi thứ cho nhau, ôm chặt lấy nhau chìm vào giấc ngủ. Tất cả những cảnh vật này không ngừng hiện lên trong tâm trí tôi, khiến tôi hoảng loạn không biết phải làm sao, tôi gần như sắp phát điên...” Người phụ nữ trên màn hình vừa nói vừa khóc lóc rất thảm thương, nhiệt độ tụt giảm. Bộ phim vẫn tiếp tục diễn ra, có điều tâm trạng của Hiểu Khê rối loạn vô cùng.

Những lời thoại trong phim không ngừng vang đi vang lại trong đầu cô. Khi người đàn ông đáng yêu mặc chiếc áo phong Doraemon trước mặt định cởi nốt chiếc áo sau cùng trên người cô, bàn tay của Hiểu Khê liền đặt lên tay anh nhằm ngăn cản. “Xin lỗi anh, em cảm thấy không được thoải mái.” Phó Vân cũng cảm nhận được nét mặt không vui của Hiểu Khê nên đành phải dừng lại, cầm theo quần áo xông thẳng vào nhà vệ sinh, lập tức cô nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Tối hôm đó, Phó Vân và Hiểu Khê không hề ân ái. Trước kia, khi xem bộ phim Sắc giới, Trương Ái Linh có nói: “Con đường tiến tới trái tim người phụ nữ phải đi qua âm đạo.” Nhưng Hiểu Khê nhận ra rằng bản thân mình không thể nào làm như thế. Đúng vậy, cũng giống như trong bộ phim Khoảng cách xa xôi nhất

nói: Dù có tiếp xúc, động chạm cơ thể thân mật đến mức nào thì cũng chẳng thể lấp đầy lỗ hổng trong trái tim của mình. Nếu như lấp đầy được sự trống rỗng bên dưới, lỗ hổng trong trái tim mình phải làm thế nào mới có thể khoả lấp được? Hiểu Khê nằm trong phòng ngủ, còn Phó Vân chơi điện tử trong phòng đọc sách, đèn vẫn sáng. Hiểu Khê nằm còn Phó Vân ngồi, điểm tương đồng duy nhất là cả hai cùng tỉnh. Hiểu Khê nhớ lại một cuốn tiểu thuyết đã đọc hồi còn đại học: “Tôi sinh ra là vì chờ đợi một con người. Dung mạo, tuổi thanh xuân, kiến thức phong phú, trí nhớ mãnh liệt, tài năng trời phú và tâm hồn bản tính của tôi đều đang chờ đợi được gặp người đó. Dưới vòm trời này, chỉ duy nhất mình anh mới có thể trân trọng, yêu quý mọi thứ của tôi. Trên thế gian này, tôi chỉ toả sáng vì mình anh ấy, nếu không gặp được anh, tôi cam nguyện cô độc suốt đời, từ từ tàn úa.” Lúc đó, Hiểu Khê vô cùng yêu thích câu nói này, đồng thời cũng tưởng tượng ra thứ tình cảm mà bản thân mong muốn. Một tình yêu độc nhất vô nhị, suy nghĩ của cô hồi đó thật sự ngây thơ tới mức đáng yêu!

Mình sinh ra là vì đợi chờ một con người nào đó sao? Hiểu Khê bất giác cười nhạt vài tiếng, thực sự có tồn tại con người như vậy ư? Quay người qua, bỗng nhiên một giọt lệ nóng bỏng trào ra lăn dài trên má rồi từ từ chảy xuống gối.

Ngày hôm sau, khi thức dậy, tâm trạng của Hiểu Khê đã tốt hơn rất nhiều. Phó Vân đưa cô tới chỗ làm, sau khi tháo dây an toàn, Hiểu Khê nghiêng người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khuôn mặt tròn trịa của anh. Cô nghe thấy tiếng cửa xe đóng lại, sau đó là tiếng động cơ ô tô càng ngày càng cách mình xa hơn. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm, sau đó cô thẳng bước tiến về phía ngược lại.

39. Chương 40

7.4 Mình là người hoàn toàn thất bại trong tình yêu

“Chuyện tình cảm không có thắng thua mà chỉ có bằng lòng hay không bằng lòng mà thôi. Khi bạn bằng lòng tiếp tục thua, điều đó chứng tỏ bạn cảm thấy trò chơi này vẫn còn thú vị, chỉ sợ bạn muốn thắng trở lại, kết quả sẽ càng thêm thất bại thảm hại khiến bạn thất vọng tràn trề mà thôi.

Hận thù một ai đó là một chuyện vô cùng mệt mỏi, hận thù một con người sẽ hao tổn rất nhiều sức lực, thậm chí còn hao tổn sức lực hơn là yêu thương một người. Bạn thử nghĩ xem, ngày nào mình cũng phải oán hận một ai đó, nỗi hận đó sẽ thường xuyên len lỏi trong đầu bạn sẽ ảnh hưởng lớn đến thái độ và cách xử sự của bản thân bạn, chiếm lĩnh lấy tâm hồn bạn, khiến bạn chẳng thể nào nhìn nhận một sự việc với ánh mắt chuẩn xác nhất... Thù hận một con người, cái giá của nó thật quá lớn!”

Không lâu nữa là đến Tết Trung thu, công ty tặng ỗi nhân viên một hộp bánh hảo hạng. Không được ở cùng với bố mẹ, trăng dù có tròn đến mấy cũng chẳng thể nào có được cái cảm giác đoàn viên hạnh phúc bên gia đình. Hiểu Khê định để hộp bánh Trung thu này lại công ty, lúc nào tăng ca đối bụng sẽ lấy ra ăn chống đói. Nhưng cô nhất định sẽ không ăn bánh trung thu vào những đêm trăng tròn. Cô sợ mình sẽ đau lòng giống như lần trước, khi Nguyên Kiệt rời khỏi Bắc Kinh, cô phải một mình đón lễ tình nhân. Cô đã cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn uống, sao có thể đối mặt với lễ tình nhân cô đơn một mình được? Ở cùng với một nhóm các đồng nghiệp đang độc thân, chơi đùa hò hét để cho người khác biết bản thân mình không hề cần ngày lễ này. Hôm đó, khi ngà ngà say, bước trên con đường về nhà, Hiểu Khê vẫn muốn bật khóc. Cô đã tự thề với bản thân, lễ tình nhân năm sau, nhất định sẽ không đón một mình nữa.

Những dịp lễ tết thường hay nhận được những tin nhắn hỏi thăm, hết tin này đến tin khác, đa số đều là những tin nhắn gửi chung cho cả một nhóm người. Hiểu Khê thường không nhắn lại, người quen biết thì không cần thiết, người không mấy thân thiết lại càng không cần phải làm vậy. Hiểu Khê đều đọc tất cả những tin nhắn này, đột nhiên cô nhận được một tin nhắn: “Tết Trung thu vui vẻ! Nguyên Kiệt.” Kể từ lần trước, sau khi Nguyên Kiệt hỏi thăm chân thành khiến Hiểu Khê cảm động đến nỗi cô đã định nói sẽ tha thứ cho tội lỗi của anh thì hai người lại không liên lạc thêm lần nào nữa. Không ở cùng một thành phố, mọi cố gắng đều trở thành vô ích.

Người yêu cuối cùng lại trở thành bạn bè. Hiểu Khê và Nguyên Kiệt cũng giống như đại đa số các đôi yêu nhau rồi chia tay, chỉ có thể thăm hỏi, quan tâm đến nhau từ xa mà thôi. Tất cả sự thăm hỏi, quan tâm này trở nên vô cùng xa lạ và trống rỗng khi so với những ân ái, yêu thương trước kia. Ít nhất là hai người họ đã không hận nhau, đáng lẽ Hiểu Khê nên hận Nguyên Kiệt, nhưng cô nhận ra rằng bản thân mình không thể thù hận ai đó được. Hận thù một ai đó là một chuyện vô cùng mệt mỏi, hận thù một con người sẽ hao tổn rất nhiều sức lực, thậm chí còn hao tổn sức lực nhiều hơn là yêu thương một người. Bạn thử nghĩ xem, ngày nào mình cũng phải oán hận một ai đó, nỗi hận đó sẽ thường xuyên len lỏi trong đầu bạn sẽ ảnh hưởng lớn đến thái độ và cách xử sự của bạn, chiếm lĩnh lấy tâm hồn bạn, khiến bạn chẳng thể nào nhìn nhận một sự việc với ánh mắt chuẩn xác nhất... Thù hận một con người, cái giá của nó thật quá lớn!

Trương Bá Chi sau sự kiện xì căng đan ảnh nóng đã từng nói: “Tôi đã quá chìm đắm trong tình yêu cho nên tình yêu với tôi thật quá nặng nề. Người đàn ông yêu tôi chắc chắn đã phải chịu rất nhiều áp lực. Thực ra tình yêu của tôi quá nồng nhiệt, đã yêu thì yêu hết mình, không giữ lại chút gì cho bản thân. Bạn bè đều nói, thất bại lớn nhất của tôi chính là quá chìm đắm trong tình yêu đến nỗi bị người ta nhìn thấu tận tâm can. Tôi thừa nhận mình là một người hoàn toàn thất bại trong tình yêu, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cứ mãi chẳng thể nhìn thấy được bộ mặt xấu của người khác. Dù anh ta chỉ khiến tôi vui vẻ, hạnh phúc chỉ có vài ba lần, cả đời này tôi cũng không bao giờ quên được.”

Cũng giống như vậy, Hiểu Khê chỉ nhớ đến mặt tốt mà quên đi hết mọi xấu xa của người khác, đó là may mắn hay bất hạnh?

Nếu không có duyên phận trở thành nhân vật chính trong thế giới tình cảm của anh thì trong công việc nhận được sự giúp đỡ từ anh cũng được rồi. Không thể phủ nhận rằng, năng lực làm việc của Nguyên Kiệt thật sự xuất chúng. Hiểu Khê nghĩ: “Anh ấy nợ mình thì bắt anh ấy bù đắp mình theo một cách thức khác vậy.” Nếu nói đây là “lợi dụng” thì cũng chẳng sao hết, Hiểu Khê muốn mượn cơ này để tìm lại chút thăng bằng cho bản thân. Một lần nữa, Hiểu Khê lại lưu MSN của Nguyên Kiệt, cô cảm thấy vui mừng vì đã trở nên lí trí hơn. Cô cũng đã bắt đầu biết cách gạt bỏ tình cảm, biết cách “lợi dụng” đàn ông. Đây cũng có thể coi là một bước tiến bộ. Nhưng nó thật sự có phải là “lợi dụng” không? Chỉ sợ bản thân cô vẫn chẳng thể buông xuôi được.

“Nếu có việc gì, chỉ cần em nói một câu, anh sẽ cố gắng giúp em.” Nguyên Kiệt nói.

“Cảm ơn anh nhé!” Nhưng lúc gặp chuyện gì đó, cô thực sự sẽ đi tìm anh sao? Bản thân Hiểu Khê cũng chẳng biết được.

Gần đây, Hiểu Khê lại trở thành khuê nữ kín cổng cao tường, sau khi tan làm chẳng muốn đi đâu, chẳng muốn hẹn hò, cũng chẳng muốn tụ tập ăn uống, chỉ muốn một mình, có một chiếc máy tính, có mạng internet là cô đã cảm thấy quá đầy đủ, có thể chơi điện tử, nghe nhạc, xem phim, cuộc sống thật quá đổi tươi đẹp!

Ngày hôm đó, bỗng nhiên, Hiểu Khê đọc được một câu chuyện: Một cô gái đến làm trợ lí ở một công ty. Khi vào công ty, cô mới hai mươi hai tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, tuổi trẻ, năng động và xinh đẹp nên cô nhanh chóng trở thành bạn gái của ông chủ. Trong khoảng thời gian ở cùng với người đàn ông này, cô đã vì anh ta mà phá thai mấy lần, cô lo liệu chăm chút cho anh ta từng bữa ăn giấc ngủ giống một người vợ đảm đang, chu đáo. Mười sáu năm trôi qua, người đàn ông đó vẫn không cho cô danh phận người vợ chính thức, cô vẫn cứ là bạn gái của anh, hơn nữa danh phận bạn gái này cũng chỉ có những người trong công ty mới biết, ở ngoài xã hội, cô mãi mãi đi theo anh với thân phận của một người trợ lí. Cô ngây thơ cho rằng, sống lâu với nhau ắt sẽ nảy sinh tình cảm, lãng tử nhất định sẽ có ngày quay đầu. Cô luôn kiên định với niềm tin của mình, cô cho rằng nhất định sẽ có một ngày nào đó, mình sẽ đạt được thứ mà mình hằng mong ước bấy lâu nay. Đến lúc nào đó, anh cũng chẳng còn trẻ nữa, anh nhất định sẽ dừng bước chân lãng tử, kết hôn cùng cô. Khi cô ba mươi tám tuổi, trên mặt xuất hiện không ít nếp nhăn, cuối cùng người đàn ông của cô cũng chịu kết hôn, có điều tân nương không phải cô mà lại là một cô gái trẻ đẹp vừa mới tốt nghiệp học viện múa. Lúc này, tân lang bốn mươi lăm tuổi, tân nương hai mươi hai tuổi, hôn lễ được tổ chức rất long trọng, thịnh soạn. Và ở một góc nhỏ tối tăm nào đó, có một người phụ nữ tuyệt vọng này đang òa khóc đau đớn trong vòng tay bạn bè...

Khi đọc xong câu chuyện này, khóe mắt của Hiểu Khê đã ướt đẫm. Mười sáu năm, rốt cuộc đây là niềm tin gì? Cuộc đời của người phụ nữ có bao nhiêu lần mười sáu năm chứ? Người phụ nữ gốc gác quê nhà, đem tuổi thanh xuân đẹp nhất cuộc đời mình dâng hiến ột người đàn ông vô tình, vô nghĩa, để rồi cứ mãi ảo tưởng

rằng một ngày nào đó, người đàn ông ấy sẽ dành tình yêu và lời thề non hẹn biển. Tất cả đều là ảo vọng mà thôi!

Việc dứt khoát với Nguyên Kiệt là một trận đấu sừng, nếu có chết thì có lẽ cô cũng sẽ được chết một cách nhanh chóng, sáng khoái. Còn với Phó Văn thì sao? Hai người phải chờ đợi bao lâu thì mới có thể đi vào chỗ sâu thẳm nhất, mềm yếu nhất trong trái tim của nhau? Hiểu Khê có thể đợi lâu như vậy không? Anh có xứng đáng để cô đợi chờ không? Nhưng cô nghĩ trước khi hỏi vấn đề xứng hay không xứng thì hãy tự hỏi bản thân mình yêu anh đến mức nào đã.

“Hiểu Khê, Tết Trung thu vui vẻ. Tối nay đã có hẹn chưa?” Là tin nhắn của Lưu Hiên. Mỗi dịp lễ tết, anh đều thăm hỏi rất thân tình. Anh đối với Hiểu Khê thực sự rất tốt, việc này mọi người trong công ty đều biết.

“Em cũng chúc anh vui vẻ. Tối nay, em ở nhà chơi điện tử thôi.”

“Vậy mình gặp nhau ở quán cà phê Thượng Đảo đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì thế anh?”

“Nếu anh không có chuyện gì để nói thì em sẽ không chịu ra ngoài gặp anh ư? Ừm, là chuyện liên quan đến Giai Hân.”

Hiểu Khê vừa đọc được dòng tin nhắn này liền nhanh chóng thay quần áo rồi chạy nhanh ra khỏi nhà. Trong lòng cô thực sự chất chứa quá nhiều nghi vấn nên ngay khi Lưu Hiên nói có một vài chuyện liên quan đến Giai Hân, Hiểu Khê cảm thấy huyết dịch trong người đang sôi lên sùng sục.

Khi Hiểu Khê vừa ngồi xuống thì Lưu Hiên cũng đến nơi.

“Thật ngại quá, không có chỗ đỗ xe ở gần đây, anh đỗ hơi xa nên phải đi bộ một đoạn.” Lưu Hiên cởi chiếc áo khoác ngoài, giọng đầy ngại ngùng.

Nhìn vào người đàn ông trên trán đầm đìa mồ hôi, người cùng học ở trường đại học đã từng theo đuổi mình, bây giờ thành cấp trên trong công ty, một người bạn mãi mãi ủng hộ mình, Hiểu Khê bỗng nhiên cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh. Ngoảnh đi ngoảnh lại, cô đã tốt nghiệp được bốn năm rồi. Lưu Hiên đã từ một hoàng tử tình ca trở thành tinh anh tài giỏi trong giới kinh doanh, Hiểu Khê chợt nhận ra đã rất lâu, rất lâu không nghe thấy Lưu Hiên hát tình ca nữa, nhưng cô mãi mãi ghi nhớ hình ảnh chàng hoàng tử ưu phiền dưới mái trường đại học năm nào.

“Hiểu Khê, em muốn uống gì?”

“Em chỉ uống chút nước thôi. Mau nói cho em biết, rốt cuộc anh biết chuyện gì liên quan đến chị Giai Hân?” Trước mặt anh, Hiểu Khê không phải câu nệ bất cứ điều gì, trực tiếp hỏi ngay vấn đề mà mình quan tâm nhất.

“Em có thể để anh uống ngụm cà phê rồi mới nói cho em biết được không?” Lưu Hiên mỉm cười nhìn Hiểu Khê. Lúc này, Hiểu Khê mới cảm thấy bản thân mình vội vàng nhanh nhẩu quá.

“Hiểu Khê, em hiểu Giai Hân đến đâu?”

Câu hỏi này khiến Hiểu Khê chết lặng, Hiểu Khê chẳng hiểu mấy về Giai Hân, đàn chị của mình. Cô chỉ biết chị là một người yêu công việc điên cuồng, có tham vọng rất lớn trong sự nghiệp, chị có thể bất chấp thủ đoạn để củng cố địa vị của mình.

“Xem ra anh rất hiểu chị Giai Hân. Anh hãy nói cho em biết đi! Chị ấy đã từng lợi dụng em, có điều, chị ấy đã hỏi ý kiến của em trước. Đó là do em cam tâm tình nguyện. Lúc ấy, em khá là ngốc nghếch, cứ tưởng rằng có thể giúp thì cứ giúp chị ấy đôi chút cũng chẳng sao.” Đúng thế, lúc đó, Hiểu Khê đã thực sự nghĩ như vậy, có thể giúp được chị bao nhiêu thì giúp. Ai bảo cô với Giai Hân là bạn cùng trường chứ? Chẳng qua chỉ đi gặp một người đàn ông thôi, cũng không mất miếng thịt nào, chẳng có vấn đề gì hết. Không ngờ kết quả lại thành ra thế này. Hiểu Khê nghĩ Giai Hân nhất định cũng không muốn kết cục sau cùng sẽ như vậy. Cô không mất một miếng thịt nhưng đã tan nát cả trái tim, chỉ có thể chờ đợi vết thương đó từ từ lành lại mà thôi.

“Có chuyện gì thì anh nói mau lên, đừng có ngập ngừng như thế! Em nghĩ rằng trong cuộc đời mình sẽ không còn chuyện gì kinh khủng, khổ đau hơn việc bị bạn bè lợi dụng, bị người yêu phản bội nữa.”

“Thực ra, Giai Hân đã từng theo đuổi Nguyên Kiệt, có điều Nguyên Kiệt không chấp nhận, cho nên, cô ấy mới để em “xông trận”. Anh không biết chị ấy theo đuổi Nguyên Kiệt vì tình cảm thực sự hay vì lí do công việc. Có điều, hai người bọn họ không hề có qua lại tình cảm gì.”

“Tại sao anh lại biết được những chuyện này?” Hiểu Khê bán tín bán nghi.

“Đều là cùng ngành với nhau, làm gì có bí mật nào mà không biết? Những điều này thì đã là gì đâu, thực sự vì chức vị phó tổng, Giai Hân còn đồng ý làm tình nhân của chủ tịch Hội đồng Quản trị bên công ty đó nữa. Những điều này chắc em cũng không biết...”

Hiểu Khê đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, lồng ngực rất đau, rất đau.

“Tại sao anh lại nói cho em những điều này, em không muốn nghe! Tất cả những điều này đều không phải là sự thật. Người mất đã mất rồi, tại sao anh còn nói với em những chuyện này? Anh có biết rằng anh làm như vậy là quá tàn nhẫn không?”

Hiểu Khê vội cầm lấy chiếc túi rồi chạy ra khỏi quán cà phê.

“Anh chỉ nghĩ rằng em hoàn toàn có quyền được biết chân tướng sự thật.” Hiểu Khê nhận được tin nhắn của Lưu Hiên. Chân tướng? Biết được chân tướng thì có thể thay đổi được gì chứ?

Hiểu Khê ngồi trên taxi, nước mắt đầm đìa. Giai Hân à, Giai Hân, tại sao chị lại phải làm thế chứ? Tại sao chị lại để bản thân phải chịu uất ức đến vậy? Lẽ nào tiền bạc và sự nghiệp lại quan trọng với chị đến mức ấy sao? Cuối cùng thì kết quả thế nào? Chị cố gắng, nỗ lực suốt đời, sau cùng chẳng phải vẫn trắng tay trở về với cát bụi hay sao?

40. Chương 41

7.5 Tình cảm phải chăng thực sự nặng nề như thế?

“Phụ nữ muốn chứng minh giá trị của bản thân thông qua đàn ông, một chiếc xe hay một căn nhà? Thực sự không phải vậy, giá trị của bạn phải do chính bạn làm chủ.

Trên thế giới này có rất nhiều đồ xa xỉ, tình cảm thuần khiết có lẽ chính là thứ xa xỉ nhất hiện nay!”

Gần đây, thời tiết bắt đầu trở nên rất oi bức, đi trên đường cứ như đang đứng trên chảo dầu nóng vậy. Hiểu Khê mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cô nhớ da diết mùi vị trà lạnh ở quê nhà. Trong lòng cũng tự an ủi mình, Sauna [Xông hơi] rất tốt cho da dẻ, người đẹp cũng do bản thân biết cách chăm sóc. Hiểu Khê không thêm quan tâm đến Phó Vân nữa. Hai người có vẻ rất hợp ý nhau, cô cũng không nhận được bất cứ tin tức nào từ Phó Vân cả. Như vậy cũng tốt, cứ để mọi việc kết thúc âm thầm, lặng lẽ như vậy, không ai phải lo lắng và người còn lại cũng không phải khó xử.

Người như Phó Vân, con nhà quyền quý, coi trời bằng vung thì chắc chắn không thiếu gì phụ nữ theo. Đối với ai mà chẳng là cưỡi ngựa xem hoa, lẽ nào còn mong ngóng anh sẽ nhất mực tình si với mình? Đàn ông chính vì được phụ nữ quá chiều chuộng thành ra hư đốn, con người hư hỏng như anh cũng là do phụ nữ quá nuông chiều.

“Hiểu Khê, cô với Phó Vân sao rồi?” Trác Nhiên quan tâm hỏi thăm.

“Lần này đã over triệt để.” Hiểu Khê miệng cắn một miếng táo, mắt chăm chú vào màn hình, chẳng mấy quan tâm.

“Tiểu cô nương, được đấy, khí phách lắm!” Trác Nhiên vỗ vỗ vai Hiểu Khê. Lúc này, Hiểu Khê tỏ ra vô cùng bình thản, vui vẻ cười đùa, đáng lẽ Trác Nhiên phải cảm thấy an tâm, nhưng không hiểu sao trong lòng lại dâng tràn sự lo lắng.

“Đó là vì ngày nào cũng ở cạnh chuyên gia tình yêu, nếu không học hỏi đôi chút thì thật có lỗi với sự phụ quá.” Hiểu Khê tiếp tục đùa giỡn.

“Thực sự không có chút cơ hội cứu vãn nào sao? Lúc đầu chính cô đã chủ động theo đuổi người ta, đừng có nghĩ tôi không biết nhé, mọi chuyện không thoát khỏi đôi mắt thần của tôi đâu. Bây giờ, cô lại không còn hứng thú gì với Phó Vân? Hiểu Khê của chúng ta cũng thay đổi nhanh quá!”

Hiểu Khê không hề phủ nhận, bản thân cô đã phát tín hiệu cho Phó Vân trước, cô muốn có được một mối tình mới. Ai bảo Phó Vân xuất hiện đúng lúc mà cô cần chiếc phao cứu hộ nhất? Hiểu Khê cần một người đàn ông để chứng minh giá trị của mình, sắc đẹp của bản thân và cả dũng khí tiếp tục sống tốt nữa.

“Trác Nhiên, cô nên vui mừng thay cho tôi mới đúng chứ! Tôi nhớ lúc trước, cô đã từng nhắc nhở tôi rằng, đừng nên dây vào Phó Vân. Đến nay, tôi và Phó Vân đã kết thúc, không phải là càng tốt hay sao?”

“Phó Vân là công tử phong lưu nổi danh, tôi làm sao nỡ để cô, một chú cừ non ngây ngô lạc vào miệng cọp được?”

Trong mười năm trở lại đây, Phó Vân có nhiều phụ nữ đến mức ngay bản thân anh cũng chẳng đếm xuể. Trác Nhiên kể, trong buổi tụ tập bạn bè của cô ba năm trước, Phó Vân nâng ly rượu lên, chốc chốc lại có mấy người đẹp qua bắt chuyện làm quen, anh đều mỉm cười, đối đáp vô cùng lịch sự.

“Lệ Lệ, có phải em vừa từ Châu Âu về không?”

“Làm gì có chứ?”

“Tại sao càng ngày anh càng cảm thấy em có khí chất nhã nhặn của phụ nữ Pháp thế nhỉ?”

Những lời nói như vậy thường khiến người phụ nữ thích thú vô cùng.

“Phó Vân, em thật yêu anh chết đi được!” Các người đẹp thường thẳng thắn nói với anh như vậy. Nếu so sánh quan hệ nam nữ như nước với lửa thì Phó Vân chính là người chơi trò đi lại giữa ranh giới lửa nước đó, hơn nữa còn vô cùng tài tình.

Trong buổi tụ tập bạn bè cũ đó, một số người đề nghị chơi trò nói thật.

“Nụ hôn đầu tiên của cậu là lúc nào?”

“18 tuổi.”

“Người phụ nữ mà cậu yêu nhất là ai?”

“Bây giờ vẫn chưa có người yêu nhất.”

“Tính cho tới lúc này, cậu đã quan hệ với bao nhiêu người phụ nữ?”

“Không nhớ rõ nữa, chắc khoảng mấy chục người. Nay tại sao đến lượt mình lại hỏi vấn đề thâm kín vậy chứ? Thật chẳng công bằng gì cả.” Là giọng nói của Phó Vân.

“Mấy chục người, chính xác là bao nhiêu?” Những bạn học nam khác bắt đầu trêu đùa.

“Chắc cũng phải ba, bốn chục rồi.”

Phó Vân trả lời rất thành thật. Câu trả lời này khiến cho những bạn học nữ ở đó chết lặng hồi lâu. Tuy các cô đều biết Phó Vân có không ít phụ nữ nhưng không thể ngờ được anh lại có nhiều đến vậy. Quả nhiên là công tử phong lưu, bây giờ chắc phải đạt cấp độ của “hái hoa đại đạo tặc” rồi!

Hiểu biết về Phó Vân của Trác Nhiên cũng nhờ trò chơi này mà có. Cho nên, cô mới liên tục nhắc nhở Hiểu Khê đừng nên tiếp xúc, qua lại, yêu đương với loại đàn ông này. Hiểu Khê không phải là đối thủ của anh, loại cao thủ tình trường như Phó Vân có “hoa” nào mà chưa nhìn thấy? Cũng giống như người già thường dạy dỗ trẻ nhỏ rằng, số muối họ đã từng nếm còn nhiều hơn cơm mà lũ trẻ đã ăn vậy!

Khi Trác Nhiên nói hết chân tướng sự việc cho Hiểu Khê, tâm trạng cô đã chán càng thêm chán. Trời đất ơi, không ngờ bản thân cô lại có thể gặp phải người đàn ông tình sử dài dằng dặc thế. Toàn thân Hiểu Khê bắt đầu run rẩy.

“Hiếu Khê, cậu đi đâu thế? Gọi di động cho cậu mà không được, điện thoại bàn thì không có người nghe máy. Mẹ của cậu gọi điện đến công ty không biết bao nhiêu lần rồi.” Các đồng nghiệp vừa gặp mặt cô liền tranh nhau nói. Mẹ của cô? Có chuyện gì xảy ra sao? Các dây thần kinh của Hiếu Khê lúc này đồng loạt căng ra vô cùng, thiên hạ thật chẳng có lúc nào thái bình!

Cô nhanh chóng chạy về bàn làm việc của mình rồi gọi điện ẹ, điện thoại vừa thông, cô liền nghe thấy tiếng khóc.

“Hiếu Khê, bố con, bố của con, ông ấy...”

“Bố con làm sao ạ?” Hiếu Khê cảm thấy vô cùng sợ hãi, hoảng loạn, gần như cũng sắp bật khóc.

“Bố của con đến bây giờ vẫn chưa quay về.” Mẹ cô vừa khóc lóc vừa nói.

Cái gì? Đến bây giờ mà bố vẫn chưa quay về? Không phải đã hơn một tháng kể từ khi cơn bão khủng khiếp qua đi sao? Không phải bố đã gọi điện báo tin bình an ẹ rồi ư? Không phải bố sẽ lánh nạn trên một đảo nhỏ, đợi cơn bão qua đi thì sẽ cho thuyền quay về?

Đầu óc Hiếu Khê lúc này là một khoảng trống rỗng, rồi cô ngất lịm đi. “Hiếu Khê, Hiếu Khê!” Mặc cho các đồng nghiệp gào thét tên mình thế nào, cô cũng đã chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Khi cô tỉnh lại thì đã là buổi sáng ngày hôm sau. Hiếu Khê nhìn tấm ga trải giường màu trắng, dần dần nhớ lại chuyện hôm qua. Bố cô vẫn chưa quay về!

“Không đâu, bố ơi, sao bố lại nỡ bỏ lại Hiếu Khê chứ? Sao bố lại nỡ vứt bỏ Hiếu Khê, không quay về gặp con nữa sao? Bố ơi, bố có biết là con chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày bố sẽ rời xa con với mẹ không? Con vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với bố, sao bố lại ra đi một cách nhẩn tâm như thế?” Hiếu Khê vừa sờ miếng ngọc trước ngực vừa nói, nước mắt cứ thế trào ra khỏi bờ mi. Miếng ngọc này là vào lúc Hiếu Khê bảy tuổi, sau một lần đi biển về, bố lấy nó từ túi quần ra đeo lên cổ cô. “Đây là miếng ngọc bình an, nó sẽ mãi mãi bảo vệ cho công chúa nhỏ nhà chúng ta.” Bố vừa đeo ngọc cho Hiếu Khê vừa thủ thủ. Nếu như có thể được chọn lựa, Hiếu Khê mong miếng ngọc này đang ở trên cổ bố, chỉ khi bố được bình an thì bản thân cô mới cảm thấy yên lòng.

“Bố à, bố chắc chắn phải bình an quay về đấy! Con với mẹ nhất định sẽ đứng ở bến cảng chờ bố.” Hiếu Khê rút mũi kim truyền nước, nhanh chóng đi ra sân bay. Quay về nhà, đây là việc duy nhất mà cô muốn làm cũng như nhất định phải làm lúc này.

Hoàng hôn, ánh tà dương bên bến cảng tựa màu máu, nước thủy triều rút xuống, để lại vô số vỏ sò và lỗ cát hồng. Mẹ cô đứng trên bến cảng hun hút gió biển. Hiếu Khê đứng đó, nhìn bóng dáng mẹ dưới ánh hoàng hôn đơn độc biết bao!

“Mẹ, gió lớn quá, chúng ta về nhà đi!”

“Hiếu Khê, mẹ thấy con gầy đi nhiều quá!” Mẹ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

“Mẹ à, ở thành phố lớn, con gầy càng gầy lại càng đẹp!” Hiếu Khê gượng cười. Đúng vậy, lòng đầy tâm sự, không thể nào ngủ nổi, làm sao lại không gầy được chứ? Còn mẹ cô, ngày ngày lo lắng sợ hãi, nhưng nhớ thành bệnh nên cũng gầy và già đi rất nhiều.

“Không biết bố con giờ này thế nào? Có lẽ râu ria xồm xoàm khắp mặt rồi cũng nên.”

“Con đã mua cho bố cả hộp dao cạo râu Gillette kiểu dáng mới nhất, dù râu có dài đến đâu thì cũng sẽ được giải quyết gọn gàng thôi.” Hiếu Khê cố chọc ẹ vui vẻ hơn một chút.

Hiếu Khê dìu mẹ về nhà, nhưng mẹ cô cứ đi được ba bước lại quay đầu nhìn về phía sau. Nếu bỗng nhiên quay lại, bố bất ngờ xuất hiện thì tốt biết bao! Giây phút này, hơn lúc nào hết, Hiếu Khê thực sự khát khao xuất hiện một câu chuyện thần kỳ.

Mấy ngày nay, Hiếu Khê hay lang thang một mình bên bờ biển. Cảnh vật và con người vẫn luôn thay đổi - muốn quay trở lại như xưa thật khó quá đổi! Bờ biển đã nuôi dưỡng cô trưởng thành giờ đã thay đổi quá nhiều. Rồi cuộc là bờ biển thay đổi hay là con người đã đổi thay? Hiếu Khê bắt đầu bình tĩnh lại, bắt đầu nhớ đến những rắc rối tình cảm của mình.

Hiếu Khê cảm thấy từ trước tới giờ, cô và Phó Vân chưa bao giờ nói chuyện tử tế, thẳng thắn lấy một lần. Cô có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói cùng anh, cô quyết định sẽ viết một bức thư cho anh. Cảnh vật lúc này rất đẹp, rất thi vị, nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ đều đã “biến vị” bởi tâm trạng của con người đang đầy nỗi muộn phiền.

“Dear Vân,

Lúc em viết bức thư này cho anh, ngoài cửa sổ là bầu trời đêm tuyệt đẹp, điểm xuyết bởi những ngôi sao lấp lánh. Em đã có cảm tình với anh, em đã động lòng trước cuộc sống tốt đẹp mà anh miêu tả cho em nghe. ‘Một chiếc ghế gỗ, một căn nhà mộc, một người yêu thương, một bờ biển rộng, đây có lẽ là tất cả những gì anh mong muốn...’ không ngờ giấc mơ của anh lại có thể giống giấc mơ thời trung học của em đến vậy. Và em đoán chắc, trong trái tim anh và em còn lưu giữ cả bờ cỏ thơm hương nắng sớm, cả cuộc sống tràn ngập sự lãng mạn nữa. Bây giờ, những người như vậy càng ngày càng ít đi.

Tuy em biết anh là một công tử phong lưu, nhưng trong lòng em vẫn cảm thấy rất may mắn. Những lần nói chuyện cùng nhau, anh vẫn luôn tránh né, phớt lờ một số vấn đề, muốn anh mở rộng trái tim mình thật quá khó khăn. Trước đây, em đã từng mong muốn được cùng anh yêu thuần khiết một lần. Em đã ảo tưởng rất nhiều về anh, nhưng sự thực đã chứng minh là em sai, em đã đánh giá bản thân quá cao. Cho nên em quyết định lùi bước, lùi lại điểm ban đầu.

Trên thế giới này có rất nhiều đồ xa xỉ, tình cảm thuần khiết có lẽ chính là thứ xa xỉ nhất bây giờ!

Em sẽ quên đi buổi tối hôm đó, coi như đấy là chuyện bất cần mà anh gây ra sau khi đã quá chén. Có điều, em sẽ không hối hận, bởi vì em thực sự thích anh. Em cũng sẽ không lưu luyến gì cả, bởi vì em không bao giờ nín kéo một người không quan tâm đến mình.

Em sợ rằng bản thân sẽ yêu anh, cho nên không dám ở gần bên anh nữa, yêu anh cần phải có dũng cảm và nghị lực phi thường. May mà giữa yêu và thích vẫn còn cách nhau cả một khoảng trời rộng lớn, trước lúc em yêu anh, em sẽ để mọi thứ dừng lại tại đây.

Có lẽ hai chúng ta nên làm bạn bè tốt của nhau. Còn con đường tình yêu này, em chẳng thể nào bước tiếp được nữa.

Hi vọng cả hai chúng ta đều sẽ sống hạnh phúc, đồng thời tìm được người yêu thương nhất của riêng mình.

Hiếu Khê”

Khi cô viết xong bức thư này, bầu trời đã tối đen như mực, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm cùng với ánh đèn lóe lên trên mặt biển mang lại một cảm giác hết sức thi vị, cách xa khỏi trần gian.

Hiếu Khê chợt nhớ lại câu chuyện cổ tích mà bố đã từng kể: “Ngày xưa ngày xưa, có một hoàng hậu ở một vương quốc nọ sắp sinh ra một hoàng tử, các vị tiên đã chuẩn bị rất nhiều món quà để tặng cho hoàng tử này... Có lẽ phần quà mang tên “tình cảm” thực sự quá nặng nên chú ong non công theo món quà đó bay rất chậm, cuối cùng không đem món quà này đến tặng kịp vào lúc hoàng tử được sinh ra. Vì vậy, sau khi hoàng tử trưởng thành, chàng ta có tất cả mọi thứ tốt đẹp trên đời, ngoại trừ tình cảm.” Còn nhớ lúc đó, sau khi nghe xong câu chuyện, cô liền hỏi bố, tại sao món quà tình cảm đó lại nặng đến vậy? Bố liền xoa xoa đầu, bảo cô rằng: “Con yêu à, sau này lớn lên, con sẽ hiểu thôi.”

Bất cứ việc gì cũng phải sau khi trưởng thành rồi mới hiểu được, hiểu được một cách tự nhiên nhất. Quả nhiên không sai chút nào! Tình cảm có thực sự nặng đến vậy không? Đến lúc này, sau khi trưởng thành, Hiếu Khê cuối cùng đã lĩnh hội được. Tình yêu nặng là vậy, cô thực sự mong muốn có một người sẽ nhìn thẳng vào mắt cô và nói: “Chúng ta hãy cùng nhau gánh vác nhé!” Con người này đang ở nơi đâu? Và người luôn kể chuyện cổ tích ình, hiện đang ở chốn nào?

41. Chương 42: Dai Dẳng

Bọn họ đưa thần Prometheus đến vùng núi hoang dã, vắng vẻ. Ở đây, bọn họ dùng xiềng xích trói ông vào vách núi Caucasus, phía dưới là một thác nước đáng sợ. Thần Prometheus bị xích cố định treo thẳng đứng trên vách núi đó, không thể ngủ, cũng không thể co duỗi hai đầu gối đã rã rời, mệt mỏi.

Hàng ngày, thần Zeus đều sai một con chim đại bàng đến ăn gan của thần Prometheus đang bị xiềng xích. Vì thần Prometheus bắt tử nên lá gan sau khi bị gặm nhấm hết bao nhiêu sẽ lại hồi phục nguyên trạng. Thần Prometheus bắt buộc phải chịu đựng sự giày vò đau đớn này cho tới khi có một người tình nguyện hiến thân cho ông thì mới thôi.

Trải qua không biết bao nhiêu ngày tháng bị treo trên vách núi, bỗng một ngày Heracles phải đi tìm những quả táo vàng của chị em Hesperides nên đã đến nơi đây. Nhìn thấy con đại bàng đang ăn lá gan của thần Prometheus, Heracles liền giương cung bắn chết con đại bàng tàn nhẫn này bằng mũi tên Sagitta. Sau đó, Heracles liền cởi bỏ xiềng xích, giải thoát cho thần Prometheus, dẫn ông rời khỏi vách đá. Để thỏa mãn điều kiện của thần Zeus, Heracles liền để chàng nhân mã Chiron thuộc tộc người Centaurus ở lại vách núi này làm thế thân. Tuy rằng Chiron có thể yêu cầu được trường sinh nhưng để cứu thoát thần Prometheus, anh bằng lòng dâng hiến sinh mệnh của mình. Để chấp hành triệt để phán quyết của thần Zeus, thần Prometheus vĩnh viễn phải đeo một chiếc vòng sắt, trên chiếc vòng này có một cục đá trên núi Caucasus. Như vậy thần Zeus mới có thể tự hào nói với tất cả mọi người rằng kẻ thù địch của ông vẫn bị trói trên vách núi Caucasus.

- Thần Prometheus bị xiềng (Trích Thần thoại Hy Lạp) -

8.1 Người có tình cuối cùng cũng trở thành phu thê

“Một người bạn trai tốt hay một người chồng tốt không phải vì anh ấy có bao nhiêu tiền, tài giỏi thế nào, tất cả những thứ ấy là việc riêng của anh ta, cái quan trọng nhất là có tình yêu hay không. Nếu không, cho dù đó có là Bill Gate thì cũng chẳng liên quan gì đến bạn!

Không phải người có tình cuối cùng cũng trở thành phu thê, mà chính xác là người có duyên cuối cùng sẽ nên nghĩa vợ chồng.”

Sau khi Hiểu Khê viết thư và gửi vào hòm thư MSN của Phó Vân thì cô nhận được thông báo công ty điều đi Anh công tác. Kể từ sau khi công ty cắt giảm nhân viên, cơ hội đi công tác của Hiểu Khê càng ngày càng nhiều. Trước đây, cô luôn luôn mong muốn được đi công tác nước ngoài, bây giờ, hai phần ba thời gian trong tháng Hiểu Khê phải bay qua bay lại giữa các quốc gia. Da của cô dạo này rất xấu, dần dần cô cũng chẳng còn khái niệm ở nhà nữa.

Sau khi đi qua cửa kiểm tra hải quan, Hiểu Khê rút di động ra ấn nút tắt máy, sau đó lắc lắc đầu. Từ giờ trở đi, cô không muốn bị bất cứ người hay sự việc nào làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình. Kiếm tiền nhiều không phải để mua những thứ bản thân mình thích sao? Mua những thứ bản thân thích chẳng phải là để tìm niềm vui ỉn sao? Hiểu Khê lúc này đang muốn tìm niềm vui cho bản thân mình.

Những sai lầm trong tình cảm cô không thể tái phạm thêm lần nữa, cô cần phải tỉnh táo hơn!

Trên đường bay sang Luân Đôn, Hiểu Khê cứ ngẫm nghĩ mãi, trong mối tình vừa dứt, ai thắng ai thua. Phải chăng Phó Vân chỉ là một sản phẩm thử nghiệm cuộc sống mới của cô? Còn bản thân cô cũng chỉ là một công cụ tình ái tạm thời của Phó Vân? Bản thân cô vẫn có thể toàn tâm toàn ý bắt đầu một mối tình mới, Phó Vân cũng sẽ có người đàn bà khác ngã vào lòng, cả hai chẳng ai nợ nần gì ai hết. Cắt chẳng dứt, càng gỡ càng rối thêm.

Một người bạn trai hay người chồng tốt không phải vì anh ấy có bao nhiêu tiền, tài giỏi thế nào, tất cả những thứ ấy là việc riêng của anh ta, cái quan trọng nhất là giữa hai người có tình yêu hay không. Nếu không, cho dù đó có là Bill Gate thì cũng chẳng liên quan gì đến bạn! Điều này vô cùng chuẩn xác! Cho dù Nguyên Kiệt hay Phó Vân có ưu tú, thành đạt trên thương trường thế nào, địa vị trong xã hội có cao đến đâu đi nữa, nói cho cùng thì cô cũng chỉ là những trải nghiệm của riêng hai người họ mà thôi. Làm người phụ nữ bên cạnh họ chẳng qua được hưởng chút tiếng thơm, còn việc nâng cao chỉ số hạnh phúc và vui vẻ nhờ cái danh hào này thì có ích lợi đến mức độ nào cơ chứ? Trên thực tế, nó chẳng có mấy tác dụng.

Sau khi làm việc và gặp gỡ khách hàng xong, mấy người bạn ở đây có khuyên Hiểu Khê nên đi tham quan trang viên lâu đài Chatsworth ở quận Devon, cô liền thuê xe đi tới đây.

Khi bước vào trang viên, toàn cảnh lâu đài khiến cho Hiểu Khê vô cùng kinh ngạc, không ngờ lâu đài của quý tộc ngoài vương thất lại có thể nguy nga tráng lệ đến vậy. Trước đây, lâu đài Versailles và cung điện Mùa Hè Schloss Schonbrunn ở thành phố Viên mà cô đã từng nhìn thấy có thể nói là huy hoàng lắm rồi còn lâu đài Fontainebleau thì hơi nhỏ dôi chút. Với hoàng cung ở các quốc gia Hà Lan, Bỉ, Luxembourg, Monaco chỉ có thể gọi là tinh tế. Cung điện ở nước Đức thì đa phần mô phỏng theo kiểu dáng, phong cách của các quốc gia khác. Trong trang viên có rất nhiều đồ cổ, các phục trang phức tạp, những tấm rèm và thảm trải dày nặng, những chiếc gương và đèn treo cổ xưa, cùng với nhiều đồ trang trí quý giá khác. Cảnh vật xa hoa, lộng lẫy là vậy mà Hiểu Khê lại thần thờ như người mất hồn.

Bề ngoài tòa thành huyền ảo, hoa lệ như thế nhưng những người phụ nữ trong này nhất định luôn luôn cảm thấy đơn độc, cô liêu. Tòa thành này có lẽ đã có lịch sử trên ngàn năm tuổi, những tấm ngói cũ kỹ xô lệch, những bức tượng sứt mẻ lởm chởm, trông chẳng khác nào một thành trì chết chóc, cần phải tu sửa, bảo trì gấp thì mới có thể hồi sinh, bừng sáng trở lại. Cô thật giống tòa thành này biết bao, nhìn thì tưởng tráng lệ, nhưng bên trong lại lạnh giá, đơn côi.

Hiểu Khê bước từng bước trên bậc đá dẫn tới cửa chính của tòa thành, từng bậc, từng bậc một, ngẩng đầu nhìn chẳng phải sẽ thấy bầu trời xanh giống như trong truyện cổ tích sao? Các bậc thang dẫn tới cổng chính của tòa lâu đài, còn những bậc thang dẫn tới trái tim một con người thì ở đâu? Nơi nào mới là điểm cuối cùng?

Trước đây, Hiểu Khê đã từng mơ ước sẽ được sống bên Phó Văn hạnh phúc, vui vẻ, nhưng dù cố gắng đến đâu, cô cũng chẳng thể công phá được cánh cửa đi vào trái tim của anh. Đúng thế, Phó Văn chưa bao giờ mở cửa trái tim chào đón cô.

Đến lúc này, cô đã thực sự mệt mỏi, cánh cổng trái tim mở ra chờ anh bước vào cũng đã đến lúc phải đóng lại rồi. Nếu không thì biết làm sao chứ? Cô đành phải đóng cửa thành lại, tự chữa lành vết thương lòng, chờ đợi một ngày nào đó, “chân mệnh thiên tử” sẽ đến gõ cửa trái tim mình thôi.

Hiểu Khê ngồi trên bậc thềm suy nghĩ rất lâu rất lâu, sau đó cô đứng dậy. Vào giây phút này, trời xanh mây trắng, đứng trước tòa lâu đài hoa lệ, nguy nga đến thế này, cô đã đưa ra một quyết định trọng đại trong cuộc đời mình.

“Mình, Đỗ Hiểu Khê, từ nay trở đi sẽ không bao giờ để cho đàn ông xỏ mũi dắt đi nữa, mình sẽ không bao giờ khóc vì bất cứ người đàn ông nào, không bao giờ đến thăm một người ở xa ngàn trùng khơi, cũng không vui buồn bất thường vì đàn ông nữa, càng không mất ngủ vì đàn ông, quyết không làm chuyện ngốc nghếch để chứng minh tấm chân tình của bản thân nữa..”

Đúng vậy, có tòa lâu đài ngàn năm tuổi này chứng giám.

Sau khi quay về Bắc Kinh, Hiểu Khê ngày càng tăng ca điên cuồng, cô lại trở về với cuộc sống độc thân và những ngày tháng không có đàn ông. Những gì sắp chào đón cô chính là ngày Quốc Khánh đơn côi, lễ Quang Côn [Là ngày lễ mang tính giải trí của thanh niên, với ý nghĩa chúc mừng những người vẫn còn độc thân. Ngày lễ Quang Côn có bốn ngày: 01/01 là lễ Tiểu Quang Côn; 11/01 và 01/11 là lễ Trung Quang Côn và ngày 11/11 là lễ Đại Quang Côn] quanh quẽ, Tết Nguyên Đán lẻ loi, lễ tình nhân cô độc... Một mình thì một mình, Hiểu Khê cũng chẳng thêm để ý, quan tâm quá nhiều đến ánh mắt của người khác nữa.

Chín giờ tối ở văn phòng, vừa hoàn thành bản báo giá ột khách hàng, Hiểu Khê vươn vai uốn người, nghe thấy bụng mình đang sôi lên kháng nghị, cô đoán chắc gói mì ăn liền lúc bảy giờ tối đã được tiêu hóa hết.

“Tuy rằng bây giờ đang thời kỳ khủng hoảng tiền tệ, nhưng em cũng không cần phải làm việc bán mạng thế đâu.” Giọng nói truyền vào từ phía cửa, Hiểu Khê giật thót người.

“Lưu tổng, dạo này có phải anh đã giảm cân rồi không, tại sao em chẳng nghe thấy tiếng bước chân của anh thế?” Hiểu Khê quay đầu lại, cố tỏ vẻ tức giận. Giữa Hiểu Khê và Lưu Hiên hiện giờ có sự ăn ý nhất định. Sự ăn ý này không chỉ biểu hiện rõ ràng trong công việc mà cả trong cuộc sống nữa. Trong cuộc sống, hai người họ luôn luôn giữ một khoảng cách an toàn ngoài công việc. Kỳ thực, Hiểu Khê chẳng hề phải thay đổi thái độ gì cả, hoàn toàn do Lưu Hiên đã điều chỉnh rất tốt.

Lưu Hiên không chỉ là một cao thủ khi đàm phán, một thương nhân tinh tường, thông minh mà còn là một chuyên gia tâm lý giỏi. Những người đàn ông như vậy thường biết so sánh nặng nhẹ, để lại đường lui cho bản thân và cả người khác. Những hành động nông nổi vì tình cảm đối với một người đàn ông trưởng thành ngoài ba mươi tuổi vô cùng hiếm gặp, giống như tỉ lệ phát sinh rủi ro trong ngành bảo hiểm vậy. Hơn nữa, anh cũng giống hệt như những công ty bảo hiểm lớn mạnh, thành thực, biết cách xử lí, đền bù thế nào sau khi xảy ra rủi ro, để cho tổn thất hạ xuống mức thấp nhất. Nếu Lưu Hiên không xử lí linh hoạt, Hiểu Khê thẳng tính như vậy thì chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái. Một khi đã không thoải mái, chắc chắn cô sẽ xin từ chức... Bỗng nhiên Hiểu Khê cảm thấy bản thân mình thực sự may mắn. Ít nhất cô cũng đã gặp được một cấp trên tốt.

“Hiểu Khê, em đúng là thông minh, nhanh trí, anh đã giảm được năm cân.” Lưu Hiên rất vui vẻ đi đến trước mặt Hiểu Khê.

“Ày da, là động lực gì khiến anh giảm được đến năm cân thế? Đằng sau nhất định có ẩn khuất gì đó.” Hiểu Khê trêu chọc.

“Ừm, anh... sắp kết hôn rồi.” Nửa câu trước anh còn hớn hỏ, tươi vui, nửa câu sau âm điệu đột nhiên trầm lắng lại.

Hiểu Khê ngây người thần thờ. “Lưu Hiên sắp kết hôn rồi, anh sắp kết hôn rồi.” Hiểu Khê không ngừng nhắc đi nhắc lại câu này trong lòng. Chiếc thiệp đỏ tươi đặt ngay trên mặt bàn, Hiểu Khê nhìn qua tấm thiệp báo hỉ, màu đỏ nhức mắt biết bao!

“Chúc mừng anh nhé, người có tình cuối cùng cũng trở thành phu thê.” Hiểu Khê nhanh chóng đưa tay ra muốn bắt tay chúc mừng Lưu Hiên, nhưng tay cô cứ ở mãi giữa khoảng không, mãi chẳng đợi được bàn tay anh đáp lại.

“Hiểu Khê, không phải người có tình cuối cùng cũng trở thành phu thê mà chính xác là người có duyên cuối cùng cũng nên nghĩa vợ chồng.” Giọng nói của Lưu Hiên trầm lắng, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hiểu Khê. Bỗng chốc, mặt cô đỏ bừng lên, cô vội vàng nhìn vào đồng tài liệu trên bàn trốn tránh.

“Hiểu Khê, anh không đến đây để làm rối loạn tâm trạng của em. Anh đã suy nghĩ về quyết định này từ rất lâu, cô ấy đã chờ đợi quyết định này của anh suốt năm năm nay. Anh nghĩ, bây giờ chính là lúc trao gửi cô ấy một lời hứa chân thành. Anh không hề đặt quá nhiều kì vọng vào hôn nhân, chỉ đơn giản là muốn tìm một người để chung sống. Cho nên, anh phải nói lời chào tạm biệt mãi mãi với Hiểu Khê trong lòng mình thôi.” Lưu Hiên nhìn người phụ nữ trước mặt một cách chân thành, say đắm, người phụ nữ đã khiến anh rơi vào vòng xoáy tình yêu bấy lâu nay.

“Em chỉ là một con suối nhỏ [Tác giả chơi chữ: “Khê” trong tên “Hiểu Khê” nghĩa là con suối], còn anh mãi mãi thuộc về đại dương bao la.” Hiểu Khê khê khàng nói, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của anh.

“Hiểu Khê, hãy chấp nhận lời thỉnh cầu cuối cùng của anh được không? Từ nay về sau, anh không bao giờ còn lí do để ôm em vào lòng nữa, hãy cho anh ôm em lần cuối, được không?”

Cô không nói gì.

“Hãy đồng ý đi, Hiểu Khê!”

Anh còn chưa nói hết, Hiểu Khê đã ngẩng đầu, đưa hai tay ôm lấy anh. Lưu Hiên nhanh chóng ôm chặt cô vào lòng mình. Chỉ là ôm nhau thôi nhưng Hiểu Khê hoàn toàn có thể nghe thấy nhịp đập trái tim anh. Khoảng hai phút sau, Lưu Hiên bỏ tay ra. “Hiểu Khê, tạm biệt em.” Sau đó, anh quay người bước đi. Khoảnh khắc đó, dưới ánh đèn, Hiểu Khê nhìn thấy giọt lệ như pha lê đọng ở khóe mắt anh.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Hiểu Khê nhìn thấy một người đàn ông rơi lệ, hơn nữa còn rơi lệ vì cô, bởi cô đã đồng ý trao cho anh một chiếc ôm, hoàn thành mong muốn của anh. Trước khi quen biết Nguyên Kiệt, cô còn chẳng thêm cho bất cứ người đàn ông nào cơ hội được rơi lệ trước mặt mình.

Hiểu Khê lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Lưu Hiên rời đi, trong lòng đan xen biết bao nhiêu cảm xúc phức tạp. Trước mặt người mình yêu thương, con người ta thường vô cùng bé nhỏ, nhiều khi chỉ là một cái ôm thôi cũng xa xỉ vô cùng. Đúng vậy, tạm biệt Lưu Hiên, à không, Lưu Hiên, em hi vọng anh sẽ hạnh phúc.

Từ nay trở đi, người đàn ông này mãi mãi thuộc về một người phụ nữ khác, trong lòng Hiểu Khê bỗng trĩu nặng đôi chút cảm thương. Vào lúc bản thân cô thực sự trở về trạng thái độc thân thì Lưu Hiên lại sắp kết hôn cùng người khác. Xem ra cô và Lưu Hiên thực sự không có duyên phận với nhau.

Sau khi tan làm, cô không còn chỗ nào để đi ngoại trừ căn nhà của mình. Nhưng lúc này, cô thực sự không muốn về nhà. Một mình cô đơn đi trên các con phố không mục đích, đôi lúc cô vô tình dẫm lên chân người khác, cũng có lúc lại bị người khác vô tình dẫm phải chân.

Chiếc túi Hermes được in trên tấm poster ở sạp báo cuối phố lập tức cứu thoát Hiểu Khê ra khỏi mọi nỗi lạc lõng đơn côi. Đó chính là hai kiểu túi Kelly và Birkin kinh điển! Hermes, giấc mộng của biết bao người phụ nữ trên thế giới này! Cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Ngay cả khi đã được vào trong Waiting list, vẫn còn phải xem thân phận của bạn có đủ xứng tầm với chiếc túi Hermes hay không.

Mỗi lần nhìn thấy ngôi sao Victoria Beckham không ngừng thay đổi chiếc Birkin để kết hợp cùng quần áo, Hiểu Khê lại cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ. Chiếc túi đó chứa đựng biết bao khí chất cao sang, Hiểu Khê luôn mơ đến một chiếc túi như vậy. Nếu có một ngày, bản thân cô có thể có được một chiếc Birkin, phải chăng cô cũng đạt được thành công như mong muốn? Nếu đã không có đàn ông thì có được một chiếc túi như thế cũng là quá tốt rồi. Đến lúc bản thân mình có một chiếc túi như vậy rồi thì còn sợ gì không có đàn ông chứ?

42. Chương 43

8.2 Trời quá tối, cô sợ không nhìn rõ được khuôn mặt anh

“Ngựa tốt cũng có thể ăn cỏ phía sau lưng. Có nhiều khi, con người đi loanh quanh một vòng rồi lại về điểm ban đầu, sau một hồi so sánh rất lâu mới phát hiện ra ai là người tốt nhất. Chỉ sợ lúc quay đầu lại thì chẳng còn cỏ mà gặm nữa!

Người tình cũ tốt nhất đừng nên gặp lại, khi gặp lại chỉ có hai mục đích sau, một vì tình dục, hai là vì tiền bạc.”

Buổi tối quay về nhà, đối diện với một căn phòng trống trải, nhiều lúc Hiểu Khê cảm thấy vô cùng đơn độc. Có điều, từ khi rời xa bố mẹ, nhiều năm nay chẳng phải cô vẫn sống một thân một mình hay sao? Thực ra, cô đã quá quen thuộc với cảm giác quạnh quẽ, đơn côi này, còn bây giờ, cô học cách hưởng thụ sự quạnh quẽ, đơn côi ấy. Trước đây, cô đã mua bộ đồ ngủ tình nhân rất đẹp, cô khát khao một cuộc sống hạnh phúc bên Nguyên Kiệt, nhưng sau này, cô nhận ra đó chỉ là mong muốn của riêng mình mà thôi. Từ sau khi chia tay với Phó Văn, Hiểu Khê chưa hề gặp lại anh, hoặc cũng có thể nói, anh lại biến mất thêm lần nữa. Ít nhất là biến mất khỏi thế giới của Hiểu Khê, cô thậm chí nghĩ, có lẽ anh sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Anh có biết bao người phụ nữ đang trông đợi nên sẽ chẳng bao giờ cảm thấy đơn độc hết. Không biết bắt đầu từ lúc nào, việc đầu tiên khi Hiểu Khê về nhà là bật máy tính lên, để đèn sáng choang, bật cả ti vi rồi vịn tiếng oang oang... Cô muốn trong căn nhà của mình phải có một tiếng động gì đó. Kì thực, đó là vì cô sợ cô đơn. Nếu như trong không khí chỉ còn lại sự đơn độc, vậy thì cô hi vọng ít nhất vẫn còn có chút âm nhạc bầu bạn với mình. Trên máy tính, bài hát Con đường xa xôi nhất của Hồ Đức Phu phát đi phát lại.

“Đây chính là con đường xa xôi nhất để tới được nơi gần nhất bên em

Đây là cuộc huấn luyện gian khổ nhất để dẫn tới sự đơn thuần tuyệt đối

Anh và em phải đi khắp các cánh cửa ở nơi xa xăm

Thì mới có thể tìm được cánh cửa của mình, con người thuộc về mình...”

Con đường xa xôi nhất giữa Hiểu Khê và Nguyên Kiệt chẳng phải chính là cách xa chân trời góc bể sao? Bởi vì cô đơn, con người ta khó tránh khỏi việc nhớ lại những người cũ, đến lúc này, nhớ tới Nguyên Kiệt, cô đã không còn cảm giác buồn bã như xưa nữa. Anh có lẽ chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời của cô mà thôi. Hiểu Khê nằm trên giường, đắp mặt nạ giữ ẩm cho da. Tiết thu ở Bắc Kinh càng ngày càng

khô hanh, cộng thêm rối loạn nội tiết, mặt cô mọc đầy mụn. Nếu không dùng mặt nạ để bổ sung dưỡng chất thì chắc Hiểu Khê chẳng còn mặt mũi nào ra đường nữa. Hôm qua, Lưu Hiên còn trêu đùa cô: “Hiểu Khê, em là ‘chiến sĩ thiếu nữ xinh đẹp’ sao?”

“Cái gì cơ?” Hiểu Khê chẳng hiểu anh nói gì cả.

“Em thấy đấy, giờ em đã trở thành chiến sĩ diệt mụn duy nhất trong công ty mình rồi còn gì?”

“Được đấy, anh lại bắt nạt người khác rồi.” Hiểu Khê tỏ vẻ tức giận. Những ngày tháng không có đàn ông, sống đơn côi một mình, không mọc mụn mới lạ! Mọc thì cứ mọc đi dù gì hiện nay cô cũng chẳng có tâm trạng hẹn hò yêu đương, không bị lũ ruồi nhặng vây quanh là tốt rồi.

Tiếng chuông di động bỗng vang lên, là ai chứ? Sao lại cứ chọn đúng lúc cô đang đắp mặt nạ mà gọi, nếu bị thêm một nếp nhăn, cô nhất định sẽ tính sổ với người này. Hiểu Khê không có ý định nghe máy, đợi đến lúc đắp xong mặt nạ rồi gọi lại sau cũng được, nhưng di động vang lên một tiếng rồi ngắt luôn tiếp đó lại vang lên rồi lại ngắt. Tên thần kinh bất thường nào thế? Biện thái hay sao? Hiểu Khê bỏ mặt nạ dưỡng ẩm xuống định cầm di động lên mắng cái tên biến thái ở đầu dây bên kia một trận.

Cô vừa cầm di động thì liền nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn, mở ra xem không ngờ là Nguyên Kiệt. Những cuộc gọi nhờ lúc này cũng là của anh, mặt trời lại mọc từ phía tây sao? Đã chia tay hơn nửa năm nay, trừ lần gọi điện hỏi thăm khi Phúc Kiến bị ngập lụt lần trước, trừ tin nhắn gửi chung ọi người vào những dịp lễ tết, anh chẳng bao giờ chủ động gọi điện thoại hay nhắn tin cho Hiểu Khê cả.

“Anh đang đi tìm vết tích em đã đi qua.” Đọc tin nhìn Nguyên Kiệt gửi tới, Hiểu Khê thực sự không hiểu anh đang muốn nói gì. Trả lời lại hay không, Hiểu Khê suy ngẫm giây lát, cuối cùng nhắn lại một dòng tin: “Vị tiên sinh này, phải chăng ngài gửi nhầm số?”

“Không nhầm đâu, anh đang kiểm tìm vết tích Hiểu Khê của anh đã đi qua.”

“Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở Phúc Châu [Là một thành phố thuộc tỉnh Phúc Kiến].”

“Ồ, anh đi công tác hả?” Tại sao Nguyên Kiệt lại đi tìm vết tích của cô nhỉ? Người đàn ông thuộc cung Ma Kết mãi mãi luôn coi trọng sự nghiệp hơn mọi thứ, làm sao có thể vì một người phụ nữ mà chạy tới một thành phố xa xôi tìm kiếm vết tích mà cô đã từng đi qua chứ? Đúng là hiếm thấy!

“Ừm, anh đang khảo sát thị trường.” Anh nhanh chóng trả lời lại. Xem ra chuỗi cửa hàng của anh đã vươn ra toàn quốc rồi. Thỉnh thoảng ngoài công việc, anh mới nhớ tới cô mà thôi. Hiểu Khê cố gắng kiềm chế lại cảm xúc, quyết không để dằn cảm động trước những lời nói của anh.

“Em đã quên anh từ lâu rồi đúng không?” Đây là những lời gì chứ? Rốt cuộc anh có ý gì?

“Lẽ nào đây không phải là kết quả mà anh mong muốn? Phải chăng muốn em đeo bám anh dai dẳng mãi sao?” Lẽ nào anh muốn cô phải suốt một đời khắc cốt ghi tâm anh ư?

“Anh không thể quên em được, anh nhớ rõ từng chi tiết, từng bộ phim, từng bữa cơm, từng bộ quần áo em mặc khi chúng ta còn bên nhau...”

Dòng tin nhắn này bất giác gợi lại trong cô những ngày tháng hai người hạnh phúc, vừa ăn bắp rang bơ vừa xem phim, vừa ăn thịt xiên nướng vừa dạo bộ bên đường... Hiểu Khê không thể phủ nhận, cô thực sự cảm động trước tin nhắn này. Những kí ức bị phong tỏa bấy lâu cuối cùng cũng trỗi dậy, nhưng cô không thể, không thể hồi đáp lại điều gì. Cô cố kìm nén cảm xúc, trả lời lại anh: “Anh có thể đi viết kịch bản phim được đó.” Rồi cô tắt luôn di động. Nhưng làm sao có thể tắt nỗi hồi ức chứ? Hiểu Khê mong manh lại có thêm một đêm dài mất ngủ.

Ngày hôm sau, gần đến lúc tan làm, cô thấy MSN của Nguyên Kiệt sáng đèn. Hiểu Khê thần người nhìn cái tên đã từng rất quen thuộc với cô. Khoảng thời gian khi anh mới rời khỏi Bắc Kinh, Hiểu Khê mong ngóng anh lên MSN biết bao, cho dù anh bận đến mức không có thời gian nói chuyện cùng cô, chỉ cần nhìn thấy anh lên MSN thì cô cũng đã cảm thấy an tâm rồi, lúc đó, cô đã nghĩ dường như anh vẫn đang ở Bắc Kinh, đang ở cạnh bên mình. Khoảng thời gian đó, cho dù anh không Online, nhưng mỗi khi đọc được tin tức gì thú vị, có ích là cô lại gửi tin nhắn online cho anh.

Giờ đây, khi nhìn thấy cái tên ấy, Hiểu Khê chỉ còn biết ngồi thẩn thờ ở đó, không còn chút sức lực nào để gõ chữ nữa. Khoảng mười phút sau, cửa sổ chat của Nguyên Kiệt bỗng hiện lên.

“Ngày kia, anh sẽ tới Bắc Kinh.”

Ngày kia, anh tới Bắc Kinh thì có liên quan gì đến cô chứ?

“Ồ.” Cô đáp cụt lủn.

“Em có bằng lòng gặp mặt anh không?”

“Chúng ta gặp lại nhau thì có ý nghĩa gì nữa?” Đúng vậy, người yêu đã chia tay, gặp mặt có ý nghĩa gì chứ?

“Ý nghĩa? Gặp mặt thì chính là có ý nghĩa rồi.” Nguyên Kiệt nhanh chóng trả lời.

“Anh không sợ em lột da, rút gân, hút hết máu anh sao?” Gặp mặt chính là có ý nghĩa ư? Có ý nghĩa gì đây?

“Anh sẽ để mặc cho em xử lí. Em có đồng ý gặp anh không?”

“Chuyện đó để tính sau!” Trong lòng Hiểu Khê bắt đầu mâu thuẫn.

“Em không muốn gặp anh thì thôi vậy.” Sau đó, Nguyên Kiệt lập tức offline.

Hiểu Khê nghĩ, cô nhất định sẽ không làm người phụ nữ bảo đến thì đến, đuổi đi thì đi. Dựa vào cái gì mà anh muốn gặp tôi thì tôi nhất định phải ra gặp, anh không muốn gặp tôi thì trốn chạy tới nơi xa xôi, anh tưởng rằng mình là vua sao? Hiểu Khê cũng cảm thấy vô cùng bức bối, tức giận. Tên đàn ông tự cao tự đại này, dựa vào cái gì mà dám kiêu ngạo thế chứ?

Khi về đến nhà, Hiểu Khê trần trọc trên giường mãi mà không thể ngủ nổi, cô liền gọi điện thoại cho Trác Nhiên.

“Loại đàn ông như thế, gặp hấn làm gì chứ? Hiểu Khê, cô không được quay đầu lại, anh ta đã gây tổn thương sâu sắc cho cô đến như thế mà còn chưa đủ sao?” Trác Nhiên kiên quyết phản đối Hiểu Khê gặp mặt Nguyên Kiệt.

Hiểu Khê vẫn không thể ngủ nổi, đêm khuya, cô lại lên mạng MSN, nhìn thấy một người bạn ở Pháp cũng đang online, cô nhanh chóng hỏi ý kiến cậu ta.

“Tâm trạng của cậu như thế chứng tỏ trong lòng cậu vẫn không thể quên được anh ta. Thực sự trong sâu thẳm trái tim cậu rất muốn gặp anh ta, đúng không?” Người bạn kia hỏi lại.

“Đúng thế!” Đích thực Hiểu Khê rất muốn gặp lại Nguyên Kiệt, nhưng lí trí lại mách bảo cô không được gặp anh, cũng giống như Trác Nhiên nói vậy.

“Thực ra mình cho rằng ngựa tốt cũng có thể ăn cỏ sau lưng. Có nhiều khi, con người đi loanh quanh một vòng rồi lại quay về điểm ban đầu, sau một hồi so sánh rất lâu mới phát hiện ra ai là người tốt nhất. Nếu cậu muốn gặp anh ta thì cứ đi gặp đi, nhưng phải lường trước được kết quả tồi tệ nhất.”

“Kết quả tồi tệ nhất sẽ thế nào?”

“Cậu nghĩ xem, chính là chỉ mong muốn về xác thịt mà thôi.” Anh bạn thẳng thắn nói.

“Vậy thì kết quả tốt nhất là gì?”

“Chính là anh ta nhận ra rằng cậu vẫn là người tốt nhất, anh ta muốn được nói lại quan hệ tình cảm với cậu.”

“Vậy cậu cảm thấy tỉ lệ nào cao hơn?”

“Rất khó nói. Phải xem suy nghĩ trong lòng của cậu như thế nào, nếu thực sự muốn gặp thì cứ đi đi, nếu như cảm thấy không gặp sẽ rất hối hận thì hãy đi đi, nhưng mà cậu phải chuẩn bị tâm lí cho kết quả tồi tệ nhất.”

Sau khi đưa ra phân tích kĩ càng, Hiểu Khê cảm thấy đã đỡ mơ hồ hơn nhiều. Cô quyết định sẽ đi gặp anh. Nhưng nhấn tin vào giữa đêm khuya chẳng phải sẽ cho anh biết cô vô cùng quan tâm tới anh sao? Anh nhất

định sẽ nghĩ rằng cô mất ngủ hoàn toàn là vì anh. Ngày hôm sau, trước lúc vào làm, Hiểu Khê mới gửi tin nhắn, bảo rằng anh có thể gặp cô.

Cả ngày hôm đó, Hiểu Khê chẳng thể nào tập trung tinh thần để làm việc được, đi lấy nước thì nước tràn ra khỏi cốc mà cô cũng không biết.

Chuyến bay tối là vào mười một giờ đêm, Nguyên Kiệt báo cô biết anh đã tới Bắc Kinh. Người đàn ông này cuối cùng đã quay trở lại thành phố mà hai người đã từng yêu nhau thắm thiết. Tuy Hiểu Khê rất muốn gặp anh nhưng trời đã quá khuya, cô tự nhủ không thể đi được.

Trời quá tối, cô sợ không nhìn rõ được khuôn mặt anh, cô sợ không nhìn rõ được ánh mắt của anh, điều cô càng sợ hơn nữa là không phân biệt nổi sự thật giả trong anh.

Hiểu Khê nói với Nguyên Kiệt rằng ngày mai có thể đi ăn tối cùng anh. Không biết bây giờ trông anh thế nào? Béo lên hay là gầy đi? Hiểu Khê tưởng tượng đến cảnh vật ngày mai khi hai người gặp nhau. Cô phải ngủ một giấc thật ngon, không thể để quầng thâm hiện dưới mắt được, phải trông thật xinh đẹp để anh thấy, để cho anh biết rằng, không có anh ở bên cạnh, cô vẫn sống tốt như bình thường, hơn nữa, còn càng ngày càng xinh đẹp. Cuối cùng, Hiểu Khê phải dùng cách đếm cừu mới có thể an giấc.

43. Chương 44

8.3 Em luôn sống trong mơ mộng, còn anh không thể không thực tế

“Đàn ông thường nói: “Tôi hi vọng em được hạnh phúc.” Đàn ông thực sự coi phụ nữ như cọng cỏ bé nhỏ, anh hi vọng người ta hạnh phúc là có thể hạnh phúc hay sao, tự coi mình là Bồ Tát hay là Thượng Đế vậy?”

Có loại đàn ông vô cùng đáng ghê tởm, tự mình chạy trốn trước, lại còn trách phụ nữ không đợi mình. Loại đàn ông này có thể cút được bao xa thì hãy cút đi luôn cho rảnh!”

Trước khi tan làm, Hiểu Khê sắp xếp tài liệu gọn gàng lại rồi cô cầm theo túi đựng mỹ phẩm vào phòng vệ sinh trang điểm, rửa mặt, bôi kem dưỡng ẩm, phấn nền, phấn mắt, phấn má, thoa son, đeo khuyên tai... Cô không bỏ qua bất cứ một chi tiết nào cả. Cô mặc chiếc váy hoa màu hồng mà mình thích nhất cùng một đôi giày cao gót da báo bầy phân, vừa lãng mạn lại vừa gợi cảm, đeo cặp kính râm D&G theo đúng phong cách của mình tinh Âu Mỹ.

Lúc đi ra khỏi tòa nhà văn phòng, thấy nhân viên bảo vệ ở thang máy cũng phải chăm chú ngắm nhìn mình, cô tràn trề tự tin đi đến nơi hẹn. Bảy giờ, địa điểm hẹn gặp là quảng trường Đông Phương. Nhưng không may, sắc trời bỗng dần tối sầm sì, mưa càng lúc càng nặng hạt.

“Hiểu Khê, em đến đâu rồi?”

“Em đang trên xe, khoảng mười lăm phút nữa là tới nơi.”

“Em có mang theo ô không? Đang mưa to lắm đấy!”

“Em không mang, không sao đâu, chút nữa gặp.”

Cuối cùng cũng đến nơi, Hiểu Khê đành phải làm theo những người đi đường lúc nãy, lấy túi xách che lên đầu. May mà chỉ cách có vài bước nên đầu tóc và váy áo chỉ bị ướt một chút. Ở trước cửa khu mua sắm vô cùng đông đúc, mọi người đứng đó chờ mưa ngớt hoặc đứng đợi taxi. Hiểu Khê đột nhiên có cảm giác đang bị chìm trong biển người rộng lớn. Nguyên Kiệt đang ở chỗ nào? Hiểu Khê căng thẳng nhìn ngó xung quanh để tìm kiếm bóng dáng của anh, hi vọng ngay vào lúc mình quay người lại có thể nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện trước mặt mình. Đáng tiếc là cô không hề nhìn thấy, đành phải lấy giấy ăn ra thấm khô nước mưa đọng trên mặt rồi rút điện thoại ra chuẩn bị gọi cho anh. Bỗng nhiên cô thấy có người vỗ nhẹ lên vai mình.

Quay đầu lại nhìn, đúng là Nguyên Kiệt. Anh mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, đeo chiếc ba lô to dùng trên vai, giống y như một du khách lần đầu đến Bắc Kinh du lịch.

Hiếu Khê nhìn anh, cười rồi nói: “Chúng ta đi ăn thôi!”

“Ừ, mình đi!”

Cô bước nhanh về phía nhà hàng, anh lặng lẽ đi theo phía sau, cả hai người đều không nói gì. Với những người xung quanh, họ chẳng khác nào hai người chưa từng quen biết.

“Chúng ta vào nhà hàng này đi, nghe nói họ đã niêm yết chứng khoán rồi đó.” Hiếu Khê nói rồi chỉ vào quán Nhất Trà Nhất Tạ.

“Được. Thực ra, họ mới kêu gọi được vốn thôi, chuẩn bị lên sàn.”

“Anh đúng là chuyên gia!” Hiếu Khê nhìn anh rồi nói, sau đó bước vào nhà hàng đó.

“Một suất hải sản, một bình trà hoa, cảm ơn!” Hiếu Khê ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ gọi món, sau đó đưa ánh mắt về phía Nguyên Kiệt.

“Tôi cũng thế.” Nguyên Kiệt nói.

Sau khi nhân viên phục vụ đi, hai người vẫn im lặng, không nói gì. Nguyên Kiệt nhìn Hiếu Khê chăm chú, cứ nhìn như vậy suốt mười phút, cuối cùng Hiếu Khê không kiềm chế được liền nói: “Nhìn em mãi thế làm gì?”

“Đã rất lâu rồi anh không nhìn thấy em, nhìn bù một chút không được sao?”

Hiếu Khê cúi đầu, không biết phải trả lời anh ra sao, cái miệng khéo léo khi đàm phán làm ăn của cô không biết lúc này đã đi đâu mất.

“Gần đây em có bận không?”

“Vô cùng bận rộn, đang trong thời kỳ khủng hoảng tiền tệ mà, không chịu bận rộn hơn đôi chút thì đến thất nghiệp mất. Còn anh thì sao?” Hiếu Khê bình thản đáp.

“Vẫn như trước, ngày nào cũng tăng ca làm thêm giờ, nửa năm nay, anh chưa có một ngày nghỉ đúng nghĩa nào cả.”

Về điểm này, Hiếu Khê tin là thật. Trước kia, lúc tình cảm hai người còn đậm đà, nồng thắm, anh vẫn luôn phải viết báo cáo, đề án gì đó vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

“Em đã có bạn trai mới chưa?”

“Không nói cho anh biết.” Hiếu Khê cười đáp. Đúng thế, anh có tư cách gì hỏi cô chứ, còn cô vì sao phải nói cho anh nghe nhỉ?

“Anh đã thay bao nhiêu bạn gái nữa rồi?” Hiếu Khê mỉm cười hỏi lại.

“Công việc bận rộn như vậy, nếu anh có thời gian thay đổi bạn gái nữa thì chắc chắn sẽ trở thành siêu nhân mất.” Nguyên Kiệt uống một ngụm nước rồi nhìn Hiếu Khê nói.

Các món ăn đã được dọn lên.

“Hiếu Khê, em có thể đừng dùng những lời lẽ châm chọc đó nói chuyện với anh được không?”

“Em đâu có.” Hiếu Khê mỉm cười. Đúng là cô có ý châm chọc anh, nhưng như vậy thì đã sao chứ?

“Anh biết là anh có lỗi với em, có điều, anh vẫn luôn hi vọng em có thể sống hạnh phúc.” Khuôn mặt của Nguyên Kiệt tỏ ra rất chân thành.

“Anh hi vọng em sống hạnh phúc là em có thể thực sự hạnh phúc sao? Anh cho rằng mình là ai chứ? Là Bồ Tát? Hay là Thượng Đế?” Nếu như mấy năm về trước anh nói câu này, cô sẽ cảm thấy động lòng, nhưng bây giờ, những lời nói băng quơ kiểu này chẳng thể nào chạm được đến dây thần kinh cảm động của cô nữa.

“Ngày nào anh cũng cầu nguyện cho em còn không được sao?”

“Em không cần, cảm ơn anh!” Hiểu Khê cầm đĩa lên, bắt đầu dùng bữa. Trong đầu cô nghĩ: “Nếu em chỉ để tâm đến niềm hạnh phúc do anh mang tới thì sao?” May mà Hiểu Khê không nói câu này ra, cô nuốt gọn câu này cùng với thức ăn vào sâu trong lòng.

“Cuộc khủng hoảng tiền tệ có ảnh hưởng lớn đến công ty của anh không?” Hiểu Khê gạt bỏ thái độ chàm chọc lúc trước đi, chân thành hỏi.

“Nếu nói không ảnh hưởng thì là giả dối, có điều, nguy cơ cũng chính là cơ hội chuyển biến.” Nguyên Kiệt nói đầy tự tin - Đây cũng chính là điểm thu hút Hiểu Khê nhất ở anh. Cô rất thích mẫu đàn ông mạnh mẽ, tràn ngập năng lượng kiểu này.

“Như vậy nghĩa là sao?”

“Em biết đấy, loạn thế xuất anh hùng mà. Tình hình này chính là thời cơ tốt nhất để thay đổi, nên mới gọi đó là thời cơ chuyển biến tốt.” Nguyên Kiệt vui vẻ giải thích. Quả nhiên, cứ nhắc đến công việc là anh lại vô cùng hứng chí.

“Em tin rằng anh nhất định sẽ thành công. Sau này, nếu em có ý định ra mở công ty riêng thì anh làm sư phụ chỉ dẫn cho em nhé. Anh thật giỏi.” Đây chính là những lời nói thật lòng của cô, cô tin chắc rằng anh sẽ thành công. Chỉ là sự thành công của anh chẳng liên quan gì tới cô hết. Nhưng nếu có được một người sư phụ giỏi giang như thế, Hiểu Khê nghĩ bản thân cô cũng sẽ thành công không kém gì sư phụ.

“Hiểu Khê, lập công ty riêng vất vả lắm, phải nói là vô cùng vất vả. Kì thực lúc này, anh rất muốn rút lui, nhưng anh lại chẳng thể nào rút lui được nữa. Phía sau còn rất nhiều cổ đông và nhân viên đang đợi chờ, mong mỏi anh.” về mặt anh lộ rõ sự mệt mỏi, chán nản. Hiểu Khê hoàn toàn tin điều này, cô chỉ là một nhân viên bình thường thôi mà đã mệt đứt hơi rồi, làm Tổng Giám đốc của một công ty có tới mấy trăm nhân viên, sao lại không mệt được chứ? Hơn nữa lúc này lại đang trong thời kỳ khủng hoảng tiền tệ, càng phải vắt óc suy nghĩ mọi đối sách, làm lãnh đạo thật không dễ dàng chút nào.

“Anh xem, còn chưa mời anh làm quân sư mà anh đã bắt đầu dọa em rồi.” Cô cười.

Bữa cơm đó đã gần ăn xong, bỗng di động của Nguyên Kiệt reo lên.

“Anh ra ngoài nghe điện thoại đã nhé.” Nói rồi anh bước ra khỏi nhà hàng.

Trong lúc đợi anh quay lại, Hiểu Khê đành phải lật xem mấy cuốn tạp chí trên bàn ăn. Khi Nguyên Kiệt nghe xong điện thoại, quay lại chỗ ngồi, Hiểu Khê liền cầm túi lên rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”

Nguyên Kiệt vẫn đi theo phía sau Hiểu Khê. Lúc bước ra khỏi nơi đó, bỗng nhiên Hiểu Khê không biết bây giờ mình phải làm thế nào, cứ thế này mà chia tay tiễn biệt sao? Hay là...? Hiểu Khê ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Cơn mưa đã tạnh từ lâu, không khí tràn ngập cảm giác khoan khoái, tươi mới, trong lành.

“Chúng ta đi dạo một chút nhé!”

Cô gật gật đầu, cùng anh dạo bước dọc theo con đường Trường An.

“Woa...” Anh hít một hơi thở thật sâu rồi nói: “Đã lâu không được hít thở bầu không khí ở Bắc Kinh rồi. Ừm, cũng phải hơn nửa năm nay rồi đấy!”

“Không khí ở Bắc Kinh ô nhiễm lắm, có gì đáng để nhớ nhung chứ?”

“Vì có em nên mọi thứ với anh lúc này đều trở nên đặc biệt.”

Hai người đi song song với nhau, bước chân chậm rãi. Bỗng nhiên Nguyên Kiệt cúi thấp đầu, thì thầm bên tai Hiểu Khê: “Không phải em muốn trừng phạt anh sao? Bây giờ người đang đứng trước mặt em đây, để em tùy ý xử lí!”

Hiểu Khê vừa nghe xong câu nói đó, bỗng cảm thấy cảm xúc bị kìm nén bấy lâu bỗng như vỡ ào ra. Cô đưa tay dấm liên tiếp lên lồng ngực anh: “Anh đúng là đồ xấu xa, đồ đáng ghét, đồ tệ bạc!” Những cái dấm như trận mưa ban nãy không ngừng giáng xuống ngực anh.

“Ây da, đau quá, em đánh anh thật à?”

Hiếu Khê đương nhiên là phải đánh thật rồi, đây là cơ hội ngàn năm hiếm có, không đánh thì thật là quá lãng phí, chỉ đánh thế này thôi thì vẫn còn chưa đủ làm nguôi cơn giận trong cô.

“Có đánh anh cả ngàn lần cũng chưa đủ.” Hiếu Khê tiếp tục đánh lia lịa vào người đàn ông trước mặt.

“Vậy thế nào thì mới đủ được?” Nguyên Kiệt giữ chặt tay Hiếu Khê rồi kéo cô vào lòng mình. Hiếu Khê theo đà, tựa vào ngực anh, miệng vẫn cứ kêu: “Đồ xấu xa, đồ tệ bạc!” Sự lạnh nhạt và kiên cường mà Hiếu Khê cố gắng tạo ra hơn một tiếng đồng hồ trước đã hoàn toàn sụp đổ.

“Hay là em cưỡng bức anh đi vậy!” Nguyên Kiệt cười gian tà, thì thầm bên tai Hiếu Khê.

Cái tên đàn ông này! Hiếu Khê biết rõ lúc này trong lòng anh đang nghĩ gì. Nhưng tại sao trong lòng cô lại không thấy phần nộ chứ? Cô chợt nhận ra trái tim và bước chân của mình đều bất giác đi theo người đàn ông bên cạnh về khách sạn nơi anh ở. Trong các giả định trước đó, cô đã mừng tượng đến cảnh này nên không hề cảm thấy bất ngờ gì nữa. Cô không muốn phải suy nghĩ quá nhiều nữa, ai bảo trong lòng cô vẫn có anh? Hiếu Khê muốn có được Nguyên Kiệt, Nguyên Kiệt cũng muốn có được Hiếu Khê, cho dù chỉ là trong chốc lát. Cũng giống như ban ngày và đêm tối, chỉ có thể gặp gỡ được vào thời khắc giao thoa mà thôi.

Ngồi trên taxi đến khách sạn anh ở, Hiếu Khê tựa đầu mình vào vai anh, chẳng khác nào một chú chim đang mệt mỏi dậm trường. Nếu thời gian có thể dừng lại vào giây phút này thì tốt biết bao. Hai người ôm chặt nhau bước vào khách sạn, đại sảnh sang trọng, sáng chói nhưng Hiếu Khê không hề thấy lóa mắt. Bước chân của cô bắt đầu chậm rãi hơn, đôi lúc còn ngập ngừng, Nguyên Kiệt quay đầu nhìn cô rồi dịu dàng nói: “Em sao thế?”

“À, không có gì hết.” Hiếu Khê lại tiến sát theo anh.

Nguyên Kiệt một tay ôm lấy Hiếu Khê, một tay lấy thẻ mở cửa phòng.

“Xin mời người đẹp!”

Hiếu Khê bước vào trong phòng, nhìn ngó xung quanh. Các phòng ở khách sạn thường tương tự như nhau, điều duy nhất khác biệt chính là phong cảnh phía ngoài cửa sổ. Hiếu Khê có một thói quen, cho dù là đi công tác hay đi du lịch, lúc vào phòng trong khách sạn, việc đầu tiên cô làm chính là bước đến bên cạnh cửa sổ nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Thế giới ngoài đó luôn luôn đặc sắc, náo nhiệt, muôn màu muôn vẻ.

Nguyên Kiệt đặt chiếc ba lô nặng trĩu lên trên mặt bàn rồi nói: “Chạy ra nơi xa thế để làm gì? Sợ anh ăn thịt em không bằng?”

“Ai sợ ai chứ?” Hiếu Khê chu miệng.

Lúc này, Nguyên Kiệt liền lấy chiếc máy tính xách tay ra, tìm dây nối chuẩn bị lên mạng.

“Trước tiên, em cứ thông thả chơi đùa đi, anh phải xử lý một vài việc đã! Trên giá bên đầu giường có rất nhiều tạp chí, nếu em mệt thì cứ nằm nghỉ ngơi đọc tạp chí một lúc đi.” Trước khi ngồi vào bàn đọc sách, Nguyên Kiệt quay đầu chỉ vào đồng tạp chí cạnh giường rồi nói.

“Được, anh cứ làm việc đi!” Hiếu Khê thả người nằm trên giường, bắt đầu lật giở số tạp chí kia. Toàn là mấy cuốn viết về xe hơi với người mẫu, chẳng có gì thú vị trong đó cả. Hiếu Khê cảm thấy hơi hơi chóng mặt, cô liền đặt tạp chí về chỗ cũ và bắt đầu nhắn tin buồn chuyện với bạn bè qua điện thoại để giết thời gian. Cái tên đàn ông này cuồng nhiệt công việc quá, bỏ mặc cô ngồi đây mãi thôi, đúng là đồ xấu xa! Trong lòng Hiếu Khê cảm thấy không vui chút nào.

Cô nằm trông chẵn, gửi tin nhắn cho Trác Nhiên: “Lúc này, tôi với Nguyên Kiệt đang ở bên nhau.”

Rất nhanh sau đó, Trác Nhiên trả lời: “Từ từ tận hưởng đi!” Chỉ có mấy chữ ngắn ngủi như thế.

Cô bỗng nhớ đến Phó Vân, từ sau khi cô gửi bức thư chia tay đó, hai người chưa hề gặp lại nhau, cũng không hề gặp mặt nói chuyện thẳng thắn lần nào cả.

“Hi, anh đang làm gì thế?” Hiếu Khê hỏi thăm Phó Vân bằng một giọng vô tư như một người bạn lâu ngày không gặp. Khi mà tình cảm của bạn không còn nữa, bạn hoàn toàn có thể làm như không có chuyện gì, nói chuyện điện thoại một cách vô tư, thoải mái.

“Anh vẫn thế. Trước đó, anh vừa sang châu úc một chuyến, mới về thôi.” Phó Vân vừa lái xe vừa trả lời.

“Anh vẫn cứ về nhà muộn thế hả? Gần mười hai giờ đêm rồi. Tật xấu này phải sửa đi, nếu không sau này, bà xã anh sẽ suy nghĩ lung tung đấy!” Cô biết rằng chắc chắn cô không thể làm vợ anh và cũng không muốn làm vợ của anh.

“À, cảm ơn em đã nhắc nhở. Người đẹp còn chỉ thị gì nữa không?”

“Không dám nói là chỉ thị, chỉ là quan tâm thôi, hôm nào rảnh mời em đi ăn một bữa là được.” Thực ra, cô chẳng hứng thú với việc được mời cơm, càng chẳng hứng thú lắm với việc Phó Vân sẽ mời mình đi ăn. Hôm nào đó thì có quỷ thần mới biết sẽ là ngày nào tháng nào.

Hiếu Khê đang nói chuyện điện thoại bỗng thấy phía sau lưng có gì nặng nặng tựa vào người mình. “Không nói với anh nữa, lái xe cẩn thận nhé!” Cô biết rõ một trận cuồng phong, bão táp sắp sửa ập đến nên nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

“Em đang nói chuyện với ai mà thân mật thế?” Nguyên Kiệt đưa tay ra ôm chặt lấy cô. Hiếu Khê chẳng kịp phản kháng, trong chốc lát, cô đã nằm gọn trong vòng tay anh, tựa sát vào lồng ngực của anh. Nhiệt huyết của anh đang ở đoạn cao trào, hứng chí cao độ, anh liền cởi áo của Hiếu Khê ra. Chiếc váy nhanh chóng được gỡ bỏ dưới bàn tay linh hoạt, rơi xuống đất như cánh hoa.

“Đợi đã, vẫn còn giày cao gót nữa!” Hiếu Khê mỉm cười, nhìn đôi giày da báo cao bảy phân trên chân mình.

“Thật là quá đáng, anh sắp không chịu nổi rồi mà em còn bắt anh phải tháo dây giày giúp em.” Nguyên Kiệt kêu ca, nhưng vẫn ngoan ngoãn cởi dây giày cho Hiếu Khê. Đây là một đôi giày cao gót có dây bó sát chân, muốn cởi ra cũng không phải dễ dàng, trong lòng Hiếu Khê thầm vui sướng. Cuối cùng, khó khăn lắm Nguyên Kiệt mới cởi xong, hơi thở gấp gáp, trên đầu lấm tấm đầy những hạt mồ hôi. Anh chống một tay xuống giường rồi để Hiếu Khê ở dưới người mình, Hiếu Khê vẫn cứ tránh né. Trong giấc mộng của mình, cô đã mộng tượng khoảnh khắc này rất lâu, rất lâu rồi. Nhưng khi nó cận kề, cô vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi, hoảng loạn. Cuối cùng, Nguyên Kiệt đã kiểm soát được sự tránh né của Hiếu Khê, tìm được góc độ tốt để tiến vào cơ thể cô. Bỗng nhiên Nguyên Kiệt ôm chặt cô vào lòng mình, đứng năm giây. Cho đến sau này, Hiếu Khê vẫn nhớ mãi năm giây mà họ thực sự thuộc về nhau đó. Khoảnh khắc ấy, Hiếu Khê cảm thấy cơ thể mình rất đau, một nỗi đau giằng xé đến tận tim gan.

Hiếu Khê và Nguyên Kiệt cuối cùng đã thực sự thuộc về nhau. Hiếu Khê tin rằng anh đã đợi giây phút này từ rất lâu rồi. Nếu không có giây phút này, có lẽ hai người họ mãi mãi chỉ có những ảo tưởng và nhớ nhung. Cái này người ta thường gọi là không có được nên mãi mãi day dứt. Đến nay, hai người thực sự đã thuộc về nhau, có được nhau, phải chăng đã có thể kết thúc trọn vẹn? Đây là kết thúc hay là một bắt đầu hoàn toàn mới?

Sau khi tắm xong, Hiếu Khê nằm lên giường nghỉ ngơi, nhưng cô chẳng thể ngủ nổi, đầu óc cô lúc này vô cùng tỉnh táo.

“Cô ấy là ai?” Hiếu Khê hiếu kì hỏi.

Nguyên Kiệt ngây ra một lúc, không nói gì.

“Anh biết là em đang hỏi điều gì mà? Cô ấy là ai, làm nghề gì?”

“Em biết những thứ này để làm gì chứ?”

“Em chỉ muốn biết mà thôi.”

“Anh đưa cô ấy từ quê ra, không có công việc, ở nhà nấu cơm giặt quần áo, có thể coi là một nửa người vợ rồi.” Nguyên Kiệt bình thản nói.

Hiếu Khê không khỏi tức giận, cái gì mà một nửa người vợ chứ?

“Thế vì sao anh còn đến tìm em? Anh đến tìm em để làm gì chứ? Hai chúng ta bây giờ gọi là gì đây?” Hiếu Khê bật khóc, cảm thấy vô cùng ảm ức. Cô vút gối qua phía anh, vùi đầu xuống giường khóc to lên. Vậy mà Hiếu Khê còn nuôi hi vọng rằng, Nguyên Kiệt đến tìm mình là để nói lại tình xưa, thật không ngờ, anh chỉ đến để thỏa mãn mong muốn được chiếm hữu.

“Anh chỉ muốn giải quyết nhu cầu tình dục với em thôi đúng không?” Hiểu Khê cười lạnh lùng.

Nguyễn Kiệt tiến sát lại ôm chặt lấy Hiểu Khê đang quẩn mình trong chăn, đáng về lực bất tòng tâm.

“Lúc anh rời khỏi Bắc Kinh, toàn bộ tư duy của anh đều đã thay đổi, lao đầu vào sự nghiệp thì mọi thứ sẽ khác biệt ngay, trong nhà cần phải có một phụ nữ. Em luôn sống trong mơ mộng, còn anh không thể không thực tế...”

Trong lúc Nguyễn Kiệt nói ra những lời chân thành từ tận đáy lòng, Hiểu Khê không ngừng khóc lóc khổ sở. Bỗng nhiên, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt vô cùng xa lạ.

“Không phải em cũng đã có người đàn ông khác rồi sao? Có phải cái người họ Lưu không?” Nguyễn Kiệt ngồi trên giường, nói.

Làm sao anh lại biết về Lưu Hiên nhỉ? Lẽ nào anh tưởng rằng cô là người phụ nữ trong bộ phim Khăn tay vàng [Là một bộ phim tình cảm lãng mạn của Hàn Quốc. Bộ phim kể về một người vợ chung thủy, trong những ngày chờ đợi chồng mình trở về đã buộc những chiếc khăn tay], cứ đứng mãi ở nơi đó đợi chờ anh sao? Đúng thế, Hiểu Khê không hề đợi anh, bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ rằng Nguyễn Kiệt sẽ quay lại bên mình. Trước kia, cô tưởng rằng sau khi cô và Nguyễn Kiệt chia tay, hai người họ cả đời sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Hai người giống như hai cánh bèo, bất chợt gặp nhau rồi sau đó, mỗi người sẽ trôi về một chân trời khác biệt.

Nếu Hiểu Khê không bước sang một cuộc tình mới thì làm sao cô có thể bình tâm để sống qua những ngày tháng vừa rồi? Lẽ nào anh muốn cô phải sống khổ sống sở vì cuộc tình này sao? Hiểu Khê nhất định phải làm thế, nhất định phải bắt đầu một cuộc tình mới, tìm kiếm người đàn ông mới. Nguyễn Kiệt có thể không hiểu, có thể giả bộ không hiểu hoặc đã đánh giá quá cao sức hút của bản thân. Có thể vì cô không đợi anh nên anh mới cảm thấy không thoải mái. Nếu vậy, người đàn ông này thật quá ích kỉ, liệu anh đã từng tự hỏi bản thân hay chưa? Nếu như anh không phản bội trước thì liệu cô có quay người bước đi không? Đàn ông trên thế gian này, ai nấy đều ích kỉ hết cả.

Hiểu Khê đứng bật dậy. Mặt trăng đang tỏa sáng lung linh ngoài cửa sổ nhưng trong lòng cô lại cảm thấy lạnh giá vô bờ. Cô chỉnh sửa lại trang phục với tốc độ nhanh nhất để chuẩn bị rời khỏi đây. Khi ra đến cửa, cô quay đầu, lạnh lùng nói với Nguyễn Kiệt: “Tạm biệt.” Sau đó, cửa sập “rầm” một tiếng.

Hiểu Khê biết chắc anh sẽ không đuổi theo mình. Thứ Hiểu Khê muốn anh không thể nào cho cô, hoặc là anh không muốn cho cô. Anh làm gì có tư cách đuổi theo kéo cô lại chứ? Đúng lúc cánh cửa thang máy đóng lại, Hiểu Khê nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, khuôn mặt cô lúc này đầm đìa nước mắt.

Ngồi trên taxi về nhà, may mà có âm nhạc xoa dịu vết thương cho cô, Hiểu Khê ngả người ra ghế, nghe đi nghe lại bài Hồng đậu của Vương Phi:

“Vẫn còn chưa kịp cảm nhận

Cảnh sắc tuyết hoa nở rộ

Chúng ta run rẩy đứng bên nhau

Thì sẽ hiểu thế nào là ấm áp

Vẫn còn chưa kịp nắm tay anh

Đi qua bờ cát hoang vu quanh vắng

Có lẽ từ nay trở đi, em sẽ học được cách trân trọng

Thiên trường và địa cửu...”

Hiểu Khê vừa nghe nhạc vừa khóc nức nở. Người lái xe taxi nhìn cô qua gương chiếu hậu, quan tâm hỏi: “Tiểu thư, cô không sao đấy chứ?”

“Không có gì, anh cứ tập trung lái xe đi!” Cô cầm lấy giấy ăn, vừa lau khô nước mắt vừa nói, trong lòng thầm nghĩ: “Mình sẽ ổn, sẽ ổn cả. Qua đêm nay, mình nhất định sẽ ổn thôi!”

44. Chương 45

8.4 Trong trái tim tôi, anh ấy đã chết rồi

“Bất cứ đồ vật gì dù có tốt đến mấy, khi đã biến chất thì cũng chỉ là rác rưởi mà thôi.

Muốn quên đi một người, hãy coi như anh ta đã chết!”

Ngày hôm sau, Trác Nhiên hứng khởi hỏi Hiểu Khê: “Thế nào rồi?”

Hiểu Khê lắc lắc đầu, mặt mày xám xịt, trầm tư.

“Đừng có buồn nữa, cứ coi hắn ta là một con vịt đi!” Trác Nhiên lại gần vỗ vai cô an ủi.

Nói thì dễ nhưng làm được mới khó. Làm gì có ai đặt tình cảm vào con vịt, không ai đặt hi vọng vào con vịt, cũng chẳng có ai mất ngủ vì một con vịt cả! Bởi vì có yêu nên cô chắc chắn không thể thoải mái, phóng khoáng như thế được. Nếu thoải mái được thì nhất định là không yêu hoặc yêu chưa đủ sâu.

Nguyên Kiệt đã rời khỏi Bắc Kinh. Trước khi lên máy bay, anh gửi cho cô một tin nhắn: “Em hãy giữ gìn sức khỏe.” Câu nói ấy không chứa đựng bất cứ sắc thái tình cảm nào hết.

Hiểu Khê đáp lại: “Con đường dẫn tới thành công mà anh chọn lựa chắc chắn là cô độc, càng đi xa, người thấu hiểu anh lại càng ít. Em chỉ có thể đứng ở một nơi xa xôi, chúc cho giấc mơ của anh thành hiện thực thôi.” Đây đích thực là những lời nói thật lòng của Hiểu Khê, tham vọng và chí hướng trong sự nghiệp chắc chắn sẽ khiến anh ngày càng mệt mỏi, ngày càng cô độc. Điều này là tất nhiên! Những thứ có được chỉ là sự quanh quê cô liêu đến bất tận và cảm giác càng ngày càng nhỏ bé mà thôi. Hiểu Khê biết rõ, cô và Nguyên Kiệt đã quay lưng bước đi, càng đi lại càng xa cách nhau.

Nguyên Kiệt thực sự ngày càng đi xa khỏi thế giới của Hiểu Khê. Lần này, cô cũng nên buông tay thực sự rồi, cô nên gạt bỏ hoàn toàn người đàn ông này ra khỏi trái tim mình. Có lẽ hai người vốn dĩ đã thuộc về hai thế giới khác nhau, một người ở tận trên trời cao, một người ở tận dưới mặt đất, một người là ban ngày, một người là ban đêm, cho nên khó lòng mà có được nhau. Trời đất giao hòa, sáng tối giao thoa, cũng chỉ là khoảnh khắc trong chớp lát mà thôi.

Từ khi Nguyên Kiệt rời khỏi Bắc Kinh, tâm trạng của Hiểu Khê vô cùng lạc lõng, chán chường. Nhiều lúc bước từ tàu điện ngầm ra, một cơn gió bất chợt lướt qua cũng khiến cô bất giác muốn khóc. Đôi khi thức dậy vào buổi sáng, bỗng nhiên cô cảm thấy bơ vơ và mỗi một vô cùng. “Điều này phải chăng là sau khi đàn ông và phụ nữ quan hệ với nhau, người phụ nữ thường cảm thấy lưu luyến không nỡ rời xa?” Hiểu Khê tự hỏi bản thân như vậy.

Hiểu Khê bắt đầu nghi ngờ, liệu lần này Nguyên Kiệt đến tìm cô phải chăng là muốn kéo cục diện về phía mình? Anh không thể nào chấp nhận được một Hiểu Khê từng vì anh không màng ăn uống, mất ngủ hàng đêm lại có thể hoàn toàn quên anh trong có một tháng ngắn ngủi, anh càng không thể chấp nhận được việc mới sau một tháng, cô đã không nhận ra được giọng nói của anh. Thế nên Nguyên Kiệt tới đây, mang theo khát khao chinh phục, muốn được chiếm hữu. Đúng là một người đàn ông đáng sợ, đáng ghê tởm. Nếu vậy thì anh đã đạt mục đích của mình rồi, Hiểu Khê lại một lần nữa bị anh chinh phục, mất ngủ vì anh, lại lần nữa trở thành “tù binh” của anh, đau đớn và khóc lóc vì anh. Trong thế cuộc tình cảm lần này, anh lại chiếm thế thượng phong.

“Tôi hận anh ấy!” Hiểu Khê buột miệng thốt ra câu này, vô cùng kiên quyết.

Trong câu chuyện bi kịch Hy Lạp cổ đại về thần Prometheus bị xiềng xích có viết: “Thần Prometheus bị xích cổ định treo thẳng đứng trên vách núi đó, không thể ngủ cũng không thể co duỗi, hai đầu gối mệt mỏi rã rời. Hàng ngày, thần Zeus đều sai một con chim đại bàng đến ăn gan của thần Prometheus đang bị xiềng xích. Vì thần Prometheus bắt tử nên lá gan sau khi bị gặm nhấm hết bao nhiêu lại hồi phục nguyên trạng.”

Hiểu Khê lúc này chẳng khác nào vị thần Prometheus bị xiềng xích, chịu đựng nỗi đau đớn không có điểm tận cùng.

Nguyên Kiệt, người đàn ông Hiểu Khê yêu thương sâu đậm như vậy mà anh lại làm cô tổn thương đến ba lần. Lần đầu tiên khi anh nói muốn chia tay, lần thứ hai là khi anh phản bội, lần thứ ba là sự lạnh nhạt sau khi chiếm hữu được cô. Hiểu Khê ngồi nhớ lại mọi thứ về người đàn ông này. Anh thực sự đã làm cô tổn thương ba lần. “Đồ Hiểu Khê, mày thật ngốc, tại sao mày có thể ngốc đến thế chứ?” Cô tự nhủ, không thể cho anh thêm bất cứ cơ hội làm tổn thương đến mình nữa.

Nguyên Kiệt đã thay đổi, anh thay đổi tới mức Hiểu Khê cảm thấy như chưa từng quen biết anh. Đúng như những gì anh đã nói, từ sau khi đến Quảng Châu, toàn bộ tư duy của anh đã biến đổi hoàn toàn, ở thành phố vừa hiện thực vừa tàn khốc đó, ở thành phố mà đồng tiền được đặt lên trên hết đó, anh đã thay đổi giống như những con người thành công, có tiền khác, không bao giờ trở lại làm Nguyên Kiệt trước kia mà cô quen biết nữa.

Anh trong trái tim Hiểu Khê đã chết rồi.

Hiểu Khê liền viết một câu trên status MSN của mình là: “Bất cứ đồ vật gì dù có tốt đến mấy khi đã biến chất thì cũng chỉ là rác rưởi mà thôi.” Hiểu Khê thề rằng: “Nếu mình còn quan tâm đến anh ta, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân, mình không phải họ Đỗ nữa.”

Ở nhà, cô nghe đi nghe lại bài hát Anh ấy không sai của Phạm Vĩ Kỳ:

“Không biết từ giờ sẽ đau khổ bao lâu

Em tin rằng nhất định sẽ lâu như cảm, giác cô độc vậy

Thì ra thiên trường địa cửu

Chỉ để hình dung một nỗi đau

Cứ như vậy có đầu có cuối

Để đổi lại trời cao biển rộng thế nào ế

Anh ấy không sai

Chỉ là anh đã không yêu em đủ lâu

Anh ấy không sai

Chỉ bởi em như con thiêu thân liều mạng

Em mong muốn một kết quả không phải là ảo tưởng...”

Nói cho cùng, trong cuộc tình này, ai là người sai? Có lẽ Nguyên Kiệt không hề sai, chỉ là không thích hợp với cô. Gặp gỡ quen biết anh có lẽ là thử thách ông trời dành cho cô, đó là kiếp nạn mà cả đời muốn tránh cũng chẳng được. Hiểu Khê thầm nghĩ.

Khi Lưu Hiên ngồi xuống phía trước Hiểu Khê là ba giờ mười lăm phút, anh đã đến muộn mười lăm phút.

“Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao? Hiếm khi em hẹn anh đi uống cà phê.” Anh cười ha ha rồi ngồi xuống.

“Em không hẹn anh ra uống cà phê đâu, em có chuyện muốn hỏi anh” Hiểu Khê vô cùng nghiêm túc, cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lưu Hiên vừa nghe xong, nụ cười trên môi bỗng khựng lại, không kịp thu hồi nữa.

“Em hỏi đi!” Anh cúi đầu, một hơi uống hết cốc nước mát trước mặt.

“Có phải anh đã từng đi tìm Nguyên Kiệt?”

Im lặng một lúc rồi anh cất tiếng, bỗng nhiên giọng nói to hẳn lên, khiến người khác phải giật mình: “Đúng đấy, anh đã đi tìm hắn. Có sao không? Hắn ta đáng bị đánh, đáng đời hắn ta.”

Cô không ngờ anh đã bay tới tận Quảng Châu chỉ vì muốn dạy cho Nguyên Kiệt một bài học!

“Anh làm cái gì thế? Anh định làm anh hùng hay võ sĩ giác đấu vậy?” Hiểu Khê châm chọc.

“Hiếu Khê, anh không thể cứ đứng yên giường mắt nhìn em chịu uất ức được.” Anh hạ giọng nói.

“Lưu Hiên, anh sắp kết hôn rồi, xin anh đừng có quan tâm tới em nữa! Anh cứ tự quản lí bản thân mình cho tốt trước đã! Em đâu còn là trẻ con nữa, em quen biết gặp gỡ, yêu đương hẹn hò với ai, trong lòng em đã có dự tính sẵn. Xin anh đừng quan tâm tới em một cách thái quá như thế nữa!”

“Hiếu Khê, anh ý thức được việc mình sắp kết hôn rồi nên dạy cho Nguyên Kiệt một bài học là chuyện cuối cùng anh muốn làm cho em.”

Trái tim của Hiếu Khê bỗng run lên, cô cũng chẳng biết vì sao lại như vậy nữa.

Một tháng trước...

Lưu Hiên cuối cùng đã gặp được người đàn ông này, người đàn ông đã khiến Hiếu Khê đau khổ. Hôm đó, Nguyên Kiệt mặc chiếc áo phông in hoa màu xanh da trời, khiến người khác có cảm giác anh là một nghệ sĩ nhân nhả. Trông thì bảnh bao, tử tế, ai ngờ lại gây ra chuyện thất đức như thế. Khi Nguyên Kiệt đang ngân nga hát bài gì đó và đi về phía chiếc xe của mình, Lưu Hiên tức tới xông tới, vung nắm tay về phía Nguyên Kiệt, giông gệ như khi anh luyện tập với bao cát vậy.

“Anh điên à, anh là ai?” Nguyên Kiệt chịu một đấm như trời giáng, anh tức điên người, phần nộ hết lớn.

“Tao không điên, tao đang vô cùng tỉnh táo, người tao muốn đánh chính là mày, Trần Nguyên Kiệt, thằng khốn nạn, đồ xấu xa. Mày có biết là Hiếu Khê đã vì mày mà rơi bao nhiêu nước mắt rồi không? Mày rất đáng bị đánh, đáng đánh.” Nói xong, Lưu Hiên lại đấm liên tiếp về phía Nguyên Kiệt.

Lúc này, Nguyên Kiệt mới hiểu ra mọi chuyện, liền nghiêng đầu tránh những cú đấm đang dồn tới. Anh lau vết máu bên khóe miệng rồi nói: “Thì ra anh đến đây là vì Hiếu Khê, là Hiếu Khê bảo anh tới đây sao? Nếu đúng là vậy thì tôi sẽ tình nguyện chịu đòn, nếu anh có thể giúp cô ấy bớt giận, nếu như đánh tôi mà có thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy thì anh cứ đánh đi!” Nguyên Kiệt đứng dậy, không tránh đòn cũng không đánh trả.

“Hạnh phúc? Mày vẫn còn dám nói đến hai từ đó sao?” Lưu Hiên nghe thấy lại càng tức sôi máu. Thằng đàn ông này đến bây giờ vẫn cứ ngạo mạn như thế. Lưu Hiên cũng chẳng thèm khách khí, lại nện thêm một cú đấm. Lúc này, nửa mặt của Nguyên Kiệt đã sưng đỏ lên.

“Đủ rồi, anh đã gây sự xong chưa?” Sau hai cú đấm, Nguyên Kiệt chẳng thể nào nhẫn nhịn nổi nữa. Ngay lập tức, anh đưa nắm đấm phản kích nhưng Lưu Hiên đã tránh được.

“Muốn đánh muốn chửi cũng là chuyện giữa tôi với Đỗ Hiếu Khê chứ không đến lượt anh tham gia. Anh không đủ tư cách!”

Tuy nắm đấm của Nguyên Kiệt trượt mục tiêu nhưng câu nói này lại đánh trúng vào tâm lí của Lưu Hiên. Tư cách! Cơ thể đang tràn trề sinh lực của anh bỗng nhiên mềm oặt lại, chẳng còn chút sức lực nào cả, vô cùng thảm hại. Anh nhìn thấy nắm tay của mình dần dần hạ xuống, sau đó không nói thêm lời nào, quay lưng bỏ đi.

“Này, anh tỉnh táo lại đi!” Nguyên Kiệt hét lớn ở phía sau. Lúc này, Lưu Hiên cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng anh đã xả được nỗi hận thay cho Hiếu Khê. Nhưng anh làm như vậy có đúng không? Lưu Hiên lại chìm đắm trong nỗi miên man khác!

45. Chương 46

8.5 Có biết khoảng cách quay lưng với nhau là bao xa không?

“Để trở thành người phụ nữ của một người đàn ông thành công, điều duy nhất có thể làm chính là hi sinh và cho đi vô điều kiện thì mới có thể giành được thắng lợi sau cùng.

Tình yêu của cô quá đỗi thuần khiết, quá đỗi hoàn mỹ, như vậy không phải đang tạo áp lực cho bản thân và cả người kia sao? Công chúa độc nhất vô nhị, hoa hồng độc nhất vô nhị, có lẽ đây mới là câu chuyện cổ tích thực sự.

Đến lúc ta nhận ra bản thân càng ngày càng thấu hiểu đàn ông thì cũng là lúc càng ngày càng không hiểu gì về tình yêu cả.”

Hiếu Khê lại một lần nữa ôm Trác Nhiên khóc lớn, may là cô vẫn còn Trác Nhiên. “Cô bé ngốc, đáng lẽ cô không nên ôm bất cứ hi vọng gì. Cô vẫn chưa thấu hiểu đàn ông đâu.” Trác Nhiên vỗ nhẹ Hiếu Khê nói, đích thực trước mặt Trác Nhiên, cô chỉ là một cô bé ngốc nghếch.

“Sẽ ổn thôi, cô sẽ trưởng thành, cô sẽ dần dần hiểu ra.” Đôi mắt Trác Nhiên bỗng mơ màng nhìn về phía xa xăm.

“Hiếu Khê, chúng ta không dây vào được thì cũng có thể trốn tránh được. Sau này, nhìn thấy người thuộc cung Ma Kết thì hãy đi đường khác! Cô không thể thắng nổi Ma Kết đâu, cô quá đỗi đơn giản. Cô giống như một con cừu non, còn Nguyên Kiệt là một con sói già lão luyện. Ma Kết luôn có chút tính cách lang sói trong mình, làm sao có thể đối xử tốt với cừu được chứ? Cô chắc chắn sẽ bị Ma Kết xoi tái. Người thuộc cung Ma Kết giống như con sói, độc đoán, cảnh giác, gian trá, nguy hiểm, kiên trì, lạnh lùng và ngạo mạn, tất cả những đặc điểm này đều sẽ thể hiện hết trên người thuộc cung Ma Kết. Người ta thường thấy Ma Kết giằng co qua lại giữa ranh giới của thiên đường và địa ngục, Ma Kết vô cùng tự tin, tự tin rằng mình có thể gánh chịu được tất cả đau khổ, hăng hái tiến về phía trước bởi họ kiên trì đi tới mục tiêu cuối cùng của mình. Ma Kết bị rơi vào địa ngục cũng không cần được thương xót, bởi vì người trong cung Ma Kết đều biết, đây là kết quả của việc họ không nỗ lực, cho dù họ gần như đã đánh cược cả tính mạng mình vào đó. Mỗi người thuộc cung Ma Kết đều trải qua những chuyện như thế, Ma Kết sẽ nhất quyết chối từ tất cả những ánh mắt thương hại thiện chí hoặc không thiện chí, bởi vì họ biết rằng mình căn bản không có quyền tự thương hại bản thân nên người khác lại càng không thể.”

“Anh ta thực là xảo trá. Tôi cảm thấy anh ta là một người luôn có những âm mưu.” Hiếu Khê gật gật đầu.

“Nào, chúng ta cùng làm một ly Single Malt nhé!” Trác Nhiên rót cho Hiếu Khê một ly rồi đặt trước mặt cô. Trác Nhiên không chỉ là một chuyên gia về tình yêu mà còn rất rành về các cung hoàng đạo. Cô đã hết lần này đến lần khác nói với Hiếu Khê là: “Nhớ kỹ rằng, cô có thể chơi với các chòm sao, nhưng đừng để nó chơi lại mình!” Hiếu Khê say đắm rượu Single Malt cũng là chịu ảnh hưởng của Trác Nhiên.

“Ma Kết rất tàn nhẫn, sự kiên quyết của họ sẽ làm tổn thương những người thực lòng yêu thương họ. Mọi người thường tìm cách để Ma Kết bỏ chiếc mặt nạ của mình xuống, còn diễn xuất thần kì của Ma Kết lại khiến người khác khó lòng đoán biết được nụ cười đó rốt cuộc là sự nguy tạo trên mặt nạ hay xuất phát từ trái tim. Thế nên những người yêu thương Ma Kết, từng người từng người đều từ bỏ Ma Kết mà đi. Ma Kết coi cuộc đời như một trò chơi, chơi được thì tiếp tục mà không chơi được nữa thì rút lui. Ma Kết cao ngạo sẽ không bao giờ để mình thất bại thêm lần nữa. Anh ta chỉ được phép chiến thắng, dù sao đi nữa, lạnh lùng đứng cạnh quan sát thì mới có thể trở thành người chiến thắng sau cùng. Khi đối mặt với sự nghiệp và phụ nữ, anh ta không do dự lựa chọn sự nghiệp, nó xuất phát từ bản năng của anh ta. Đừng cho rằng anh ta không đau khổ, có lẽ anh ta cũng cảm thấy khổ sở, nhưng vẫn coi trọng mục tiêu của bản thân hơn. Đặc biệt là khi anh ta đi Quảng Châu và chịu ảnh hưởng hệ tư tưởng ở nơi đó, anh ta sẽ cho rằng, đợi đến khi đã công thành danh toại, muốn người phụ nữ thế nào mà chẳng được.” Trác Nhiên vừa nhâm nhi rượu vừa thao thao bất tuyệt, đúng là một bác sĩ tâm lý thứ thiệt.

“Người thuộc cung Ma Kết rất ít khi chủ động trong tình yêu. Trong hôn nhân và tình yêu, bọn họ luôn có yêu cầu cao với bản thân và đối phương, đặc biệt là về phương diện tinh thần. Nếu anh ta yêu cô thì cô chẳng phải làm gì hết, bởi vì anh ấy sẽ làm giúp cô tất cả. Nếu anh ta không yêu cô thì cô càng chẳng cần phải làm gì cả, bởi vì dù làm gì cũng vô ích mà thôi. Ma Kết phân biệt rõ ràng bạn gái và người vợ, họ cho rằng tất cả mọi thứ bản thân phấn đấu được đều dành cho người vợ của mình hết. Từ bạn gái đến người vợ, bọn họ sẽ phải dành thời gian quan sát rất lâu rất lâu.”

Đúng vậy, Hiếu Khê nghĩ: “Nguyên Kiệt không yêu mình quá nhiều. Ngay cả khi rất yêu thì cuối cùng anh ấy vẫn cứ từ bỏ mình thôi.”

“Cho nên, Hiếu Khê à, hãy rút lui đi! Anh ta không thể mang lại cho cô hạnh phúc và niềm vui mà cô mong

muốn đâu! Để trở thành người phụ nữ của một người đàn ông thành công, điều duy nhất có thể làm chính là hi sinh và cho đi vô điều kiện thì may ra mới giành được thắng lợi sau cùng. Anh ta có lẽ sẽ kết hôn cùng người phụ nữ giúp anh ta nấu cơm, giặt quần áo kia, nhưng nhất định vẫn sẽ lảng nhãng với những người phụ nữ khác. Anh ta sẽ trở thành hình mẫu người đàn ông phương nam thành đạt, giàu có điển hình, cờ đỏ ở nhà không đỏ, mà cờ màu rực rỡ bên ngoài vẫn phấp phới [Ám chỉ vẫn có người vợ chính thức ở nhà, nhưng ra ngoài vẫn có rất nhiều tình nhân khác]. Với tính cách của cô, chắc chắn không thể chấp nhận nổi tình trạng đó. Cô không thể làm nổi lá cờ đỏ mắt nhắm mắt mở cho qua mọi chuyện, mà cũng chẳng thể yên phận làm cờ màu sắc sẽ được đâu.”

Trác Nhiên phân tích đâu ra đấy, câu nào câu ấy đều rất có lí. Hiểu Khê nâng ly rượu uống ừng ực ừng ực cạn hết, rượu vào trong bụng hóa lệ sầu.

Hiểu Khê thực sự không làm thế được, cô tuyệt đối không thể. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn muốn là duy nhất, chỉ ít là duy nhất trong một khoảng thời gian nào đó. Tình yêu của cô quá đỗi thuần khiết, quá đỗi hoàn mỹ, như vậy không phải đang tạo áp lực cho bản thân và cả người kia sao? Công chúa độc nhất vô nhị, hoa hồng độc nhất vô nhị, có lẽ đây mới là câu chuyện cổ tích thực sự.

Nhớ lại trong bộ phim Sex and the City, sau khi chia tay cùng Mr Big, nhân vật Carrie đến biển Caribe nghỉ hè đã tự nhủ với mình rằng: “And then, I realized I do have faith. Faith in myself. Faith that I would one day meet someone who would be sure that I was the one [Và sau đó, tôi nhận ra rằng tôi có niềm tin. Niềm tin vào chính mình. Niềm tin rằng một ngày nào đó, tôi sẽ gặp một người chắc chắn rằng tôi là duy nhất].”

Từ lúc Giai Hân qua đời, Hiểu Khê vẫn chưa hề đến thăm mộ chị ấy. Cô thực sự đã từng rất oán hận Giai Hân, oán hận chị đã kết thành mối nhân duyên đó ình, oán hận chị đã coi mình như một quân cờ thao túng trong tay. Có điều, một năm qua đi, không ngờ lại xảy ra nhiều việc đến thế, nỗi oán hận với Giai Hân trong cô dần dần tan biến hết. Có lẽ Hiểu Khê là người chẳng thể hận nổi người khác, hoặc cô là một người dễ quên đi vết thương lòng.

Hôm nay, thời tiết rất tuyệt, Hiểu Khê đến siêu thị hoa mua một bó cúc trắng, từng cánh hoa dài nhỏ đang nở tung đón lấy ánh mặt trời rạng rỡ. Hiểu Khê đặt bó hoa trước mộ của Giai Hân, lúc này, chị đã ở một thế giới khác, nhưng có lẽ vẫn sẽ nhìn thấy được những tâm tư của Hiểu Khê. Giai Hân đã từ biệt nhân gian khi mới có ba mươi. Có lẽ chị còn rất nhiều khát vọng chưa thực hiện được, làm sao chị có thể cam tâm? Trên thương trường ở thế giới bên kia, Giai Hân nhất định vẫn sẽ là một người phụ nữ khôn khéo để tồn tại giữa biết bao quy tắc và nhiều điều u tối ẩn dật khắp nơi.

Ngồi trước mộ của Giai Hân, Hiểu Khê nói chuyện với chị rất lâu, giống như vào ba năm trước vậy.

“Giai Hân, em tới thăm chị này. Hãy tha thứ cho em vì đến bây giờ mới tới thăm chị được. Em không còn oán hận chị nữa, cứ oán hận chị mãi cũng chẳng có tác dụng gì. Thực sự em vẫn mong muốn chị có thể sống hạnh phúc vui vẻ, không muốn hai chúng ta phải âm dương cách biệt thế này. Người với người gặp gỡ nhau liệu có phải do định mệnh? Nếu em không tới phương bác học đại học thì chắc sẽ không quen biết được chị. Nếu không quen biết chị, em sẽ không quen biết Nguyên Kiệt. Nếu không quen biết Nguyên Kiệt thì em sẽ không đau đớn khổ sở đến thế. Nếu không đau đớn khổ sở đến thế thì em sẽ không thể trưởng thành nhanh chóng vậy được. Sự trưởng thành ở em là tất nhiên, chỉ có điều, chị với Nguyên Kiệt là người chứng kiến sự trưởng thành đó. Có lẽ tất cả mọi việc đều do định mệnh an bài. Cuộc đời em nhất định phải bước qua cửa ải này.

Chị có biết không, em thực sự muốn được trở thành hoàng tử bé trong truyện cổ tích, mãi mãi có một đôi mắt ngây thơ không hiểu và cũng chẳng cần phải hiểu các loại trạng thái của tình cầu. Nhưng đó chỉ là truyện cổ tích, chị từng nói với em rằng đừng đắm chìm trong thế giới cổ tích nữa. Chị nói với em: “Đến lúc ta nhận ra bản thân càng ngày càng thấu hiểu đàn ông thì cũng là lúc càng ngày càng không hiểu gì về tình yêu cả. Một ngày nào đó, nếu có một ông chú độ tuổi trung niên đầu hói, bụng phệ, tay cầm một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, hỏi em có đồng ý lấy anh ta không, em sẽ chọn gì? Sắc? Hay là giới [Nhân]? Truyện cổ tích đều là lừa gạt, trên thế giới này không có hoàng tử của em đâu, chỉ có đàn ông và chó mà thôi.” Có lẽ chị nói rất đúng, có lẽ ban đầu chị lựa chọn như vậy là có nỗi khổ riêng. Trên thế giới này, chỗ dựa vững chắc nhất chính là bản thân mình, có lẽ chị đã hiểu ra sự thật tàn khốc này từ lâu, cho nên đàn ông với chị chỉ là tiền bạc và con cờ để chị có thể đạt được những gì mình mong muốn. Em nói vậy có đúng

không hả chị? Em hiểu chị, thế nhưng em không làm như vậy được, trái tim em quá dỗi yếu mềm, em vẫn quá khát khao có được tình yêu trọn vẹn. Liệu có phải chính điều này đã hại em?” Nói mãi nói mãi, Hiểu Khê cầm bó hoa trên tay, những giọt nước mắt long lanh rơi trên cánh hoa rồi từ từ rơi xuống, ngấm dần vào đất.

Lúc Hiểu Khê lau sạch nước mắt rồi đứng dậy thì nhận thấy phía sau lưng có một người phụ nữ trung niên búi tóc cao, trong tay cầm một bó hoa bách hợp, trang phục thanh nhã, khuôn mặt điềm tĩnh. Bách hợp là loại hoa mà khi còn sống chị Giai Hân thích nhất và cũng là loài hoa Hiểu Khê thích nhất.

“Bác có phải là mẹ chị Giai Hân không ạ?”

“Chắc cháu là Hiểu Khê, bạn thân của Giai Hân. Trước đây, Giai Hân rất hay nhắc về cháu với bác.”

Hả? Thường xuyên nhắc tới cô? Hiểu Khê cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Không phải cô bị lợi dụng rồi chìm vào lãng quên sao? Như vậy, bản thân cô vẫn có địa vị nhất định trong lòng chị Giai Hân.

Thì ra hàng tháng, mẹ chị Giai Hân đều đến đây thăm con. Bà chỉ có đúng một người con gái, bố Giai Hân đã mất từ lâu rồi. Thế nên việc quan trọng và có ý nghĩa nhất với bà chính là đến thăm Giai Hân. Nhìn thấy người mẹ trước mặt mình tóc đã điểm bạc, trong lòng Hiểu Khê cảm thấy đau đớn, nếu chị Giai Hân còn sống thì tốt biết mấy. Người chết đi thì chẳng còn biết gì, còn người ở lại luôn phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, nhớ nhung da diết.

“Con do bác sinh ra nên bác rất hiểu nó. Giai Hân nhà bác quá hiếu thắng, quá tham vọng, thứ mà nó đã muốn có thì nhất định phải đạt được bằng mọi giá. Chỉ tại hai bác không có tài cán gì, không thể cho nó điều kiện sống tốt hơn. Nếu hai bác có chút tiền của thì nó đã không phải sống khổ sở như thế. Nếu nó có làm chuyện gì có lỗi với cháu, cháu hãy bỏ qua cho nó. Bác nói lời xin lỗi với cháu ngay tại đây...” Nước mắt bỗng trào ra, bác ấy nghẹn ngào nói.

Hiểu Khê nhanh chóng bước lại gần ôm lấy mẹ Giai Hân, cũng khóc theo: “Bác ơi, bác đừng nói thế, chị ấy mãi mãi là chị Giai Hân, người bạn tốt của cháu.”

Hiểu Khê và bác gái vừa đi vừa hàn huyên lại những chuyện ngày xưa, khi chị Giai Hân còn sống. Trước kia, hồi học đại học, chị ấy là một người ngây thơ, vui vẻ và hoạt bát. Tất cả mọi thay đổi của chị ấy đều bắt đầu từ một chuyện tình với một người đàn ông. Người đó là thầy giáo đại học của Giai Hân. Chị rất ngưỡng mộ, sùng bái kiến thức của thầy nên đã phải lòng người đó, yêu hết lòng hết dạ. Ở mỗi tình đầu, người con gái luôn luôn nghĩ rằng cho là phải cho đi tất cả, yêu là phải yêu đến tận cùng. Một ngày, Giai Hân phát hiện mình mang thai, vô cùng căng thẳng và âu lo, chị liền nói cho người đàn ông đó. Chẳng ngờ được, người đàn ông đó lại vô tình nói: “Ai biết được đứa trẻ này có phải là của tôi hay không?” Giai Hân tức tới mức ném luôn chiếc ly trên bàn vào người ông ta. Đây chính là mối tình đầu của chị, là người đàn ông đầu tiên mà chị yêu thương, không ngờ ông ta lại tuyệt tình nói những lời tàn nhẫn đó. Giai Hân vô cùng đau đớn, bỏ đứa trẻ không nhận, bản thân lại đang đi học mà đã mang thai, việc này dù nói thế nào đi nữa cũng chẳng tốt lành gì. Nhân lúc cái bụng còn chưa lộ rõ, chị đành phải một thân một mình đi đến bệnh viện phụ sản giải quyết. Do tâm trạng không thoải mái nên chị bị xuất huyết nhiều, có thể vì thế mà mất đi khả năng sinh con...

Thì ra chị Giai Hân đã từng trải qua một kiếp nạn lớn đến vậy. Có lẽ từ sau mối tình đầu oan nghiệt đó, chị đã hoàn toàn mất hết lòng tin vào đàn ông. Chị mất đi khả năng và lòng tin vào tình yêu, thế nên, chị bắt đầu trốn tránh. Đàn ông không phải để yêu thương mà chỉ để lợi dụng. Đây chính là quan điểm về đàn ông của chị. Ngày ngày, Giai Hân chỉ cố “nặn” ra nụ cười với mọi người, thực sự trong lòng chị đau đớn, khổ sở biết bao!

Trước đây, Giai Hân đã từng nói với Hiểu Khê rằng nếu đàn ông có thể dựa dẫm được thì heo với chó cũng leo được lên cây. Nói cho cùng, đàn ông cũng chỉ là một loài động vật mà thôi. Cứ nhìn thấy người khác giới là chẳng cần quan tâm xem bản thân mình có khả năng đem lại hạnh phúc cho người ta hay không đã đường đột chiếm hữu làm của riêng rồi. Có lẽ trong thế giới của Giai Hân chỉ có duy nhất tiền bạc và sự nghiệp là đáng tin cậy, có thể dựa dẫm được. Chuyện đến nước này, Hiểu Khê cũng chẳng có quyền bình luận, phán xét lựa chọn của chị, có lẽ không nên trách cứ hành động của chị lúc đó, hồng nhan bạc mệnh, tính toán so đo cũng thế thôi! Lúc này, cô chỉ cảm thấy thương cảm, xót xa cho Giai Hân.

Ngồi trên xe về nhà, Hiểu Khê tựa đầu vào cửa sổ ô tô, nghĩ rất nhiều, rất lâu. Giai Hân, hi vọng ở thế giới bên kia, chị không phải sống mệt mỏi như vậy nữa!

46. Chương 47: Cuộc Đời Mới

“Tôi muốn bay về phía bọn họ, bay đến với những loài chim cao quý kia. Bọn họ sẽ rửa tôi chết mất, bởi vì tôi xấu xí thế này mà lại dám đến gần bọn họ. Nhưng như vậy cũng chẳng sao hết! Thà rằng để bọn họ rửa chết còn hơn là bị lũ vịt quây quanh cắn xé, bị cô hầu giúp việc trong trang trại vịt quả thúc và chịu khổ sở khi mùa đông tới!” Thế là chú vịt nhảy vào hồ nước, bơi lại gần những chú thiên nga tuyệt đẹp kia. Những động vật kia vừa nhìn thấy chú vịt liền bơi về phía chú ta.

“Xin các người hãy giết chết tôi đi!” Chú vịt đáng thương hét lên, cúi đầu là là trên mặt nước, chỉ còn biết đợi chờ cái chết. Nhưng trên mặt nước đó, chú đã nhìn thấy cái gì thế này? Chú nhìn thấy hình bóng của mình phản chiếu trên mặt nước, đó không còn là một con vịt ngớ ngẩn, hậu đậu với bộ lông màu xám vừa xấu xí vừa ngốc nghếch nữa mà đã trở thành... một chú thiên nga!”

- Vịt con xấu xí - Andersen

9.1 Không yêu mới là con át chủ bài trong chuyện tình cảm

“Trong tình cảm, lúc nào mình cũng phải là người chiếm thế thượng phong, tất cả những điều được gọi là kĩ thuật gì đó đều chỉ là lừa gạt mà thôi. Chỉ có yêu ít hoặc thậm chí là không yêu thì mới mãi mãi ở vào vị trí bất khả chiến bại. Đây chính là quy tắc vạn năng trong tình yêu.

Có lẽ trong một đêm tối mát mẻ, yên tĩnh nào đó, cô mới bất giác nhớ ra đã từng có người nào đó tản mạn nơi nào đó trong dòng sông kí ức của mình. Tất cả những tiếng cười nói vui vẻ, đôi bàn tay nắm chặt, ánh mắt đắm đuối nhìn nhau, những chiếc ôm quyến luyến, những lời mắng yêu, giận dỗi... tất cả cuối cùng cũng sẽ tan theo mây khói.

Với đàn ông, phụ nữ không cần phải yêu quá nhiều, chỉ cần hiểu họ là đủ. Với phụ nữ, đàn ông không cần phải hiểu họ quá nhiều, chỉ cần yêu họ là được.”

Gần đây trên MSN, Hiểu Khê nhận thấy có rất nhiều người đổi status của mình thành “Đời người nếu được như thuở ban đầu”, lên mạng Baidu, cô tìm thấy bài Nạp Lan Từ [Tác phẩm của một trong những nhà viết từ nổi tiếng nhất nhà Thanh, Nạp Lan Tính Đức]:

“Đời người nếu được như thuở ban đầu

Cớ chỉ gió thu thổi sầu bi

Giờ đây lòng người bỗng thay đổi

Biện hộ vốn dĩ dễ đổi thay

Ly Sơn hẹn ước đêm khuya ấy

Sinh tử biệt ly chẳng oán chi

Làm sao so được với người áo gấm

Mãi mãi nguyện sánh làm uyên ương.”

“Khi ở cùng ý trung nhân đáng lẽ phải luôn mặn nồng, thương yêu giống như lúc đầu mới gặp gỡ. Hai chúng ta đáng lẽ phải yêu thương, quấn quýt bên nhau, nhưng tại sao lúc này lại trở thành đôi ngả chia li, cách biệt hai phương trời? Chính chàng đã thay lòng đổi dạ, thế mà còn đổ tại chuyện thường tình chốn nhân gian. Em và anh cũng giống như Đường Minh Hoàng và Dương Ngọc Hoàn ở điện Trường Sinh đã từng thề non hẹn biển, sống chết không rời xa, nhưng cuối cùng vẫn phải sinh li tử biệt, dù vậy cũng chẳng sinh lòng oán thán. Nhưng anh sao có thể so được với Đường Minh Hoàng xưa kia, ít ra người ta luôn luôn có nguyện

ước được làm chim liền cánh, cây liền cành với Dương Ngọc Hoàn.” Bài từ này viết quá xúc động lòng người, khiến cho Hiểu Khê vô cùng cảm thương. Cô cảm thấy bài từ này dường như được viết cho riêng mình vậy.

Sau đó, cô lại thấy trong Đời người nếu được như thuở ban đầu có viết: “Khi chúng ta gặp một người lần đầu rồi sinh lòng quý mến nhau, vốn dĩ tưởng rằng có thể cùng đi đến ngàn vạn dặm trường, nhưng cuối cùng lại chỉ là bèo dạt lướt qua nhau, dần dần cũng quên lãng mất nhau.” Trước kia, Hiểu Khê thực sự cho rằng, yêu một người là phải sống tới răng long đầu bạc, trăm năm hạnh phúc với người ấy. Nhưng cô với Nguyên Kiệt sau cùng vẫn cứ đi lướt qua nhau rồi dần dần quên lãng mất nhau. Có lẽ trong một đêm tối mát mẻ, tĩnh lặng nào đó, cô mới bất giác nhớ ra đã từng có người nào đó tản mạn nơi nào đó trong dòng sông kí ức của mình. Tất cả những tiếng cười nói vui vẻ, đôi bàn tay nắm chặt, ánh mắt đắm đuối nhìn nhau, những chiếc ôm quýt luyến, những lời mắng yêu, giận dỗi... cuối cùng cũng sẽ tan theo mây khói.

“Quên lãng đi người ta yêu mến nhất, chung sống bạc đầu cùng người ít yêu thương hơn.” Đây phải chăng là quy luật của cuộc đời? Dần dần để người mình yêu thương nhất chìm vào trong dĩ vãng rồi cùng chung sống trọn đời trọn kiếp với người mà ta không mấy yêu thương? Hiểu Khê không ngừng ca thán trước sự tàn khốc của lẽ đời vô tình. Nhưng mà suy nghĩ kĩ lại, đây chưa chắc không phải là một hạnh phúc.

Tình yêu cũng chính là một cuộc chiến. Khi ta quá yêu một người, chúng ta sẽ đứng ở bậc thềm thấp kém hơn, bởi vì quá yêu một người cho nên ta không ngừng lui bước, nhượng bộ mãi cho tới khi bản thân đã đứng ở bậc dưới cùng mà vẫn chẳng hay. Nếu người kia rất yêu bạn thì bạn sẽ đứng ở bậc thềm bên trên, người đó lúc nào cũng giống như thuở ban đầu, vô cùng yêu thương bạn, không ngừng lui bước nhường nhịn chỉ để bạn được vui vẻ hơn, để không đánh mất bạn.

Hiểu Khê nhận ra rằng, trong chuyện tình cảm, lúc nào cũng phải là người chiếm thế thượng phong, tất cả những điều được gọi là kĩ thuật gì đó đều chỉ là lừa gạt mà thôi. Chỉ có yêu ít hoặc thậm chí là không yêu thì mới mãi mãi ở vào vị trí bất khả chiến bại. Đây chính là quy tắc vạn năng trong tình yêu.

Bởi vì bạn không yêu, cho nên dù có đánh mất cũng chẳng cảm thấy tiếc thương, đau xót, bị ai chút nào cả. Con người đó đến hay đi thì tòa thành trong tim bạn vẫn cứ vững chãi như núi, nếu ngược lại thì thành trì ấy rất có thể sẽ lung lay, vỡ nát. Với đàn ông, phụ nữ không cần phải yêu quá nhiều, chỉ cần hiểu họ là đủ. Với phụ nữ, đàn ông không cần phải hiểu họ quá nhiều, chỉ cần yêu họ là được.

Sau đó, Hiểu Khê đem những suy nghĩ này nói cho Trác Nhiên nghe, Trác Nhiên liền mở to đôi mắt đeo kính áp tròng màu lam tuyệt đẹp, nói: “Hiểu Khê, cô đã trưởng thành rồi đấy!”

Hiểu Khê mỉm cười đáp lại: “Cô biết rõ cái giá phải trả cho sự trưởng thành này mà!”

“Trác Nhiên, cô có yêu anh chàng nhà thiết kế thời trang đó không?” Hiểu Khê ngắc đầu hỏi.

Trác Nhiên không ngần ngại trả lời ngay: “Dễ chịu, đó là những cảm giác những trẻ tuổi non nớt thường gọi là yêu. Khi ở cạnh anh ấy, tôi cảm thấy dễ chịu, thoải mái. Nhớ lấy, đây mới là cảnh giới cao nhất của tình cảm. Đi bộ dạo mát cùng anh ấy rất dễ chịu, nói chuyện tán gẫu cùng anh rất thoải mái, ân ái yêu đương cùng anh ấy rất nhẹ nhàng...”

Đời người nếu được như thuở ban đầu ư? Chỉ tiếc rằng đây mãi mãi chỉ là nếu như. Hiểu Khê và Nguyên Kiệt về sau đã không còn được như thuở ban đầu nữa. Hai người cuối cùng đều đã đi theo con đường của riêng mình. Nguyên Kiệt có người phụ nữ mới, Hiểu Khê cũng có bạn trai khác, vết rạn nứt giữa họ càng ngày càng sâu. Lực bất tòng tâm cũng đành, tim đau như cắt cũng chịu, cuộc đời không bao giờ có thể đi theo ý muốn của con người. Chẳng phải nó vẫn luôn là vậy sao?

Vô số đàn ông mong muốn se duyên cùng những cô gái còn trinh trắng, họ không ngừng gào thét, kêu than trên các diễn đàn. Hiểu Khê nở nụ cười méo mó. Không cho đi chắc chắn sẽ đánh mất, cho rồi vẫn cứ bị mất đi. Ta đã trao cả trái tim cho người, sao người lại vô tình quay đi? Hiểu Khê liền đổi status của mình trong MSN thành: “Anh có biết khoảng cách khi ta quay lưng lại với nhau là bao xa không? Đó là cả một vòng trái đất.”

“Anh rất muốn làm việc gì đó cho em đúng không? Vậy em phiền anh tìm hiểu giúp em về quá khứ của Nguyên Kiệt, anh ấy chưa bao giờ cho em biết về mối tình đầu của mình.” Hiểu Khê gọi điện thoại cho Lưu Hiên. Dù gì thì anh cũng rất thích lo chuyện bao đồng, vậy cứ nhờ anh giúp luôn.

Nhờ vậy, Hiểu Khê cuối cùng cũng biết câu chuyện của Nguyên Kiệt. Lưu Hiên thực sự đã đi tìm hiểu, xem ra anh rất thích hợp để làm thám tử tư.

“Lưu Hiên, bà xã anh nhất định sẽ không dám lãng nhăng bồ nhí bên ngoài đâu, anh xem, không có gì có thể giấu được đôi mắt tinh tường của anh.” Hiểu Khê nói đùa.

Mười năm trước, Nguyên Kiệt đã từng yêu một cô gái, đó là mối tình đầu của cả hai. Lúc đó, Nguyên Kiệt vừa nghèo khổ, vừa quê mùa, lúc nào trong đầu anh cũng suy nghĩ đến mọi cách để có thể làm giàu. Anh đã từng mở quán net, mở tiệm sách, còn bán cả băng đĩa lậu. Nguyên Kiệt là một sinh viên dù không chăm chỉ học hành nhưng thành tích lại tốt nhất trong trường đại học.

Lúc đó, anh đã làm tất cả mọi thứ để có thể thay đổi tình trạng khó khăn của bản thân và cho người con gái ở bên mình có một cuộc sống hạnh phúc hơn, tươi đẹp hơn. Cô gái ấy ôn hòa, nhu mì, xinh đẹp và là đồng hương của anh, có thể nói là một thực nữ. Cô ấy rất yêu Nguyên Kiệt, yêu ánh mắt u sầu mà kiên định của anh. Chính ánh mắt ấy đã thu hút trái tim cô, khơi dậy sự hiếu kì trong cô, cô toàn tâm toàn ý đi theo người đàn ông không có bất cứ thứ gì này. Cho dù lúc đó, có rất nhiều chàng trai xếp hàng theo đuổi cô ấy, người nào người nấy không phải đời thứ hai danh gia thì cũng là con nhà vọng tộc. Lúc đó, tình yêu của cô thật quá khổ sở và ngốc nghếch. Cô ấy bằng lòng làm mọi thứ vì Nguyên Kiệt, giặt quần áo, mua đồ ăn sáng... gần như là một người hầu đi theo anh vậy.

Nguyên Kiệt cũng biết người con gái này rất yêu và ủng hộ anh, cho nên anh lại càng nỗ lực phấn đấu không ngừng nghỉ. Sau khi tốt nghiệp, Nguyên Kiệt vào làm marketing cho một công ty nước ngoài danh tiếng, còn cô gái đó đi làm ở một công ty bình thường. Năng lực và chí tiến thủ của Nguyên Kiệt nhanh chóng được cấp trên khẳng định và đánh giá cao. Từ một nhân viên marketing bình thường, anh đã được thăng chức lên quản lý, sau đó trở thành Tổng Giám đốc công ty. Còn cô gái kia vẫn luôn ở bên cạnh, ủng hộ anh, cam nguyện làm người phụ nữ đằng sau lưng anh.

Khi người đàn ông đã đạt đến thành công nhất định nào đó thì anh ta sẽ phát hiện bản thân vẫn còn nhiều điểm chưa hoàn thiện, muốn mình tiến lên thêm bước nữa, ví dụ như trang bị ình thêm nhiều kiến thức. Lúc này, Nguyên Kiệt muốn đi Mĩ học MBA. Tham vọng trong sự nghiệp khiến anh buộc phải tạm thời gác chuyện tình cảm lại. Rồi anh sang Mĩ, ở đó hai năm trời, Nguyên Kiệt thường xuyên học tới tận đêm khuya, vất vả tới nỗi đôi khi anh quên băng mắt ở Trung Quốc vẫn còn có một người con gái đang cô đơn, mòn mỏi chờ đợi anh trở về.

Một năm sau, Nguyên Kiệt nhận được điện thoại chia tay của người yêu. Đến lúc này, anh mới biết cô gái anh yêu cuối cùng cũng chấp nhận người đàn ông từ trước đến nay vẫn luôn đối xử tốt với mình, hơn nữa, cô ấy còn chuẩn bị cùng anh chàng kia đến Thượng Hải. Sau khi biết được chuyện này, Nguyên Kiệt cảm thấy vô cùng đau khổ. Anh vẫn cứ tưởng rằng người con gái đó nhất định sẽ chờ đợi mình quay về rồi cùng xây dựng một tương lai tươi đẹp hạnh phúc. Anh không thể chấp nhận, lại càng không dám tin vào sự thật phũ phàng ấy. Giây phút đó, anh nhận thấy tất cả mọi thứ đã làm đều chỉ là vô ích, trái tim trở nên nguội lạnh. Anh tuyệt vọng, uống rất nhiều thuốc an thần, chỉ muốn kết thúc cuộc đời tại đây. Có điều, anh không chết mà được bạn cùng phòng đưa đi cấp cứu kịp thời. Khi nghe được tin này, cô bạn gái cũng ngất lên ngất xuống, đòi tự sát theo, nhưng cuối cùng cũng không thành.

Một chuyện tình oanh oanh liệt liệt, đời sống đời chết cuối cùng cũng nhạt dần theo thời gian. Phụ nữ lúc nào cũng khao khát được yêu thương, lúc nào cũng dễ dàng bị làm cho cảm động. Cô gái đó vẫn đi theo người đàn ông luôn đối xử tốt với mình lên Thượng Hải. Cuối cùng, sau khi Nguyên Kiệt học xong MBA rồi quay về nước, việc đầu tiên anh làm chính là đi tìm cô gái đó, đồng thời tìm mọi cách giành cô về bên mình bằng được. Tất cả mọi thứ trước kia đều là màn dạo đầu, bây giờ mới là phần quan trọng nhất. Cả Nguyên Kiệt và cô gái đó đều cho là như vậy. Nguyên Kiệt nhanh chóng kéo được cô gái đó về phía mình. Nhưng rất nhanh sau đó, hai người cùng nhận ra rằng, thời gian trôi qua, có rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, những chuyện phải xảy ra đều đã xảy ra rồi. Nguyên Kiệt và cô gái đó không thể nào yêu thương nhau như trước kia được nữa. Cho nên hai người đã chia tay trong hòa bình.

Tất cả mọi nhiệt huyết về tình yêu của Nguyên Kiệt từ đó đều chìm lắng xuống.

47. Chương 48

9.2 Người tình trước kia tốt nhất nên làm người xa lạ

“Trên thế giới này có hai loại người, một loại là người tạo ra các quy tắc, loại còn lại là người tuân thủ theo quy tắc. Trong tình yêu và hôn nhân, muốn tìm được sự cân bằng thì tốt nhất cả hai người nên bổ sung cho nhau. Nếu hai người cùng thuộc loại tạo ra các quy tắc mà ở cùng nhau thì nhất định sẽ luôn tranh cãi.

Phụ nữ, hoặc là tìm một người đàn ông mạnh mẽ hơn bản thân rồi làm người phụ nữ bé nhỏ của anh ta, hoặc là tìm một người đàn ông tuy không mạnh mẽ bằng nhưng lại đối xử tốt với mình để làm người phụ nữ lớn của anh ta.”

Một cuộc tình thất bại nhất định có nguyên nhân từ hai phía. Hiểu Khê gần đây đã biết cách tự nhìn nhận lại bản thân. Cũng giống như tên cuốn sách Tình yêu không phải có được là đã học được của Ngô Đạm Như, Hiểu Khê không có được tình yêu, nhưng cô đã học được rất nhiều thứ.

Trong cuộc tình với Nguyên Kiệt, ngay từ lúc đầu, cô đã quá khinh địch, trong lúc giao chiến thì quá nhập tâm, khi địch đã rút lui thì lại lưu luyến mãi không rời. Tất cả những sự nhấn nại, cho đi, mưu kế, hi sinh, cô đều không làm được. Nói cách khác, khi cô ý thức được thì tất cả đều đã quá muộn màng, nếu muốn níu kéo, chắc chắn sẽ phải trả một cái giá đắt hơn rất nhiều lần. Có điều, khi cô níu kéo, giành lại được, liệu bản thân có còn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc nữa không? Có lẽ lúc ấy đã toàn thân thương tích, mệt mỏi cả người rồi.

Nguyên Kiệt nhận thức được tư duy của anh đã hoàn toàn thay đổi. Để thành công, anh không thể không thay đổi. Và lúc ấy, Nguyên Kiệt cảm thấy Hiểu Khê sẽ trở thành gánh nặng hoặc vật cản mang lại áp lực cho anh. Anh cần một người phụ nữ nấu cơm, giặt quần áo, đợi chờ anh về nhà, cho dù có muộn đến mức nào. Anh cần một người phụ nữ chờ đợi anh mà không chút oán thán, trách móc, cho dù anh có ở ngoài muộn đến đâu thì cũng không vặn vẹo gì hết. Chỉ cần anh nói phải làm tăng ca thì người phụ nữ ấy sẽ tin ngay, anh cần một người phụ nữ không đòi hỏi anh phải lãng mạn, phải yêu thương sâu đậm. Còn Hiểu Khê, cô không thể làm như thế được.

Sau lưng một người đàn ông thành công luôn luôn là một người phụ nữ chẳng có danh tiếng hay sắc đẹp gì. Rất hiếm khi đó là một người phụ nữ cũng mạnh mẽ, tài ba, lấp lánh hào quang như chồng. Một người đàn ông thành công phải luôn dành phần lớn thời gian và sức lực của anh ta ở bên ngoài, thông thường những thứ người phụ nữ đứng sau đạt được không phải tình yêu. Và những người đàn ông như vậy thường sẽ không chọn lựa người phụ nữ thành công giống như mình, bởi vì cho dù một tháng họ chỉ về nhà có một lần thì cũng hi vọng trong nhà sáng đèn, cơm ngon canh ngọt, có người phụ nữ đang âm thầm, lặng lẽ ngồi chờ anh ta. Đây chính là sự chua xót của những người phụ nữ đứng sau người đàn ông thành đạt, họ đạt được danh phận và ánh hào quang trong mắt người khác nhưng lại chẳng bao giờ nhận được sự ân cần, ấm áp mà người phụ nữ mong muốn nhất từ đàn ông.

Hiểu Khê và Nguyên Kiệt thực sự không thích hợp để đến với nhau. Hiểu Khê muốn có tình yêu và sự quan tâm, muốn có lời hứa “duy nhất” từ anh, còn Nguyên Kiệt lại không thể cho cô điều đó. Cho dù thực sự muốn cho thì cũng chẳng có thời gian. Nguyên Kiệt muốn một người phụ nữ âm thầm đứng sau lưng, hi sinh vì anh mà không một lời oán trách, luôn sùng bái, chờ đợi anh, cho dù anh có người phụ nữ khác cũng vẫn tha thứ cho anh, nhưng Hiểu Khê lại không làm được. Nếu lúc xưa, Hiểu Khê từ bỏ tất cả mọi thứ ở Bắc Kinh mà đi theo Nguyên Kiệt, anh sẽ cảm thấy áp lực. Nếu sau cùng không đến được với nhau thì anh sẽ cảm thấy rất có lỗi, rất day dứt. Cho nên Nguyên Kiệt vẫn mong muốn Hiểu Khê sẽ không vì anh mà từ bỏ mọi thứ ở Bắc Kinh. Nhưng khi anh cảm thấy Hiểu Khê đã quên anh, khi anh biết Hiểu Khê đã có bạn trai mới, anh lại cảm thấy không thoải mái. Nói cho cùng thì người con gái như Hiểu Khê, Nguyên Kiệt biết rằng, trên thế giới này thật sự quá ít, quá hiếm hoi. Anh đã thừa nhận: “Anh không có phúc phận.” Còn Hiểu Khê khiêm nhường: “Là do em không đủ tốt.”

Trác Nhiên nói: “Trên thế giới này có hai loại người, một loại là người tạo ra các quy tắc, loại còn lại là người tuân thủ theo quy tắc. Trong tình yêu và hôn nhân, muốn tìm được sự cân bằng thì tốt nhất cả hai nên bổ sung cho nhau. Nếu hai người cùng thuộc loại tạo ra các quy tắc mà ở cùng nhau thì nhất định sẽ luôn tranh cãi. Cho nên, cô phải suy nghĩ cho thật kỹ, cô nhìn xem, diễn viên Lưu Hiểu Khánh năm đó nổi tiếng, mạnh mẽ là vậy, cuối cùng không phải vẫn tìm một người đàn ông bình thường cùng cô trải qua biết

bao gian khổ, hoạn nạn đó sao? Cô rất mạnh mẽ, nếu như cô tìm một người đàn ông mạnh mẽ hơn mình thì sẽ phải chấp nhận làm loại người tuân theo quy tắc, cũng có nghĩa cô sẽ trở thành người phụ nữ biết nghe lời.”

Bây giờ, Hiểu Khê đã hiểu ra rằng bản thân cô nên tìm một người đàn ông mạnh mẽ hơn mình để làm người phụ nữ bé nhỏ của anh ta, hoặc là tìm một người đàn ông tuy không mạnh mẽ bằng nhưng lại đối xử tốt với mình để làm người phụ nữ lớn của anh ta. Người đàn ông thứ nhất thì khiến cho bản thân cô cam tâm tình nguyện hi sinh, còn người đàn ông thứ hai sẽ khiến cô vui vẻ, hạnh phúc.

Khoảng một tháng sau, Nguyên Kiệt lại chat với Hiểu Khê qua MSN: “Gần đây em có khỏe không?”

“Vẫn thế.”

“Hay em tới Quảng Châu làm việc đi!”

“Đến đó làm gì? Chẳng có nơi nương tựa.” Hiểu Khê còn gửi kèm theo một emoticon chán nản.

“Vẫn còn có anh mà!”

“Em sẽ coi đây chỉ là một câu nói đùa.” Đánh xong dòng chữ này, Hiểu Khê liền tắt nick chat, cô đột nhiên cảm thấy tất cả mọi thứ đều chẳng có ý nghĩa gì hết, nhạt nhẽo, chán nản vô cùng. Tuy rằng Hiểu Khê nói sẽ coi đó như một câu nói đùa nhưng trong lòng cô không khỏi do dự, mâu thuẫn. Nếu vào nửa năm trước, nghe thấy câu nói này, chắc chắn cô sẽ vô cùng vui vẻ. Chỉ có điều lúc này, mọi thứ đều đã quá muộn, rốt cuộc anh có mục đích gì? Đang muốn thăm dò? Hay là...? Hiểu Khê càng nghĩ lại càng không hiểu nổi.

Nghe Hiểu Khê kể chuyện, Trác Nhiên liền tức giận nói: “Đúng là đồ ngốc! Cô vẫn còn liên lạc với anh ta sao? Phải nhớ rằng người tình trước kia, tốt nhất nên làm người xa lạ. Hoặc là đến một ngày nào đấy, cô thực sự không còn yêu, không để tâm gì tới anh ta nữa thì cô mới có thể làm bạn với anh ta. Nếu không, cô mãi mãi không bao giờ thoát khỏi ngõ cụt đó đâu. Nghe lời tôi, nếu anh ta còn nhắn tin, gọi điện, chat MSN với cô thì nhất định đừng trả lời nữa. Nhớ phải nghe lời tôi đấy!”

“Được.” Hiểu Khê đáp rồi đi đến chỗ máy tính, xóa nick chat của Nguyên Kiệt đi. Số điện thoại của anh lại một lần nữa bị cô xóa khỏi danh bạ. Cô sẽ không bao giờ liên lạc với anh nữa. Hiểu Khê biết rằng, chỉ cần một ngày còn nhận được tin tức của Nguyên Kiệt thì cô sẽ chẳng bao giờ toàn tâm toàn ý cho vào một cuộc tình mới được.

Chỉ có cắt đứt mọi ràng buộc phía sau thì mới có thể tăng tốc tiến nhanh về phía trước.

Để lấp đầy khoảng trống trong lòng, Hiểu Khê bắt đầu đọc cuốn sách Vu Đan tâm đắc về Trang Tử. Cô cảm thấy mình cần phải thoát ra khỏi mối tình cũ, không để mình bị muộn phiền bởi tình cảm nam nữ tầm thường nữa.

Trong quyển sách có kể một câu chuyện về Trang Tử như sau: “Một hôm, Huệ Tử đến tìm Trang Tử, nói: “Nguy Vương cho tôi một hạt giống cây hồ lô rất to. Tôi gieo hạt giống đó trong vườn nhà mình, rồi cây hồ lô mọc ra một quả to bằng năm hòn đá lớn. Nhưng vì quả hồ lô quá to nên chẳng có tác dụng gì cả. Nếu tôi chặt nó thành hai phần để đựng nước thì vỏ chiếc hồ lô đó lại quá mỏng. Mỏng quá không thể chống đỡ nổi, nếu như đổ nước vào đó chắc chắn sẽ bị vỡ ngay. Dùng nó đựng bất cứ cái gì cũng không ổn. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn chẳng biết trồng ra quả hồ lô này để làm gì không biết. Không phải trồng ra thì cần có tác dụng gì sao, khi chặt ra chẳng lẽ lại đựng có tí chút đồ? To như vậy mà chẳng đựng được cái gì cả. Cho nên, quả hồ lô này tuy rằng to nhưng to mà vô dụng, tôi đập vỡ nó đi cho xong.”

Trang Tử liền đáp: “Ông đúng là không biết cách dùng các đồ vật to.” Sau đó liền kể cho Huệ Tử nghe một câu chuyện:

“Một gia đình ở nước Tống, trong nhà họ có một phương thuốc gia truyền, thuốc này có công hiệu vào những ngày mùa đông giá rét, khiến cho tay chân của người ta không bị nứt nẻ, đau rát sau khi chạm vào nước. Cho nên, gia đình họ đời đời kiếp kiếp chuyên làm nghề giặt giũ nuôi thân.

Một hôm, có một người khách qua đường, nghe nói gia đình kia có phương thuốc gia truyền này liền thương lượng với họ, nói rằng sẽ mua phương thuốc hiếm có này với giá một trăm lượng vàng. Cả nhà họ nghe xong liền họp lại bàn bạc: “Gia đình chúng ta có phương thuốc gia truyền này, tuy có thể dùng suốt đời nhưng

cả nhà làm nghề giặt giũ thế này cả đời cũng chẳng giàu có được. Bây giờ có người bỏ ra một trăm lạng vàng để mua phương thuốc gia truyền này, tại sao lại không bán chứ? Chúng ta bán đi!”

Người khách qua đường mua phương thuốc đó xong rồi đi.

Anh ta mang đi làm gì? Lúc này, khắp nơi đang hỗn loạn, các chư hầu chiến tranh liên miên vì đất đai, ở vùng phía Đông Nam là đang diễn ra chiến tranh giữa hai nước Ngô và Việt. Hai nước Ngô, Việt nằm đúng vị trí toàn vùng sông nước. Người khách đó sau khi mua được phương thuốc gia truyền nọ liền đi thẳng về phía nước Ngô để thuyết phục Ngô Vương. Đúng lúc này, quân Việt đang tràn sang tấn công quân Ngô. Ngô Vương liền phái người này dẫn quân đi chặn đứng dịp giá rét đông lạnh, phát động thủy chiến với quân Việt. Bởi vì có phương thuốc gia truyền này nên tay chân binh sĩ nước Ngô không bị nứt nẻ, không bị lạnh giá, sức chiến đấu dồi dào, còn quân nước Việt do không có phương thuốc quý nên trận chiến này quân Ngô đã giành chiến thắng. Vì thế, người dâng phương thuốc này liền được Ngô Vương phong hầu, trở thành quý tộc, địa vị bản thân tăng lên nhanh chóng.

Phương thuốc gia truyền này đưa cho những người khác nhau thì lại tạo ra công dụng khác nhau. Nếu như anh có đôi mắt tinh tường, anh có thể nhìn thấy được lợi ích đáng quý của một vật. Cho nên, cùng là một phương thuốc ấy, nó có thể quyết định vận mệnh của cả một đất nước, thay đổi địa vị của một con người.”

Kể xong câu chuyện, Trang Tử liền nói với Huệ Tử: “Chiếc hồ lô to cũng như vậy. Ông làm cách nào để nhận định rằng nó chỉ có thể được cắt ra để làm cái đựng đồ? Nếu như đó là một chiếc hồ lô hoàn chỉnh, tại sao ông không đeo nó bên người, đi ngao du khắp nơi trên giang hồ? Lẽ nào bất cứ sự vật nào cũng phải được gia công thành một đồ vật đã có nào đó thì nó mới hữu dụng sao?”

Tại sao cùng một đồ vật mà khi đặt vào tay những người khác nhau thì nó lại có ích lợi khác nhau? Câu chuyện của Trang Tử răn dạy chúng ta rằng: Thế giới quan của một người bao la hay nhỏ hẹp sẽ quyết định cách thức tư duy của người ấy. Con người thường dùng ánh mắt thế tục, đánh giá giá trị sự vật một cách định kiến, cổ hủ. Chỉ có người có thế giới quan rộng lớn, tầm nhìn uyên bác thì mới có thể nhận thấy được giá trị thực sự của sự vật.

Hiếu Khê bỗng nhiên thấy thoải mái, hứng khởi, thế gian này còn biết bao nhiêu thứ tốt đẹp chứ đâu phải chỉ có mỗi chuyện tình cảm yêu đương, còn bản thân tại sao cứ cố chấp mãi đắm đuối trong đó? Mỗi tình này nếu cứ chìm đắm thì chỉ biết oán thán, thù hận. Còn khi mình đã thoát được ra ngoài rồi thì cũng là lúc mối tình đó khiến bản thân tỉnh ngộ và trưởng thành hơn.

48. Chương 49

9.3 Tình yêu của chúng ta là sự nỗ lực trong quá khứ

“Nếu như không gặp phải chú ếch thì làm sao nhận thấy được điểm tốt của hoàng tử? Nếu không gặp phải chú ếch thì làm sao biết được hoàng tử thích hợp với bản thân đến nhường nào? Cho nên, phải cảm ơn vì trước đó đã gặp phải chú ếch.

Nhất định phải khiến cho người yêu đối xử tốt với mình, nỗ lực đối xử tốt với mình, càng đắm chìm thì anh ấy lại càng không rời bỏ. Đến sau cùng, ngay bản thân anh ta cũng không thể phân biệt được rốt cuộc là yêu mình hay yếu những nỗ lực của anh ta nữa. Tóm lại, đây chính là sự đảm bảo hai tầng.”

Sáng sớm ngày cuối tuần, Hiếu Khê mặc một chiếc váy dài, không trang điểm, cô định đến Đàm Chá Tự để tĩnh tâm một lát. Trước mặt Phật Tổ, không cần phải nguy trang, giả tạo, cô cần phải nhìn rõ bản thân mình. “Giác ngộ”, ở dưới chữ “giác” là một chữ “kiến”, chữ “ngộ” bên trái là bộ “tâm” đứng, bên phải là một chữ “ngô” [Nghĩa là “tôi”]. Vì vậy, Chữ “ngộ” thực ra chính là trái tim của tôi, còn ý nghĩa của hai từ “giác ngộ” chính là “nhìn thấu trái tim của tôi”. Hiếu Khê thực sự đang muốn thấu hiểu trái tim của mình.

Khi bước vào Đàm Chá Tự, cô nghe thấy những lời khấn cầu rầm rì của người đến chùa thắp hương. Khói hương tỏa ra nghi ngút, những lời tụng kinh niệm Phật của các Phật tử không ngừng vang lên.

Nhà thơ Thích Đạo Diên đời Minh trong bài Mùa thu du ngoạn Đàm Chá Tự bái tổ tháp có viết:

“Sớm biết đời người như sóng gởi
Bất định êm ả hay gặp ghềnh
Do người ở hang sâu núi thẳm
Lòng này quyết chẳng phụ nước non
Sớm cưỡi ngựa ra thành ngấm núi
Áo mỏng đã sợ gió thu lạnh
Mây trắng lơ lơ ngang khe núi
Lá vàng lặng rụng xuống suối kia
Thoắt lên núi cao chẳng mỗi một
Thăm lại chùa xưa thấy vẫn vương
Đầm rồng ngàn trượng nước ẩn chứa
Trên trời chim bay lượn thẳng tắp
Chốn nao tìm được lão thiền tịch
Tháp quanh quẽ tựa hạc đầu cành
Núi dựng đứng khiến lòng rành tỏ
Giọt sương xanh thắm thắm ướt áo
Yến sơn vượt xa ngoài thế tục
Trên cao nhìn núi nhỏ tựa tay
Khi nào trở về với nguồn cội
Chẳng học làm chim dựng tổ cao”

Liệu đến lúc nào bản thân cô mới có thể đạt đến cảnh giới này được đây?

Hiếu Khê bước đến trước tượng Phật, nhắm mắt, hai tay chắp lại, quỳ xuống dập đầu bái lạy. Sau đó, cô quay người hỏi vị đại sư: “Thưa đại sư, bây giờ con phải làm thế nào để quên đi người yêu cũ ạ?”

Đại sư tiếp tục lần tràng hạt và nói: “Cầm lên là để đặt xuống, bắt đầu làm việc là để kết thúc sự việc, kết thành duyên là để cắt đứt duyên.”

“Kính hỏi đại sư, làm thế nào để đặt xuống?”

“Buông tay ắt sẽ đặt xuống.”

“Vậy con phải quay đầu ở chốn nào?”

“Quay đầu ngay tại đây.”

Hiếu Khê gật gật đầu, nửa hiểu nửa không.

“Giác ngộ có hai giai đoạn: Giác là giai đoạn thứ nhất, ví dụ khi con nghe được một kiến thức gì mới, có người nói với con một câu nói, bỗng con cảm thấy mình như được mở rộng tầm mắt, nhìn thấu được những điều mơ hồ trước đó, cái này được gọi là “giác”. Nhưng trong cả cuộc đời này của con, gặp phải bất cứ chuyện gì, đều phải xem xét lại thâm tâm mình, suy ngẫm, tìm hiểu, đêm ngày tích lũy, quá trình lâu ngày và dần thấm thấu mọi điều này gọi là “ngộ”. Đại sư nói tiếp.

Trên đường quay về, Hiếu Khê trầm nghĩ, nếu không gặp phải chú ếch thì làm sao mà biết được điểm tốt của hoàng tử? Nếu không gặp phải chú ếch thì làm sao biết rằng hoàng tử có thích hợp với bản thân mình

hay không? Cho nên, cô phải cảm ơn vì trước đó đã gặp phải chú ếch, phải cảm ơn Nguyên Kiệt. Trên xe bus, họ đang bật một bài hát rất quen thuộc:

“Anh nguyện từ bỏ tất cả để đánh đổi

Một nửa kia của linh hồn mình

Em là độc nhất trên thế gian này

Là một kì tích mà anh có được

Từng lời từng chữ em nói với anh

Đều sẽ trở thành bí mật của riêng đôi ta

Ôm thật chặt người duy nhất trên đời là em vào lòng

Niềm kiên định không còn thuộc chừa

Cho dù cả thế giới này có đổi đầu với anh

Anh cũng bằng lòng

Anh bằng lòng với tất cả mọi thứ

Tất cả đau thương đọng lại trong quá khứ

Tình yêu chân thật dũng cảm

Chiều rọi cả đêm dài u tối

Để tìm kiếm một lần trọn đời trọn kiếp

Đôi ta mãi mãi không rời xa

Chỉ hận anh không thể có mặt trong quá khứ của em

Xin lỗi vì đã để em phải đợi chờ.”

Một nữ sinh cấp ba ngồi bên cạnh cô đang say sưa hát theo điệu nhạc. Cô bé ấy đang ở độ tuổi luôn tràn đầy khát khao và mơ mộng về một tình yêu “duy nhất”. Haizz, em là độc nhất của thế gian này, là một kì tích mà anh có được... Cho đến giây phút này, Hiểu Khê vẫn cứ chọn lựa sự tin tưởng, bởi vì chỉ có tin tưởng thì mới có được kì tích. Cho dù “duy nhất” là thứ xa vời, không với tới được nhưng cô lại càng tin rằng đó là định mệnh đã an bài. Dù thế nào đi nữa, Hiểu Khê vẫn cứ vui vẻ sống từng ngày một.

Lúc cô quay lại quán bar Hương Dao lần nữa, anh chàng Chris, người hát chính trong ban nhạc đang say sưa hát bài Kiss from a rose. Những đôi nam nữ đến đây uống rượu đắm chìm theo điệu nhạc.

“Em muốn uống gì?” Nhìn thấy Hiểu Khê, anh chàng Jay chủ quán cảm thấy rất vui vì lâu không gặp.

“Single Malt Anonc.” Hiểu Khê mỉm cười. Những lúc như thế này, chỉ uống rượu vang thì không thể sáng khoái được, Hiểu Khê dần dần mê rượu Single Malt, thứ chất lỏng màu vàng kim hoặc màu hổ phách. Khi loại rượu này đi vào cổ họng, khi nó thiêu đốt các tế bào trên cơ thể, Hiểu Khê mới thực sự cảm nhận được sự tồn tại của mình, cảm nhận rằng cô vẫn đang sống, vẫn còn hít thở không khí.

“Lâu rồi không thấy em đến đây, dạo này em phát tài ở đâu rồi?” Jay đích thân pha chế rượu cho Hiểu Khê.

“Phát tài gì chứ, phải nói là đi dưỡng thương mới chuẩn xác!” Cô mỉm cười trả lời, đồng thời cũng lắc lư thân người theo điệu nhạc.

“Dưỡng thương? Xem ra là vết thương tình rồi. Ly này anh mời!” Anh ta đặt ly Single Malt màu vàng đã pha chế xong trước mặt Hiểu Khê “Có phải bất cứ người con gái nào đến quán bar uống rượu đều được anh mời không? Nên biết là ở một nơi thế này, có rất nhiều phụ nữ mua rượu để say đấy!”

“Không giống nhau, anh mời em ly này là rượu chúc mừng, còn với những người phụ nữ uống rượu tìm say thì anh nhất định không để họ uống quá chén.” Jay đẩy ly rượu đã pha chế xong ra trước mặt Hiểu Khê.

“Được, vậy cảm ơn anh.” Hiểu Khê nâng ly, một hơi cạn sạch.

Toàn thân cô bắt đầu nóng rực lên, ba phần ngã ngã say, chỉ còn bảy phần tỉnh táo.

“Anh có biết vì sao em lại mê loại rượu này không?” Hiểu Khê chỉ vào ly rượu trước mặt, hỏi Jay.

“Xin rửa tai lắng nghe!”

“Single Malt đích thực là một loại rất ngon, em thích sự thuần khiết, cuồng nhiệt độc nhất vô nhị của loại rượu này. Chai rượu được làm từ những bông lúa mạch thượng hạng, họ chọn giống, ủ cho nảy mầm rồi đem phơi khô, chà xát, xay nát ở cùng một công xưởng. Trải qua hơn ba năm, cuối cùng mới đóng thành chai. Còn những loại rượu Whisky khác thường được chọn từ hạt lúa, ngũ cốc ở các công xưởng khác nhau, thuộc những năm khác nhau rồi nấu lên theo phương thức riêng của từng người nấu rượu.

Khi uống các loại rượu Chivas thì chẳng khác nào đang ăn đồ ăn sẵn Mc Donald, không có gì mới mẻ và bất ngờ cả. Nhưng khi thưởng thức Single Malt, ta có thể tận tâm nếm mùi vị cuộc sống của nơi đã vun trồng ra hạt giống tạo nên loại rượu này. Mỗi một chai rượu đều mang đến cho chúng ta một hành trình du ngoạn độc nhất vô nhị, làm phong phú thêm trải nghiệm trong cuộc đời của chúng ta.” Toàn thân nóng rực, cô thao thao bất tuyệt mãi không ngừng.

Đến bây giờ, Hiểu Khê vẫn yêu thích sự thuần khiết và độc nhất vô nhị. Tại sao chứ? Bởi vì nó hiếm có. Như vậy chẳng phải rất giống với những tình yêu thuần khiết sao?

49. Chương 50

9.4 Thực ra mỗi chúng ta đều là một thành phố

“Có nhiều khi, chúng ta làm nhiệm vụ của chiếc phao cứu sinh, phao cứu sinh rất hữu dụng, nhưng vấn đề là sau khi người ta được cứu rồi thì sẽ đẩy mình vào xoáy nước sâu thẳm.

Nhìn nhận một người phụ nữ có hai thời điểm: thứ nhất là khi có được tình yêu, thứ hai là khi đánh mất tình yêu.”

Sau lễ thành hôn, Lưu Hiên và vợ mới cưới đi hưởng tuần trăng mật ở đảo Maldives, vì vậy, ở công ty rất bận rộn và vô cùng nhật nhèo. Năm trước, trong công ty vẫn còn đồng vui nhộn nhịp đến mức đau đầu, vậy mà giờ đây, sau khi giảm tới đa lượng nhân viên, người nào người nấy đều phải tích cực làm việc nhiều hơn gấp bội, những dịp lên mạng tán gẫu cùng đồng nghiệp càng ngày càng trở nên hiếm hoi. Gọi điện thoại, gửi bản fax, trả lời thư, thăm hỏi khách hàng, kí kết hợp đồng, xử lí tranh chấp... Ngày nào cũng bận rộn với những công việc này, suốt ngày suốt buổi, cả tuần cả tháng. Nhiều khi làm tăng ca đến tận một giờ đêm mới về đến nhà, cô mệt mỏi nằm ra giường, cảm giác như mình là một trái cam đã bị vắt kiệt hết nước bên trong, chỉ còn lại đúng cái xác mà thôi.

Ngoài Trác Nhiên ra, Hiểu Khê chẳng còn người bạn tri âm nào khác.

Cuộc sống của cô bắt đầu trở nên yên bình.

Cô cũng bắt đầu học cách tận hưởng sự yên bình hiếm có này.

Hiểu Khê thường tắt di động trước chín giờ tối để đảm bảo không có ai làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của mình; thỉnh thoảng mua một hộp bắp rang bơ lớn rồi ngồi ở hàng cuối cùng trong rạp chiếu phim, tùy theo tình tiết của phim mà cười lớn hoặc bật khóc tu tu; dành thời gian đi đến các vũ trường, nhảy nhót cho tới khi toàn thân nóng phừng phừng, sau đó uống Single Malt, cho đến khi đã ngã ngã hơi men, cô mới liêu xiêu về nhà.

Lại một buổi tối cuối tuần, Hiểu Khê định về nhà thay trang phục rồi đến quán bar Hương Dao trên đường Hảo Vẹn để nghe nhạc sống, nhưng vừa bước ra khỏi tòa nhà công ty thì cô liền nhìn thấy Phó Vân. Anh

đang khoan tay lại, đứng trước chiếc xe Audi của mình. Thấy Hiểu Khê bước ra, Phó Vân lập tức chạy vòng qua mở cửa xe cho cô, giống như một người tài xế tận tụy.

Hiểu Khê liền dừng lại, nhìn anh mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ: “Có lẽ anh đang muốn nói với mình chuyện gì, nếu không, tại sao sau khi mất tung mất tích hai tháng trời lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình chứ?” Hiểu Khê ngồi vào xe anh, thắt dây an toàn lại.

Phó Vân bật nhạc lên, đó là bài hát của Norah Jones mà cô yêu thích nhất.

“Gần đây anh khỏe chứ?” Hiểu Khê nhìn vào tấm kính trước mặt hỏi.

“Hiểu Khê, chúng ta đừng nói chuyện xa lạ như vậy được không?”

Hiểu Khê không nói gì nữa, lặng thả hồn mình vào âm nhạc, để mặc cho anh đưa cô đi bất cứ đâu. May mà vẫn còn có bài Come away with me xua đi sự im lặng giữa hai người.

“And I want to walk with you

On a cloudy day

In fields where the yellow grass grows knee-high

So won't you try to e

On a mountain top

Come away with me

And I never stop loving you...”

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, chiếc xe dừng lại trước một dãy biệt thự ở khu Thông Châu [Khu phía Đông Nam của Bắc Kinh]. Những căn biệt thự ở đây mang đậm phong cách miền quê phía Nam nước Pháp: Mái nhà màu cam, bờ tường sơn màu vàng chanh, cửa sổ màu xanh sẫm, bốn bề bao bọc bởi cọc gỗ và bờ rào trồng đầy hoa, màu tím, màu hồng, màu đỏ, từng đóa hoa để mặc gió trời đùa, tỏa mùi hương hoa dịu dịu, ngát thơm... giống hệt như căn nhà gỗ trong truyện cổ tích mà bố vẫn hay kể cho cô nghe thuở nhỏ. Khi Hiểu Khê nhìn thấy cảnh vật này, cô có cảm giác như mình đang ở trong một đường hầm thời gian.

“Thế nào? Em có thích không?” Phó Vân quay sang, thì thầm bên tai Hiểu Khê.

“Căn nhà đẹp như trong mộng thế này nói không thích thì chẳng phải quá giả tạo sao?” Hiểu Khê trả lời, nếu nói nụ cười của cô có thể che giấu được tâm trạng thì ánh mắt lại chẳng thể lừa nổi ai hết.

Phó Vân rút chìa khóa ra mở cửa rồi nói: “Mời vào!” Anh vừa hoàn thành vai diễn một lái xe tận tụy, giờ lại giả thành anh lễ tân nhiệt tình. Cô thật sự không hiểu nổi anh đang định giở trò gì nữa.

Khi bước vào căn nhà, cô đưa mắt nhìn ngắm xung quanh. Vật dụng và đồ trang trí trong nhà mang đậm phong cách miền quê. Phó Vân đưa Hiểu Khê đi tham quan một vòng, cuối cùng, cô ngồi xuống chiếc sofa, uống một ngụm nước rồi nói: “Phó Vân, anh đưa em đến đây rốt cuộc là để làm gì? Muốn em trang trí cho căn nhà này sao? Xin lỗi, em không phải là nhà thiết kế nội thất!”

“Hiểu Khê, chúng ta nói chuyện một chút nhé!”

“Em đã nói rất rõ trong thư rồi còn gì?”

“Anh không chấp nhận phán quyết tử hình từ một phía.” Phó Vân ngồi bên cạnh Hiểu Khê, nhìn vào mắt cô, thay đổi hẳn thái độ ngông nghênh trước đây. “Trước kia là do anh không đúng, anh đã không đối xử tử tế với em.”

“Trong chuyện tình cảm không có ai đúng ai sai, chỉ là thích hợp hay không mà thôi.” Khuôn mặt Hiểu Khê không chút biểu cảm.

“Hiểu Khê, nghe anh nói này, ngay từ lần đầu gặp em ở quán rượu vang, anh đã hoàn toàn rung động trước đôi mắt thuần khiết của em, trong lòng anh thầm nghĩ, trên thế giới này, sao vẫn có người con gái đáng yêu, chân thành đến thế? Nhưng vào lúc em rơi lệ, nói ra những đau đớn, buồn bã của bản thân, tâm trạng của anh rất phức tạp. Anh không biết đó là thương hại hay đồ kị, thậm chí còn có chút phần nộ. Anh biết ban

đầu, em không yêu anh, nhưng anh vẫn chấp nhận, anh không thể từ chối một người con gái đặc biệt như em, cho dù trong lòng em vẫn nghĩ tới một người đàn ông khác. Hiểu Khê, em có biết rằng anh đã rất nỗ lực để khiến em bất ngờ vào bữa tối đặc biệt hôm ấy, anh đã mất rất nhiều công sức mới nghĩ ra được. Anh hi vọng biết bao rằng đó thực sự là nước Vong Tình hay cạnh Mạnh Bà. Thế nhưng lúc nhìn thấy em tâm trạng thấp thỏm, căng thẳng, anh lại cảm thấy khó chịu, anh không thể nào biết được em yêu anh hay là đang lợi dụng anh, cho nên anh bắt đầu không vui, anh bắt đầu muốn lẩn tránh em. Đây chính là lý do mà em thường xuyên không tìm thấy anh. Tiệc sinh nhật mẹ anh lần trước, sợ dĩ anh không mời em tham dự vì anh thực sự không đủ tự tin giới thiệu ẹ biết em là bạn gái của mình, bởi vì anh không biết sau khi giới thiệu em ẹ anh, biết đâu một ngày nào đó, khi em đột nhiên quay lại vòng tay của người tình cũ thì anh phải giải thích với mẹ ra sao. Trước đây, anh đích thực đã có rất nhiều, rất nhiều bạn gái, nhưng khi ở cùng với họ, anh chưa bao giờ cảm thấy hồ thẹn với chính mình. Xin hãy tha thứ cho anh, anh thực sự không ngờ em lại suy nghĩ quá nhiều và sâu sắc đến thế, thực ra anh cũng đã nghĩ quá nhiều. Anh xin lỗi, xin lỗi em..." Đôi mắt của Phó Vân long lanh, một giọt lệ tuôn trào khỏi bờ mi.

Nghe những lời Phó Vân nói, Hiểu Khê bắt đầu nghẹn ngào: "Anh đừng nói nữa, đừng nói nữa, anh không sai, không hề sai..."

"Hiểu Khê, một chiếc ghế gỗ, một căn nhà mộc, một người yêu thương mình, một bờ biển rộng, đó là tất cả mong muốn của anh. Mong muốn của anh không thể nào không có em được." Phó Vân bước lại gần, ôm Hiểu Khê vào lòng. Người đàn ông thích mặc áo phong Doraemon, khuôn mặt tròn trịa đáng yêu, luôn ngạo nghễ trước đời lúc này đang ôm Hiểu Khê rất chặt.

"Chúng ta làm lại từ đầu được không?" Phó Vân thì thầm.

"Lúc này, đầu óc em đang rất hỗn loạn, chưa thể trả lời anh ngay được." Hiểu Khê nói.

Một lúc sau, Hiểu Khê gạt nước mắt, mỉm cười rồi nói với anh: "Em đói rồi, đưa em đi ăn gì đi!" Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Hiểu Khê đã có thói quen này, mỗi lần tâm trạng không vui hoặc hỗn loạn là cô lại vô cùng nhớ nhung các món ăn thơm ngon.

Lúc về đến nhà, Hiểu Khê đã suy nghĩ rất lâu, rất lâu. Bây giờ chính là lúc phải đưa ra quyết định sau cùng, nên nói lời từ biệt và phải đi tìm một vùng trời mới cho riêng mình.

Cuối cùng Lưu Hiên cũng đi hưởng tuần trăng mật về, Hiểu Khê đã viết sẵn thư xin từ chức rồi trình lên anh.

"Hiểu Khê, đến phòng làm việc gặp anh một lúc!" Trong điện thoại, giọng nói của Lưu Hiên vô cùng tức giận.

"Em thực sự khiến anh thất vọng, anh đã bồi dưỡng, đào tạo em hơn ba năm nay, bây giờ em nói đi là đi luôn được sao? Nói với anh, tại sao lại thế?" Khuôn mặt anh phần nộ, bất mãn.

"Bình sĩ không muốn làm tướng quân là bình sĩ không tốt, tương tự, nhân viên không muốn làm ông chủ cũng là nhân viên tồi." Hiểu Khê bình thản nói, bởi vì cô đã chuẩn bị sẵn những câu nói này từ trước rồi.

"Hiểu Khê, em đừng có đùa nữa, bây giờ đang trong tình hình gì chứ, đang là khủng hoảng kinh tế đó. Dù em có chí lớn thế nào thì cũng nên nhẫn nhịn, cũng phải chờ đợi chứ!" Lưu Hiên chẳng thể nào nhẫn nại thêm được nữa, anh đứng bật dậy khỏi chiếc ghế.

"Em muốn đến châu Âu." Hiểu Khê nhẹ nhàng nói.

"Em tới châu Âu làm gì chứ? Đi tìm một người đàn ông tóc vàng mắt xanh rồi sinh một đứa con lai xinh đẹp sao?"

"Cái đó cũng rất có thể. Em muốn đi châu Âu tìm những câu chuyện cổ tích, đi tìm giấc mộng lãng mạn, thuần khiết của mình, nói không chừng chàng bạch mã hoàng tử của em đang ở Châu Âu cũng nên." Mặt cô không chút biểu cảm.

"Được thôi, vậy anh chúc phúc cho em, chúc em sớm tìm được những câu chuyện cổ tích, tìm được bạch mã hoàng tử của riêng mình." Lưu Hiên gạt tay, tất cả tài liệu, văn kiện trên bàn làm việc đều loạn thành một đống.

“Cảm ơn anh.” Hiểu Khê quay người bước đi, khoe mắt đong đầy nước, cô vội ngẩng đầu để nước mắt không trào ra ngoài.

“Muốn khóc thì cứ khóc, khóc cho thật sảng khoái vào!” Lưu Hiền đưa cô một tờ giấy thấm.

Bởi vì có đầy đủ các giấy tờ cần thiết, đảm bảo về tài chính nên Hiểu Khê làm xong thủ tục xuất ngoại một cách thuận lợi và nhanh chóng. Trước khi lên máy bay đi Pháp, Hiểu Khê quay đầu nhìn bầu trời âm u ở Bắc Kinh, từ giờ về sau, chẳng biết đến lúc nào, cô mới có thể nhìn lại cảnh vật nơi này. Hiểu Khê gửi một tin nhắn cho Phó Vân: “Vân, thực ra mỗi người chúng ta đều là một thành phố, hoa lệ, cô độc, đợi chờ cái chết và luân hồi chuyển kiếp. Cảm ơn anh đã để em được tái sinh.”

50. Chương 51

9.5 Nhất thời không cần thận liên trở thành một chú trâu cày đất

“Phụ nữ trên thế giới này có hai loại: mèo Ba Tư và trâu cày đất. Mèo Ba Tư chưa chắc đã sống thoải mái, thanh thản hơn so với trâu cày đất, mỗi người đều có một nỗi khổ riêng.”

Ba năm trôi qua, sau khi đã đi du lịch khắp châu Âu, nụ cười của Hiểu Khê lại càng thêm tự tin, cuộc sống cũng trở nên bận rộn hơn. Tận dụng chút vốn liếng và quan hệ đã tích lũy được khi còn ở trong nước trước kia, cộng thêm lúc sang châu Âu du lịch, cô gặp đúng thời cơ thuận lợi nên hiện tại, Hiểu Khê đã có một công ty ngoại thương của riêng mình.

“Từ chiếc túi sách bằng vải thuở nhỏ đến chiếc LV Speedy hồi bắt đầu đi làm, rồi chiếc Chanel 2.55 khi bắt đầu yêu đương, sau đó là chiếc Hermes Kelly lúc đi du lịch, những chiếc túi không phải đã chứng kiến quá trình trưởng thành của chúng ta? Những chiếc túi không phải đã ẩn chứa biết bao tâm sự của người phụ nữ? Những thời son môi lúc hẹn hò, giấy thấm lúc khóc lóc và cả những dây số điện thoại đáng nhớ nào đó nữa...” Hiểu Khê bình thản nói, ba năm bên châu Âu quả nhiên đã không uổng phí, cô ngày càng có khí chất, ngày càng tự tin hơn, toàn thân toát lên sự nhã nhặn đặc trưng của phụ nữ Pháp. Điều này khiến cho Trác Nhiên hoàn toàn kinh ngạc. Người phụ nữ trước kia suốt ngày sụt sùi khóc lóc, không ngừng xin lỗi tư vấn tình yêu của cô giờ đây chẳng thể tìm lại được nữa. Người phụ nữ trước mặt cô đã từ một con sâu bé nhỏ lột xác trở thành một chú bướm xinh đẹp bay lượn tự do trên bầu trời.

Tình yêu có thể phản bội bạn, nhưng những chiếc túi thì sẽ không bao giờ làm vậy. Đây chính là triết lý túi xách của Hiểu Khê.

Trong mắt mọi người, Hiểu Khê có rất nhiều thứ khiến những cô gái khác phải ngưỡng mộ: sắc đẹp, trí tuệ, thành đạt, còn cả những chiếc túi xách đắt tiền nữa, nhưng cô lại chẳng có tình yêu.

Vốn dĩ chỉ muốn làm một chú mèo Ba Tư, nhưng vô hình trung cô lại trở thành một chú trâu cày đất. Đây chính là niềm vui bất ngờ mà bề trên đã ban xuống cho cô sao? Lúc gặp lại Nguyên Kiệt, người trước kia cô đã từng yêu sâu sắc, Hiểu Khê không ngờ lại cảm thấy anh xa lạ đến thế. Ngoài những lời thăm hỏi xã giao thì giữa họ chẳng còn gì nữa.

Hiểu Khê và Trác Nhiên hẹn nhau đến siêu thị điện máy. Trác Nhiên sắp kết hôn, nói chính xác là ôm con kết hôn. Nếu như không phải vì đứa trẻ, Trác Nhiên với cá tính mạnh mẽ đó còn lâu mới chịu đi vào vòng luẩn quẩn hôn nhân ấy. Hiểu Khê đã từng hứa rằng nếu như Trác Nhiên kết hôn, nhất định sẽ tặng cô ấy một chiếc đèn thủy tinh long lanh, sang trọng.

“À đúng rồi, hệ thống nhà hàng của anh ta đã có hơn mười chi nhánh trong nước, hơn nữa còn đạt được danh hiệu nhà hàng phong cách Pháp được người tiêu dùng yêu thích nhất toàn quốc nữa đấy.” Trác Nhiên vừa lái xe vừa nói.

“Ai cơ?” Hiểu Khê hỏi.

“Đã biết rồi còn cố tình hỏi.” Trác Nhiên bĩu môi. Tất nhiên, cô biết rằng người mà Trác Nhiên nói đến chính là Phó Vân. Ngoại trừ Phó Vân ra, cô không còn quen biết thêm bất cứ người đàn ông nào khác làm chủ các nhà hàng nữa.

“Cô không muốn nghe tình hình gần đây của anh ta sao?” Trác Nhiên quay đầu sang hỏi.

“Cô muốn tôi hỏi điều gì về anh ấy chứ? Được rồi, thế anh ấy đã kết hôn chưa?”

“Hình như sắp đính hôn rồi.”

“Ồ, người có tình cuối cùng cũng trở thành người một nhà, à không, người có duyên rồi cũng trở thành người thân.” Hiểu Khê hình như đã đoán trước được những việc này. Đột nhiên, Hiểu Khê nhớ tới Lưu Hiên, người đã nói câu này với cô, người đàn anh cùng trường, người cấp trên tốt bụng, tâm lý và trên hết là vị thần hộ mệnh tuyệt vời của cô bao năm qua.

“À đúng rồi, anh ấy sao rồi? Có phải con anh ấy đã hai tuổi rồi không?” Hiểu Khê ngược đầu hỏi Trác Nhiên đang vừa lái xe vừa bôi son dưỡng môi.

“Anh nào hả?” Trác Nhiên cố tình chọc ghẹo.

“Lại còn anh nào nữa?”

“Lưu Hiên hả? À, tôi không biết rõ lắm, hình như anh ấy đến Thượng Hải phát triển sự nghiệp rồi, tôi thực sự không rõ tình hình đâu.” Trác Nhiên nhún vai trả lời.

Lúc trở về nhà đã là xế chiều, một dì gần trong khu nhà nói với Hiểu Khê. “Hiểu Khê, cháu có chuyến phát nhanh quốc tế này, từ Prague đấy!”

Hiểu Khê mở bưu kiện ra, thì ra là thư của Joe. Joe là người đàn ông mà Hiểu Khê quen biết khi làm thêm ở nước Pháp, 32 tuổi, người lai hai dòng máu Anh và Pháp, một kiến trúc sư có tiền đồ xán lạn. Lúc biết Hiểu Khê muốn đến thăm quan thành phố Prague, anh đã bỏ cả một dự án kiến trúc, tình nguyện làm hướng dẫn viên du lịch cho cô hơn một tháng trời.

Mở thư xem, cô nhìn thấy ba chữ tiếng Anh rất to: “Waiting for you.” Hiểu Khê cầm bức thư, nhìn rất lâu, rất lâu. Đây liệu có thể coi là cuộc gặp gỡ tuyệt vời trong chuyến du lịch dài ngày của cô không? Nhưng Hiểu Khê cũng rất rõ một điều, cuộc gặp gỡ tuyệt vời còn khoảng cách rất xa so với thiên trường địa cửu.

Sau mấy năm trời, Nguyên Kiệt gặp lại Hiểu Khê, tối hôm đó, anh không tài nào ngủ nổi, nằm hồi tưởng lại những hình ảnh trước kia khi vẫn còn ở bên cô.

Hiểu Khê của trước kia luôn ngây thơ, lạc quan, đáng yêu, trong sáng, vô ưu vô lo, giống như một đóa hoa hồng tuyệt đẹp mà có gai nhọn. Còn Hiểu Khê của hiện tại, thản nhiên, tao nhã, thông minh, tươi tắn, xinh đẹp, bí ẩn, giống như một đóa bách hợp tươi mới, nở rộ sắc xuân.

Có điều, đến sau cùng, anh vẫn cứ để vuột mất Đỗ Hiểu Khê. Anh biết rõ mình đã làm tổn thương Đỗ Hiểu Khê rất sâu sắc, cho nên, anh cũng chẳng dám cầu xin sự tha thứ từ Hiểu Khê nữa.

Có lẽ, cả đời anh nên sống với vẻ ngoài huyênh áo, sôi nổi còn nội tâm lại luôn cô độc, trầm lắng thế này. Nguyên Kiệt thực sự có thể có được rất nhiều người phụ nữ, nhưng người phụ nữ có thể khiến anh không cảm thấy đơn côi ngoại trừ người tình đầu tiên chính là Hiểu Khê. Chẳng còn bất cứ ai khác nữa, giống như người tình đầu tiên, giống như Đỗ Hiểu Khê đã từng yêu anh sâu đậm tới mức đó.

Nguyên Kiệt cũng biết rõ một điều, những người phụ nữ vây quanh anh đều có một ý đồ mưu cầu lợi ích nào đó. Sau Hiểu Khê, anh chẳng còn gặp được người con gái nào yêu anh chân thành sâu sắc đến vậy nữa. Có lẽ phụ nữ bây giờ hầu hết đều thực dụng và mưu mô, còn anh thì quá chán ghét trò chơi hiện thực phũ phàng, tàn khốc như thế này rồi. Anh nhớ người con gái là mối tình đầu của anh, cô ấy đã chọn đi theo anh ngay từ lúc anh còn hai bàn tay trắng, không có cái gì. Anh nhớ đến Đỗ Hiểu Khê, người đã chân thành, nồng nhiệt trao gửi trái tim mình cho anh. Những thứ tốt đẹp này bản thân anh rốt cuộc cũng chẳng có phúc phận đạt được.

Đây có lẽ chính là báo ứng của anh. Nguyên Kiệt đứng trước cửa sổ, ngoài kia mấy chiếc lá thông cũng như đang khẽ khàng than thở.

51. Chương 52

9.6 Cô công chúa nhỏ yêu thích những câu chuyện cổ tích thuở còn thơ ấu

“Mỗi người phụ nữ đều có hai ảo mộng, một là ảo mộng làm cô bé Lọ Lem, hai là ảo mộng làm công chúa. Ảo mộng đầu tiên là tình yêu duy nhất của ai đó, còn ảo mộng thứ hai thì được muốn và người ao ước.”

Hiếu Khê biết rõ rằng mình còn có chuyện quan trọng hơn tất cả mọi thứ nên cô nhanh chóng đặt vé máy bay về Phúc Kiến.

Cổ lại trở về với cổ hương, về với bờ biển bao la, quen thuộc ngày nào, về với bến bờ ấm áp, tràn đầy tình thương kia. Mẹ cô vào mỗi buổi hoàng hôn đều đứng bên bến cảng đợi bố quay trở về, bà tin chắc rằng rồi có một ngày bố cô sẽ trở lại. Mẹ phải ở đây để chờ đợi bố nên mẹ không chịu đi bất cứ nơi nào khác.

Hoàng hôn, vẫn như hai mươi năm trước, Hiếu Khê lại cùng mẹ đứng ngoài bến cảng, thuyền đánh cá lần lượt ghé vào bến, những người đàn ông vạm vỡ vác từng mẻ cá lớn xuống thuyền còn người nhà thì nhanh chóng ra đón họ.

“Hôm nay con có ngoan ngoãn, nghe lời không? Đã làm bài tập chưa?”

“Con làm xong từ lâu rồi.” Hiếu Khê đắc ý ngẩng cao đầu chờ đợi lời khen thưởng từ bố.

“Ng ngoan quá, con xem, bố mang về cho con cái gì này!”

Những câu chuyện cổ tích thế giới kinh điển

“Con phải nghe lời học giỏi thì mỗi tối bố mới kể chuyện cổ tích cho con nghe!”

...

Cảnh tượng hai mươi năm trước, Hiếu Khê sẽ không bao giờ quên. Chỉ có điều, đến nay, bố cô đang ở nơi nào? Sinh ra từ biển rồi cuối cùng cũng về với biển. Cả một đời của bố vẫn chẳng thể nào thiếu biển cả được. Có lẽ sau cùng, ông đã dùng cách này để trở thành một phần của nó. Hiếu Khê bất giác cảm thán.

Nhìn đường chân trời xa tít mù trên mặt biển, hồi ức đọng lại giống như những hạt cát li ti.

Đỗ Hiếu Khê thuở bé luôn hi vọng mình sẽ trở thành một người có cuộc sống yên bình, phẳng lặng, chỉ cần sống đơn giản, cả một đời thuận lợi bình an, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần có một công việc đủ làm no dạ dày, cùng một người đàn ông sống cuộc đời không tranh giành, sau đó yêu thương nhau đến đầu bạc răng long. Cô vốn tưởng điều đó là dễ dàng, nhưng sau này, Hiếu Khê mới biết rằng, mỗi bước đi trên đường đời đều không thể theo đúng như dự tính hay hoạch định của bản thân, và có nhiều chuyện đã xảy ra thì không thể quay đầu lại nữa.

Lớn lên bên bờ biển, vỏ sò, vỏ ốc, lưới đánh cá chính là đồ chơi, cá biển là bạn bè, thuyền là nơi chơi đùa, cũng là tòa thành có thể di chuyển trên nước của cô.

Hiếu Khê vẫn còn nhớ rõ chuyện vui vẻ nhất thời niên thiếu của mình chính là đứng bên bến cảng, kiễng chân, chờ đợi chiếc thuyền đánh cá của bố về. Bởi vì cô biết rõ rằng bất kể thuyền có đầy cá hay không, bố nhất định vẫn sẽ mang về cho cô một túi đầy những đồ chơi được lấy từ biển cả như san hô, vỏ ốc...

Khi ánh hoàng hôn nhuộm vàng cả bến cảng, các ngôi sao dần dần leo lên bầu trời, ánh đèn của những ngôi nhà gần đó mờ mờ ảo ảo, trên bờ biển chỉ lấp ló ánh sáng của ngọn đèn hải đăng, cả bến cảng vô cùng tĩnh lặng và vô cùng ấm áp. Cô cứ ngồi trên chiếc ghế đá ở bến cảng, đếm từng chiếc thuyền cá cập bến, đợi bố trở về.

Có đôi lúc, Hiếu Khê thực sự không hiểu nổi tình yêu của bố và mẹ, giữa hai người không hề có bất cứ lời nói tình tứ, ngọt ngào nào, cũng không có hoa hồng và sô cô la, thậm chí còn hay cãi nhau vì những chuyện lật vạt củi lửa trà nước. Nhưng sau đó, cô liền nghĩ tới những ngày mẹ nắm lấy đôi tay bé nhỏ của mình, đứng bên bến cảng đợi bố quay về, khi sóng to gió lớn, mẹ ôm chặt cô vào lòng, thì thầm an ủi: “Bố sắp về rồi, ngoan nào, nhất định bố sẽ mang rất nhiều quà về cho con.”

Chiếc thuyền của bố rất nổi bật, không phải vì nó to lớn mà bởi chiếc cờ cắm đầu thuyền là do mẹ đích thân thêu. Lá cờ màu đỏ bên trên có thêu một hình ngôi sao. Có lần, Hiểu Khê đã từng hỏi mẹ: “Ngôi sao trên lá cờ đó có hàm ý gì?” Mẹ liền vuốt mái tóc cô rồi nói: “Bảo bối ngoan của mẹ, khi bố con đi đánh cá ngoài khơi xa, ngôi sao này sẽ phù hộ cho bố con và chiếc thuyền được bình an quay trở về.” Khi trông thấy chiếc thuyền của bố, cô liền rời khỏi vòng tay của mẹ, vỗ tay lia lịa, nhảy về phía trước rồi hét lớn: “Bố về, a, bố về!” Hiểu Khê thường chạy về phía các món quà một cách thích thú, mẹ cô đi theo sau, lúc Hiểu Khê đang ngắm nghía các món quà, mẹ thường bảo với bố rằng: “Ông xem, ông lại đen đi rồi.”

“Đen đi thì có sao đâu, trông càng khỏe mạnh.” Bố cười ha ha, vừa nói vừa rút một xấp tiền nhăn nheo từ túi ra đưa ẹ, còn bà thì thận trọng nắm chặt trong tay.

Hiểu Khê vẫn còn nhớ vào một buổi tối sóng to gió lớn, bố đang đi biển. Cô bị tiếng sét làm tỉnh giấc, lúc ấy, cô nhìn thấy mẹ mặc một chiếc áo mỏng, đang đi đi lại lại bên cửa sổ, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Bồ tát phù hộ, Bồ tát phù hộ.” Tối hôm đó, mẹ không chợp mắt được. Sau này, Hiểu Khê mới hiểu, đó chính là tình yêu. Đêm nào mẹ cũng chờ bố quay về, nhưng vào những đêm mưa to gió lớn, mẹ lo tới mức chẳng thể nào chợp mắt nổi. Lúc đó, cô cảm thấy tất cả mọi thứ đều là lẽ đương nhiên cả, giống như mẹ ngày ngày đợi chờ bố về, giống như việc mẹ thường xuyên cầu trời khấn phật phù hộ cho bố, giống như việc bố cam tâm tình nguyện đem hết số tiền kiếm được đưa ẹ. Cô cứ tưởng rằng tất cả mọi người, mọi gia đình trên đời này đều sống như vậy, chưa bao giờ cảm thấy những điều này đáng quý đến nhường nào, mãi cho tới khi bước chân đến chốn đô thị hoa lệ, cô mới biết được những chuyện phản bội, li hôn ở đây bình thường như chuyện cơm bữa mà thôi.

Hiểu Khê còn nhớ, lúc đó cô mới năm tuổi - cái tuổi mà chỉ cần ăn kẹo và những câu chuyện cổ tích thì đã thấy vui sướng lắm rồi.

“Ở một vương quốc xa xôi, có một quốc vương và hoàng hậu nọ, hai người vô cùng khao khát có một đứa con. Thế là ngày ngày, họ thành tâm cầu khấn trời đất, thánh thần.

“Xin Thượng đế, chúng con đều là quốc vương và hoàng hậu tốt, xin Người hãy ban cho chúng con một đứa con!”

Không lâu sau, hoàng hậu sinh hạ một cô công chúa nhỏ vô cùng đáng yêu. Cô công chúa này da trắng như tuyết, môi đỏ như son nên quốc vương và hoàng hậu đã đặt tên cho cô bé là Bạch Tuyết.

...

Từ đó, công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau.”

Câu chuyện cổ tích đầu tiên bố kể cho Hiểu Khê nghe chính là Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn, cô nhớ rõ phần mở đầu, cũng nhớ rõ phần kết thúc nhưng lại quên mất rằng trong quá trình tìm đến hạnh phúc của Bạch Tuyết có sự tồn tại của bà mẹ kế - một hoàng hậu vô cùng ác độc.

“Biển cả mênh mông có làn nước xanh biếc vô ngần, giống như những cánh hoa tươi đẹp khoe sắc và thanh trong vô cùng như một tấm thủy tinh sáng chói. Tuy nhiên, biển cả cũng sâu thăm thẳm, sâu tới mức không thể nào tìm được đáy ở chỗ nào. Muốn từ đáy biển lên đến mặt nước, phải có rất nhiều, rất nhiều lâu đài liên kết lại. Nơi đó còn có biết bao người đang sống ở nơi đáy biển sâu thẳm ấy.”

“Sau đó thì sao ạ?” Hiểu Khê thường nằm trên chiếc giường gỗ nhỏ, mãi không chịu đi ngủ, mở to đôi mắt đen láy hỏi bố.

“Ngao ngao đi ngủ đi, đây là câu chuyện cổ tích mà ngày mai, bố sẽ kể cho con nghe, truyện Nàng tiên cá của nhà văn vĩ đại Andersen.” Đứa con gái bé nhỏ với đôi mắt to đen láy này muốn bố kể hết truyện cổ tích ngay, còn bố thì luôn kiên quyết để sang ngày mai mới kể nốt. Tất cả mọi thứ ông đều có thể chiều theo ý của con gái, chỉ duy mỗi truyện cổ tích thì tuyệt đối không kể hết trong một đêm, giống hệt như nàng Sheherazade trong Nghìn lẻ một đêm vậy. Câu chuyện đang đến đúng lúc cao trào nhất thì nàng đã vội vã dừng lại.

Nghe bố nói vậy, Hiểu Khê đành ngao ngao kéo chăn, tắt đèn, tiếp tục suy nghĩ về câu chuyện cổ tích bố kể trong giấc mơ, sau đó tỉnh giấc lại mong nhanh đến tối để bố kể tiếp câu chuyện kia.

“Chỉ khi một người thực lòng yêu cô, coi cô quan trọng hơn cả bố mẹ của cậu ta, chỉ đến lúc cậu ta đặt hết mọi tâm tư tình cảm vào cô, chỉ khi cậu ta yêu cầu cha xứ đặt tay phải của cô lên tay mình, thề nguyện bây giờ và tương lai mãi mãi sẽ chung thủy với mình cô thì linh hồn của cậu ta mới chuyển sang người cô, như vậy, cô mới có được niềm vui của con người. Cậu ta sẽ cho cô một linh hồn, đồng thời cũng khiến cho linh hồn của cậu ta mãi mãi bất diệt. Ta có thể cho cô một loại thuốc để uống. Cô mang theo lọ thuốc này, trước khi mặt trời mọc, hãy nhanh chóng bơi về phía đất liền, ngồi bên bờ biển, uống thứ thuốc này vào, sau đó, chiếc đuôi của cô sẽ được chia thành hai nửa, thu lại thành đôi chân tuyệt đẹp của con người. Nhưng sẽ rất đau đớn... giống như cầm một con dao rạch người cô ra vậy.”

“Bố ơi, nếu như đã đau đớn đến vậy thì sao nàng tiên cá còn muốn biến thành loài người chứ?”

“Con gái ngọc ngà, đợi sau này lớn lên, con tự nhiên sẽ hiểu thôi.” Bố thường dùng đôi tay chai sần xoa xoa đầu cô.

Hiếu Khê ngoan ngoãn gật gù đầu nhưng cũng không hiểu lắm.

Hiếu Khê cứ như vậy lớn lên trong những câu chuyện cổ tích của bố, cô trở thành một con người luôn sống trong thế giới cổ tích, sống trong tòa lâu đài do bố xây cho riêng mình, giữ mãi những bong bóng kì ảo tuyệt đẹp có trong các câu chuyện đó. Cô luôn sống một cách vô ưu vô lo, luôn tưởng tượng bỗng nhiên có một linh hồn bay vút đến ban thưởng cho cô phép thuật vô biên, kì diệu, vừa có đôi giày thủy tinh vừa có chiếc xe bí ngô, sau đó sẽ được đánh thức bởi nụ hôn của một chàng hoàng tử đẹp trai, hơn nữa, cô còn là công chúa độc nhất vô nhị của chàng. Cô sống trong tòa lâu đài cổ tích của riêng mình nhiều năm, trồng hoa, nuôi thú, đọc những cuốn sách mà mình yêu thích.

Đến nay, tòa lâu đài mà bố xây lên cho Hiếu Khê đã hoàn toàn sụp đổ. Có lẽ chỉ khi đến nơi đất khách quê người, cô mới hoàn toàn thức tỉnh. “Bố, xin hãy tha thứ cho con, đã rất lâu rồi con không đến thăm bố.” Hiếu Khê thầm thì một mình, đôi mắt đầm lệ. Ba năm nay, Hiếu Khê chưa một lần quay về nước, cô chỉ muốn quên hết mọi chuyện trong quá khứ, quên đi những quyến luyến tình cảm rắc rối đã qua, quên đi sự thực rằng người bố mà cô thương yêu nhất đã không còn trên thế gian này. Vết thương trong tim đó, cô không động tới thì liệu chẳng sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Hiếu Khê biết rõ rằng, chẳng qua mình chỉ đang trốn tránh sự thật mà thôi.

52. Chương 53

9.7 Người đàn ông sẽ xây dựng tòa lâu đài cổ tích cùng mình là ai?

“Tất cả mọi thứ bao gồm cả tình cảm và sự nghiệp, bản thân mình đã từng toàn tâm toàn ý bỏ ra tâm sức, yêu sâu sắc, được yêu sâu sắc, nhìn thấy những phong cảnh tráng lệ, đi qua những cảnh vật tươi sáng, trải qua nỗi cô đơn, hưởng thụ ánh hào quang chói lóa và những thứ xa xỉ hào nhoáng, còn hành trình cuộc đời mình thì mới chỉ là điểm khởi đầu mà thôi. Ba mươi tuổi vẫn chỉ là điểm khởi đầu.

Hiện thực luôn luôn tàn khốc và lạnh lùng, nhưng có thể khiến cho hiện thực được tốt đẹp, giản đơn như trong cổ tích thì bản thân mới thực sự đạt được thành quả và cuộc đời mới.”

Hiếu Khê quỳ trước bãi cát, ôm lấy trái tim đang trống trải của mình: “Bố, xin bố hãy yên tâm, con sẽ tìm được một người đàn ông chịu kể chuyện cổ tích cho con nghe, anh ấy không chỉ kể cho con nghe mà hai chúng con sẽ cùng nhau thêu dệt nên câu chuyện cổ tích của riêng mình. Cho dù có khổ sở, gian khó tới chừng nào thì con và anh ấy sẽ đặt từng viên gạch để xây dựng nên tòa lâu đài chỉ thuộc về chúng con. Anh ấy đến rồi đi, có thể khiến cho tòa lâu đài đó nghiêng ngả, nhưng con quyết sẽ không để nó sụp đổ. Bởi vì vẫn còn có con, có bố, niềm tin của bố con mình vẫn vô cùng mãnh liệt, trái tim con vẫn sẽ vô cùng ấm áp.”

“Hiếu Khê, đến giờ về nhà ăn cơm rồi.” Mẹ đứng phía sau Hiếu Khê, gọi cô về nhà ăn cơm. Cũng giống hệt như cảnh tượng hai mươi năm trước, nhưng vừa mới chớp mắt, bản thân cô bỗng chốc đã ba mươi tuổi rồi. Khi mọi người xung quanh đều đã kết hôn thì Hiếu Khê vẫn cứ đứng ngoài vòng hôn nhân mà bồi hồi suy ngẫm.

Là người phụ nữ ở tuổi ba mươi, cô không hề căng thẳng, lo lắng, bởi vì cô tin chắc rằng tất cả mọi thứ bao gồm cả tình cảm và sự nghiệp, bản thân mình đã từng toàn tâm toàn ý bỏ ra tâm sức, yêu sâu sắc, được yêu sâu sắc, đã được nhìn thấy những phong cảnh tráng lệ, đi qua những cảnh vật tươi sáng, trải qua nỗi cô đơn, hưởng thụ ánh hào quang chói lóa và những thứ xa xỉ hào nhoáng, còn hành trình cuộc đời mình thì mới chỉ là điểm khởi đầu mà thôi. Ba mươi tuổi vẫn chỉ là điểm khởi đầu.

“À đúng rồi, Hiểu Khê, có một người tự xưng là anh trai con, mỗi tháng đều bay tới đây chăm sóc, thăm hỏi mẹ, cùng mẹ đi tản bộ, nói chuyện bên bờ biển. Con nhận người anh trai đó lúc nào thế, tại sao mẹ lại không biết?”

Hiểu Khê ngây người vì kinh ngạc, cô chưa bao giờ nhận người anh nào cả.

“Mẹ, mau nói cho con biết đi, trông anh ấy thế nào?”

Mẹ mỉm cười. “Cậu ấy toàn kể ẹ nghe những chuyện của con thời đại học. Hiểu Khê, từ trước đến nay, con chưa bao giờ kể ẹ đấy, con không biết mẹ thích nghe tới mức nào đâu.”

Đại học? Lưu Hiên! Là anh ấy! Nhất định là anh ấy!

“Thế anh ấy còn nói với mẹ điều gì nữa không?” Hiểu Khê kéo kéo tay áo mẹ.

“Cậu ấy nói có để lại lời nhắn cho con trong trang web diễn đàn dành cho bạn bè, con tự đi xem đi!” Mẹ vỗ vỗ lên đầu Hiểu Khê.

Cô nhanh chóng chạy về nhà, mở hòm thư ra. Kể từ khi tốt nghiệp, cô chưa bao giờ mở ra xem. Khi những trang viết trước kia vô cùng quen thuộc hiện ra ngay trước mắt mình, Hiểu Khê hoàn toàn bất ngờ trước hơn năm mươi lời nhắn gửi đến từ cùng một người.

“Hiểu Khê, anh vẫn còn nhớ mãi lần đầu gặp em, dưới gốc cây trường xuân trước cửa thư viện trường, em bước về phía anh. Mặc chiếc váy màu trắng, em ôm cuốn truyện Hoàng tử bé vừa mượn trong thư viện, đi lướt qua anh. Anh quay đầu nhìn theo bóng dáng em càng ngày càng xa, cho tới khi biến mất khỏi tầm nhìn của anh. Có lẽ chính vào giây phút ấy, trong cuộc đời anh đã xuất hiện một bông hoa hồng kiêu kì, đôi mắt anh bắt đầu tìm kiếm bóng dáng ấy, con người ấy. Anh nghĩ rằng cả cuộc đời này, anh sẽ chẳng bao giờ quên được bóng dáng đó của em.”

“Hiểu Khê, em có biết lúc đó anh đã tức giận thế nào không? Mãi mới lấy đủ dũng khí để hẹn em, vậy mà em nữ thất hẹn, để mặc anh ngồi đợi em suốt ba tiếng đồng hồ. Sau đó, em còn bình thản nói rằng tưởng anh đang đùa. Hiểu Khê, anh quá thấu hiểu con người mình, trước kia đích thực là anh luôn đùa cợt, nhưng lần đó hoàn toàn không phải.”

“Hiểu Khê, em có biết sau khi anh thuyết phục được em gia nhập công ty của mình, anh đã vui tới mức độ nào không? Cuối cùng, anh đã có thể danh chính ngôn thuận nhìn thấy em hàng ngày, cho dù anh không bao giờ xuất hiện trong thế giới tình cảm của em, nhưng chỉ cần nhìn thấy em là anh đã mãn nguyện rồi.

“Hiểu Khê, người con gái mà anh quen biết cuối cùng đã hẹn hò yêu đương rồi trở thành một Hiểu Khê xa lạ, như thể anh chưa từng biết vậy. Nhìn thấy bộ dạng em luôn như ở trên mây, làm việc không tập trung, trái tim anh thực sự đau nhói. Tại sao người đàn ông ấy lại không phải là anh? Nhưng rồi cuộc, Hiểu Khê cũng bắt đầu hẹn hò, đó là chuyện tốt, bởi vì đó là lựa chọn của em, bởi vì cuối cùng đã có một người đàn ông quan tâm chăm sóc em.”

“Hiểu Khê, khi anh nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của em, anh vừa vui lại vừa buồn bã. Anh vui vì cuối cùng em đã lại trở về tình trạng độc thân, buồn vì lần này em thực sự bị tổn thương nặng nề. Hiểu Khê, em là một thiên thần luôn sống trong thế giới cổ tích, khi chìm đắm vào tình yêu, thế nào em cũng sẽ giống như nàng tiên cá, làm sao lại không đau khổ được?”

“Hiểu Khê, anh biết rằng thỏa thuận của chúng ta là mãi mãi không bao giờ nhắc tới quá khứ ở công ty, anh biết em luôn đặt anh ở ngoài khoảng cách an toàn, không để anh lại gần quan tâm, chăm lo cho em. Em có biết anh đã vất vả thế nào không? Để quan tâm, chăm sóc cho em, anh buộc phải quan tâm chăm lo cho tất cả các nữ đồng nghiệp trong công ty, thế là anh đạt được danh hiệu người đàn ông tốt nhất nơi công sở, tất cả thứ này đều vì em mà có cả.”

“Hiếu Khê, khi anh mượn men say, lấy hết lòng can đảm bày tỏ tình cảm với em, vậy mà lại bị em vô tình cự tuyệt. Hiếu Khê, tại sao trong thế giới của anh, em luôn để lại một bóng dáng càng ngày càng khuất xa, mờ ảo? Đây chính là số mệnh của anh sao? Anh thực sự không phục.”

“Hiếu Khê, cuối cùng anh cũng biết rằng tình cảm chẳng thể nào ép buộc được. Trong tòa lâu đài tình yêu của em chẳng bao giờ có vị trí cho anh. Anh quá mệt mỏi, anh không thể đối xử bạc bẽo với người con gái luôn ở cạnh mình được. Hiếu Khê, anh sắp kết hôn rồi. Tạm biệt, lần này chính là lúc anh phải quay người bước đi.”

“Hiếu Khê, em đi rồi. Em đi châu Âu, đi đến Prague, thành phố của những câu chuyện cổ tích. Anh biết đó chính là giấc mơ của em. Anh cũng biết anh và em cách nhau quá xa, có lẽ em sẽ không bao giờ trở lại nữa, hoặc là em sẽ mang theo một anh chàng tóc vàng mắt xanh về cùng, thậm chí còn cả một đứa con lai xinh xắn nữa. Có điều, em cứ yên tâm, anh đã chôn chặt hình bóng em trong trái tim mình rồi.”

“Hiếu Khê, anh đã li hôn rồi. Xin đừng khuyên giải anh và cũng đừng phê phán anh! Anh chỉ không muốn phụ bạc cô ấy. Đúng thế, kết hôn là vì không muốn phụ bạc cô ấy, giờ li hôn cũng là vì không muốn phụ bạc cô ấy. Bởi vì tình yêu mà cô ấy muốn có, anh không bao giờ cho được. Cho nên, anh và cô ấy quyết định buông tha cho nhau. Anh đến Thượng Hải rồi. Có duyên thì gặp lại nhé!”

“Hiếu Khê, anh cùng với mấy người đồng nghiệp ở Thượng Hải đi hát hò. Anh hát bài Duy nhất của Vương Lực Hoàn khiến cho các đồng nghiệp nữ thích vô cùng. Anh nghĩ chắc vì bài hát này chính là tâm trạng của anh nên anh mới hát truyền cảm được đến thế. Hiếu Khê, anh biết tình yêu không phải là thứ duy nhất trong cuộc sống, nhưng em lại là duy nhất trong thế giới tình cảm của anh. Đúng vậy, em chắc chắn luôn là duy nhất của anh. Anh luôn tự nói bên điện thoại: “Anh yêu em, anh thực sự yêu em, baby!” Anh đã không thể yêu em nhiều hơn chút nữa, kì thực, tình cảm đó đã vượt quá giới hạn của tình yêu...”

“Hiếu Khê, anh đã gặp mẹ của em, anh vẫn luôn tò mò về vùng quê nơi em sinh ra và lớn lên. Anh rất thích biển cả và đặc biệt muốn biết bờ biển đã ở bên em suốt thời ấu thơ như thế nào. Có thể đi dạo, nói chuyện cùng mẹ em thật tốt biết mấy, mẹ em kể cho anh nghe rất nhiều chuyện thú vị của em hồi nhỏ. Thì ra, thời còn bé em nghịch ngợm, bướng bỉnh đến thế. Giây phút này, anh chợt cảm thấy đang ở rất gần, rất gần bên em. Có lẽ lúc này, em đã có người yêu ở châu Âu rồi, có lẽ em đã trở thành bóng hồng của người khác, còn anh mãi mãi chỉ là con cáo đứng dưới gốc cây táo đợi chờ tình yêu, đợi chờ được thuận phục, cho dù trong cuộc đời, anh chỉ còn lại màu vàng của đồng lúa và tiếng gió rì rào bên tai...”

Đọc đến đây, khuôn mặt của Hiếu Khê đã đầm đìa nước mắt, trái tim cô cảm thấy rất đau đớn.

Còn nhớ lúc đó, con cáo có nói với hoàng tử bé một bí mật: “Chỉ khi dùng trái tim thì mới có thể nhìn rõ. Bản chất của đồ vật không thể nhìn bằng mắt thường. Chính vì cậu đã tốn quá nhiều thời gian vào bóng hồng cho nên mới cảm thấy bóng hồng ấy quan trọng đến mức đó.”

Thế giới rất rộng lớn mà cũng rất bé.

Hiếu Khê nhớ lại điệu nhảy vòng tròn từ thời còn học đại học, trong một sàn nhảy lớn, mọi người đều mặc trang phục đẹp đẽ, mỗi người mỗi vẻ, các đôi nhảy vào sàn rồi vây thành một vòng tròn. Bước nhảy hết sức đơn giản, cứ hai bước nhảy lại quay một vòng, sau đó bước sang bên cạnh rồi thay đổi bạn nhảy của mình. Chỉ cần bạn không ngừng khiêu vũ, cho dù có chuyển theo hướng nào thì kiểu gì cũng quay về người bạn nhảy ban đầu của mình.

Hiếu Khê đã tự khiêu vũ theo nhịp điệu của riêng mình, sau khi đi một vòng lớn, cô mới nhận ra mình lại quay về điểm khởi đầu.

Cô nhớ lại tòa thành Prazskyhrad tại thành phố Prague, trong lễ đường treo hai chiếc đèn khổng lồ, rực rỡ, mỗi ngọn nền trên chiếc đèn treo đó đều tỏa ra màu vàng lấp lánh. Trần nhà ở đây rất cao, lấy màu trắng làm màu sắc chủ đạo, trên mặt tường toàn đá màu trắng có rất nhiều hoa văn màu vàng, mỗi một bức họa trên tường đều được chạm khắc rất công phu, điệu nghệ.

Haizz, chúng ta đứng giữa chốn nhân gian, có khác gì một tòa lâu đài hoa lệ mà cô độc, cứ kiên cường, hiên ngang đứng vững giữa trời đất, chứng kiến biết bao cuộc tình hợp tan vui buồn xen lẫn? Chiếc đèn treo có huy hoàng, chói mắt đến mấy, tấm rèm cửa sang trọng đến đâu, cũng chẳng thể che giấu nỗi sự lạnh giá ẩn chứa trong từng viên ngói, viên gạch của tòa lâu đài.

Chỉ duy nhất gia đình, duy nhất một người nào đó, duy nhất bản thân trần trụi tự tin thì mới có thể đem lại linh hồn căng tràn nhựa sống cho tòa lâu đài hào hoa ấy mà thôi. Hiểu Khê biết rằng hiện thực luôn luôn tàn khốc và lạnh lùng, nhưng có thể khiến cho hiện thực được tốt đẹp, giản đơn như trong cổ tích thì bản thân mới thực sự đạt được thành quả trong cuộc đời.

Tòa lâu đài còn đó mà truyện cổ tích đã mất rồi.

Khoảng cách khi hai người quay lưng lại với nhau rốt cuộc là bao xa? Chính là một vòng trái đất.

Sau khi đã đi cả một vòng lớn, Hiểu Khê lại đứng trước mặt người đàn ông này.

“Lưu Hiên, anh sẽ cùng em đi xây dựng tòa lâu đài chỉ thuộc về riêng đôi ta chứ?” Hiểu Khê thì thầm.

53. Chương 54: Hậu Kí

Năm năm trước, tôi đã phác vài nét về cuốn tiểu thuyết này, sau đó phát triển thành truyện ngắn. Nếu như chúng ta đều là tòa lâu đài. Ba năm trước, tôi quyết định viết câu chuyện này thành một tiểu thuyết, đó chính là tác phẩm Bị độc thân mà các bạn đang cầm trên tay.

Cuốn tiểu thuyết này bắt nguồn từ mong muốn về truyện cổ tích và các tòa thành ẩn sâu trong tôi, một mong muốn vô cùng lạ lùng.

Khi đặt bút xuống, tôi đã nghĩ rằng mình nhất định sẽ viết về một người con gái như thế. Cô ấy chính là cái bóng của chúng ta, cô ấy là quá khứ, hiện tại và cả hướng đi trong tương lai của chúng ta. Cô ấy vừa là cổ tích lại vừa là hiện thực.

Sau khi cuốn tiểu thuyết đầu tiên của tôi - Cả đời làm phụ nữ - được xuất bản, tôi đã nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt từ đông đảo độc giả. Điều này khiến tôi cảm thấy vô cùng vui sướng, đồng thời cũng là nguồn động viên lớn với tôi. Có lẽ đây là một quá trình mà mỗi một tác giả đều phải trải qua, từ nỗi mong muốn sáng tác ban đầu cho tới khi tiểu thuyết được đưa ra thị trường, nó phải trải qua vô số lần chỉnh sửa. Đây luôn luôn là một quá trình đau khổ với mỗi một tác giả. Tuy rằng rất vất vả nhưng tôi vẫn luôn vui vẻ viết tiếp. Bởi vì mỗi tác phẩm đều là đứa con tinh thần của mình, có ai không hi vọng đứa con của mình đẹp hơn chứ?

Cho dù là với tác giả hay người biên tập, tên một cuốn tiểu thuyết đều vô cùng quan trọng. Đương nhiên tên cuốn tiểu thuyết này cũng phải trải qua một khoảng thời gian suy nghĩ đắn đo rất lâu, bởi vì chúng tôi thấu hiểu ảnh hưởng của tên sách đối với số phận của chúng. Suy đi tính lại, thay đổi hơn mười tên sách mà vẫn chưa hài lòng, mãi cho tới khi xuất hiện cái tên: Bị độc thân - Chúng ta vẫn cứ nên yêu sau khi đã trưởng thành, chúng tôi mới cảm thấy tương lai sáng bừng trước mắt.

Cho nên ở đây, tôi xin chân thành cảm ơn các biên tập viên đã dành tâm huyết cho cuốn sách này, nếu không có họ thì sẽ chẳng có cuốn sách như ngày hôm nay.

Đối với mỗi tác giả, viết một tiểu thuyết dài là một quá trình vô cùng hao tâm tổn sức, cho nên rất hiếm khi ta nhìn thấy được nhà văn nào béo tốt. Để viết tiểu thuyết này, tôi đã phải từ bỏ không biết bao nhiêu kì nghỉ, lúc đó, tôi vẫn chưa phải nhà văn chuyên nghiệp, tôi phải vừa làm việc vừa viết lách nên cuộc sống của tôi vô cùng bận rộn, nhưng cũng vô cùng phong phú.

Đối với tôi, viết một tiểu thuyết thật quá mệt mỏi, cho nên trong vòng ba năm tới tôi sẽ không viết tiểu thuyết nữa. Có lẽ đến một ngày nào đó, khi tôi béo tốt, trắng trẻo ra, cần phải giảm cân thì viết tiểu thuyết chính là một ý kiến không tệ chút nào, ha ha!

Các độc giả thân yêu, nhìn chữ như đã gặp mặt quen biết, mãi mãi cảm ơn vì sự ủng hộ nhiệt tình mà các bạn dành cho tôi.

Triệu Cách Vũ

Ngày 02 tháng 07 năm 2010

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-doc-than>